

ДЖОДИ ЕЛЪН МАЛПАС ТОЗИ МЪЖ

Част 1 от „Този мъж“

Превод от английски: Ирина Ценкова, 2015

chitanka.info

За Биг Пат и Бабълс.

ПЪРВА ГЛАВА

Тършувам из купчини и купчини вещи, пръснати навсякъде по пода на стаята ми. Ще закъснея.

— Кейт! — крещя като луда. Къде са, по дяволите? Тичам до площадката и се надвесвам над парапета. — Кейт!

Чувам познатия звук от дървена бъркалка, която бие по стените на керамична купа, и Кейт се появява в дъното на стълбите. Червената ѝ коса представлява куп къдрици, събрани високо. Тя поглежда нагоре към мен с уморено изражение. Нещо, с което съм свикнала напоследък.

— Ключовете. Виждала ли си ключовете от колата ми? — пухтя към нея.

— На масата под огледалото, където ги остави снощи. — Тя извърта очи и се понася заедно със сместа за торта обратно в ателието.

Стрелкам се през площадката напълно шашардисана и намирам ключовете от колата под купчина седмични списания.

— Пак се криете — мърморя на себе си и грабвам кафявия колан, високите обувки и лаптопа. Слизам долу от апартамента над ателието на Кейт и я намирам да налива смес за торта в различни форми.

— Трябва да си подредиш стаята, Ава. Страшна бъркотия е — недоволства тя.

Да, личните ми организационни умения са доста шокиращи, особено като се има предвид, че съм интериорен дизайнер в „Рококо Юниън“ и прекарвам цял ден в съгласуване и организиране. Измъквам телефона си от ниската масичка и топвам пръст в сместа на Кейт.

— Не мога да съм идеална във всичко.

— Махай се! — Тя тупва ръката ми с лъжицата. — И защо всъщност ти трябва колата? — пита тя и се навежда да заглади сместа, а езикът ѝ лежи върху долната устна в израз на съсредоточеност.

— Отивам на първа консултация в Съри Хилс^[1]. Някакво провинциално имение. — Вкарвам колана през гайките на правата ми

рокля, пъхам крака в кафявите обувки с токчета и се представям на огледалото.

— Мислех, че работиш в града — казва тя зад мен.

Разрошвам дългата си тъмна коса няколко секунди, като я премятам от едната на другата страна, но се отказвам и вместо това я вдигам с няколко фиби. Тъмните ми кафяви очи изглеждат уморени и им липсва обичайната искра — несъмнено в резултат от прекалено много работа. Пренесох се при Кейт едва преди месец, след като се разделих с Мат. Държим се като двойка студентки и черният ми дроб вече крещи за почивка.

— Да. Провинцията обикновено е запазена за Патрик. Не знам как получих този обект. — Прокарвам гланц по устните си, млясвам ги и целувам Кейт по бузата. — Ще бъде болезнено, сигурна съм. Обичам те!

— Аз също. Ще се видим по-късно. — Кейт се засмива, без да вдигне лице от работния си плот.

Въпреки че закъснявам, карам с обичайното внимание малкото си „Мини“ към офиса на Брутън Стрийт и докато обикалям наоколо десет минути в търсене на място за паркиране, си спомням защо пътувам всеки ден с метрото.

Нахлувам в офиса и поглеждам към часовника. Девет без двајсет. Добре, закъсняла съм с десет минути. Не е толкова зле, колкото мислех. Подминавам празните бюра на Том и Виктория на път за моето и забелязвам Патрик в кабинета му, докато сядам на стола си. Разопаковам лаптопа и виждам пакет, оставен за мен.

— Добро утро, цветенце! — Патрик ме поздравява с ниското си буботене и казва на ръба на бюрото ми, а тежестта му както винаги предизвиква силно скърцане. — Какво имаш тук?

— Добро утро! Новите мостри от Милър. Харесват ли ти? — Галя някои от луксозните материи.

— Чудесно. — Той показва фалшив интерес. — Не допускай Айрин да ги види! Съвсем скоро ликвидирах по-голямата част от активите си, за да финансирам новата мека мебел у дома.

— О! — изразявам съчувствието си. — Къде са всички?

— Виктория има почивен ден, а Том изживява поредния кошмар с господин и госпожа Бейнс. Само ти, аз и Сал сме днес, цветенце. —

Той вади гребен от вътрешния си джоб и го прокарва през посребрената си гъста коса.

— Имам среща по пладне в имението — напомням му. Не може да е забравил. — Сигурен ли си, че аз съм човекът, когото искаш за тази работа, Патрик?

Работя в „Рококо Юниън“ от четири години и съм наясно, че съм назначена, за да разширя бизнеса по посока на модерния интериор. Патрик и Том са специализирали в традиционния дизайн и нещо не им достига. Щом работата потръгна и стана прекалено много за мен, той нае Виктория.

— Те поискаха теб, цветенце. — Шефът ми стъпва на крака и бюрото ми отново стене. Патрик не обръща внимание, но аз трепвам. Трябва да свали килограми или да спре да сяда на бюрото ми. То няма да издържи напрежението още дълго.

Значи са искали мен? Защо? Моето портфолио не съдържа нищо в рамките на традиционния дизайн, абсолютно нищо. Не мога да не си помисля, че това е пълна загуба на моето време. Би трябвало Патрик или Том да поемат този клиент.

— О, трябва да поговорим за откриването на „Луссо“^[2] — Патрик прибира гребена си. — Предприемачът наистина е предвидил много пари за приема в луксозния панорамен апартамент. Свършила си невероятна работа, Ава. — Той клати глава одобрително.

Изчервявам се.

— Благодаря. — Адски се гордея със себе си и с работата си в „Луссо“, която е най-голямото постижение в кратката ми кариера. Комплексът се намира в близост до доковете Сейнт Катрин, а цените там варират от три милиона за обикновен апартамент до десет милиона за панорамен. Ние сме в света на супербогатите. Обзавеждането е издържано, точно както загатва и името, в италиански лукс. Поръчах всички материали, мебели и произведения на изкуството от Италия и се насладих на една седмица там, докато организирах транспорта. Приемът за откриването е в петък, но аз знам, че панорамният апартамент вече е продаден, както и още шест други, така че това е по-скоро прием, с който инвеститорът би искал да изпъкне.

— Освободих се от всякакви ангажименти, за да направя последна проверка, след като чистачите си тръгнат. — Прехвърлям

страниците на бележника си до петък и зачертавам страницата отново.

— Добро момиче. Казах на Виктория да бъде там в пет. Това е нейното първо откриване и искам да ѝ дадеш някои съвети. Аз ще дойда в седем заедно с Том.

— Добре.

Патрик се връща в кабинета си и аз отварям имейла, за да изтрия някои писма и да отговоря на други.

В единайсет часа прибирам лаптопа и мушвам глава през вратата на кабинета на Патрик. Той е погълнат от нещо на компютъра си.

— Тръгвам — казвам аз, но той само махва с ръка във въздуха за потвърждение. Минавам през офиса и виждам Сали да се бори с копирната машина. — Ще се видим по-късно, Сал.

— Довиждане, Ава! — отвръща, но е прекалено заета да вади съдъжканата хартия, за да ме погледне. Това момиче е истинско бедствие.

Излизам на слънчева светлина и се отправям към колата. Шофирането в петък преди обед е истински кошмар, но след като се измъквам от града, трафикът е доста приличен. Покривът е свален и Адел^[3] ми прави компания. Малката разходка с кола в провинцията е чудесен начин да завърша работната седмица.

Отбивам се от магистралата по един тесен път и след известно време се озовавам пред най-голямата двойна порта, която съм виждала някога. Златна табела върху един стълб гласи „Имението“.

„По дяволите!“ Свалям слънчевите си очила и докато гледам през портата надолу към обградената с дървета чакълеста алея, която сякаш продължава с километри, в ума ми се появява образът на старомоден, пушещ пури господар на имението. Излизам от колата и отивам до портата, за да потърся интерком.

— Зад вас е. — Едва не припадам, когато ниският глас прозвучава сякаш от нищото и смущава тихата селска идилия.

Оглеждам се.

— Ехо?

— Ето тук.

Обръщам се и виждам интеркома назад по алеята. Минала съм с колата точно покрай него. Изтичвам нататък и натискам копчето, за да се представя.

— Ава О’Ший, „Рококо Юниън“.

— Знам.

Оглеждам се и забелязвам камера, инсталирана върху портата.

— Е, ще ме пуснете ли? — питам точно когато простъргване на метал разбива провинциалната тишина около мен. Крилата на портата започват да се отварят. — Дано имам достатъчно време да вляза! — мърморя, докато подтичвам обратно към колата. Скачам в моето „Мини“ и пълзя напред, докато портите се отварят и през цялото време се чудя как ще премахна чашата портвайн^[4] и пурата, които съвсем явно са вклинени в мизерния задник на този човек. С всяка изминала минута очаквам с все по-малко желание тази среща. Шикозните провинциалисти и техните шикозни провинциални имения не са в моята област.

Щом портите се отварят напълно, минавам през тях и след около километър и половина стигам до свършено кръгъл площад. Свалям слънчевите си очила и зяпвам към огромната постройка, извисяваща се над нея. Внушителна е.

От двете страни на черните врати, украсени със силно полирани корнизи, има четири гигантски еркерна прозореца с колони от гравирани камък, които сякаш ги охраняват. Сградата е построена от огромни варовикови блокове, а покрай фасадата са подредени тучни лаврови дървета и като връх на всичко това в центъра на площада има фонтан, който пръска осветени от слънцето струи вода. Всичко е много величествено.

Гася двигателя и непохватно се боря с дръжката, за да изляза от колата. Изправям се, хващам се за вратата на колата, поглеждам нагоре към великолепната постройка и моментално решавам, че е станала някаква грешка. Мястото е в невероятно състояние.

Моравите са по-зелени от зеленото, сградата изглежда така, сякаш всеки ден я търкат и дори чакълът е чист до степен, която би могла да бъде постигната само ако редовно се минава с прахосмукачка. Ако може да се съди по външния изглед, не мога да си представя, че е възможно интериорът да се нуждае от някаква работа. Поглеждам нагоре към дузините издадени прозорци и виждам плюшени пердета да висят зад всички тях. Изкушавам се да звънна на Патрик и да проверя дали съм взела точния адрес, но на портата наистина пишеше „Имението“, а мизерникът в другия край на интеркома очевидно ме очаква.

Докато обмислям следващия си ход, вратата се отваря и разкрива най-едрия мъж, когото съм виждала някога. Той излиза бавно и застава на върха на стълбите, а аз трепвам от вида му и отстъпвам леко назад. Мъжът носи черен костюм, със сигурност специално ушит, защото това не е обичаен размер, черна риза и черна вратовръзка. Кожата му е с цвета на наситен абанос, бръснатата му глава изглежда така, сякаш е излъскана до блясък, а големите му слънчеви очила скриват очите му. Ако трябваше да си създам представа за това кой би могъл да излезе от тези врати, съвсем определено това нямаше да е той. Мъжът е истинска планина и всичко в него крещи „телохранител“. Внезапно започвам да се притеснявам, че съм се озовала в някакъв контролен център на мафията и се опитвам да си спомня дали съм прехвърлила паник-алармата в новата чанта.

— Госпожица О’Ший? — казва той провлечено.

Притеснена от масивното му присъствие, махвам с ръка в нервен жест.

— Здравсти! — прошепвам.

— Насам! — избоботва той с нисък глас, кимва отсечено, обръща се и тръгва обратно към вътрешността на сградата.

Обмислям дали да не побягна, но моето дръзко и копнеещо за опасности „аз“ е любопитно какво има отвъд тези врати. Грабвам чантата си, затварям вратата на колата, изкатервам стълбите, прекрачвам прага и се оказвам в огромно преддверие. Оглеждам втренчено помещението и се впечатлявам от голямото извито стълбище, което води към първия етаж.

Декорът е пищен, богат и някак стряскащ. Тъмносиньо и сиво-кафяво с намеци за злато и оригинални дървени части, както и богат махагонов паркет правят мястото зашеметяващо и крайно екстравагантно. Точно така бях очаквала да е, а това е твърде далеч от моя стил на дизайн. Но въпросът какво изобщо би правил тук някой интериорен дизайнер започва да ме обърква още повече. Патрик каза, че са поискали лично мен, така че бях склонна да мисля, че собствениците имат намерение да модернизират мястото, но това беше преди да го зърна. Декорацията подхожда на историческата сграда. В перфектно състояние е. Защо, по дяволите, съм тук?

Голямото момче се отправя надясно. Налага се да подтичвам след него и токетата ми тракат по паркета, докато вървим към задната

част на сградата.

Чувам бръмченето на разговори и поглеждам надясно. Забелязвам много хора, насядали на различни маси, да ядат, пият и разговарят. Сервитьори поднасят храна и напитки, а отчетливите гласове на Рат Пак^[5] мъркат за фон. Намръщвам се, но разбирам. Това е хотел — шикозен провинциален хотел.

Всичко започва да придобива смисъл за мен. Искам да кажа нещо на мъжа планина, който ме води Бог знае къде, но той не поглежда назад нито веднъж, за да провери къде съм. Тракането на токчетата ми вероятно му показва, че го следвам. Той не казва почти нищо и подозирам, че не би ми отговорил, ако му задам въпрос.

Продължаваме покрай още две затворени врати, преди той да ме въведе в една лятна стая — голямо, светло и зашеметяващо пищно място, което е разделено на индивидуални зони с дивани, големи фотьойли и маси. Френски прозорци обгръщат стаята и извеждат към облицовано с плочки патио и огромна морава. Мястото наистина предизвиква възхита и аз тихо ахвам, когато зървам стъклена сграда с плувен басейн. Изглежда невероятно. Потрепервам при мисълта колко може да струва нощувката тук. Сигурно е най-малко пет звезди, вероятно повече.

След като подминаваме лятната стая, отново тръгваме по някакъв коридор, докато голямото момче спира пред една дървена врата.

— Кабинетът на господин Уорд — избоботва той и чука на вратата изненадващо нежно, като се има предвид мамутския му размер.

— Управителят ли? — питам.

— Собственикът — отговаря той, отваря вратата и влиза вътре.
— Заповядайте!

Поколебавам се на прага, докато гледам как големият крачи в стаята пред мен. Накрая притеснена влизам и оглеждам също толкова луксозната обстановка в кабинета на господин Уорд.

[1] Съри Хилс е район с изключително красива природа, намиращ се в графство Съри, Англия. — — Б.пр. ↑

[2] Луссо — от италиански Lusso — означава лукс. — — Б.пр. ↑

[3] Адел — известна английска поп певица. — — Б.пр. ↑

[4] Портвайн — португалско подсилено вино с тъмнозлатист цвят, което се произвежда в долината на река Дуро, Североизточна Португалия. — Б.пр. ↑

[5] Рат Пак (Rat Pack) — прозвище на група актьори и певци от 50-те и 60-те години на XX век. Появяват се заедно в различни филми и шоу програми. Основни членове са Франк Синатра, Дийн Мартин, Сами Дейвис младши и други. Счита се основно за мъжка група, но в различни периоди от време към нея са се присъединявали Шърли Макклейн, Лорен Бекол и Джуди Гарланд. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

— Джеси, госпожица О'Ший от „Рококо Юниън“ — известява голямото момче.

— Чудесно. Благодаря, Джон!

Изтръгната съм от благоговението си и съм запратена право в състояние на тревога. Изправям гръб.

Не мога да го видя, скрит е от едрата фигура на мъжа, който ме въведе, но от този дрезгав, равен глас замръзвам на място. Определено не изглежда да принадлежи на пушещ пури, дебел, носещ дъждобран господар на имение.

Голямото момче или Джон, както вече знам, се дръпва настрани и за първи път зървам господин Джеси Уорд.

О, мили Боже! Сърцето ми се разбива в гръдния кош и нервното ми дишане се учестява до опасни нива. Внезапно се чувствам замаяна, а устата ми пренебрегва инструкциите на мозъка да каже нещо. Просто стоя там и зяпам този мъж, докато той се взира в мен. Дрезгавият му глас ме е заковал на място, но видът му... видът му просто ме е превърнал в неотзивчива трепереща развалина.

Той се надига от стола си и погледът ми пътува с него. Много е висок. Носи бяла риза с небрежно навити ръкави и черна вратовръзка, която е разхлабена и виси върху широките му гърди.

Мъжът обикаля масивното бюро и се насочва към мен. Едва тогава усещам пълното му въздействие върху сетивата ми. Преглъщам. Той е толкова съвършен, че направо изпитвам болка. Тъмнорусата му коса изглежда така, сякаш е правил опит да ѝ докара нещо подобно на стил, но се е отказал. Очите му са тъмнозелени и блестящи, въпреки че погледът му е твърде напрегнат, а наболата брада, покриваща брадичката му, изобщо не скрива красивите черти под нея. Има лек тен и просто... О, Боже, той е невероятен. Господар на имението ли?

— Госпожице О'Ший! — Протяга ръката си към мен, но аз не мога да повдигна моята, за да я поеме. Той е красив.

Когато не подавам ръка, той се пресяга и ме хваща за раменете, после бавно се навежда, за да ме целуне и устните му леко докосват пламналите ми бузи. Цялата се напрегам. Чувам как сърцето ми бие в ушите и въпреки че целувката е нещо напълно неуместно за бизнес среща, не правя нищо, за да го спра. Аз съм напълно смаяна.

— За мен е удоволствие — прошепва той в ухото ми, което само ме кара да изстена леко. Сигурно е усетил напрежението ми — а това не е трудно, тъй като съм вкочанена, — защото отпуска захвата си и свежда лице до нивото на моето, като ме поглежда право в очите. — Добре ли сте? — пита той, а едната страна на устата му се извива в подобие на усмивка. Забелязвам бръчка на челото му.

Изтръгвам се от нелепата си вцепененост, внезапно осъзнала, че все още не съм казала нищо. Дали е забелязал реакцията ми към него? Ами голямото момче? Поглеждам и виждам, че големият стои неподвижен, а очилата му все още са на мястото си, но аз знам, че очите му са впити в мен. Изтръгвам се от това състояние и отстъпвам назад, далеч от Уорд и могъщото му влияние. Ръцете му се отпускат встрани от тялото.

— Здравейте! — кашлям, за да прочистя гърлото си. — Ава. Името ми е Ава. — Предлагам му ръка. Той не бърза да я приеме, сякаш не е сигурен дали е безопасно, но го прави... накрая.

Ръката му е студена, влажна и леко несигурна, когато стиска здраво моята. Между нас пращят искри. Любопитно изражение минава по зашеметяващото му лице, когато и двамата отдръпваме ръцете си шокирани.

— Ава. — Той произнася толкова нежно името ми, че ми е нужна цялата ми сила, за да не изстена отново. Трябва да спре да говори, незабавно.

— Да, Ава — потвърждавам. Сега той е този, който изглежда малко извън своята нирвана, а аз все по-силно усещам как тялото ми се сгорещява.

Той сякаш внезапно си връща разума, пъха ръце в джобовете на панталона си, клати леко глава и се отдръпва няколко стъпки.

— Благодаря, Джон. — Големият мъж се усмихва и това смекчава чертите му, а после излиза.

Вече съм насаме със собственика, който ме е оставил безмълвна, неподвижна и напълно безполезна.

Той кимва към два кафяви кожени дивана, поставени от двете страни на голяма маса за кафе пред еркерния прозорец.

— Моля, седнете! Да ви предложи ли питие? — Откъсва погледа си от мен и се отправя към шкаф, в който са подредени различни бутилки алкохол. Със сигурност няма предвид алкохол, нали? Пладне е! Дори за мен е прекалено рано. Наблюдавам го как се задържа при шкафа няколко минути, след което се обръща отново към мен и ме поглежда очаквателно.

— Не, благодаря. — Поклащам глава, докато говоря, в случай че не чуе казаното.

— Вода? — пита той и в ъгълчетата на устните му заиграва усмивка.

Боже, не ме гледай!

— Да, моля! — Усмиввам се нервно. Устата ми е пресъхнала.

Той взима две бутилки вода от вградения хладилник и се обръща отново към мен. Едва тогава принуждавам разтрепераните си крака да ме отнесат през стаята до дивана.

— Ава? — Гласът му преминава през мен и ме кара да залитна наред път. Обръщам се с лице към него. Това може би е лоша идея.

— Да?

Той вдига стъклена чаша.

— Чаша?

— Да, моля! — Усмиввам се. Сигурно мисли, че се държа много непрофесионално. Настанявам се на кожения диван, вадя папката и телефона от чантата и ги поставям на масата пред мен. Забелязвам, че ръцете ми треперят.

„Боже, жено! Стегни се!“ Правя се, че си вода бележки, докато той се връща, поставя водата ми и чаша на масата, а след това сяда на дивана срещу мен и премята крак върху крак. Протяга се назад и се настанява удобно, а мълчанието е доста тягостно, буквално крещи, докато аз пиша някакви глупости, за да не се налага да го погледна. Знам, че в един момент ще се наложи да го направя. Би следвало да му задам и някои въпроси, но установявам, че всички мисли са избягали с писъци от мозъка ми.

— Е, откъде да започнем? — пита мъжът, като ме принуждава да вдигна поглед и да чуя въпроса му. Той се усмихва. Аз съм ужасно нервна.

Взира се в мен над ръба на бутилката с вода, а после я вдига към прекрасните си устни. Свеждам очи, за да не го гледам, като се пресягам напред, за да наля вода в моята чаша. Боря се да овладее нервите си, но още усещам погледа му върху себе си. Това е много неудобно. Никога не съм изпитвала такова въздействие от някой мъж.

— Предполагам, че трябва да ми кажете защо съм тук.

„Аз говоря!“ Поглеждам отново към него, докато вземам чашата от масата.

— О? — казва той тихо. Бръчката му се появява отново. Дори с нея е красив.

— Потърсили сте ме лично — притискам аз.

— Да — отговаря той просто и отново се усмихва. Трябва да отместя поглед.

Сръбвам от водата, за да навлажня пресъхналата си уста, и прочиствам гърло, преди да срещна отново неговия втренчен поглед.

— Може ли да попитам защо?

— Можете. — Той сваля крак и се навежда напред, за да сложи бутилката на масата, после поставя лакти на коленете си, но не казва нищо повече. Няма ли да ми отговори?

— Добре. — Продължавам да го гледам втренчено, за да не прекъсна контакта с очи. — Защо?

— Слушал съм страхотни неща за вас.

Усещам как лицето ми пламва.

— Благодаря. И защо съм тук?

— Ами, за да проектирате. — Той се засмива и аз се чувствам глупаво, но изпитвам и малко яд. Той да не ми се присмива?

— Да проектирам какво по-точно? — питам. — От това, което видях, всичко е свършено. — Със сигурност не иска да модернизира това прекрасно място. Провинциалните имения може да не са моята сила, но познавам класата, когато я видя.

— Благодаря — казва той тихо. — Носите ли портфолиото си?

— Разбира се. — Отговарям и бъркам в чантата си. Не ми е ясно защо му е. В него няма нищо, което би подходило на това място.

Поставям папката на масата пред него и очаквам да я придърпа към себе си, но за мой ужас той се изправя с плавно движение, обикаля дивана и снижава чудесното си мускулесто тяло и сяда на дивана до

мен. О, Боже! Мирише божествено — на свежа вода и мента. Сдържам дъха си.

Навежда се напред и отваря папката.

— Вие сте много млада, за да бъдете толкова завършен дизайнер. — Размишлява той и бавно разгръща страниците на портфолиото ми.

Прав е, така е. Дължа това на Патрик, който ми даде свобода в разширението на бизнеса. За четири години, след като напуснах колежа и започнах работа в голямата финансово стабилна дизайнерска компания, на която й липсваше свежестта на модерните идеи, си създадох име. Имах голям късмет и оценявам доверието на Патрик в способностите ми. Това, както и договорът ми за „Луссо“, са причините да съм в такова завидно положение на двадесет и шест.

Поглеждам надолу към прекрасната му ръка. Китката му е украсена с красив „Ролекс“ в злато и графит.

— На колко години сте? — избълвам. О, мили Боже! Мозъкът ми явно е прегорял и усещам как лицето ми добива тъмночервен оттенък. Най-добре да си държа езика зад зъбите. Как можах да изтърся това, по дяволите?

Той ме гледа съсредоточено, зелените му очи се впиват в моите.

— На двадесет и една — отговаря той с напълно безизразно лице.

Подсмихвам се леко и веждите му подскочат нагоре въпросително.

— Извинявам се — промърморвам и се обръщам отново към масата. Чувствам се смутена. Чувам как той издиша тежко. Отново поставя прекрасната си ръка на портфолиото ми и започва отново да разгръща страниците, а лявата я отпуска върху масата.

Забелязвам, че няма пръстен. Не е женен? Как е възможно?

— Това ми харесва много. — Той сочи снимките от „Луссо“.

— Не съм сигурна, че работата ми в „Луссо“ ще пасне тук — казвам тихо. Прекалено модерна е. Луксозна, да, но прекалено модерна.

Той ме поглежда.

— Права сте. Просто казвам, че... Наистина ми харесва.

— Благодаря. — Усещам как се изчервявам още повече, докато мъжът ме изучава замислено, след което се връща на портфолиото ми.

Грабвам водата си, като трудно устоявам на изкушението да я излея върху себе си, за да ме охлади, и едва не го правя, когато бедрото му докосва голото ми коляно. Премествам се бързо, за да прекъсна допира, но с периферното си зрение долавям лека самодоволна усмивка в ъгълчетата на устните му. Прави го нарочно. Това е прекалено.

— Имате ли тоалетна? — питам, поставям чашата си обратно на масата и се изправям. Трябва ми малко време, за да се съвзема. Аз съм разчорлена и объркана.

Той се вдига от дивана бързо и се отдръпва, за да ме пропусне.

— След лятната стая вляво — казва с усмивка. Знае, че ми влияе. Начинът, по който ми се усмихва многозначително... Обзалагам се, че жените винаги реагират така, когато го видят.

— Благодаря — измъквам се от тясната пролука между масата и дивана. Задачата ми е затруднена, защото той не прави никакъв опит да ми освободи повече място. Трябва буквално да го забърша и това ме кара да затая дъх, докато минавам покрай него.

Вървя към вратата и усещам очите му да прогарят дупка през роклята ми. Разтривам врата си, за да се отърва от настръхването в тила ми.

Измъквам се от кабинета му, минавам по коридора и през лятната стая и се озовавам в абсурдно шикозните тоалетни напълно замаяна. Подпирам се на мивката и се поглеждам в огледалото.

— Боже, Ава! Стегни се! — Мръщя се на отражението си.

— Срецнахме господаря, а?

Обръщам се и виждам много привлекателна бизнес дама, която оправя косата си в другия край на помещението. Нямам представа какво да кажа, но тя само потвърждава това, което вече подозирах — той има такъв ефект върху всички жени. Когато мозъкът ми отказва да поднесе нещо подходящо, което да кажа, просто се усмихвам.

Тя отвърща развеселено на усмивката ми, наясно с причината за обърканото ми състояние, след което излиза от тоалетните. Ако не ми беше толкова горещо и ако не бях толкова нервна, може би щях да съм засрамена от очевидното ми състояние. Но ми е горещо и съм нервна, затова потискам унижението си, поемам няколко пъти въздух и измивам лепкавите си ръце с луксозен течен сапун. Трябваше да взема

чантата си. Добре щеше да ми дойде малко балсам за устните. Устата ми все още е суха и в резултат страдат устните ми.

Добре, трябва да се върна там, да проверя подробностите за работата и да се махна. Сърцето ми умолява за успокоение. Напълно съм засрамена от себе си. Оправям косата си и излизам от тоалетните, за да се върна в кабинета на господин Уорд. Не знам дали ще бъда в състояние да работя за този мъж. Прекалено силно ми въздейства.

Чукам, след което влизам и го заварвам да седи на дивана и да разглежда портфолиото ми. Той поглежда към мен, усмихва се и вече знам, че наистина трябва да си тръгна. Не мога да работя с този мъж. Всяка молекула интелект и мозъчна сила, които притежавам, напускат тялото ми в негово присъствие. И най-лошото е, че той го знае.

Убеждавам се безмълвно да си тръгна, докато вървя към масата и се опитвам да не обръщам внимание на факта, че Джеси Уорд следи всяко мое движение. Той се обляга на дивана в очакване да се промуша покрай него, но аз не го правя. Вместо това се отправям към отсрещния диван и сядам на ръба.

Той ми хвърля въпросителен поглед.

— Добре ли сте?

— Да, добре съм — отговарям рязко. Той знае. — Искате ли да ми покажете какво искате да декорирам наново, за да започнем да обсъждаме изискванията ви? — Насилвам се да звуча по-уверено. Вече само следвам протокола. Нямам абсолютно никакво намерение да приема този договор, но не мога просто да си изляза, колкото и изкушаващо да е.

Той вдига вежди, явно изненадан от промяната на подхода ми.

— Разбира се. — Става от дивана и отива до бюрото си, за да вземе мобилния си телефон, а аз събирам нещата си, тъпча ги в чантата и като следвам жеста му, тръгвам напред.

Той бързо ме изпреварва, отваря вратата и се кланя джентълменски, докато я държи отворена. Усмихвам се учтиво, въпреки че знам, че си играе с мен, излизам в коридора и се отправям към лягнатата стая. Наежвам се, когато поставя ръка на кръста ми, за да ме води.

На какво си играе той? Опитвам се с всички сили да пренебрегна допира му, но трябва да съм мъртва, за да не усещам ефекта на този мъж върху себе си. И съм наясно, че той го знае. Кожата ми гори (и

почти сигурно топли дланта му през роклята), не мога да контролирам дишането си, а вървенето отнема всяка частица координация и усилие, които притежавам. Жалка съм и е очевидно, че той се наслаждава на реакцията, която извлича от мен. Сигурно съм доста смешна.

Ядосана на себе си ускорявам крачка, за да се откъсна от ръката му, но спирам, щом стигам до място, от което има два възможни пътя.

Той ме настига и сочи през моравата към тенис кортовете.

— Играете ли?

Засмивам се, но това е смях от облекчение.

— Не, не играя. — Мога да тичам, но нищо повече. Ако ми дадете бухалка, ракета или топка, значи си търсите белята. Тъглчетата на устните му трепват и той се усмихва на реакцията ми. Зелените му очи блестят, оградени от дълги мигли. Усмихвам се и клатя глава в почуда от този възхитителен мъж.

— Вие? — питам.

Той продължава през преддверието, аз го следвам.

— Нямам нищо против играта, но си падам повече по екстремните спортове. — Той спира и аз спирам с него.

Изглежда абсурдно стегнат.

— Какви екстремни спортове?

— Сноуборд основно, но съм опитвал и рафтинг, бънджи скокове и парашутизъм. Аз съм почти пристрастен към адреналина. Обичам да чувствам пулсирането на кръвта. — Гледа ме, докато говори, и ме кара да се чувствам като изследвана под лупа. Трябва да ме упоите, преди да ме накарате да направя, което и да е от тези неща. Ще се придържам към тичането от време на време.

— Екстремни — казвам и изучавам този великолепен мъж.

— Много екстремни — потвърждава той тихо. Дъхът ми отново секва и затварям очи. Мислено си крещя, за това, че съм такава загубенячка. — Ще продължим ли? — пита той. Чувам подигравателния тон в гласа му.

Отварям очи, за да срещна пронизителния му зелен поглед.

— Да, моля! — Искане ми се да спре да ме гледа така. Той отново почти се усмихва. Влиза в бара и поздравява двама мъже, като ги тупа по раменете. Те са много привлекателни, млади (вероятно в края на двайсетте) и пият бира от бутилки.

— Момчета, това е Ава. Ава, това са Сам Келт и Дрю Дейвис.

— Добър ден! — провлачва Дрю. Той е красив по един суров начин, черната му коса е съвършена, костюмът му е чист, а очите пронизателни. Вероятно е умен и самоуверен бизнес тип.

— Здравейте! — усмихвам се учтиво.

— Добре дошли в палата на удоволствията. — Сам се смее и вдига бутилката си. — Мога ли да ви почерпя?

С ъгълчето на окоето забелязвам Уорд да поклаща леко глава и Сам се ухилва. Той е пълна противоположност на Дрю — небрежен и отпуснат, в стари дънки, тениска на „Супердрай“ и кецове „Конвърс“. Има дръзко лице, смекчено от трапчинка на лявата му буза. Сините му очи блестят и това добавя чар към хлапашкото му излъчване, а мишокестенявата му коса, дълга до раменете, е разрошена.

— Не, няма нужда, благодаря — отговарям.

Той кимва към Уорд.

— Джеси?

— Не, благодаря. Ще покажа разширението на Ава. Тя ще работи по интериора — казва той и ми се усмихва.

Подсмивам се вътрешно. Не, ако зависи от мен. Той прибързва малко, нали? Не сме обсъждали цени, норми, нищо.

— Време беше. Никога няма свободни стаи — мърмори Дрю в бутилката си.

— Как беше сноубордът в Кортина, мой човек? — пита Сам.

Уорд казва на друг стол.

— Невероятен. Италианският начин на каране на ски следва доста техния небрежен начин на живот. — Усмихва се широко, първата истинска усмивка, откакто го видях, пряма, лъчезарна и сексапилна. Този мъж си го бива. — Ставах късно, намирах страхотна планина, спусках се, докато краката ми омекнат; после правех сиеста, вечерях късно и започвах всичко отново на следващия ден. — Той се обръща към всички ни, но гледа мен.

Не мога да не го гледам и също му се усмихвам.

— Добър ли сте? — питам, защото това е единственото, което ми хрумва. Представям си, че е добър във всичко.

— Много — потвърждава тихо той. Кимам за одобрение и за няколко секунди погледите ни остават сплетени, но аз съм първата, която свежда глава. — Ще продължим ли? — пита той, става от стола и сочи към изхода.

— Да — усмихвам се. Предполага се, че съм тук, за да работя все пак. Досега съм постигнала само едно силно изчервяване и съм установила любовта му към екстремните спортове. Имам чувството, че съм в транс.

Обръщам се към двамата мъже на бара, усмихвам се за довиждане и те вдигат бутилки, след което продължават разговора си. Тръгвам към вратата, която води към преддверието, и го усещам зад гърба си. Той е толкова близо, че долавям аромата му. Затварям очи и пращам малка молитва до Бог да ме преведе през това бързо и с поне частица ненакърнена гордост. Джеси Уорд е прекалено ослепителен, а това ме обърква страшно много.

— Така, сега за основния детайл. — Той започва да изкачва широкото стълбище и аз го следвам до голямо фоайе. — Това са частни стаи — казва той, сочейки различни врати.

Следвам го, възхищавам се на чудесния му гръб и мисля, че това вероятно е най-сексапилната походка, която някога съм имала привилегията да видя. Когато откъсвам очи от стегнатия му задник, виждам, че има поне двацет врати, подредени на равномерно разстояние една от друга, които водят към въпросните частни стаи. Той ме води до друго голямо стълбище, което достига до следващ етаж. В основата му има красив прозорец със стъклопис и арка, която води към друго крило.

— Това е разширението. — Той ме повежда към новото крило. — Именно тук ми трябва вашата помощ — добавя той и спира в началото на коридор, който води към други десет стаи.

— Всичко това е ново, така ли? — питам.

— Да, всички стаи са празни в момента, но съм сигурен, че вие ще поправите това. Нека ви покажа!

Аз съм повече от шокирана, когато той хваща ръката ми и ме дърпа по коридора към последната врата. „Неуместно!“ Ръката му все още е хладна и лепкава и съм сигурна, че усеща треперенето ми. Вдигнатата вежда и леката усмивка, която ми хвърля, ми казват, че съм права. Има нещо като заряд, който преминава между нас и ме кара да тръпна.

Той отваря вратата и ме въвежда в скоро измазана стая. Тя е огромна, а новите прозорци са съвършено копие на тези в основната сграда. Който и да е построил това крило, е свършил чудесна работа.

— Всички ли са толкова големи? — питам и извивам пръстите си, докато той не пуска ръката ми. Дали се държи така с всички жени?

— Да.

Заставам в центъра на стаята и се оглеждам наоколо. Размерът е добър. Забелязвам още една врата.

— Баня? — питам и влизам.

— Да.

Стаите са огромни, особено според стандартите на хотелите. Много би могло да се направи с тях. Щях да бъда развълнувана, ако не бях толкова разтревожена какво се очаква от мен. Това не е „Луссо“. Излизам от банята и откривам Уорд, облегат на стената с ръце в джобовете на панталона, а очите му са забулени и тъмни, докато ме наблюдава. Боже мой, мъжът е олицетворение на секс. Почти съм разочарована, че традиционният дизайн не е част от професионалната ми квалификация и че изобщо не представлява интерес за мен.

— Не съм сигурна, че аз съм най-подходящата за тази работа. — Звуча изпълнена със съжаление, което е нормално, защото съм. Съжалявам, че не мога да се стегна.

Той ме поглежда, премрежените му очи пробиват защитите ми и ме карат да пристъпвам от крак на крак.

— Мисля, че имате това, което искам — казва той тихо.

— Винаги съм проектирала в стил модерен лукс. — Отново оглеждам стаята и бавно насочвам погледа си към него. — Сигурна съм, че ще бъдете по-щастлив да работите с Патрик или с Том. Те се занимават с нашите традиционни проекти.

Той ме оглежда за секунда, поклаща отново глава и се избутва от стената с рамо.

— Но аз искам вас.

— Защо?

— Сигурен съм, че ще се справите много добре.

Неволна въздишка се изтръгва от устните ми при неговите думи. Не съм сигурна как да разбирам изказването му. Дали има предвид уменията ми като дизайнер, или нещо друго? Защото начинът, по който ме гледа, ми казва, че е второто. Той е толкова непоносимо самоуверен.

— Какви са представите ви за дизайна? — питам, защото всички други думи са се изпарили от ума ми. Бузите ми отново поруменяват.

Усмивка гъделичка ъгълчетата на устата му.

— Чувствен, интимен, луксозен, стимулиращ, ободрителен... — Той замълчава, за да прецени реакцията ми.

Мръщя се. Това не е обичайното изискване към обзавеждането. Удобството, функционалността и практичността изобщо не бяха споменати.

— Добре, нещо специално, което да имам предвид? — питам. Защо си правя труда да задавам всички тези въпроси?

— Голямо легло и много неща по стените — заявява той дрезгаво.

— Какви неща по стените?

— Големи и дървени. О, и осветлението трябва да подхожда.

— Да подхожда на какво? — Не мога да скрия объркването си.

Той се усмихва и аз се разтопявам на мига в горещ басейн от хормони.

— Ами на изискванията, разбира се.

О, Боже, сигурно мисли, че съм нещо друго.

— Да, разбира се. — Поглеждам нагоре и виждам здрави греди, които държат тавана. Сградата е нова, но те не са имитация на дърво. — Всички стаи ли имат такива? — Отново го поглеждам.

— Да, те са съществени — гласът му е нисък и прелъстителен. Не съм сигурна колко още мога да понеса.

Грабвам бележника с намерението да започна да водя записки.

— Има ли определени цветове, с които бихте искали да работя или да избягвам?

— Не, имате пълна свобода!

Вирвам глава и го поглеждам.

— Моля?

Той се усмихва.

— Да правите, каквото желаете.

О, добре. Няма да се възползвам от свободата, която ми дава, защото няма да ме види повече тук, но е добре да взема колкото е възможно повече информация, за да я предам на Патрик или на Том с поне мъничко охотност.

— Споменахте голямо легло. Някакъв специален тип? — питам и се опитвам да остана професионалист.

— Не, просто много голямо.

Запъвам се по средата на бележката и бавно вдигам поглед, за да открия, че ме наблюдава. Това ме прави глупаво нервна.

— А мека мебел?

— Да, много. — Той тръгва към мен. — Харесва ми роклята ви — прошепва.

По дяволите, махам се оттук!

— Благодаря — изписувам и тръгвам към вратата. — Имам всичко, което ми трябва. — Нямам, но не мога да остана повече тук. Този мъж изтощава сетивата ми. — Ще подготвя няколко проекта. — Излизам в коридора и се отправям към фойето.

По дяволите, когато се събудих сутринта, това беше последното, което очаквах. Шикозните провинциални имения с болезнено красиви собственици не са част от обичайното ми ежедневие.

Стигам до върха на стълбището, спускам се надолу с неразумна скорост, с оглед на обувките с високи токчета, които нося, и стигам до фойето, като се чудя как се озовах тук, по дяволите. Истинска каша.

— Очаквам с нетърпение да се обадите, Ава — дрезгавият му глас плъзва по плътта ми, когато мъжът се присъединява към мен в основата на стълбището и протяга ръка. Поемам я със страх, че ако не го направя, той може да ме прегърне и да ме целуне.

— Имате чудесен хотел — казвам искрено и ми се иска съдържанието на чантата ми да се състоеше от резервни гаци, превръзка за очи, тапи за уши и броня. Тогава може би щях да бъда по-подготвена.

Веждите му се стрелкат нагоре. Ръката ми все още е в неговата и той бавно я разтърсва. Тръпката минава през съединените ни длани и ме кара да се напрегна.

— Имам чудесен хотел — повтаря той замислено. Тръпката се превръща в пълен електрически шок и аз изтеглям ръката си бързо. Той ме поглежда въпросително. — Наистина ми беше приятно да се запозная с вас, Ава — той натъртва на наистина.

— На мен също — прошепвам.

Виждам как очите му се стрелват за кратко и той започва да хапе долната си устна. После бързо отива до централната маса в преддверието и издърпва една кала от огромния букет, който изпъква върху тази мебел. Изучава я за миг, след което ми я подава.

— Подценена елегантност — казва той тихо.

Не знам защо, може би защото мозъкът ми е във вид на каша, но я приемам.

— Благодаря.

Той пъха ръка в джоба си и ме наблюдава внимателно.

— Няма защо. — Погледът му се плъзга от очите към устните ми. Отстъпвам няколко крачки назад.

— Ето те! — Някаква жена излиза от бара и тръгва към Уорд. Тя е привлекателна — със средно дълга руса коса, подстригана на етажи, и с червени нацупени устни. Целува го по бузата. — Готов ли си?

Добре, допускам, че това е съпругата. Но няма пръстен, значи може би е гадже? Което и да е от двете, аз съм напълно зашеметена, когато той не сваля очи от мен и не прави никакъв опит да отговори на въпроса и. Тя се обръща, за да види какво е привлякло вниманието му и ме изучава подозрително. Мигновено изпитвам неприязън към нея и това няма нищо общо с мъжа, около когото се е усукала.

— А вие сте? — мърка тя.

Размърдвам се неудобно, имам чувството, че са ме хванали да правя нещо нередно. Е, така е. Имах изключително нежелана реакция към гаджето и. Пробожда ме нелогичен пристъп на ревност. Колко нелепо!

Усмиввам се сладко.

— Аз съм тази, която си тръгва. Довиждане! — Обръщам се и буквално побягвам към вратата и надолу по стълбите. Скачам в колата, поемам дъх и когато дробовете ми се изпълват с благословения въздух, се сривам назад в седалката и започвам упражнения за регулиране на дишането.

Трябва да прехвърля този проект на Том. Но внезапно започвам да се смее на тъпата си идея. Том е гей. Ще бъде също толкова повлиян от Уорд, колкото съм и аз. Дори след като знам, че е зает, не бих могла да работя с него. Клатя глава недоверчиво и паля колата.

Докато карам по чакълестата алея, поглеждам в огледалото за обратно виждане към внушителното имение, което се смаява зад мен, а там, на върха на стълбите стои Джеси Уорд и гледа как си заминавам.

— Ето те! Тъкмо щях да ти звъня — възкликва Кейт, без да отмества поглед от фигурката на върха на сватбената торта, която

украсява. Езикът и подпира долната устна. Това ме кара да се усмихна. — Излиза ли ти се? — Все още не поглежда нагоре.

Това е добре. Сигурна съм, че лицето ми ще издаде всеки мой опит да симулирам спокойствие. Все още съм малко объркана след срещата ми по обед с един определен господар на имение. Нямам енергията да се приготвя и да изляза.

— Защо не го оставим за утре? — опитвам. Знам, че ако си останем у дома, ще изпием бутилка вино на дивана, но поне мога да си облека пижамата и да се отпусна. След случилото се е от първостепенна важност да прочистя ума си. Цял ден страдах от главоболие и не бях в състояние да се съсредоточа.

— Разбира се. Нека довърша тази торта, после съм изцяло твоя. — Тя завърта плодовата торта на стойката и мацва ядливо лепило върху глазурата. — Как мина пътуването до провинцията?

Смея се. Какво да кажа? Че очаквах надут селски дръвник, а намерих поразително красив бог? Че той е потърсил лично мен и че докосването му ме превръща в стопена лава? Че се боя да го погледна в очите от страх да не припадна и че харесва роклята ми? Вместо това казах:

— Интересно.

Тя вдига поглед.

— Разказвай! — насърчава ме, очите ѝ блестят, когато се навежда обратно и езикът ѝ отново изскача.

— Беше неочаквано. — Изчиствам въображаемо мъхче от тъмносинята си рокля в опит да изглеждам небрежно.

— Пропусни очакванията и ми разкажи кое беше неочаквано! — Кейт престава да намества младоженците на върха на тортата и присвитите ѝ очи се съсредоточават върху мен. Има глазура на върха на носа, но аз я пренебрегвам.

— Собственикът. — Свивам рамене и си играя с колана.

— Собственикът? — пита тя и устните ѝ трепкат.

— Да. Джеси Уорд, собственикът. — Отстранявам още едно въображаемо мъхче от роклята си.

— „Джеси Уорд, собственикът“ — имитира ме тя и сочи един от фотойлите на цветя в ателието. — Сядай веднага! Защо се опитваш да изглеждаш невъзмутима? Проваляш се ужасно между другото. Бузите ти са с цвета на онази глазура. — Тя сочи към торта във формата на

пожарникарска кола на металния рафт. — И защо собственикът Джеси Уорд не беше това, което очакваше?

Плюсвам се във фотьойла с чантата в скута, докато Кейт стои и тупа дланта си с дръжката на шпатулата. Най-накрая сяда в стола срещу мен.

— Кажи ми! — притиска ме тя.

Свивам рамене.

— Мъжът е привлекателен и го знае. — Виждам как очите ѝ пламват, а тупкането на шпатулата по ръката ѝ става все по-бързо. Исква още драма. Обожава я. Когато двамата с Мат се разделихме, тя първа дойде на място, като истинска подкрепяща приятелка, за да попие спектакъла. Нямахше нужда да си дава труда. Раздялата беше взаимна, много миролюбива и доста скучна. Не летяха чинии, а съседите не извикаха полиция.

— На колко години е? — пита тя нетърпеливо.

Свивам рамене.

— Каза, че е на двадесет и една, но ги е подминал поне с десет.

— Ти си го питала? — Ченето на Кейт увисна от изненада.

— Да, въпросът ми се изплъзна в миг на някаква неизправност във филтъра между мозъка и устата ми. Не се гордея с това — мърморя. — Бях ужасна глупачка, Кейт. Никой мъж не ми е причинявал това досега. Но този... Щеше да се срамуваш от мен.

Силен смях се разнася от Кейт.

— Ава, трябва да те науча на някои социални умения. — Тя се отпуска назад в стола и започва да облизва глазурата от шпатулата.

— Моля те, направи го! — мърморя аз и протягам ръка към нея. Подава ми шпатулата и аз започвам да облизвам краищата. Живея с Кейт от месец и съществувам на вино, захарна глазура и смес за блатове. Загуба на апетит след раздялата нямам. — Той беше много самоуверен — казвам между облизванията.

— В какъв смисъл?

— О, този мъж знаеше, че ми въздейства. Сигурно е било болезнено да ме гледа. Бях жалка.

— Това добре ли е?

Клатя глава ужасена.

— Абсурдно.

— Вероятно не струва в леглото — размишлява Кейт. — Всички готини са така. Каква е работата ти?

— Разширение с десет нови спални. Мислех, че отивам в провинциално имение, но се оказа мега луксозен хотел и спа. Имението. Чувала ли си го?

Лицето на Кейт се изкривява в недоумяващо изражение.

— Не — отговаря и става, за да изключи фурната. — Може ли да дойда следващия път?

— Не. Няма да се връщам. Няма да мога да го погледна отново в очите след изпълнението ми от днес. — Вдигам се от стола и хвърлям шпатулата в празната купа. — Прехвърлих го на Патрик. Вино?

— В хладилника.

Качваме се в апартамента и си обличаме пижамите. Мятам чантата си на леглото и тя се отваря. Виждам калията, която Уорд ми даде. Подценена елегантност. Вдигам я и я въртя в пръстите си няколко мига, после я хвърлям в кошчето.

Зареждам ДВД плейъра с последното предложение от местната видеотека, после скачам на дивана с Кейт и се опитвам да се съсредоточа върху филма, но това е невъзможно. Вътрешното ми око не вижда нищо друго, освен един висок, жилав, тъмнорус, зеленоок мъж на неопределена възраст, с походка, от която може да се олигавиш, и с цяла торба сексуална привлекателност. Задрямвам с думите: „Но аз искам вас“, които подскочат в главата ми.

ТРЕТА ГЛАВА

След две срещи с клиенти се отбих в новата градска къща на господин Мюлер в Холанд парк, за да оставя някои мостри. Сега вече съм в офиса и слушам как Патрик се оплаква от Айрин. Това е нормално за шефа ми в понеделник сутрин, след като е изтърпял цял уикенд с жена си далеч от офиса.

Том нахлува с възможно най-широката усмивка на лицето си и веднага разбирам, че сигурно е забил нещо през уикенда.

— Скъпа, липсваше ми. — Той ме целува във въздуха и тича към Патрик, който вдига ръце в жест „дори не си го помисляй“. Том върти очи, без да се засяга и танцува към бюрото си.

— Добро утро, Том! — поздравявам го весело.

— Имах най-стресиращата сутрин. Господин и госпожа Бейнс смениха скапаните си намерения за хиляден път. Трябваше да откажа всички поръчки и да организирам наново дузина работници. — Размахва ръце във въздуха от безсилие. — Получих скапана глоба, тъй като не бях показал разрешително за паркиране в жилищна зона и като капак на всичко си закачих новия пуловер на един от онези ужасни парапети пред „Старбъкс“ — започва да дърпа висящ вълнен конец от ръба на ярко розовия си пуловер с остро деколте. — Проклятие! Виж! Добре, че снощи правих секс, иначе щях да съм потънал в дълбините на отчаянието. — Хили ми се той.

Знаех си!

Патрик се отдалечава и клати глава. Опитите му да накара Том да говори за неща, по-подходящи за офиса, се оказаха неефективни. Вече се е предал.

— Добре ли прекара? — питам.

— Прекрасно. Срегнах най-божествения мъж. Ще ме води в Националния исторически музей през уикенда. Учен е. Ние сме сродни души със сигурност.

— Какво стана с личния треньор? — Това беше сродната душа от миналата седмица.

— Недей! Беше катастрофа. Появи се в апартамента ми в петък вечер с „Мръсни танци“ на ДВД и с индийска храна за двама. Можеш ли да повярваш?

— Шокирана съм! — Дразня го.

— И аз бях! Няма нужда да казвам, че повече няма да го виждам. Какво става с теб, скъпа? Как е разкошното ти бивше гадже? — Намига. Том не крие привличането си към Мат, което ме разсмива, но караше Мат да се чувства изключително неудобно.

— Добре е. Все още е бивш и все още е нормален.

— Срамота! Уведоми ме, когато се вразуми! — Том се отдалечава бавно и подръпва перфектно подредения си рус перчем.

— Сали — викам, — ще ти пратя по имейла таксата за дизайнерска консултация за господин Уорд. Можеш ли да изпратиш фактура проформа още днес?

— Да, Ава. Срок за плащане седем дни, нали?

— Да, благодаря. — Връщам се на бюрото си и започвам отново да подбирам цветове. Посягам за телефона и в този момент той започва да танцува по бюрото ми. Поглеждам към екрана му и едва не падам от стола, когато виждам името Джеси да проблясва по него. По дяволите!

Никога не съм записвала номера му — Патрик не ми го е давал и след като му предадох проекта в петък, вече не ми е нужен. Нямам намерение да се връщам на онова място. Никакво. Но дори да не беше така, нямаше да запиша номера му под първо име. Държа телефона в ръка и оглеждам офиса, за да видя дали продължителното звънене е привлякло вниманието на колегите ми. Не е. Оставям го да звъни. Какво иска той?

Тръгвам към кабинета на Патрик, за да попитам дали е уведомил господин Уорд за промяната в споразумението, но телефонът започва отново да звъни и ме спира. Поемам дълбоко въздух и отговарям.

— Ало — казвам и тупвам с крак, задето звуча неспокойно в поздрава си. Опитвах се да бъда сигурна и уверена.

— Ава? — Дрезгавият му глас има същото влияние върху слабите ми сетива, както и в петък. Но поне по телефона той не може да види как треперя физически.

— Кой се обажда? — Ето. Това прозвуча по-добре — професионално, бизнес и стабилно.

Той се смее леко и ме вади напълно от равновесие.

— Вече знаеш отговора на този въпрос, защото името ми се е появило на телефона ти. — Присвивам се. — Опитваш се да се правиш на хладнокръвна ли?

Откъде знае? Но после осъзнавам.

— Вие сте добавили телефона си в моя указател? — Ахвам. Кога го е направил? Умствено прехвърлям срещата ни и се спирам на посещениято ми в тоалетната, когато оставих портфолиото и телефона си на масата. Не мога да повярвам, че е разглеждал телефона ми.

— Трябва да съм в състояние да се свързвам с теб.

О, не! Патрик очевидно не му е казал. Въпреки това не е учтиво да си навиращ носа в телефоните на непознати.

— Патрик трябваше да се свърже с вас — хладно го информирам. — Боя се, че не съм в състояние да ви помогна, но той ще бъде повече от доволен да го направи.

— Да, Патрик се обади — отговаря той. Отпускам се облекчено, но после се намръщвам. Тогава защо ми звъни? — Сигурен съм, че той ще бъде повече от доволен да помогне, но аз не съм доволен да приема.

Зяпвам от учудване. За кого се мисли той? Звъни, за да ми каже, че не е доволен ли? Затварям зеещата си уста.

— Съжалявам да го чуя. — От тона ми не личи, че съжалявам. Звуча по-скоро ядосано.

— Нима?

Не, не съжалявам, но нямам намерение да му го казвам.

— Да, съжалявам. — Искам да добавя, че никога не бих могла да работя с арогантно, добре изглеждащо прасе като него, но се въздържа. Не би било много професионално.

Чувам как въздъхва.

— Не мисля, че съжаляваш, Ава. — Името ми звучи като кадифе, търкалящо се по устните му и кара познатата ми вече тръпка да премине през мен. — Мисля, че ме избягваш. — Стискам зъби толкова силно, че челюстта ми е на път да се размести. Прав е, разбира се. Той подпалва някои много нежелани чувства в мен.

Но отново няма да му дам да разбере, че е прав.

— Защо да го правя? — питам наперено.

— Вероятно защото те привличам.

— Моля? — издърдорвам. Самоувереността му не познава граници. Няма ли срам? Без значение, че е абсолютно прав. Трябва да съм сляпа, глуха и вкочанена, за да не ме привлича. Той е въплъщение на мъжкото съвършенство и съвсем явно го знае.

Въздъхва.

— Казах...

— Да, чух ви — прекъсвам го. — Просто не мога да повярвам, че го казахте.

Напълно съм зашеметена. Мъжът си има половинка, а флиртува с мен? Трябва да насоча този разговор в сферата на бизнеса и да затворя бързо телефона.

— Извинявам се, че нямам възможност да поема вашата поръчка — бълвам и затварям, като се вирам в телефона си.

Това беше наистина доста грубо и изключително непрофесионално, но съм напълно изумена от неговото нахалство. Прехвърлянето на договора на Патрик с всяка изминала минута изглежда все по-разумно. Телефонът ми издрънчава, когато пристига съобщение.

Направи ми впечатление, че не отрече. Трябва да знаеш, че чувството е взаимно.

Дж х^[1].

„По дяволите!“ Затискам устата си, за да спра нецензурния израз. Не, не го отрекох. Значи и той е привлечен от мен? Малко съм млада за него. Или може би той е твърде стар за мен. Що за наперен задник! Не отговарям. Нямам представа какво да отговоря.

Вместо това хвърлям телефона в чантата и отивам да обядвам с Кейт.

— Велики Боже! — възкликва Кейт, докато се вира в телефона ми. Червената ѝ коса се вее, вързана на конска опашка, докато клати глава. — Ти отговори ли?

— Не — смея се.

— И има гадже?

— Да. — Кимвам и вдигам вежди.

Тя поставя телефона ми обратно на масата.

— Срамота!

Дали? Всъщност гаджетото прави нещата много по-лесни, тъй като напълно потушава реакциите, които той предизвиква в мен. Кейт е

много по-дръзка. Тя щеше да отговори с нещо шокиращо и неприлично и вероятно щеше да накара неговото чене да увисне. Самоуверена, силна и решителна, тя обикновено плаши мъжете на първата среща. Оцеляват само най-силните.

— Не бих казала — размишлявам. В проява на дързост поръчах чаша вино с обяда и сега отпивам от него. — И без това минаха едва четири седмици, откакто се разделихме с Мат. Не искам никакви мъже по никакъв повод. — Харесва ми, че звуча твърдо. — Наслаждавам се на това да съм сама и безгрижна за първи път в живота си — добавям. И наистина това сякаш ми се случва за първи път. Бях с Мат четири години, а преди него имах тригодишна връзка с Адам.

— Виждала ли си онзи задник? — Лицето на Кейт се изкривява в отвратено изражение при споменаването на бившия ми приятел.

Кейт не може да понася Мат и беше доволна, когато се разделих с него. Фактът, че точно тя го засече с негова колежка в някакво такси само потвърди това, което вече знаех. Не мога да разбера защо пренебрегнах истината толкова дълго. Когато го попитах спокойно, той едва не получи нервен срыв, докато ми се извиняваше и дори сякаш щеше да припадне, когато му казах, че не съм разтревожена. Наистина не бях, за моя най-голяма изненада. Връзката ни се беше изчерпала и Мат беше на същото мнение.

— Не — казвам.

— Ние се забавляваме, нали? — Тя се усмихва, когато сервитьорката приближава с обяда ни.

— Ще отида само до тоалетната. — Ставам и оставям Кейт да топи картофките си в майонеза.

След като използвам тоалетната, заставам пред огледалото, нанасям отново гланца за устни и разрошвам косата си. Тя се държи добре днес и пада на вълни по раменете ми. Забърсвам черните си панталони с дължина до средата на прасеца и махам няколко косъма от кремавата блуза, после се връщам в бара. Телефонът ми звъни и го вадя от чантата. Извъртам очи, когато виждам, че отново е той. Вероятно се чуди къде е отговорът на неговото неуместно съобщение. Няма да играя игри с него.

— Отказ. — Муся се и натискам червения бутон, после натъпквам телефона в чантата и продължавам по коридора. — О, Боже,

съжалявам! — казвам объркано, когато се забивам право в нечии гърди.

Тези гърди са много твърди, а опияняващият аромат, който ме обгръща, е прекалено познат. Краката ми отказват да помръднат и вече съм сигурна кого ще видя, ако погледна нагоре. Ръката му обвива кръста ми, за да ме закрепя. Очите ми са на нивото на горната част на гърдите му и през ризата усещам как бие сърцето му.

— Отказ? — казва той тихо. — Засегнат съм.

Измъквам се от ръката му и се опитвам да си върна спокойствието. Той изглежда зашеметяващо в тъмносив костюм и бяла риза. Усмиввам се на себе си и на неспособността си да отместя погледа си от горната част на тялото му от страх да не бъде хипнотизирана от могъщия зелен поглед на този мъж.

— Нещо смешно ли има? — пита той. Подозирам, че се мръщи на моя изблик, но не съм сигурна, защото отказвам да погледна към него.

— Съжалявам, не гледах къде вървя. — Измъквам се странично, но той ме хваща за лакътя и спира бягството ми.

— Каж ми само едно нещо, след което ще те оставя, Ава! — Гласът му бодне сетивата ми и усещам как очите ми пътуват нагоре по жилавото му тяло, докато погледите ни се срещат. Лицето му е сериозно, но въпреки това зашеметяващо. — Колко силно мислиш, че ще крещиш, когато те чукам?

„КАКВО?!“

— Моля? — успявам да избълвам с натезжал като олово език.

Той почти се усмихва на моя шок, поставя показалец под брадичката ми и затваря зейналата ми уста.

— Ще те оставя да помислиш по този въпрос — казва и пуска лакътя ми.

Намръщвам му се сърдито, а после се връщам на масата толкова стабилно, колкото позволят омекналите ми крака. Плъзгам се на стола и моментално поглъщам виното си, като се опитвам да овлажня пресъхналата си уста.

Когато поглеждам към Кейт, тя е с виснало чене, което разкрива наполовина сдъвкани картопки и хляб. Не е красива гледка.

— Кой е това, мамка му? — мънка с пълна уста.

— Кой? — Оглеждам се, преструвайки се, че не забелязвам.

— Този мъж. — Кейт сочи с вилицата. — Виж!

— Видях. Не знам. — Скърцам със зъби.

— Той идва насам. Сигурна ли си, че не знаеш кой е? Мамка му, секси е! — Тя ме поглежда и аз свивам рамене уклончиво. Вдигам измъкнало се от сандвича ми парче маруля и започвам да гриза краищата. Напрегната съм и знам, че той приближава, защото Кейт повдига глава, за да го разгледа отблизо. Искане ми се да затвори скапаната си зейнала уста!

— Дами! — Ниският му гърлен глас кара кожата ми да настръхне и изобщо не ми помага да се успокоя.

— Здравсти! — изплюва Кейт и дъвче бързо, за да може да говори.

— Ава? — казва той и аз махам с парчето маруля към него, за да призная присъствието му, но без да трябва да го поглеждам. Той се засмива леко и с ъгълчето на окото си виждам как мъжът бавно сяда до мен. Продължавам да отказвам да го погледна. Той поставя една ръка на масата и чувам как Кейт кашля и плюе остатъците от храната. — Така е по-добре — казва той. Усещам дъха му на бузата си.

Неохотно поглеждам през миглите си и откривам Кейт да ме зяпа с ококорени очи и изражение „да, той все още е тук, кажи нещо, идиотка такава!“. Не мога да измисля какво да кажа. Този мъж отново ме е направил негодна за нищо.

Чувам как той въздиша.

— Аз съм Джеси Уорд. Приятно ми е да се запознаем — виждам как ръката му се протяга през масата и как Кейт я поема нетърпеливо.

— Джеси? — изломотва бързо. — О! Джеси! — усещам как ме гледа свирепо и обвиняващо. — Аз съм Кейт. Ава спомена, че имаш шикозен хотел.

Мръщя се през масата.

— Значи е споменала за мен? — пита той тихо. Няма нужда да поглеждам към него, за да се уверя, че на лицето му се е изписало самодоволство при тази новина. — Чудя се какво още е казала.

— О, това-онова — подхвърля небрежно Кейт.

— Това-онова — отвръща той тихо.

— Да, това-онова — потвърждава Кейт.

Омръзва ми безсмислената малка размяна на реплики, на която двамата изглежда се наслаждават, и поемам ситуацията в свои ръце,

като обръщам очи към него.

— Беше ми приятно, че се видяхме. Довиждане!

Погледите ни моментално се срещат и аз съм погубена от зелените му очи — тъмни и настоятелни. Усещам как дъхът му се поколебава и това привлича очите ми към устата му. Устните му са влажни, леко разтворени, а езикът му бавно изпълзява от устата и мързеливо обхожда долната устна. Не мога да откъсна очи от него и без никакво поощрение моят собствен език се плъзва по долната ми устна. Опитът ми да изглеждам незасегната е напълно провален.

Това е лудост. Това... каквото и да е... е просто лудост. Той е прекалено самоуверен и арогантен, но вероятно има право да бъде такъв. А аз отчаяно се боря да не бъда повлияна от този мъж.

— Приятно? — Той се навежда напред и хваща бедрото ми. Сякаш лава нахлува в слабините ми. Размествам краката си и стискам бедра, за да възпра трептенето, което заплашва да се превърне в силно туптене. — Мога да се сетя за много думи, Ава. Приятно не е една от тях. Ще те оставя да обмислиш въпроса ми.

Мили Боже! Преглъщам, когато се навежда към мен и притиска влажни устни към бузата ми, като продължава целувката сякаш цяла вечност. Стискам зъби, за да не се обърна към него.

— Скоро — прошепва той. Това е обещание. Той пуска напрегнатото ми бедро и се вдига. — Беше ми приятно да се запознаем, Кейт.

— Хмммм... И на мен — отговаря тя замислено.

Той се отправя към задната част на бара. Боже мой, върви устремено и това е адски секси. Затварям очи, за да събера мислите си, които понастоящем са разпилени. Напълно безнадеждно е. Обръщам се отново към Кейт и откривам обвиняващите ѝ яркосини очи да се взират в мен така, сякаш току-що са ми поникнали вампирски зъби.

Веждите ѝ достигат до косата.

— Мамка му! Това беше силно — казва тя през масата.

— Така ли? — Започвам да побутвам сандвича си из чинията.

— По-добре спри с шибаните глупости сега или ще забия тази вилица толкова навътре в задника ти, че ще достигне до зъбите ти! Какъв въпрос ще обмисляш? — Тонът ѝ е свиреп.

— Не знам — отвърщам бързо. — Той е привлекателен, арогантен и има приятелка. — Опитвам се да звуча спокойно.

Кейт изсвирва дълго и твърде силно.

— Никога не съм изпитвала това преди. Чувала съм за него, но никога не съм била свидетел.

— За какво говориш? — сопвам се.

Тя се навежда през масата съвсем сериозна.

— Ава, сексуалното напрежение, което прелиташе между теб и този мъж беше толкова мощно, че дори аз се възбудих — смее се. — Той те иска много силно. Не можеше да го покаже по-явно, дори ако те беше опънал на билиардната маса. — Тя сочи и аз проследявам погледа ѝ.

— Въобразяваш си разни неща — изсумтявам.

— Видях съобщението, а сега видях и мъжа в плът и кръв. Той е секси... като за по-възрастен мъж. — Тя свива рамене.

— Не ме интересува.

— Ха! Продължавай да го повтаряш!

Връщам се в офиса и през останалата част от деня не постигам абсолютно нищо. Въртя молива си, посещавам тоалетната десетина пъти и се преструвам, че слушам как Том опява за гей парада. Телефонът ми звъни четири пъти — все Джеси Уорд — и аз отказвам и четирите обаждания. Смаяна съм от упорството и увереността на този мъж.

Аз съм щастлива и се наслаждавам на новооткритата си свобода и нямам никакво намерение да се отклонявам от плановете си да съм сама и безгрижна. Няма да бъда пленена от красив непознат, независимо колко размекващо възхитителен е той. И без това е твърде стар за мен, а по-важното — очевидно е ангажиран. И това само затвърждава факта, че е истински сваляч. Той не е типът мъж, когото бих избрала, особено след Мат и изневерите му. Рано или късно ще имам нужда от мъж, който ще бъде верен и покровителствен и ще се грижи за мен и който за предпочитане ще бъде по-близо до моята възраст.

Телефонът ми известява, че имам ново съобщение. Това ме измъква от разсеяните ми мисли и ме кара да подскоча. Преди да погледна, вече знам от кого е.

Да те отхвърлят не е много мило. Защо не отговаряш на обажданията ми?

Дж х.

Започвам да се смея и това привлича вниманието на Виктория, която тършува в шкафа с папките до моето бюро. Перфектно оскубаната ѝ вежда се вдига. Предполагам, че той не е свикнал с откази.

— Кейт — предлагам като някакво обяснение. Изглежда това върши работа, защото Виктория се връща към ровенето в шкафа.

Би трябвало да е очевидно защо не вдигам скапания телефон. Не искам да говоря с него и честно казано не се доверявам на тялото си, когато съм в близост до този мъж. То изглежда откликва на присъствието му, без да приема указания от мозъка ми, а това наистина може да е много опасно.

Телефонът звъни отново и аз бързо отказвам обаждането. Никога няма да се отърва от него, ако вдигна. Трябва да съм безмилостна.

Ако искаш да обсъдиш изискванията си, трябва да се обадиш на Патрик, не на мен.

Ето така. Дано разбере посланието! Оставям телефона, готова да свърша нещо, но той отново дрънчи и аз го взимам с една ръка, а с другата грабвам кафето си.

Изискването ми е да те накарам да крещиш. Не мисля, че Патрик може да ми помогне с това. Задушavam се, само като си представя какво би било. Интересна мисъл... ще трябва ли да ти запушвам устата?

Дж х.

Започвам да кашлям и пръскам кафе по цялото бюро. Нагло копеле! Колко безочлив и безсрамен може да бъде? Изключвам звука на телефона и го захлупвам на бюрото отвратена. Дори не удостоявам съобщението с отговор. Така само бих го окуражила. Има тънка граница между самоувереността и арогантността, а Джеси Уорд току-що направи троен скок през нея. Изпитвам съжаление за старите нацупени устни. Дали тя е наясно, че нейният мъж гони млади жени?

Виждам как екранът на телефона отново светва и го стисвам, преди да е привлякъл внимание. Отварям горното чекмедже, пускам го вътре и го затварям припряно.

Правя жалък опит да продължа с работата, но съм прекалено разсеяна. Странни думи (без никаква връзка с темите на служебната ми кореспонденция) се появяват в имейлите ми, докато разсеяно чукам по

клавиатурата. Когато телефонът в офиса звъни, вдигам поглед и виждам, че Сали не е на бюрото си.

За това отговарям.

— „Рококо Юниън“. Добър ден!

— Не затваряй! — казва той припряно, при което изправям гръб в стола. Кожата ми настръхва, когато чувам настоятелния му глас. — Ава, наистина много съжалявам.

— Така ли? — Не мога да скрия изненадата в гласа си. Джеси Уорд не изглежда от мъжете, които предлагат извинения от немай-къде.

— Да, наистина. Съжалявам. Накарах те да се чувстваш неудобно. Преминах границата. — Изглежда достатъчно искрен. — Обидих те. Моля те, приеми извинението ми!

Не бих казала, че съм обидена от дръзкото му поведение и коментари. Шокирана е по-уместно. Някои хора вероятно се възхищават на самоувереността му. Вероятно.

— Добре — казвам колебливо. — Значи вече не искаш да ме караш да крещя и да ми запушваш устата?

— Ава, звучиш разочарована.

— Изобщо не съм — пелтеча.

Той прави малка пауза, преди да заговори отново.

— Може ли да започнем отначало? Аз ще запазя добрия тон, разбира се.

О, не! Той може и да съжалява, но това не намалява ефекта, който оказва върху мен. И не ми убягва това, че планира да ме умилостиви, така че да приема проекта, а той да започне отново да ме преследва.

— Господин Уорд, наистина не съм подходяща за тази работа. — Въртя се в стола си, за да проверя дали Патрик е в кабинета си. Там е. — Нека ви прехвърля на Патрик! — притискам и наум се моля да приеме намека.

— Казвай ми Джеси! Караш ме да се чувствам стар, когато ме наричаш „господин Уорд“ — оплаква се той.

Затварям устата си рязко, когато осъзнавам, че отново ще задам онзи въпрос. Все още се интересувам от възрастта му, но няма да питам пак.

— Ава, ако ще се чувстваш по-добре, може да работиш с Джон. Каква би била следващата стъпка?

Джон? Дали бих се чувствала по-добре? Голямото момче ме плаши също колкото и дързостта на Уорд. Не съм сигурна, че бих се чувствала по-удобно с него, но фактът, че Уорд е готов да излезе от уравнението, ми говори, че наистина иска аз да направя дизайна, а това, предполагам, е комплимент. Имението ще бъде страхотна добавка към портфолиото ми.

— Ще трябва да измеря стаите и да начертая някои схеми — изплювам думите импулсивно.

— Чудесно! — звучи облекчено. — Ще накарам Джон да те разведе. Той може да ти помага с рулетката. Утре?

Утре ли? Нетърпелив е.

— Не мога утре, нито в сряда. Съжалявам.

— О! — казва той тихо. — Правиш ли посещения вечер?

Не ми харесва да правя вечерни посещения, но много клиенти работят от девет до пет и не са на разположение през деня. Все пак предпочитам вечерите пред уикендите. Никога не се оставям да ме уговорят за среща през уикенда.

— Мога да дойда утре вечер — изтърсвам, докато обръщам страницата на бележника. Последната ми среща е в пет с госпожа Кент. — Около седем? — питам и вече го записвам.

— Перфектно. Бих казал, че те очаквам с нетърпение, но това няма да е вярно, защото няма да те видя. — Убедена съм, че се подсмивва. Чувствам го по тона му. Просто не може да се спре. — Ще предупредя Джон да те очаква в седем.

— Около — поправам го. Нямам представа колко време ще ми отнеме да се измъкна от града по това време на деня.

— Около — потвърждава той. — Благодаря, Ава.

— Моля, господин Уорд. Довиждане! — Затварям и започвам да чукам с нокът по предните си зъби.

— Ава! — вика Патрик от кабинета си.

— Да? — Извъртам стола, за да го погледна.

— Имението. Те искат теб, цветенце. — Той свива рамене и се връща към компютъра си.

Не, не те, той ме иска.

[1] „X“ е знак, който през последните години се използва като съкращение за целувка при размяната на съобщения в съвременните социални мрежи и в средствата за комуникация. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Прелитам през срещите във вторник и напускам чудесната нова градска къща на госпожа Кент малко след шест.

Госпожа Кент има изключителен вкус към скъпи неща. Съпругът ѝ — господин Кент, е управител на „Строители на яхти Кент“. Къщата в Кенсингтън е третият им дом за четири години. Аз проектирах интериора на всички тях. Още щом работата по дадена къща бъде завършена, госпожа Кент решава, че не може да си представи как остарява там (тя е поне на седемдесет години), къщата излиза на пазара, продава се и аз започвам от нулата по тяхното ново жилище.

Скачам в колата и се отправям към Съри Хилс. Не разкрих на Кейт причината да се прибере у дома по-късно. Ако ѝ бях казала, само щях да подхраня любопитството ѝ и щеше да ми се наложи да отговоря на въпроса защо се връщам в имението. Щях, разбира се, да излъжа и да ѝ пробутам същата глупост, която пробутах на себе си — че проектът ще бъде добър за портфолиото ми и че магнитът от мускулеста прелест няма никакво влияние върху решението ми, изобщо никакво.

Спирам пред интеркома, но още докато натискам копчето, за да сваля прозореца на колата, портите започват да се отварят. Поглеждам към камерата и решавам, че Джон сигурно ме чака. Продължавам по покрития с чакъл път до предната площадка и откривам, че Голямото момче стои на стълбището, изпълвайки рамката на двойната врата и с неизменните слънчеви очила на носа.

— Добър вечер, Джон! — поздравявам и взимам папката и чантата си. Дали ще говори днес?

Не. Той кимва и се обръща. Тръгва навътре и ме оставя да го следвам до бара. По-пълно е от последния път.

— Марио! — избоботва той.

Един дребен мъж изскача иззад бара.

— Да?

— Дай на госпожица О'Ший нещо за пиене, моля! — Джон обръща скритите си очи към мен. — Ще се върна. Джеси има спешен въпрос.

— За мен ли? — изстрелвам аз и се изчервявам леко от внезапния въпрос.

— Не, за мен.

— Той ще остане ли в кабинета си? — питам нервно. Задавам прекалено много въпроси за нещо толкова незначително, въпреки че той ме увери, че ще ме остави да работя с Джон. Дори мисълта за този мъж ме превръща в нервна развалина.

Устните на Джон трепват. Явно се опитва да потисне усмивка. Изстенвам вътрешно. Той знае.

— Всичко е наред, момиче. — Той се обръща и преди да ме остави на бара, хвърля на Марио странен поглед, а дребният барман му отговаря с махване на кърпата.

Зяпам наоколо и забелязвам една жена да се смее с мъж на средна възраст на близка маса. Това е същата жена, която видях в тоалетните миналия петък. Облечена е в черен костюм с панталон и изглежда изключително изискано. Сигурно е отседнала тук за известно време. Бизнес, може би? Мъжът, който я придружава, става, предлага учтиво ръка, жената я приема с усмивка, изправя се, хваща го под ръка и двамата излизат от бара, като разговарят и се смеят.

Решавам да поседна, докато чакам Джон, казвам на един стол и вадя телефона си, за да проверя за съобщения и пропуснати обаждания.

— Искате ли вино?

Вдигам поглед и откривам, че дребният барман ми се усмихва. Той говори с акцент и решавам, че е италианец. Много е нисък и е сладък с мустаците си и с оредяващата си черна коса.

— Бих пила едно, но шофирам.

— Ах! — възкликва той. — Нещо малко! — Вдига малка винена чаша и тегли черта с пръст през средата.

О, по дяволите! Не би трябвало да пия на работа, но нервите ми са опънати до скъсване. Той е някъде в тази сграда и това е достатъчно объркващо. Кимам с усмивка.

— Благодаря.

Той вдига бутилка „Зинфандел“^[1] и аз отново кимвам.

— Роклята ви е направо... ъм... как го казвате... поразителна? — Той налива малко повече от половин чаша. Всъщност я пълни.

Поглеждам надолу към черната ми прилепнала рокля. Да, предполагам, че „поразителна“ е думата, която може да се използва за моята рокля. Винаги се чувствам добре в нея. Тя подчертава всяка извивка, която имам, а като се има предвид, че съм размер десет^[2], няма много за показване. Но ако живея още дълго с Кейт, това може да се промени. Пренебрегвам тихия глас в главата ми, който ме пита дали съм я облякла с надеждата да видя Уорд.

— Благодаря — усмихвам се.

— Удоволствие мое, госпожице О'Ший. Оставям ви на мира. — Той вдига кърпата си и започва да бърше гранитния плот.

Отпивам от виното, докато чакам Джон. То е прекалено леко и докато се усетя, съм го изпила.

— Здравей!

Завъртам се на стола и се озовавам лице в лице с жената, която беше увиснала на врата на Уорд в петък. Тя ми се усмихва, но това е най-неискрената усмивка, която някога съм имала удоволствието да видя.

— Здравейте! — казвам учтиво.

Марио притичва с паникьосано лице и размахва кърпата си във въздуха.

— Госпожица Сара! Не, моля! Не говори!

„Какво?“

— О, млъкни, Марио! Не съм тъпачка — изплюва тя.

Горкият Марио трепва, след което продължава да бърше бара, като не спира да следи с поглед Сара. Искам да скоча в негова защита, но докато размишлявам дали да го направя, тя протяга ръка.

— Аз съм Сара. А ти си?...

О, да. Последния път, когато ме попита, аз не отговорих и си тръгнах доста набързо. Приемам ръката ѝ и я разтърсвам леко, докато тя ме оглежда подозрително. Сигурна съм, че не ме харесва. Вижда ме като заплаха.

— Ава О'Ший — казвам и бързо освобождавам ръката си.

— И си тук, защото?...

Смея се леко. Сигурна съм, че знае точно защо съм тук, което само потвърждава предположението ми, че се чувства застрашена и се

отклонява от пътя си, за да ме накара да се чувствам неудобно. „Прибери ноктите, жено!“

— Аз съм интериорен дизайнер. Тук съм, за да взема размерите на новите стаи.

Тя вдига вежда и махва с ръка във въздуха, за да привлече вниманието на Марио. Тази жена е нещо друго. Нейната отчужденост е същата по размер с дързостта на Уорд. Русата ѝ коса трепва, устните ѝ са също толкова нацупени и червени, каквито бяха в петък, с тази разлика, че днес е облечена в прилепнал сив костюм с панталон. Била съм жестока, когато съм преценила, че е навлязла в четирийсетте. Вероятно е в средата на трийсетте — много по-близо до възрастта на Уорд, отколкото съм аз. Бързо обуздавам блуждаещите си мисли и умствено шляпвам собствения си отчаян задник.

— Слоу джин^[3] и тоник, Марио! — настоява тя през мен. Няма моля, няма усмивка. Наистина е доста груба. — Малко си млада за интериорен дизайнер, нали? — Тонът ѝ е враждебен и тя не гледа към мен, когато говори.

Наежвам се. Наистина не я харесвам. Какво вижда Уорд в нея, освен прекалено подутите нацупени устни и очевидните гръдни импланти?

— Така е. — Съгласявам се. Тя се чувства застрашена и от младостта ми. Добре.

Повече от облекчена съм, когато Джон се появява на вратата, сваля очилата и хвърля на Сара особен поглед, след което ми кимва. Какви са всички тези погледи, които си хвърлят хората наоколо? Не се замислям повече. Кимването на Джон е знакът, от който се нуждая, за да избягам от Сара. Поставям празната чаша на бара по-рязко, отколкото възнамерявам, и Марио се извъръща сепнато. Усмиввам се извинително и се смъквам от стола.

— Приятно ми беше да се запознаем, Сара — казвам любезно. Това е лъжа. Не я харесвам и знам, че чувствата ни са взаимни.

Тя не ме поглежда. Приема питието, което Марио ѝ подава, без дори да благодари и се отдалечава, за да говори с някакъв бизнесмен в другия край на бара.

Когато стигам до Джон, той ме повежда към голямото стълбище във фойето и към новото разширение.

— Ще се оправя сама, Джон. Не искам да те задържам.

— Всичко е наред, момиче — боботи той, докато отваря вратата на най-далечната стая.

Залавяме се за работа, мерим и се връщаме назад от стая в стая. Джон покорно държи ролетката и кимва всеки път, щом дам наставление. Изразът „човек на малко думи“ е бил измислен за Джон, сигурна съм. Той говори с кимванията си и въпреки че очите му са закрити от слънчевите очила, мога да определя кога гледа към мен. Записвам всичко, което ми е нужно, в папката, а идеите вече се въртят в главата ми.

Час по-късно сме готови. Имам всички необходими размери. Следвам огромното тяло на Джон обратно към фойето, докато търся телефона в чантата. Скоро осъзнавам, че в отчаянието си да се отърва от Сара, съм го оставила на бара.

— Оставила съм телефона си на бара — мърморя в гърба на Джон.

— Ще се погрижа Марио да го прибере. Джеси иска да ти покажа една от другите стаи, преди да тръгнеш — информира ме той равно.

— Защо?

— За да добиеш идея за изискванията. — Той поставя карта-ключ в поставката, отваря вратата и ме въвежда.

О, добре. Няма да боли, пък и съм любопитна.

„Леле!“ Влизам в средата на стаята. Миниапартамент би описвал помещението по-добре. Свободната площ вероятно е по-голяма от апартамента на Кейт. Чувам, че вратата се затваря зад мен, обръщам се и виждам, че Джон ме е оставил сама, затова стоя тихо и попивам изобилния разкош на декора.

Тази стая е обзаведена по-пищно от помещенията, които видях досега, ако това е възможно. Гигантското легло, което властва в стаята, е покрито с богат ленен сатен в тъмно пурпурно и златно, а стените зад него са облепени в релефен наситен вихър от матово злато. Тежки завеси се спускат до дебелия килим, а осветлението е слабо и меко. Едно от ключовите изисквания на Уорд беше чувственост и който е проектирал тази стая, го е постигнал напълно. Защо просто не наеме отново същия дизайнер?

Отивам до големия прозорец и поглеждам навън към задния двор. Площта, на която е разположено имението, е огромна, гледката е

страхотна, а тучната зеленина на Съри се разстила на километри. Мястото наистина е специално. Минавам покрай чудесен скрин с чекмеджета от тъмно дърво и прокарвам длан по него. Оставям папката и чантата отгоре, след което се отпускам на лежанката, разположена на перваза на прозореца.

Седя и попивам обстановката. Хотелът е невероятен и несъмнено съперничи на много от най-известните вериги в най-големите градове по света. Голямата стенна украса привлича вниманието ми. Доста е странна, но е красиво изработена и стигам до заключението, че вероятно е антика. Тя е наполовина прикачена към стената и се разширява нагоре към тавана, където се простират огромните греди. Наподобява на решетка, но по нея няма друг материал или осветление за украса. Завъртам глава намръщено и подскачам, защото чувам звук, който идва от банята.

Мамка му! Джон ме е въвел в стая, в която е настанен някой... Дали? Вече не чувам нищо. Оставам неподвижна и мълчалива и се ослушвам за движение. Не чувам нищо повече, затова се отпускам малко, но скоро извъртам глава обратно, тъй като бравата на вратата на банята се помръдва. О, по дяволите!

Би трябвало да бягам, преди някой нещастен човечец да излезе от банята, вероятно гол, и да открие непознатата жена да стои като дърво наред с шикозния апартамент. Хвърлям се към скрина, за да взема чантата и папката и се обръщам към изхода. Но ахвам и изпускам чантата на пода, когато пред мен се открива най-великолепната гледка.

Замръзвам на място и се вирам в Джеси Уорд, който стои на вратата на банята и не носи нищо, освен чифт свободни дънки.

— Това някаква шега ли е? — едва не се изсмивам. Очаквам обяснение, но такова не идва.

Опитвам се да не обръщам внимание на великолепия мъж и неистово ровя в мозъка си за напътствие, но той е безполезен. Не съм сляпа. Доброволно ще призная, че съм си представяла гърдите му повече от веднъж и че истината надминава и най-смелите ми очаквания. Този мъж е повече от съвършен. Какво да правя? Той просто стои там с леко наклонена глава и ме гледа втренчено през дългите си мигли. Очите му ме пронизват, устата му е отпусната и виждам надигането и спускането на гърдите му. Има определение за него — той не е прекалено едър, просто е чисто... изваяно...

съвършенство. И ако въздейства опустошително на сетивата ми напълно облечен, полугол е в състояние да докара апоплектичен удар на всяка жена. Вдишвам дълбоко въздух.

Боже, коремът му е релефен, а тежкото му дишане кара мускулите му да се свиват и отпускат. Какво прави той тук само по чифт дънки, свежо обръснат и разкриващ дори още повече красотата? Умствено се плесвам. Очевидно е каква игра играе. Знаех, че не трябва да му се доверявам. Той е нереален и толкова скапано нагъл, че е почти непривлекателно... почти.

Смея се тихо на себе си. Не е непривлекателно. Изобщо. Превърнала съм се в локва от желание.

Ръцете му са отпуснати до тялото, но позата му е уверена и решителна. Взира се в мен с явно намерение и погледът му ми казва, че ще се разтопя от удоволствие. Би трябвало да се махна, но колкото и да мисля, че трябва, колкото и да се боря да си наложа да бягам, не го правя. Вместо това спускам поглед към обутите му в дънки бедра и забелязвам издутината в слабините му. Той е възбуден и съдейки по острия спазъм на желание в корема ми, аз също.

Разтварям устни, за да поема успокоително дъх, а после размърдвам врата си.

— Отпусни се, Ава! — казва той тихо. — Знаеш, че ме искаш.

Едва не се изсмивам. Кой не би го искал? Само го вижте!

Стоя вцепенена. Единственото видимо движение е това на сърцето ми, което се опитва да изскочи от гърдите ми. Пулсът ми се засилва още повече, щом той тръгва бавно към мен, вперил поглед в очите ми.

Когато е на няколко крачки, свежият му ментов аромат ме обгръща и тялото ми неволно се сковава. Не знам как успявам, но задържам погледа си върху очите му, докато той не застава толкова близо до мен, колкото е възможно, без да ме докосва физически.

— Обърни се! — нарежда тихо.

Подчинявам се, без дори да помисля или да се поколебая и бавно се обръщам, като издувам бузи и стискам очи. Какво правя? Не се запъвам дори леко. Раменете ми са напрегнати в очакване на докосването му, а заповедите да се отпуснат, които мозъкът ми изпраща към тях, не вършат никаква работа. Единственият звук в стаята е тежкото дишане, идващо от двама ни. Стоя няколко мига,

после се опитвам да се обърна с лице към него, но съм спряна, когато две здрави, топли и леко треперещи ръце се отпускат на раменете ми и ми пречат да изпълня намерението си. Докосването му ме кара да трепна и той отпуска ръка бавно, сякаш за да се увери, че ще остана неподвижна, след което хваща косата ми и я премества отпред. Макар и умопомрачена, мислено си нареждам да бягам, но тялото ми има изцяло различна програма, не се подчинява.

Ръката му отново е на рамото ми и той бавно започва да масажира напрегнатите ми мускули. Чувството е божествено, главата ми се люшва благодарно и една лека въздишка се откъсва от устните ми. Натискът се увеличава и аз попивам възхитителните движения на умелите му ръце. Усещам ментовия му дъх да сгрява ухото ми. Потръпвам и накланям глава към него. Знам, че е подканящо, но точно в този момент съм загубила всякакъв разум. Искam още.

— Не ме спирай! — прошепва той и вибрациите на гласа му пращат трусове по тялото ми. Физически треперя. Това е извън моя контрол.

Буца засяда в гърлото.

— Не искам да те спра — гласът ми е неразпознаваем. Не мога да повярвам, че този мъж ме е хванал неподготвена и не мога да повярвам, че приемам поведението му безусловно.

Той се притиска към гърба ми и устата му се спуска към ухото ми.

— Сега ще сваля роклята ти.

Кимването ми в знак на съгласие е почти незабележимо, но той го долавя и в отговор захапва ухото ми, което само допринася за усиляването на неумолимото напрежение във вече пулсиращата ми сърцевина.

— Ти си прекалено красива, Ава — мърка той и прокарва устни по ухото ми.

— О, Боже! — облягам се на него и усещам как възбуденият му член му тупти през дънките директно в долната част на гърба ми.

— Усещаш ли това? — Той развърта бедра и аз изстенвам. — Ще те имам, момиче. — Думите му са казани с абсолютна убеденост.

Аз съм напълно в негова власт. Знам, че той сигурно има практика в тази област, че явно е превърнал дарбата на прелъстяването в изкуство. Не се заблуждавам. Жените сигурно падат в краката му

ежедневно. Той е добре обучен господар, който взема, каквото иска, но това изобщо не ме притеснява. Точно сега аз съм тук, за да вземам, без съвест и без нерешителност. Предпазливостта ми е напълно изчезнала.

Усещам как показалецът му тръгва от основата на гърба ми, прокарва бавно следа през центъра на гръбнака ми и кара главата ми да се люшне свободно. Моля се ръцете ми да останат отпуснати, а единственото, което искам, е да се обърна и да го погълна, но той вече ме спря веднъж. Очевидно иска да контролира положението.

Когато стига до върха на роклята ми, хваща ципа и поставя длан на хълбока ми. Трепвам рязко. Това е мястото, на което изпитвам невероятен гъдел и всяко докосване по таза или по трапчинката над него, ме кара да подскачам до тавана. Стискам очи и използвам цялата воля, която притежавам, за да пренебрегна контакта. Трудно е, но самият размер на дланта му, разперена върху хълбока ми, ме заземява и ме държи неподвижна.

Ципът на роклята ми бавно се спуска надолу и чувам как мъжът ахва при разкриването на голата ми кожа. Маха ръка от хълбока ми и аз съм смаяна от внезапната липса на горещината и, която започвам да изпитвам. Тогава усещам как двете му длани се плъзват под материята на роклята ми и се отпускат върху голите ми рамене, а пръстите му се свиват, щом започва да избутва роклята напред и бавно да я смъква надолу по тялото ми, а след това я оставя да падне на пода.

Дъхът му секва и аз благодаря на всичко свято, че съм облякла прилично бельо. Стоя по сутиен, бикини и токчета и разчитам на милостта на този Адонис, който се извисява зад мен.

— Хммм, дантела... — прошепва той. Сграбчва ме в кръста, повдига ме и ме изважда от падналата рокля, след което ме обръща с лице към себе си. В тези токчета очите ми са на нивото на брадичката му и с малко извиване на врата нагоре се съсредоточавам върху пълните му красиви устни. Искане ми се да ги положи върху моите. Бързо губя самоконтрола си, съвестта ми отдавна е напуснала сградата. Чувствам се покварена. С този мъж това е доста лесно.

Той вдига ръка към гърдите ми и прави кръгове с палец около зърното ми през сутиена, а погледът му следи движението. Зърната ми пламват при допира, втвърдяват се под материята и по устните на мъжа плъзва лека усмивка. Знае какво влияние оказва върху мен. Включва и показалеца си и щипе втвърденото зърно, от което гърдите ми започват

да пулсират и стават тежки, болезнени хълмове. Напълно съм прехласната по начина, по който този мъж ме изучава съвсем отблизо и ме превръща в отчаяна трепереща купчина от желание. Все още не мога да повярвам, че правя това, но по дяволите, мога ли да спра?

Гледам как вдига и другата си ръка, за да обхване и двете ми гърди и вече не мога да стоя далеч от него. Повдигам ръце и докосвам гърдите му, а дъхът ми спира от топлината и здравината им. Прокарвам пръст надолу по вдлъбнатината между гърдните му мускули и се усмихвам на себе си, когато усещам как трепва от докосването ми и стене гърлено, но преди да успея да се възползвам от достъпа до тялото му, той ме обръща с гръб към себе си. Искам да изкрещя.

— Искам да те видя — въздъхвам.

— Шшшт! — Кара ме да замълча, разкопчава сутиена ми и прокарва длани под презрамките.

Спуска ги надолу по ръцете ми и оставя сутиена да падне на пода. Обхваща гърдите ми и започва да ги мачка бавно, като продължава да диша тежко в ухото ми.

— Ти. И. Аз — изръмжава той и ме обръща. Залепва устни върху моите и спира дъха ми.

И аз съм там, където искам да бъда. Езикът му се плъзга по долната ми устна и търси вход. Не го спирам. Приемам го в устата си, езиците ни се дуелират, устата му е гореща, а той е неотстъпчив. Мятам ръце през раменете му, за да го придърпам по-близо. Той притиска слабините си в корема ми. Членът му е твърд като стомана и сякаш се мъчи да се освободи от затвора на дънките. Всяка част от този мъж е съвършена. Той е всичко, което съм си представяла.

Нисък стон изскача от устните му, когато и двете му ръце се вдигат нагоре, за да обхванат главата ми — дланите му са върху скулите ми, а пръстите на тила. Джеси прекъсва целувката и аз хленча от загубата. Той вдишва дълбоко, при което раменете му се вдигат и спадат, и подпира чело на моето със стиснати очи. Изглежда обзет от болка.

— Бих могъл да се изгубя в теб. — Вдишва отново и ръката му се връща надолу по извивката на гръбнака ми до задната част на бедрото ми. Дръпва леко и поставя крака ми на хълбока си, а с другата хваща задника ми. Взира се в очите ми отчаяно. — Има нещо помежду ни — прошепва той. — Не си въобразявам.

Не, не си въобразява. Замислям се за петък, когато го видях за първи път. Тогава имах чувството, че съм ударена от електричество и че умът и тялото ми са завладени от странни реакции. Това не беше нормално и сега се чувствам облекчена, че не съм единствената, която го е изпитала.

— Има нещо — потвърждавам тихо и наблюдавам как изражението в очите му се сменя от несигурност до пълно задоволство.

Стърча на един крак, наполовина обгърнала кръста му, готова да прибързам и да обвия и другия си крак около него. Искам да го усетя целия. Нуждая се от устните му върху моите и сякаш прочел мислите ми, той накланя глава, но този път е по-спокоен, когато замечтано прокарва устни по моите. Той притиска слабините си към мен и моментално усещам огромно струпване на напрежение в корема си. Безсилна съм да го контролирам. Не искам да го контролирам.

Той се потрива в мен и продължава бавно да завладява устата ми. Това ме докарва почти до ръба. Едно докосване и вероятно ще избухна.

Целувката му става по-страстна, а натискът на бедрата му се усилюва.

— О, Господи! — пришепва той в устните ми. — Не съсипвай това!

„Не съсипвай какво?“ Защо ми се моли? Или се моли на себе си? Но всичко се изяснява, когато чувам някой да вика името на Джеси. Разпознавам студения враждебен глас на Сара и моето надигащо се удоволствие умира така внезапно, както се появи.

„Мамка му, мамка му, мамка му, мамка му!“ — крещя многократно в главата си. Отпуснатото ми възбудено тяло внезапно се сковавя, пръстите ми се забиват в раменете на Джеси. Какво правя? Гаджето му кръстосва отвън, а аз се натискам с него и ръцете му са навсякъде по мен. Отвратителна съм!

Той задълбочава целувката, притискайки устните ми почти до болка, а езикът му нахлува в устата ми настойчиво. Знам, че се опитва да ме задържи. Пуска бедротата ми и премества ръцете си на хълбоците ми, за да не мога да помръдна. Мисли, че ще избягам. И аз наистина ще избягам. Когато освобождава устните ми, главата ми автоматично се отпуска.

— Вратата е заключена — уверява ме той тихо.

Не мога да продължа сега. Може да не харесвам жената, но не искам да съсипвам нечия връзка. Причиних малко щети, но мога да спра, преди да сме стигнали до точка, от която няма връщане.

Той протяга ръка и стисва челюстта ми. Повдига главата ми и държи здраво, докато съсредоточава зелените си езера право в мен. Бръчката на челото му се вижда ясно, докато търси в очите ми нещо... Надежда, мисля.

— Моля те! — оформя само с устни.

Поклащам леко глава в ръката му, поглеждам надолу към гърдите му и стисвам очи. Ръката му се стяга на бедрото ми и той леко разтърсва брадичката ми в отчаян опит да ме измъкне от черупката, в която съм пропълзяла.

— Не бягай! — Той почти сдъвква думите и затова прозвучава повече като заповед.

— Не мога да го направя — прошепвам и усещам как той отпуска ръката си и ръмжи от безсилие.

— Джеси! — чувам гласа на Сара отново, но този път по-близо.

Напълно замаяна грабвам роклята от пода, след което отивам на бегот в банята, тръшвам вратата зад себе си и заключвам бързо. Облягам се на дървото буквално гола, опитвам се да контролирам накъсаното си дишане и гледам към тавана, за да спра сълзите си.

Струва ми се, че долавям приглушени гласове, идващи от стаята, и се опитвам да стабилизирам дишането си, за да чуя какво става. Но няма нищо. Нито звук, нито разговор... нищо. Проклинам се за това, че съм почти гола и че не успях да избягам, а се наложи да се заключа в банята и да се крия като отчаяна кучка, каквато съм. Истински се срамувам от себе си. Изневерявали са ми много пъти. На много бутилки вино съм осъждала онези „други жени“, критикувала съм ги и съм им пожелавала някои наистина безмилостни отмъщения. Сега аз съм една от тях. Стена и удрям с длан челото си.

„Кучка!“

Щом чувам вратата да се затваря, замръзвам и се ослушвам внимателно. Той тръгва ли си, или се връща? И в двата случая трябва да се облека, затова търся сутиена си в смачканата материя, събрана в ръцете ми, но него го няма там.

Разтърсвам роклята като обезумяла и се моля да се появи, но пак... нищо. Въздъхвам и стъпвам в роклята, издърпвам я нагоре по

тялото си и се пресягам отзад, за да дръпна ципа. Ще трябва да мина без сутиен, защото със сигурност няма да се опитам да си го взема от стаята.

Отивам до огледалото, за да се видя и всичко е така, както подозирам. Изглеждам ужасно. Очите ми плуват в непролети сълзи, устните ми са подути и червени, а бузите ми пламтят. Изглеждам измъчена. Аз съм измъчена. Напрасно се опитвам да се оправя, за да мога да изляза поне с частица достойнство, но не мога да избягам от изтерзания си вид. Това ще бъде истински позорен път.

Трепвам, когато на вратата се чука.

— Ава!

Мълча. О, Боже, той звучи почти ядосано. Прокарвам пръсти през косата си и потупвам очи с кърпичка, за да попия сълзите. Не изглеждам по-добре, но знам, че ще се почувствам по-добре, когато изляза оттук, затова се стягам да се изправя срещу неприятната задача и внимателно отключвам вратата. Тя се отваря рязко, като едва не ме избутва. Джеси изпълва входа — той е ядосан — и блокира пътя ми.

Поглеждам покрай него в стаята и не откривам никого. Сигурно е страшно убедителен лъжец, защото все още е без риза, а Сара не ме чака, за да ми изскубе косата. Той няма право да ме гледа с неодобрение и да ме кара да се чувствам като разочарование. Избутвам го и минавам.

— Къде отиваш, по дяволите? — вика след мен.

Не отговарям. Забързвам крачка, грабвам чантата си и се измъквам във фойето, като чувам как Джеси ругае, докато бягам.

— Ава!

Слизам бързо по стълбите и поглеждам нагоре. Забелязвам, че той излита от апартамента и се мъчи да надене тениската си. Отивам към бара, за да си взема телефона и откривам Марио да сервира на някакви господа. Добрите обноски ме спират да си го поискам моментално, затова заставам търпеливо и чакам, като се въртя смутено през цялото време.

— Получи ли това, за което дойде? — студеният глас на Сара се забива в плътта ми. О, Боже, дали тя знае? Има ли двусмислие в този въпрос?

Обръщам се, залепила фалшива усмивка.

— Мерките ли? Да.

Тя ме оглежда с лакът, подпрян на хълбока и с питие пред лицето. Знае.

Джеси нахлува в бара и спира пред нас. Поглеждам го с ужас. Може ли да е по-прозрачен? Хвърлям поглед към Сара, за да преценя реакцията ѝ на тази малка сцена и виждам, че гледа замислено към двамата ни. Определено знае. Трябва да си тръгна.

Обръщам се отново към бара. Слава Богу, Марио ме забелязва.

— Госпожице О'Ший, ето! Трябва да опитате. — Той ми подава някакъв шот.

— Телефонът ми при теб ли е, Марио?

— Опитайте! — настоява той.

В отчаянието си да се измъкна оттук обръщам цялото нещо на една глътка и трепвам, когато то прогаря гърлото ми.

Устата ми оформя буквата „О“, докато стискам очи.

— Еха!

— Добро ли?

Изпускам дълга и гореща въздишка и му подавам обратно чашата.

— Да. Много е добро. — Той вдига чашата, намига и ми подава телефона.

Приглаждам роклята, поемам дълбоко въздух и се обръщам към двамата души, които не искам да видя никога повече.

— Остави това горе. — Уорд ми подава папката, но не пуска, когато я дръпвам леко.

— Благодаря. — Мръщя му се. Той ме гледа втренчено и хапе долната си устна, а челото му е напълно смръщено. Накрая пуска и аз пъхам папката в чантата. — Довиждане! — оставям и двамата в бара и тръгвам към колата. Той не може да ме преследва, когато Сара е там и това е огромно облекчение.

Качвам се в колата и паля, пренебрегвайки гласа в главата ми, който крещи, че съм пила повече от допустимото. Това е крайно безотговорно от моя страна, но отчаянието не ми оставя друг избор. Измъквам колата на заден и виждам как Джеси изскача на подскоци от вратата. Не може да е истина!

Неистово превключвам на първа, потеглям рязко и оставям облак прах зад себе си. Когато мъглата и прахът зад мен спадат, в задното огледало виждам Джеси да размахва ръце като разбеснял се лунатик.

Давам газ по оградената с дървета алея, главата ми се върти (смесица от алкохол и стрес) и се опитвам да се съсредоточа в пътя пред себе си. Поглеждам към таблото и забелязвам, че карам неразумно бързо и без фарове и колан. Не мога да си събера ума.

Портите се появяват пред мен и аз отпускам педала на газта.

— Отворете се, моля ви, отворете се! — умолявам, докато спирам. — Отворете се! — Тупвам волана от безсилие и клаксонът изсвирва, от което скачам стресната в седалката. Звукът от приближаваща кола притегля погледа ми в огледалото.

— О, по дяволите! — ругая, докато фаровете приближават.

Колата спира зад мен, вратата се отваря и Джеси излиза. Крачи напред с отмерена крачка и аз не се опитвам да се залъгам, че не е вбесен. Само защото не е получил своето? Драматично стоварвам ръце и глава върху волана. Чувствам се напълно смазана. Целта ми да избягам, без да се налага да задавам въпроси или да давам обяснения, е напълно провалена. Не че му дължа някакви обяснения.

Шофьорската врата е изтръгната и той хваща ръката ми. Издърпва ме нежно от колата и взема ключовете от таблото.

— Ава — поглежда ме неодобрително. Искам да му се развикам, но той започва пръв. — Ти си почти пияна. Кълна се в Бога, ако се беше наранила...

Трепвам при думите му и се смърям наум, че съм толкова безразсъдна. Стоя пред него, поглъщам недоволството му и се чувствам унижена и жалка. Той хваща брадичката ми, за да ме огледа. Навежда се за целувка, виждам го в очите му. О, моля те! Наистина нямам нужда от това. Дръпвам лицето си от ръката му.

— Добре ли си? — пита той меко и отново посяга към мен.

Измъквам се.

— Странно, но не. Не съм. Защо направи това?

— Не е ли очевидно?

— Желаяш ме.

— Повече от всичко.

— Не съм срещала друг, толкова самодоволен, колкото си ти. Планирал ли го беше? Когато ми се обади вчера, беше ли планирал всичко това?

— Да — няма никакво извинение в тона му. — Желая те.

Нямам представа как да се справя с това. Той ме иска, следователно ме взима.

— Би ли отворил, моля те? — Тръгвам към портите, но те все още не са помръднали, когато достигам до тях. Завъртам се по най-заплашителния начин, който мога да докарам. — Отвори проклетите порти!

— Наистина ли мислиш, че ще те оставя да скиташ безцелно навън на километри от дома?

— Ще повикам такси.

— В никакъв случай. Ще те закарам.

Поглеждам към колата му. „Астън Мартин“ — черен, лъскав и красив. Разбира се.

— Просто отвори шибаните врати! — крещя му.

— Внимавай с шибания език!

„Да внимавам с шибания език?“ Искам да го ударя, да падна на колене и да рева от безсилие. Чувствам се като пълна глупачка — унижена и засрамена.

— Не съм готова да бъда поредната резка на явно отрупаната колона на леглото ти — изплювам. Имам малко повече самоуважение от това... така да се каже.

— Наистина ли вярваш в това?

Спорът ни е прекъснат, когато мобилният му телефон започва да звъни. Той бързо го вади от джоба си.

— Джон? — той се обръща и започва да крачи. — Да... добре — разговорът приключва бързо. — Ще те заведа у дома. — Протяга ръка.

— Не! Моля те, просто отвори портите! — умолявам и това не е тонът, който се опитвах да възпроизведа.

— Не, няма да те пусна навън сама, Ава. Точка. Идваш с мен.

Обръщам глава, щом чувам някаква кола да отбива от главния път.

— Мамка му! — реве Джеси, измъква телефона си от джоба и в същото време се опитва да ме хване.

Портите започват да се отварят, а аз изтичвам да грабна чантата си от колата.

— Джон, не отваряй шибаните порти! — крещи той в телефона, после замълчава.

— Добре, кажи на Сара да не го прави!

Щом отворът е достатъчно голям, се промушвам през него, точно когато портите започват да се затварят отново. Виждам как Джеси тича към колата си, натиска нещо по таблото и те отново започват да се отварят. Вадя телефона си и набирам номера на такситата, докато вървя по алеята. Свързвам се и се опитвам да заговоря, но изведнъж оставам без въздух, когато той ме сграбчва през кръста.

Пищя, Джеси ме вдига, извърта ме и ме мята през рамото си.

— Няма да скиташ сама! — Тонът му е изключително властен и ме кара да се чувствам много по-млада. Или пък него по-стар, не съм сигурна кое от двете.

— Какво те интересува? — казвам бързо. Кипя от яд и подскачам нагоре-надолу, докато той крачи към колата си.

— Очевидно нищо, но имам съвест. Няма да си тръгнеш от тук, ако не си в моята кола. Разбираш ли ме? — Спуска ме на земята, стъпвам на крака, а после ме вкарва в колата си, след което тръшва вратата и се качва в моето „Мини Купър“, за да го премести встрани от алеята.

Хиля се самодоволно, като виждам как избутва седалката докрай назад, но дори така той с труд натъпква високото си мускулесто тяло вътре. Изглежда доста смешно.

Той е намусен на връщане, а когато се мята в колата си, ми се намръщва свирепо, след което пали двигателя и потегля.

Пътуването до дома е болезнено тихо и плашещо бързо. Мъжът е заплаха на пътя. Искане ми се поне да беше пуснал радиото, за да ни отърве от неловкото мълчание.

Завистливо се възхищавам на неговия DBS^[4]. Сгушвам се в седалката, обшитата с акри черна кожа и се вирам навън през прозореца по целия път до дома. Усещам как очите му се приковават в мен доста често, но не обръщам внимание, съсредоточена върху гърления рев на двигателя, който поглъща пътя пред нас. Какво стана току-що?

Той стига до Кейт, като следва моите кратки и резки напътствия, отбива и аз се измъквам.

— Ава! — чувам го как ме вика, но аз трясвам вратата на колата, тичам по пътеката към къщата и изругавам гласно, когато осъзнавам, че ключовете ми са у него. Обръщам се, за да се върна, но чувам рева на двигателя и виждам как той отпрашва обратно.

Кривя лице възмутена. Направил го е нарочно. Така ще трябва да му се обадя и да поискам мило да ми ги върне. Има да чака. По-скоро ще мина без колата. Връщам се и тропам на вратата.

— Къде са ти ключовете? — пита Кейт, когато отваря.

Мисля бързо.

— Поправят спирачките на колата ми. Забравих да сваля ключовете от вкъщи.

Тя приема извинението ми без повече въпроси.

— Има резервен ключ в гърнето до кухненския прозорец — тича обратно нагоре по стълбите и аз я следвам, като моментално отварям бутилка вино, след което преравам хладилника за нещо за ядене. Нищо не ми харесва. Виното ще свърши работа. — Вино?

— Да, моля! — Кейт се връща в кухнята. Вече е в пижамата си и аз нямам търпение да последвам нейния пример. Наливам ѝ чаша вино, като се опитвам да придам на лицето си каквото и да е изражение, различно от шока, който знам, че е изписан.

— Добър ли беше денят ти? — питам.

Тя се срива в един от различните столове около ниската чамова маса.

— През по-голямата част от деня събирах стойки за торти. Човек би решил, че хората са достатъчно мили, да ги връщат. — Тя отпива от виното и въздъхва благодарно.

Сядам при нея.

— Трябва да започнеш да взимаш депозит.

— Знам. Хей, имам среща утре вечер.

— С кого? — питам и се чудя дали тази среща ще бъде последвана от друга.

— С един много сладък клиент. Отби се, за да вземе тортата за рождения ден на племенницата си. С героите от джунглата. Колко мило, нали?

— Много мило — съгласявам се. — Как се случи това?

— Аз го поканих — свива рамене тя.

Смея се. Самоувереността ѝ е очарователна. Сигурно държи световния рекорд за първи срещи. Единствената дълготрайна връзка, която някога е имала, беше с брат ми, но ние обикновено не говорим за това. Откакто се разделиха и Дан се премести в Австралия, Кейт е на

безкрайна поредица от срещи, никоя от които не прогресира след първата.

— Ще се преоблека и ще се обадя на мама. — Ставам и взимам виното със себе си. — Ще се срещнем скоро на дивана.

— Супер!

Наистина имам нужда да поговоря с мама. Дори най-добрата приятелка, каквато е Кейт, не може да бие майка ти, когато търсиш утеха. Не че мога да ѝ кажа защо се нуждая от утеха. Би била ужасена.

Вече преоблечена в торбести панталони и потник, се плъосвам на леглото и набирам мама. Телефонът звъни само веднъж, преди тя да вдигне.

— Ава? — гласът ѝ е писклив, но все пак успокояващ.

— Здравсти, мамо!

— Ава? Ава? Джоузеф, не я чувам. Както трябва ли го правя?

Ава?

— Тук съм, мамо. Чуваш ли ме?

— Ава? Джоузеф, развален е. Не чувам нищо. Ава!

Чувам приглушеното оплакване на татко като фон, преди да дойде до апарата.

— Ало?

— Здравсти, татко! — крещя.

— Няма нужда да викаш, по дяволите!

— Тя не ме чуваше.

— Защото беше обърнала скапаното нещо обратно, глупава жена.

Чувам смеха на мама, последван от шляпване, без съмнение мама е тупнала татко по рамото.

— Тя там ли е? Искам да я чуя? Дай ми това! — чувам боричкане, преди тя да вземе слушалката. — Ава? Ава, там ли си?

— Да. — Защо просто не набрах домашния? Звъня на новия ѝ мобилен телефон, за да може тя да свикне, но, мили Боже, трудно е. Тя е едва на четиридесет и седем, но е пълен технофоб.

— А, така е по-добре. Вече те чувам. Как си?

— Добре. Добре съм, мамо. А ти?

— Да, всичко е наред. Познай какво! Имаме новини. — Не ми дава възможност да предположа. — Брат ти ще дойде на гости.

Сядам от вълнение. Дан се прибира? Не съм виждала брат си от шест месеца. Той изживява сбъднатата си мечта на Златния бряг^[5] като

инструктор по сърф. Кейт ще откачи от тази новина и то не в добрия смисъл.

— Кога? — питам.

— Следващата неделя. Не е ли вълнуващо?

— Знаеш ли какви са плановете му? — настоявам.

— Каца на Хийтроу и идва право в Корнуол за цяла седмица, за да се види с мен и татко ти, а после се връща в Лондон. Ще дойдеш ли с него? Не си идвала от седмици.

Внезапно се чувствам отвлечено. Не съм виждала родителите си от почти осем седмици.

— Бях много заета, мамо. Очаква ме откриването на „Луссо“. Напрегнато е. Ще се постарая, става ли?

— Знам, скъпа. Как е Кейт? — пита тя. Мама все още обича Кейт. Беше също толкова съкрушена, колкото и аз, когато двамата с Дан се разделиха.

— Страхотно.

— Добре. Чувала ли си се с Мат? — пита тя напрегнато. Знам, че се надява на голямо, кънтящо НЕ. Изобщо не беше съкрушена, когато се разделих с него. Той не ѝ беше любимец. Като се замисля, не беше любимец на много хора.

— Не, просто продължавам напред — информирам я и чувам облекчената ѝ въздишка. Нямам намерение да споменавам как точно продължавам напред.

— Добре. Джоузеф, отвори вратата, моля те! Ава, трябва да вървя. Сю дойде, ще ме води на йога.

— Добре, мамо. Ще звънна другата седмица.

— Става. Късмет с откриването и се забавлявай! — нарежда тя.

— Доскоро, мамо! — Затварям. Дан се прибира. Това ме развеселява малко, а и винаги се чувствам по-добре, когато говоря с мама. Родителите ми са на километри от мен и ми липсват ужасно, но се утешавам с това, че успяха да избягат от бясната надпревара на Лондон, когато се пенсионираха рано и заминаха за Нюкий^[6] след инфаркта на татко.

Телефонът ми започва да звъни и поглеждам към екрана. Очаквам да видя номера на майка ми — вероятно е забравила да заключи клавиатурата и е седнала върху нея, но не е. Звъни Джеси Уорд.

„Ъх!“

— Отказ! — Пухтя и хвърлям телефона на леглото. Напускам стаята си, за да отида при Кейт на дивана и докато вървя по коридора, чувам как той отново звъни.

[1] Зинфандел — червен винен сорт грозде с произход Италия и Хърватия. — Б.пр. ↑

[2] Десети размер се равнява приблизително на размер 42 по българските стандарти. — Б.пр. ↑

[3] Слоу джин (англ. ез. slow gin) е ликьор, подобен на вишновката, получен от накисване на трънки в джин. — Б.пр. ↑

[4] DBS — модел на английските автомобили „Астън Мартин“. — Б.пр. ↑

[5] Златния бряг (англ. Gold Cost) — голям град в австралийския щат Куинсланд. — Б.пр. ↑

[6] Ньюкий (англ. Newquay) — градче в Корнуол, Великобритания. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

— Добро утро! — пея на Том, докато минавам странично покрай бюрото му в четвъртък.

Той ме поглежда през очилата си с дебели рамки — безочливо модно изявление, израз на усилието на Том да накара хората да го приемат сериозно. Бих могла да му кажа, че е по-добре да разкара жълтата риза и сивите панталони, които са почти като клин. Това ще свърши повече работа.

— Някой правил ли е секс? — хили се самодоволно. — Добре дошла в клуба! Аз съм изтощен.

— Том, ти си такава кучка! — Имитирам отвратена физиономия, докато хвърлям чантата си на бюрото. — Нещо ново? — питам, за да отклоня разговора от сексуалните лудории на Том.

— Не. Само ще отскоча до госпожа Бейнс за едно гушване. Тя ми позвъни снощи в единайсет, за да ме пита дали може да очаква електротехниците тази сутрин. Прекъсна ме точно по средата на...

— Стига! — вдигам ръце. — Не искам да знам. — Сядам и се завъртам на стола към него.

— Извинения, скъпа. Беше наистина добре обаче. — Намига ми, скача от стола си и ми праща въздушна целувка. — Au revoir^[1], сладкишче!

— Довиждане! О, къде е Виктория? — викам след него.

— Среци — провиква се и тряска вратата след себе си.

Обръщам се към бюрото си в момента, в който Сали поставя чаша кафе пред мен. Вдигам го незабавно и отпивам, докато тя кръжи нервно около мен.

— Патрик се обади, за да ти напомни, че няма да е тук днес — казва тя.

— Благодаря, Сали. Добре ли прекара уикенда?

Тя се усмихва, кимва ентузиазирано и намества очилата на носа си.

— Да, благодаря, че попита. Довърших кръстатия бод и почистих всички прозорци отвън и отвътре. Беше чудесно — казва тя замечтано и отива да пуска фактури.

Почистване на прозорци? Чудесно? Момичето е симпатично, но, мили Боже, скучно е като телефонен указател.

Няколко часа прекарвам в разчистване на входящата си поща. Проверявам дали последното почистване на „Луссо“ е завършено и сграбчвам телефона си, когато той започва да подскача по бюрото ми. Извъртам очи, когато виждам името на екрана. Джеси просто няма да спре. Вчерашният ден беше безмилостна бомбардировка от обаждания, всяко от които оставих без отговор, а той все още не се е отказал. Трябва да говоря с него най-накрая. Той има нещо, от което се нуждая... колата ми.

В един излизам от офиса, за да се срещна с Кейт за обяд.

— Останали ли са прилични мъже на този свят? — пита тя замислено, попивайки устни със салфетка. — Губя желание да живея.

— Не беше толкова зле, нали? — питам. Срещата ѝ вчера вечерта беше провал. Разбрах, че не е минала добре още щом влезе в апартамента в девет и половина.

Тя пуска салфетката в празната си чиния и я избутва.

— Ава, когато един мъж извади калкулатор в края на вечерята, за да сметне колко дължиш ти, това обикновено не е добър признак.

— Значи няма да го виждаш повече?

Тя се мръщи.

— Не. Сагата със сметката беше достатъчно лоша. Но когато ме остави пред нас с таксито и прие двайсетачката, която му предложих, направо ме довърши.

— Била си евтина среща — кикотя се.

— Да. — Тя вдига телефона, започва да чука по екрана и го вдига, за да ми покаже. — Сандвич с бекон, салатата и домати, плюс две води — ти дължиш дванайсет лири. — И двете се смеем на провалената среща на Кейт. Харесва ми това, че се отнася толкова безгрижно към живота. Тя твърдо вярва, че всичко ще се случи, когато трябва да се случи. Подкрепям я за това.

— Кога ще бъде готова колата ти? — пита тя.

Спирам да се смее. Тя трябва да я вземе, за да посети баба си в Йоркшир в събота, а вече е четвъртък. Трябва да се заема с това. — Ще

звънна в гаража по-късно — уверявам я.

— Нямам нищо против да взема вана.

— Не, няма проблем. Не мисля, че „Марго“ ще те откара дотам. — „Марго“ е дваисетгодишен, ярко розов фолксваген кемпър, който плюе и пуши из цял Лондон, докато разкарва тортите.

Телефонът ми звъни и Кейт се навежда, за да види кой се обажда. Дръпвам го от масата прекалено бързо, но е късно. Поглеждам към Кейт нервно и натискам отново червения бутон, след което оставям телефона обратно възможно най-небрежно. Нервната ми реакция не убягва на Кейт. Малко неща успяват.

— Джеси? — казва тя с вдигната вежда. — Какво може да иска?

Не съм споделила с нея нищо за ужасните събития от вторник. Срамувам се прекалено много.

Свивам рамене.

— Кой знае?

— Имало ли е още неприлични съобщения?

О, повече от съобщения. Кейт щеше да процъфти от моята драма и точно затова не съм ѝ казала. Ако не изрека думите на глас, мога да се престоря, че не се е случило... почти.

— Не — отговарям с въздишка.

Тя ме поглежда въпросително и ме кара да се чувствам така, сякаш ме проучва.

— Заслужаваш да се позабавляваш — казва замислено. — След Мат определено заслужаваш малко забавление.

— Знам — съгласявам се. — Трябва да се връщам на работа. — Навеждам се и целувам Кейт по бузата. — Обичам те.

— Да, аз също. Ще закъснея довечера. В „Хилтън“ има конгрес на сладкарите. — Тя става и ми махва с ръка, когато се опитвам да ѝ дам пари за обяда. — Мой ред е.

Разделяме се пред бара — Кейт се отправя към ателието си, а аз към офиса.

Прибирам се у дома, преобличам се и се сривам на дивана. В този момент телефонът ми започва да звъни. Номер, който не познавам.

— Ава О'Ший — обявявам. Няма отговор. — Ало?

— Сама ли си?

Гласът ме удря като парен чук в корема. О, по дяволите! Изправям се и отново сядам. Умът ми мигновено е нападнат от видения на Джеси, който стои гол пред мен с умоляващи очи. Точно затова избягвам обажданията му. Влиянието му върху мен е смуцаващо и напълно нежелано. Не мога да спра да треперя.

Защо името му не се появи на телефона ми?

— Не — лъжа. По челото ми избива пот.

Чувам как въздиша. Шумна въздишка.

— Защо ме лъжеш?

Скачам отново от дивана. Откъде знае? Стрелкам се през дневната, а виното ми се разлива от чашата. Поглеждам към пътя, но не виждам колата му. Паникьосана и с буца в гърлото затварям телефона, но той звъни отново. Хвърлям го на дивана и го оставям да звъни. Той спира за малко и после отново започва.

— Махай се!

Крача из дневната, гриза ноктите си и пия вино. Събитията от вторник нахлуват отново в ума ми, но не лошите неща. О, не... само хубавите. Как ме караше да се чувствам, как усещах ръцете му върху мен... всичко, преди да чуя пискливия студен глас на приятелката му. Слагам капак на мислите си и се напъвам, когато телефонът ми обявява получено съобщение. Пълзя предпазливо към дивана, сякаш апаратът може да скочи и да ме захапне. Дръпвам го и отварям съобщението.

Вдигни си телефона!

Звъни отново в ръката ми и ме кара да подскоча, въпреки че го очаквах. Мъжът е неуморим. Оставям го отново да се иззвъни и доста детински отговарям на съобщението:

Не.

Крача още нагоре и надолу, лоча вино и стискам телефона си. Не минава много време и пристига ново съобщение.

Добре, идвам.

— Какво? О, не! — крещя на телефона. Едно е да изключвам телефона си, но е нужно да се съвзема, за да се опитам да го отблъсна, когато е в кръв и плът и гледа право в мен.

Като обезумяла отварям регистъра с обажданията и го набирам. Позвънява веднъж.

— Твърде късно, Ава — провлича той в слушалката. Зяпвам телефона несигурно и тогава започва думкането.

Изтичам до площадката и се навеждам над парапета, докато той тропа по вратата.

— Отвори вратата, Ава! — думка отново.

Какво си мисли? Толкова ли е отчаян?

Дум, дум, дум!

— Ава, няма да помръдна от тук, докато не говориш с мен, моля те!

Дум, дум, дум!

— Ключовете ти са в мен, Ава. Ще си отворя.

О, мамка му! Ще го направи. Добре, ще го пусна, ще чуя какво има да казва, а после може да си върви. И без това колата ми трябва. Просто трябва да стоя възможно най-далеч от него, да държа очите си затворени и да не дишам дълбоко, за да не долавям аромата му. Не трябва да му позволявам да ме разнежва. Оставям чашата на масата на върха на стълбището и се поглеждам в огледалото. Косата ми е вдигната нагоре, но поне още не съм свалила грима си. Можеше да е и по-зле. Шляпвам се наум за това че ми пука. Колкото по-зле изглеждам, толкова по-добре, нали? Той трябва да се отдръпне.

Дум, дум, дум!

Втурвам се надолу по стълбите с уверени и решителни крачки и отварям вратата ядосана. Обречена съм. Продължавам да подценявам (или да забравям) ефекта, който този мъж има върху мен. Вече треперя.

Ръцете му са подпрени на рамката на вратата и той ме поглежда през присвитите си клепачи. Диша тежко и изглежда много вбесен. Русата му коса е напълно разрошена, брадата му е набола, а бледорозовата му риза е разкопчана на яката и е затъкната в сиви панталони. Той изглежда възхитително.

Пробива дупки в мен със зелените си очи.

— Защо спря? — Дишането му е затруднено.

— Какво? — питам нетърпеливо. Тук е, за да ме пита това? Не е ли очевидно? Стиска зъби.

— Защо избяга от мен?

— Защото беше грешка — процеждам през също толкова стиснати зъби. Раздразнението ми от неговото безочие надвива другия,

по-нежелан ефект, който има върху мен.

— Не беше грешка и ти го знаеш — казва той. — Единствената грешка беше, че те пуснах да си отидеш.

Не мога да го направя. Опитвам се да затворя вратата, но ръката му я запъва от другата страна и я спира.

— О, не, няма да стане. — Той ме бута, макар и леко, но лесно ме надвива и влиза в антрето, тръшвайки вратата зад себе си. — Този път няма да бягаш. Ще се изправиш пред истината.

С боси крака съм почти една стъпка по-ниска от него, което ме кара да се чувствам дребна и слаба, докато Джеси се извисява над мен, все още задъхан. Отстъпвам, но той върви напред и запазва нищожното разстояние между нас.

— Трябва да си вървиш. Кейт ще се прибере всеки момент.

Той спира и ми се мръщи.

— Спри да лъжеш! — сопва се и избутва ръката ми далеч от косата. — Престани с глупостите, Ава!

Нямам представа какво да му кажа. Защитата не действа, може би трябва да опитам с безразличие. Той е невероятно дебелокож и очевидно е свикнал да получава това, което иска.

Обръщам се и се качвам отново по стълбите.

— Защо си тук? — питам, но преди да стигна далеч, той вече е зад мен, сграбчва ме за китката и ме завърта с лице към него. Допирът мигновено изпраща сигнал за тревога.

— Знаеш защо — изрича ядосано.

Издърпвам китката си от ръката му и се отдръпвам назад, докато дупето ми удря стената зад мен.

— Защото искаш да чуеш колко силно ще крещя?

— Не!

— Ти безспорно си най-арогантният задник под слънцето. Нямам интерес да бъда нечие сексуално завоевание.

— Завоевание ли? — сумти той, обръща се и започва да крачи безцелно. — На каква шибана планета се намиращ, жено?

Замръзвам от абсолютен шок и се завъртам към него. Смуцението ми изчезва и предишното ми раздразнение бързо се превръща в кипяща ярост.

— Махай се!

Той спира и ме поглежда.

— Не! — крещи и започва отново да крачи.

Замислям се как да го разкарам от къщата, но никога няма да мога да го изтикам през вратата, а да го докосна, би било огромна грешка.

— Не ме интересува, мамка му! Махай се! — треперливият ми глас не отговаря на хладнокръвната маска, която съм сложила на лицето си, но аз оставам на място.

— Внимавай с шибания език!

О, какво нахалство!

— Махай се!

— Добре — казва той просто и престава да марширува, за да ме прикове с втренчения си поглед. — Погледни ме в очите и ми кажи, че не искаш да ме виждаш повече, и ще си отида! Повече никога няма да ме видиш.

Мисълта да не го видя отново праща гадна болка в стомаха ми, което, разбира се, е напълно нелепо. За мен той е непознат, въпреки че ме кара да изпитвам нещо... Не съм сигурна какво точно.

Когато не казвам нищо, той започва да се приближава и дългите му равни крачки го довеждат право пред мен за миг. Между нас едва ли има и два сантиметра.

— Кажи го! — шепне той.

Не мога да произнеса и дума. Наясно съм с учестеното си дишане, с туптящото си сърце и с тъпото пулсиране в слабините си и съм нащрек за подобни реакции, които се излъчват от него. Виждам гърдите му да се надигат под бледорозовата риза. Усещам тежкия му ментов дъх на лицето си. Не съм убедена, че и неговото сърце бие учестено, но подозирам, че е така. Сексуалното напрежение между телата ни е осезаемо.

— Не можеш, нали? — прошепва.

Не мога! Опитвам се, опитвам се наистина здраво, но скапаните думи не излизат. Изстреляна съм обратно към предишната ни среща, само че този път няма риск да бъдем прекъснати от враждебна приятелка. Няма нищо, което да ме спре, освен съвестта ми, но точно в момента желанието ми надделява над нея.

Джеси докосва рамото ми с върха на пръста си и подпалва истински ад в мен, след което бавно прокарва пръста си по шията ми и достига до чувствителната точка под ухото ми.

Сърцето ми ще изскочи.

— Бум... бум... бум — шепне той. — Усецам го, Ава.

Вкочанявам се и се притискам към стената.

— Моля те, върви си! — едва успявам да прошепна думите.

— Сложи ръка на сърцето ми! — прошепва той, сграбчва ръката ми и я поставя върху гърдите си. Не е нужно да го прави. Чувствам как сърцето му бие много бързо под ризата. Няма нужда да го докосна, за да разбере. Аз просто му въздействам така, както и той на мен.

— Защо се опитваш да спреш неизбежното? — Той обвива с пръсти шията ми и повдига главата ми, за да срещна очите му.

Мигновено съм погълната от тях. Дългите му мигли хвърлят сенки над скулите му, когато се навежда, за да докосне с устни ухото ми. Ахвам тихо.

— Ето го — мърмори той, докато прокарва леки целувки надолу по шията ми. — И ти го усещаш.

Да. Неспособна съм да спра това. Мозъкът ми е изключил, тялото ми е поело управлението и докато устните му си проправят път обратно нагоре към страната ми, аз се примирявам с факта, че съм изгубена — с него съм изгубена. Но тогава чувам звъна на телефон. Не е моят, но прекъсването е достатъчно, за да ме измъкне от трансa, в който ме праща този мъж. О, боже, вероятно е Сара.

Вдигам ръце до стегнатите му гърди и го избутвам.

— Спри, моля те!

Той се дръпва и измъква телефона от джоба си.

— Мамка му! — Той не се обажда и обръща разгневените си очи към мен. — Още не си го казала.

Зашеметена съм от неспособността ми да изрека няколко много прости думи.

— Нямам интерес — прошепвам. Думите звучат отчаяно и го знам. — Трябва да спреш. Каквото и да мислиш, че си почувствал, каквото и да мислиш, че съм почувствала аз, грешиш. — Не споменавам Сара, защото така ще призная, че тя е единствената причина да спра това. Не е, разбира се. Съществува разликата във възрастта, фактът, че на челото му е изписано „разбивач на сърца“ и дори още по-важната част... той изневерява.

Той се смее.

— Да мисля? Ава, не се опитвай да описваш ставащото като плод на въображението ми. Това въображението ми ли беше? Гласувай ми малко доверие!

— Ти ми гласувай шибаното си доверие!

— Езикът! — крещи той.

— Казах ти да си вървиш — казвам спокойно.

— А аз ти казах да ме погледнеш в очите и да ми кажеш, че не ме искаш. — Взира се в мен очакващо, сякаш знае, че не мога да го кажа.

— Не те искам — промърморвам, докато гледам право в зелените му очи и трепвам, когато той се присвива, сякаш думите ми са му причинили физическа болка.

Той вдисхва рязко и изглежда засегнат.

— Не ти вярвам.

— Би трябвало — формулирам думите ясно и това отнема всичката ми сила.

Взираме се един в друг сякаш цяла вечност, но аз първа отмествам поглед. Не мога да измисля какво още да кажа и тихомълком го умолявам да си тръгне, преди да поема по път, за който съм сигурна, че ще бъде опасен.

Той прокарва ръце през косата си, ругае цветисто и после излиза. Щом вратата се тръшва зад него, позволявам на въздуха да нахлуе в дробовете ми и се отпускам на стената.

Това безспорно беше най-трудното нещо, което някога съм правила, което е нелепо, защото би трябвало да е най-лесното. Дори не мога да разбера причините. Обиденото му изражение, когато заявих, че не го искам, едва не ме съсипа. Искях да изкрещя „И аз го почувствах!“, но къде щеше да ме отведе това? Знам точно къде — подпряна на стената, с Джеси, проникнал дълбоко в мен. И въпреки че дори самата мисъл ме кара да тръпна, това щеше да е огромна грешка. Усещам се вече проядена от вина заради моето жалко поведение. Той е един неверен задник. Истински Адонис, но и неверен задник. Всичко в този мъж крещи „беда“. А шибаните ми ключове все още са у него.

[1] Au revoir (фр.) — довиждане. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Напълно съм будна, а будилникът още не е звъннал. Не съм мигнала. С дълга въздишка се измъквам от леглото и се отправям към банята, за да взема душ. Очаква ме натоварен ден в „Луссо“, така че по-добре да започвам.

Ще бъда на крак часове наред — ще обикалям комплекса, за да се уверя, че всичко е както трябва да бъде. Намъквам едни торбести скъсани дънки (не мога да понеса мисълта да ги изхвърля), избеляла тениска и джапанки. Вдигам небрежно косата си и се моля да не се разрошва, когато се приготвям за вечерта. Съмнявам се, че ще имам време да се прибера и да взема душ, затова отварям малкия си куфар и го зареждам с всичко необходимо за къпане в „Луссо“ по-късно. Вадя калъфа за дрехи и слагам в него моята черешовочервена тясна рокля, пригладям я внимателно и се моля да не се измачка. Последни взимам черните велурени обувки на високи токчета и обиците от черен оникс и проверявам дали куфарчето ми е заредено с всичко, което ще ми трябва. Ще бъде истински подвиг да се справя с багажа в метрото, но нямам друга възможност без колата. Кейт сигурно ще трябва да вземе „Марго“ до Йоркшир.

Когато слизам по стълбите, с изненада откривам ключовете от колата ми да лежат на стъпката пред вратата. Значи човекът се е вразумил и я е докарал. Това значи ли, че се е вразумил и се е отказал да ме преследва? Разбрал ли е посланието? Вероятно да, защото нямаше нито обаждания, нито съобщения, откакто се изпари снощи. Разочарована ли съм? Нямам време да мисля за това.

— Тръгвам — провиквам се към Кейт. — Колата ми е тук.

Тя провира глава през вратата на ателието си.

— Супер, късмет! Ще дойда по-късно, за да изпия всичкото скъпо шампанско.

— О, да. Ще се видим по-късно. — Тичам по пътеката и спирам, когато виждам евтин мобилен телефон, смазан на парчета по средата на тротоара. Знам откъде се е появил. Изритвам го в канавката и

продължавам към колата си. Поставям нещата си в багажника и скачам на шофьорската седалка, но се оказвам на километри от волана.

Засмивам се и местя седалката така, че краката ми да достигат педалите. Паля двигателя и изскачам от кожата си, когато от уредбата гръмва Блър. Дали увреденият слух се дължи на възрастта му? Намалювам звука и се сепвам, когато осмислям, че в песента се пее за някаква провинциална къща. Опитвам се да не се разсмея на малката му шега и вадя диска от уредбата. През целия си живот не съм срещала толкова самонадеян човек. Замествам нежелания диск с „Министри ъф саунд“ и се отправям към доковете Сейнт Катрин.

Спирам пред „Луссо“, обръщам лице към камерата и портите се отварят мигновено, позволявайки ми да паркирам. Виждам доставчици да разтоварват съдове и чаши, докато вадя куфарчето си от багажника и се отправям към сградата. Идвала съм тук милиони пъти, но все още съм зашеметена от чистата екстравагантност на това място.

Когато влизам във фоайето, виждам Клайв, един от портиерите, да си играе с новото компютърно оборудване. Той е част от екипа, който ще осигурява обслужване на ниво на шестзвезден хотел и ще организира всичко — от ежедневно пазаруване до билети за театър, наем на хеликоптер и резервации за вечеря. Пресичам мраморния под, който е полиран до съвършенство и се отправям към огромното извито портиерско бюро на Клайв. Забелязвам десетки черни вази и стотици червени рози, поставени грижливо отстриани. Поне няма да преследвам доставчика на цветя.

— Добро утро, Клайв! — казвам, докато приближавам бюрото.

Той вдига поглед от мониторите, а по дружелюбното му лице е изписана паника.

— Ава, четох ръководството четири пъти тази седмица и все още съм объркан. Никога не сме имали подобно нещо в „Дорчестър“^[1].

— Не може да е толкова трудно — успокоявам старото момче. — Пита ли екипа по наблюдението?

Той хвърля очилата си на бюрото раздражено и разтрива очи.

— Да, вече три пъти. Сигурно мислят, че съм малоумен.

— Ще се справиш — уверявам го. — Кога започват да се нанасят?

— Утре. Готова ли си за довечера?

— Попитай ме отново следобед! Ще се видим след малко.

— Добре, любима. — Той отново се втрещва в инструкциите и мърмори под нос.

Отивам до частния асансьор на панорамния апартамент и набирам кода. Качвам се на последния етаж и започвам да пренасям вазите с цветята между петнайсетте етажа на сградата. Подреждането им ще ме държи заета известно време.

В десет и половина се връщам във фоайето и подреждам последните цветя по масите, подредени до стените.

— Цветя за госпожица О'Ший.

Вдигам поглед и виждам младо момиче, което зяпа впечатляващото фоайе.

— Моля?

Тя сочи папката си.

— Имам доставка за госпожица О'Ший.

Извъртам очи. Не ми казвайте, че са дублирали доставка на повече от четиристотин червени рози! Това наистина би било абсолютна некомпетентност.

— Вече получих доставката на цветята — казвам уморено и тръгвам към нея. Забелязвам вана отвън, но той не е на цветарите, с които работя.

— Така ли? — Тя изглежда малко паникьосана, докато преглежда листовите в папката.

— Какво носите? — питам.

— Букет кали за госпожица... — Тя отново поглежда към папката. — Госпожица Ава О'Ший.

— Аз съм Ава О'Ший.

— Супер! Идвам след две секунди. — Тя тича навън и се връща бързо с най-големия букет кали, който съм виждала — зашеметяващи, бели, чисти цветове, заобиколени от купчини тъмнозелени листа. — Това място е като Форт Нокс! — възкликва момичето и ми подава букета.

Подценена елегантност.

Стомахът ми прави няколко салта, докато подписвам документа на момичето. Взимам цветята от нея и намирам картичка, сред гората от зеленина.

Много съжалявам. Прости ми, моля те!

Взирам се втренчено в картичката и я чета отново и отново. Той вече се извини за неуместното си поведение и виж къде ме доведе това! Започвам да се чудя как е разбрал, че съм тук, но си спомням, че разгледа снимките на „Луссо“ в портфолиото ми. Не му е струвало много да разбере датата на откриването и да се досети, че ще бъда тук. Никога няма да се откаже, нали?

Поставям цветята на портиерското бюро.

— Ето, Клайв. Да разкрасим този черен мрамор! — Той поглежда за кратко нагоре, преди отново да започне да чеше главата си в израз на объркване. Оставям го и започвам моята обиколка, за да се уверя, че всичко е готово и е на място.

Виктория се появява в пет и половина безупречна — със своята руса коса и сини очи тя изглежда съвършена.

— Съжалявам, че закъснях. Трафикът е кошмарен, а и нямаше къде да паркирам. — Тя се оглежда наоколо. — Всички места са запазени за гости. С какво мога да помогна? Толкова се вълнувам! — пропява тя, докато влиза в панорамния апартамент.

— Приключих. Ти просто трябва да минеш навсякъде и да се увериш, че нищо не съм пропуснала. — Отвеждам я в основното помещение.

— Боже мой, Ава, изглежда удивително!

— Страхотно е, нали? Никога не съм имала такъв колосален бюджет. Беше забавно да харча толкова много чужди пари — кикотим се заедно. — Вижда ли си кухнята? — питам.

— Не съм я виждала завършена. Обзалагам се, че е невероятна.

— Така е. Иди и огледай! Аз ще се приготвя. Направих всичко необходимо в другите апартаменти, затова сега ще се съсредоточа тук, където ще бъде купонът. Погрижи се всички възглавници да са бухнали и на място! Ако има нещо, за което не си сигурна, си запиши! Става ли? — Дадено — потвърждава тя и изчезва в кухнята.

Час по-късно, след като използвах всички глезотии в спа центъра на „Луссо“, съм готова. Роклята ми е без гънка и косата ми е добре оформена. Разхождам се наоколо, малко тъжна, че това е последното ми идване тук. Скоро мястото ще гъмжи от бизнесмени и от най-различни представители на висшето общество, затова използвам последната си възможност да се насладя на величието му. Все още не мога да повярвам, че е мое дело. Усмиввам се на себе си, докато стоя в

огромното открито пространство. Френски прозорци водят към Г-образна тераса, облицована с варовикови плочи и с дърво, на която са разположени шезлонги и огромно джакузи. Има кабинет, трапезария, огромна арка към абсурдно голяма кухня и осветено отзад стълбище от оникс, което води към второто ниво, на което се намират четири спални за гости със собствени бани и огромна основна спалня. Спа комплексът, фитнес центърът и плувният басейн на приземния етаж на сградата са предвидени само за ползване от живеещите в „Луссо“, но панорамният апартамент има собствена фитнес зала. Зашеметяваща е. Който и да е купил апартамента, определено харесва красивите неща в живота и ги е получил за жалките десет милиона.

Връщам се в кухнята и откривам Виктория там.

— Готово — обявява тя, докато забърсва заблудена троха от мраморния плот.

— Е, да прием! — Хиля се самодоволно и вадя две чаши за шампанско, подавайки едната на Виктория.

— Наздраве за теб, Ава! Стилна телом и духом. — Тя се кикоти, вдига чашата за наздравица и двете отпиваме, а после въздишаме. — Еха! Добро е.

— Кюве' Аннамария Клементи^[2] на Ка' дел Боско^[3], реколта 1993 година. Италианско, разбира се. — Вдигам вежда и Виктория се кикоти отново.

Чувам разговор, който идва от антрето, затова излизам от кухнята и намирам Том да зяпа като златна рибка, а Патрик да се усмихва гордо.

— Ава, това място е специално, скъпа! — Том изтичва към мен и мята ръце около тялото ми. Отдръпва се и ме оглежда от горе до долу. — Обожавам тази рокля. Много тясна.

Иска ми се да кажа същото за Том, който довежда сблъсъка на цветовете до ексцентричност. Примигвам към съчетанието от яркосиня риза и червена вратовръзка.

— Остави момичето, Том! Ще я смачкаш — мърмори Патрик, нежно го избутва настрани и се навежда, за да докосне с устни бузата ми. — Много се гордея с теб, цветенце. Свършила си чудесна работа и между нас казано — той се навежда към ухото ми и шепне, — предприемачите намекнаха, че те искат на борда за следващия проект в

Холанд парк. — Намигва ми и сбръчканото му лице се сбръчква още повече. — Така, къде е това шампанско?

— Насам! — повеждам ги към кухнята и чувам още гукане от Том. Мястото наистина е специално.

— Наздраве! — припявам, след като съм им дала чаши с шампанско.

— Наздраве! — всички ги вдигат.

През следващите няколко часа ме представят на висшето общество и обяснявам вдъхновението си за дизайна. Журналисти от архитектурни и интериорни списания се носят насам-натам, снимат и общо взето ръчат наоколо и за моя най-голяма досада ме карат да се излегна на кадифената лежанка за снимка. Патрик ме влачи от място на място, разгласява своята гордост и настоява пред всеки, който е готов да слуша, че аз собственоръчно съм вкарала „Рококо Юниън“ в света на дизайна. Червя се обилно и многократно смекчавам хвалбите му.

Благодарна съм, когато се появява Кейт. Въвеждам я в кухнята, мушвам чаша шампанско в ръката ѝ и взимам друга за себе си.

— Доста шикозно, а? — размишлява тя и оглежда втренчено елегантната кухня. — В сравнение с това, домът ми изглежда като разхвърляна кочина.

Смея се на препратката към нейната сладка, уютна градска къща, която изглежда така, сякаш Кат Кидстън^[4] е повръщала, кихала и кашляла навсякъде из нея.

— Имаш предвид, че е впечатляващо, сигурна съм.

— Да, това също. Но не бих могла да живея тук — казва тя без никакъв срам.

Симулирам обидена физиономия и очаквам отговора ѝ, но тя не казва нищо. Вместо това гледа над рамото ми с огромна самодоволна усмивка на лицето. Обръщам се, за да видя какво е привлякло вниманието ѝ.

„О, не!“

— Той е като гербова марка, нали? — отбелязва Кейт хладно.

Тя няма ни най-малка представа.

Облечен в тъмносин костюм и бледосиня риза, с едната ръка в джоба и с папка в другата, Джеси, както винаги, прилича на бог. Той е заедно с агента по имотите, но не му обръща никакво внимание. Не, очите му са приковани в мен.

— Мамка му! — ругая и се обръщам отново към Кейт. Тя прехвърля поглед от Джеси към мен и очите ѝ танцуват доволно.

— Знаеш ли — отпива от питието си, усмихната, — това не е поведение на човек, който е безразличен към някого, Ава.

— Ходих в имението във вторник и едва не спях с него — избълвам.

— Какво?! — Кейт изплюва питието си, грабва салфетка и бърше шампанско, което се стича по брадичката ѝ.

— Той се извини за съобщението, което ми беше пратил. Така че аз се върнах в имението. Но накара Голямото момче да ме заключи в една стая. И Джеси ме чакаше там полугол.

— Стига! Боже мой! Кое е Голямото момче?

Неотложната необходимост да разкажа на Кейт всичко ме кара да пренебрегна въпроса ѝ и да изплюя фактите набързо. — Беше катастрофа. Избягах, когато чух, че приятелката му го вика. Но Уорд се появи снощи у дома с искания.

— Мамка му! Какви искания?

— Не знам. Той е арогантен задник. Попита ме колко силно ще крещя, когато ме чука.

Кейт отново се задавя с шампанското.

— Той какво? Мамка му, Ава, той идва. Идва насам! — Тя се отмества, а очите ѝ все още се стрелкат между нас двамата развеселено.

Започвам да планирам бягството си, но преди мозъкът ми да успее да инструктира краката ми да се помръднат, усещам Джеси зад себе си. Мога да го подуша.

— Радвам се да те видя отново, Кейт — провлича той. — Ава!

Оставам с гръб към него, защото знам прекалено добре, че ако се обърна, ще бъда въввлечена в голяма опасност, каквато е царство на Джеси Уорд — място, на което се налага да се боря, за да запазя разума си.

Очите на Кейт се стрелкат между нас и тя чака някой да каже нещо. Определено няма да съм аз.

— Джеси! — кимва тя към него. — Извинете ме! Трябва да си напудря носа. — Поставя празната си чаша на масата и излиза, а аз умствено я пращам по дяволите.

Той ме обикаля, за да застане пред мен.

— Изглеждаш зашеметяващо — прошепва.

— Каза, че няма да се налага да те виждам отново. —
Предизвиквам го и не обръщам внимание на комплимента му.

— Не знаех, че ще бъдеш тук.

Поглеждам го уморено.

— Изпрати ми цветя.

— О, да, така направих. — Усмивка размърдва крайчетата на устните му.

Нямам време за игрите му.

— Моля да ме извиниш! — Опитвам се да мина покрай него, но той се раздвижва заедно с мен и блокира пътя ми.

— Надявах се да ме разведеш наоколо.

— Ще повикам Виктория. Тя с радост ще ти покаже всичко.

— Предпочитам теб.

— Няма да получиш чукане с обиколката — сопвам се.

Той се намръщва.

— Би ли внимавала с езика?

— Съжалявам — прошепвам възмутено. — Връщай седалката, когато караш колата ми!

Той се ухилва хлапашки и аз се вбесявам още повече, когато сърцето ми ускорява ритъм. Не трябва да му позволявам да види какъв ефект има върху мен.

— И остави музиката ми на мира!

— Съжалявам. — Очите му проблясват пакостливо. Толкова е секси! — Добре ли си? Изглеждаш малко разтреперана. — Той протяга ръка и леко прокарва пръст по голата ми ръка. — Нещо вълнува ли те?

Дръпвам се рязко.

— Абсолютно нищо. — Трябва да променя посоката на разговора. — Искаш ли да разгледаме?

— С удоволствие. — Той изглежда доволен от себе си.

Намусена го повеждам извън кухнята към обширното жилищно пространство.

— Дневната. — Махвам с ръка към помещението около нас. — Вече видя кухнята — казвам през рамо, докато вървя към терасата. — Гледка — поддържам отегчен тон и чувам как Джеси се смее леко зад мен.

Повеждам го отново през дневната към фитнес залата, без да кажа и дума, докато вървим през апартамента. Джеси стиска ръце и поздравява различни хора, докато вървим, но аз не спирам, за да му дам време да поговори с тях. Марширувам напред бързо с намерението да приключа възможно най-скоро. Проклето да е това място, затова че е толкова голямо.

— Фитнес — обявявам, като влизам и веднага излизам, когато той тръгва след мен. Отправлям се към стълбите и го чувам как се смее зад мен. Изкачвам осветеното отзад ониксово стълбище и продължавам, като отварям и затварям вратите една по една, докато обявявам какво има зад тях. Когато стигаме до *pie'ce de resistance*^[5] — основната спалня, — аз махвам с ръка към гардеробното и към свързаната баня. Мястото наистина заслужава повече страст и време, отколкото му посвещавам.

— Ти си истински експерт екскурзовод, Ава — дразни ме той и наблюдава любимото ми произведение на изкуството. — Би ли ме осветлила кой е фотографът?

— Джузепе Кавали^[6] — подхвърлям към него името и скръствам ръце на гърдите си.

— Добър е. Има ли специална причина да избереш този фотограф? — безочливо се опитва да ме изкуши да започна разговор.

Взирам се в широкия му, покрит с костюм гръб. Ръцете му са в джобовете на панталоните, а стройните му крака са леко разкрячени. Това, което виждам, е много приятно, но мозъкът ми е миш-маш. Въздъхвам и решавам, мъдро или не, да му угодя. Джузепе Кавали определено заслужава моето време и ентусиазъм. Отпускам ръце и заставам до Джеси пред творбата.

— Познат е като майстор на светлината — казвам и той ме поглежда с искрен интерес. — За него предметът не е бил важен. Нямало значение какво снима.

Обектът винаги била светлината. Концентрирал се е върху контролирането и. Виждаш ли тук? — соча отраженията във водата. — Тези гребни лодки, колкото и прекрасни да са, са само лодки, но виждаш ли как манипулира светлината? Не му е пукало за лодките. Интересувал се е от светлината, която ги обгражда. Той прави неодушевените предмети интересни, кара ги да изглеждат в различна... ами, в различна светлина, предполагам. — Накланям глава

и наблюдавам пейзажа. Никога не ми омръзва. Дори да изглежда обикновена, колкото повече я гледате, толкова повече я разбирате.

След няколко минути мълчание откъсвам поглед от картината и откривам, че Джеси ме гледа втренчено.

Погледите ни се срещат и той хапе долната си устна. Знам, че няма да мога отново да кажа „не“, ако ме притисне. След като използвах резервите си снощи, вече нямам воля. Никога не съм се чувствала по-желана, отколкото с него.

— Моля те, недей! — гласът ми е едва доловим.

— Какво?

— Знаеш какво. Каза, че няма да се налага повече да те виждам.

— Излъгах. — Не е засрамен. — Не мога да стоя далеч от теб, затова ще трябва да ме виждаш отново... и отново... и отново. — Той довършва последната част от изявлението си бавно и ясно, без да оставя място за недоразумения. — Упорството ти да се бориш с привличането ни само ме прави по-решен да докажа, че ме искаш. — Той започва да ме преследва с бавни внимателни стъпки, без да откъсва очите си от мен. — Това става цел на мисията ми. И съм готов да направя всичко.

Спирам да пристъпвам назад, щом усещам леглото зад коленете си. Той ще бъде до мен след още две крачки и мисълта за предстоящия контакт е достатъчна, за да ме откъсне от трансa, в който ме поставя.

— Спри! — Вдигам ръка пред себе си и го спирам. — Дори не ме познаваш — избълвам в отчаян опит да го накарам да види колко е откачено това.

— Знам, че си изключително красива. — Той отново тръгва към мен. — Знам какво чувствам и знам, че ти също го чувстваш. — Телата ни са едно до друго и сърцето ми вече блъска в гърлото. — Каж ми, Ава, какво пропуснах?

Опитвам се да контролирам задъханото си дишане, но е невъзможно. Гърдите ми се повдигат бясно, а тялото ми трепери. Отпускам глава, засрамена от сълзите, които се събират в очите ми. Това е ужасно. Той толкова отчаяно иска да ме вкара в леглото си, че ме дебне като някаква плячка, и аз плача, защото съм прекалено слаба. Той ме прави слаба, а няма никакво право.

Усещам как ръката му се плъзва под брадичката ми. Топлината и би била добре дошла, ако точно сега не мислех, че е такъв задник.

Дръпва брадичката ми, за да изправи главата ми и трепва при вида на сълзите ми, щом очите ни се срещат.

— Съжалявам — прошепва той тихо, плъзва длан по бузата ми и бавно гали търкалящите се сълзи с палец. Изражението му е измъчено. Добре. Така трябва.

Успявам да промълвя:

— Ти каза, че ще ме оставиш на мира. — Поглеждам към него въпросително, докато той продължава да гали с палец лицето ми. Защо ме преследва? Явно е нещастен с връзката си, но това не прави нещата редни.

— Излъгах, извинявай. Не мога да стоя далеч от теб, Ава.

— Вече каза, че съжаляваш, но отново си тук. Да очаквам ли цветя и утре? — Не крия сарказма си.

Палецът му спира и Джеси отпуска глава. Сега е засрамен. Но главата му се вдига, очите ни се срещат и погледът му попада на устните ми. Боже, никога няма да мога да спра това. Устните му се разтварят и бавно започват да се приближават към моите. Задържам дъха си, щом ме докосва съвсем леко. Тялото ми се предава, ръцете ми се вдигат и аз стисвам сакото му в юмруци. Той ръмжи одобрително, докато спуска длани към основата на гръбнака ми и придърпва тялото ми към своето. Устните ни се колебаят едни срещу други и дъхът ни се смесва. И двамата треперим неудържимо.

— Някога чувствала ли си се така? — шепти той и прокарва устни през бузата към ухото ми.

— Никога — отговарям честно. Задъханият ми глас е неразпознаваем.

Той стиска меката част на ухото ми между зъбите си и дръпва леко, като оставя плътта да се плъзне между тях.

— Готова ли си да спреш да се бориш вече? — шепти и проследява очертанията на ухото ми с върха на езика си, а после докосва леко с устни чувствителната част под него. Горещ поток нахлува между бедрата ми. Повече не мога да се боря с това.

— О, Боже! — казвам задъхано и устните му се връщат върху моите, за да ме накарат да замълча. Той ме целува нежно и аз приемам, а езиците ни започват да се преплитат опияняващо бавно. Това е толкова хубаво. Цялото ми тяло гори.

Той стене и освобождава устата ми.

— Това „да“ ли е? — приковава ме със зелените си очи.

— Да.

Кимва с глава и много леко целува носа ми, бузата, челото, а после се връща на устните ми.

— Трябва да те имам цялата, Ава. Кажи, че мога да те имам цялата!

Цялата? Какво има предвид? Ум? Душа? Не може да има това предвид, нали? Не, той иска цялото ми тяло и точно в момента съвестта ми ме предава напълно. Трябва да преодолея желанието си към този мъж. Той трябва да преодолее своето желание към мен.

— Вземи ме! — казвам тихо в устните му.

Ръмженето, което напуска устните му при думите ми, само засилва желанието ми. Без да откъсва устни от моите, той обвива с ръка кръста ми, а другата поставя на тила ми, като задълбочава целувката. След това ме повдига и ме пренася през стаята, докато гърбът ми не опира в стена. Езиците ни танцуват диво заедно, а ръцете ми се движат по гърба му, но искам по-близък контакт, затова хващам реверите на сакото му и започвам да го избутвам от раменете му. Той отстъпва назад само колкото да се измъкне от сакото. Хвърлям дрехата на пода, сграбчвам ризата му и го придърпвам към себе си. Цялата предишна битка на съвестта ми отдавна е забравена. Трябва да го имам.

Телата ни се сблъскват и той ме притиска към стената, поглъщайки устата ми.

— По дяволите, Ава! — задъхано казва той. — Подлудяваш ме. — Завърта ханша си и притиска възбудения си член към мен. От устните ми се изплъзва тих вик и аз стисвам косата му, като започвам да стена подканящо.

Положението вече не може да бъде овладяно. Тялото ми е преминало на автопилот, а копчето за спиране е изгубено някъде в страстта. Усещам дланите му върху предната част на бедрата си. Той хваща роклята ми и я вдига на талията ми с едно бързо дръпване. Хълбоците му се раздвижват отново и ме карат да хленча. Искам повече. Не знам как съм успявала да устоя на това изкушение. Той захапва долната ми устна, но ме пуска и отдръпва лице, за да ме гледа в очите, докато се притиска още веднъж към сърцевината ми. Отмятам глава назад с гърлен стон, осигурявайки му пълен достъп до шията ми.

Той се възползва от това на мига и започва да ближе, смуче и целува нежната кожа. Готова съм да заплача от удоволствие, но изведнъж чувам гласове откъм коридора и реалността за миг се разбива около мен. Какво правя? Намирам се в основната спалня на панорамния апартамент с рокля около кръста и с Джеси, който целува шията ми. Долу се разхождат стотици гости. Някой може да влезе всеки момент. Някой ще влезе всеки момент.

— Джеси! — казвам задъхано, опитвайки се да привлека вниманието му. — Джеси, идват хора. Трябва да спреш — извивам се леко, от което възбуденият му член ме докосва точно в сърцевината и аз удрям глава в стената в опит да спра удоволствието, което ми причинява.

Той изстенва дълго и ниско.

— Няма да те пусна, не сега.

— Трябва да спрем.

— Не — ръмжи той.

Боже, някой може да влезе всеки момент.

— Ще го направим по-късно — опитвам се да го усмиря. Трябва да го избутам от себе си.

— Това ще ти остави прекалено много време да промениш решението си. — Той гризва шията ми.

— Няма да променя решението си. — Стискам брадичката му и вдигам лицето му до моето, нос до нос. Поглеждам право в зелените езера на очите му. — Няма да променя решението си.

Той се вглежда в очите ми и търси уверението, от което се нуждае, но аз не мога да съм по-непоколебима. Искам го. Да, може да имам време да оценя ситуацията, но точно сега съм сигурна, че ще довърша започнатото. Той просто е прекалено съблазнителен, за да устоя, а Бог ми е свидетел, че опитам.

Целува ме силно по устните и се отдръпва.

— Съжалявам, не мога да рискувам. — Вдига ме на ръце и тръгва към банята.

— Какво? Те ще искат да видят и банята. — Едва ли говори сериозно.

— Ще заключа вратата. Без крясъци! — Поглежда ме с леко самодоволна усмивка.

Шокирана съм, но се смея.

— Нямах срам.

— Не. Членът ми ме боли от миналия петък. Най-после си в ръцете ми и си се вразумила. Няма да ходя никъде, нито пък ти.

[1] Дорчестър — луксозен петзвезден хотел в Лондон. — Б.пр. ↑

[2] Kuvée Annamaria Clementi — марка шампанизирано вино. — Б.пр. ↑

[3] Са' del Bosco — известна италианска компания за производство на вина. — Б.пр. ↑

[4] Кат Кидстън (Cath Kidston) е английска модна дизайнерка, бизнес дама и автор на книги, чиято компания продава домашни мебели и други стоки чрез магазини, онлайн и с поръчки по пощата, като повечето продукти са изработени с нейните флорални мотиви. — Б.пр. ↑

[5] Pièce de resistance (фр.) — най-доброто, най-важното нещо или събитие. — Б.пр. ↑

[6] Джузепе Кавали (1904–1961) — италиански фотограф. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Той изритва вратата зад себе си и ме оставя на мраморния плот между мивките, след което се връща и заключва банята. Роклята ми все още е усукана около кръста ми, краката и бикините ми са напълно изложени на показ.

Оглеждам просторното помещение, което ми е толкова познато. Очите ми спират на великанската вана от кремав мрамор, която доминира в центъра. Усмиввам се, щом си спомням какъв проблем беше да намеря кран, който да я вдигне, за да я вкараме през прозорците. Беше кошмар, но ваната изглежда поразително. Двойният душ на задната стена е направен от стъклени панели и бежови шуплести плочки, а плотът, върху който съм поставена, е от кремав италиански мрамор с две мивки и големи батерии водопади. Дебело, сложно гравирано огледало в златна рамка се простира по цялата дължина на съоръжението. Една лежанка е поставена под ъгъл към прозореца. Това наистина е олицетворение на лукса.

Ключалката щраква и ме измъква от възхищението към работата ми. Очите ми са привлечени към вратата, откъдето Джеси ме наблюдава внимателно. Той бавно започва да разкопчава ризата си, докато върви към мен. Очакването кара стомаха ми да се бунтува и бедрата ми се стягат. Този мъж е абсолютно зашеметяващ.

Разкопчал и последното копче, той застава пред мен с разтворена риза. Не мога да устоя и протягам ръка, за да прокарам пръст надолу през центъра на твърдата му загоряла гръд. Той проследява движението на ръката ми, поставя длани от двете страни на задника ми и се намества между бедрата ми. Когато поглежда отново към мен, устните му са извити в крайчетата и очите му блестят, а леките гънки в въгълчетата им смекчават обичайната им напрегнатост.

— Вече не можеш да избягаш — дразни ме той.

— Не искам да бягам.

— Добре — казва, шепнейки, и привлича погледа ми към себе си.

Прокарвам пръста си обратно по гърдите и по шията му и се спирам на долната му устна. Той отваря уста и хапе игриво пръста ми. Усмивам се и продължавам нагоре, като прокарвам ръка през косата му.

— Харесвам роклята ти. — Той спуска очи надолу.

Проследявам погледа му до надиплената материя на кръста ми.

— Благодаря.

— Малко е ограничаваща. — Той дръпва част от нея.

— Така е — съгласявам се. Очакването ме убива. „Разкъсай роклята!“

— Да я махнем ли? — Той повдига вежда, а зъглчетата на устните му трепкат. Усмивам се.

— Ако искаш.

— Или може би да я оставим? — Усмивката завладява устните му и той вдига ръце.

Топя се върху плота.

Ръцете му бързо се връщат върху мен и се плъзгат зад гърба ми.

— Но пък от личен опит знам какво има под тази прекрасна рокля. — Той се пресяга и хваща ципа, дишайки в ухото ми. — И то я превъзхожда многократно — шепти той и дърпа ципа надолу бавно и мъчително. Дишам тежко на прага на отчаянието. — Мисля, че ще се отървем от нея. — Вдига ме от плота и ме поставя права, след което издърпва роклята от тялото ми, оставя я да падне на пода и я изритва настрани, без да окъсва очи от мен.

Мръщя му се.

— Харесвам тази рокля. — Не ми пука за нея. Той може да я разкъса и да избърше прозорците с нея, не ме интересува.

— Ще ти купя нова. — Свива рамене и ме поставя обратно на плота, като възстановява позицията си между бедрата ми. Притиска се към мен и сграбчва задника ми, за да ме придърпа по-близо. Дватама сме вплетени в едно. Той размърдва хълбоци и се взира в мен.

Туптенето в сърцевината ми граничи с болка и съм сериозно застрашена да се разпадна, ако продължи да ме измъчва така. Искам да му кажа да побърза, боря се да си възвърна контрола.

Той се пресяга, разкопчава сутиена ми, смъква презрамките от ръцете ми и го хвърля зад себе си. Облягам се назад на ръце и излагам

гърдите си на показ. Впил поглед в очите ми, той вдига ръка и поставя длан на шията ми.

— Усещам как сърцето ти препуска — казва тихо. Плъзга дланта си надолу между гърдите ми и спира върху корема, като продължава да ме гледа, целият огнен и възхитителен. — Мисля, че ще те задържа.

Извивам гръб, изпъчвайки гърди напред и той се усмихва, а после се навежда, поема зърното ми дълбоко в устата си и засмуква силно. Когато вдига ръка, за да масажира другата ми гърда, аз стена и отпускам глава назад върху огледалото. Мили Боже! Този мъж е невероятен. Твърдият му като камък член се притиска между бедрата ми и ме кара да въртя хълбоци, за да облекча туптенето. Надавам дълъг, повлечен стон. Не знам какво да правя със себе си. Искам да попия удоволствието, защото е твърде хубаво, но желанието да го имам ме завладява, а напрежението в слабините ми ме довежда почти до точката на избухване. Сякаш прочел мислите ми, той плъзга ръка по вътрешната част на бедрото ми, намира края на бикините и един пръст пробива бариерата, като леко докосва върха на клитора ми.

— Мамка му! — извиквам, сграбчвам раменете му и забивам нокти в напрегнатите му мускули.

— Езикът, момиче! — Присмива се той, после залепва устни върху моите и потапя два пръста в мен.

Мускулите ми се стягат, докато той движи пръстите си навътре и навън. Възможно е буквално да умра от удоволствие. Усещам лавината на предстоящия оргазъм и знам, че ще се пръсна на парчета. Стискам раменете му, сякаш животът ми зависи от това и стена в устата му, докато той продължава покушението си върху мен.

„О, ето го!“

— Свърши! — заповядва той и прилага още натиск върху клитора ми.

Разпадам се в експлозия от звезди. Отмятам глава назад обезумяла. Крещя, но той хваща главата ми и я придърпва напред, за да запуши устата ми, така че успява да потисне края на вика ми. Разпадам се. Дишам тежко, треперя и се чувствам като мекотело, когато падам върху него, без никакви морални задръжки или срам от това, което прави с мен. Не съм на себе си от удоволствие.

Целувката му омеква и тласъците му се забавят, като постепенно ме успокояват. Устните му докосват нежно влажното ми сгорещено

лице. Твърде хубаво е, просто твърде, твърде хубаво.

Усещам как забърсва заблуден кичур коса от лицето ми и отварям очи, за да срещна потъмнелия му доволен взор. Той целува леко устните ми и аз въздъхвам. Имам чувството, че натрупваното цял живот напрежение е било погасено просто така. Чувствам се отпусната и задоволена.

— По-добре ли е? — пита той и вади пръстите си от мен.

— Мммм... — мънкам. Нямам енергия да говоря.

Джеси прокарва пръсти по долната ми устна, навежда се към мен и ме наблюдава внимателно, докато проследява с език устните ми и облизва останките от оргазма ми. Очите му горят ярко, ние се вираме мълчаливо един в друг и ръцете ми инстинктивно се вдигат към лицето му, за да погладят прясно избърснатата кожа. Този мъж е красив, емоционален и страстен. И може да разбие сърцето ми.

Усмива се леко и извърща глава, за да целуне дланта ми, след което отново впива очи в моите. Боже, загазила съм.

И двамата сме изтръгнати жестоко от наситеността на момента, когато дръжката на вратата се размърдва. Ахвам, но Джеси слага длан върху устата ми и ме гледа развеселено. Това смешно ли му се струва?

— Не чувам нищо — казва непознат глас, докато бравата се разтърсва. Очите ми се разширяват от ужас.

Той маха ръка и я заменя с устните си.

— Шшшт! — шепти в устата ми.

— Боже, чувствам се евтина — хленча, като се отдръпвам от устните му и отпускам глава на рамото му. Как ще изляза от това място, без да пламна и да изглеждам виновна заради сторения грях?

— Не си евтина. Ако говориш такива глупости, ще се наложи да ритам възхитителния ти задник из цялата ми баня.

Главата ми отскача от рамото му и аз се вглеждам в него объркано.

— Твоята баня?

— Да, моята баня — хили ми се самодоволно. — Ще ми се да спрат да пускат непознати в дома ми.

— Ти живееш тук? — объркана съм. Не може да живее тук. Никой не живее тук.

— Е, ще живея от утре. Кажете ми, целият този италиански боклук заслужава ли си скандално скъпия етикет с цената, който бяха закачили

на това място? — Гледа ме очакващо.

— Италиански боклук? — пелтеча, напълно обидена. Той се смее и мисля, че съм в състояние да го цапна. — Не трябваше да купуваш мястото, ако не харесваш боклука, който е вътре — изстрелвам към него, напълно вбесена.

— Може да се отърва от боклука — извърта той.

Веждите ми подскачат в изражението „ти не каза това току-що, нали“. Месеци наред превивах гръб, за да събера целия този италиански боклук, а неблагодарната свиня просто ще се отърве от него? Никога не съм била толкова обидена или вбесена. Опитвам се да измъкна ръцете си от неговите, но той затяга хватката. Намръщвам му се.

— Успокой се! Не бих се отървал от нищо в този апартамент! — Целува ме силно. — А и ти си в него. — Той отново поема устните ми властно и алчно.

Няма да разсъждавам повече върху това изявление. Либидото ми току-що е скочило и съм доволна да отстъпя. Нападам Джеси. Езикът ми нахлува в устата му и прави кръгове около неговия, докато той пуска ръцете ми. Те инстинктивно обхващат стегнатите му рамене, които толкова обичам.

Той се отдръпва от устните ми и обвива ръка около кръста ми, за да ме повдигне от плота, като ме оставя да се нося над повърхността, докато с другата ръка открива бикините ми и ги дръпва надолу по краката ми. Поставя ме обратно, сваля обувките ми и ги оставя да паднат на пода с шумно тупване. Нетърпелива съм, затова се включвам в купона по събличането, като се пресягам, избутвам ризата по широките му рамене и разкривам гърдите му в цялата им прелест. Изваян е до съвършенство. Искам да оближа всеки квадратен сантиметър от него.

Спускам очи надолу и се свивам леко от гадния белег, който пресича стомаха му и свършва при левия хълбок. Не съм го забелязала преди. Осветлението в имението беше слабо, но това е голям белег. Леко избледнял, но огромен. Как го е получил? Решавам да не питам. Темата може да е чувствителна, а не искам нищо да развали момента. Мога просто да седя тук и да го зяпам с отворена уста завинаги. Дори с белега, който изглежда толкова зловещ, той е красив.

Усуквам ризата и я мятам върху роклята си, а Джеси вдига вежди към мен.

— Ще ти купя нова — свивам рамене.

Той се усмихва самодоволно и се навежда напред. Подпира се на плота и пленява устните ми бавно и внимателно. Аз посягам към панталона му, разкопчавам колана, измъквам го от гайките с едно бързо дръпване и около нас отеква плющене.

Джеси се отдръпва и вдига вежда.

— Ще ме налагаш ли?

— Не — отговарям несигурно и хвърлям колана на пода. Плъзгам ръка между стегнатите му тесни хълбоци към копчето на панталона. Дръпвам го напред и носовите ни се допират. — Разбира се, ако искаш да го направя... — Аз ли казах това току-що?

— Ще го имам предвид — казва той усмихнат.

Приковавам поглед в очите му и започвам да разкопчавам панталоните. Пръстите ми леко допират твърдия му член и го карат да тръпне. Джеси затваря очи, докато бавно разкопчавам ципа, плъзгам ръка в боксерките му и докосвам леко тъмнорусите му косми. Той потреперва и поглежда нагоре, а мускулите на гърдите му се свиват и отпускат. Не мога да устоя и се навеждам напред, за да плъзна език по гърдната му кост.

— Ава, трябва да знаеш, че след като те имам, ще бъдеш моя.

Аз съм твърде опиянена от страст, за да възприема нещо от това изявление.

— Ммм... — мънкам върху кожата му, докато правя кръгове с език около зърната му. Измъквам ръка от боксерките му, хващам ги и ги смъквам надолу по стегнатите му тесни хълбоци, докато членът му не изскача на свобода.

„Боже мой, огромен е!“ Неволното ахване, което се изплъзва от устата ми, е признак за моя шок и като вдигам очи към неговите, виждам на устните му да играе лека усмивка. Доказателство, че е забелязал реакцията ми.

Той отстъпва назад и изритва обувките и чорапите си, след което събува панталоните и боксерките. Мигновено съм привлечена от мощните му стройни бедра и събрала част от разбитата си самоувереност, протягам бавно напред ръка, нежно прокарам палец по главата на члена му и гледам как той следи движенията ми.

Колебливо обвивам пръсти около основата и той се напруга при допира.

— Мамка му, Ава — пъшка той и поставя ръце на хълбоците ми. Подскачам и той се усмихва. — Гъдел?

— Само там — пъшкам. О, това ме подлудява!

— Ще го запомня. — Поема устните ми в настояща целувка, а аз започвам да движа ръка бавно и равномерно върху твърдия му член и засилвам темпото, когато усещам как устата му се прилепва поплътно към моята. Ръката му изчезва между краката ми и с едно докосване на палеца му по пулсиращия ми клитор, внезапно се озовавам на Седмото небе на Джеси. Ахвам в устата му. Той хапе устната ми.

— Готова ли си? — пита той настоятелно и аз само кимвам, защото съм напълно лишена от възможността да говоря.

Той отделя ръка сърцевината ми и откъсва и моята от пулсиращата си възбуда. С едно премерено движение подхваща задника ми, повдига ме и ме спуска върху очакващия си член.

Аз скимтя.

— Добре ли е? — диша тежко той. — Добре ли си?

— Две секунди! Нужни са ми две секунди. — Обвивам крака около него и изкрещявам от смесица от удоволствие и болка. Знам, че дори не е вътре целият. Господи, огромен е.

Завърта ме и ме подпира на стената, а студените плочки ни най-малко не ме притесняват, докато се опитвам да се приспособя към огромния член на Джеси. Той отпуска чело върху моето, а ръцете ми се плъзгат по потния му гръб, докато стои неподвижен няколко мига, за да ми даде време да се приготвя към него.

Задъхан, той бавно се отдръпва от мен и навлиза отново бавно и непоколебимо. Този път стига по-навътре и от изпълването главата ми се замайва.

— Можеш ли да поемеш още? — пита той настойчиво.

Още? Колко още има? „Мога да го направя, мога да го направя!“ Повтарям мантрата отново и отново, докато свиквам с размера му. Поемам няколко успокояващи вдишвания и когато знам, че съм готова, го целувам бавно, извивам гръб и допирам гърди в неговите.

— Ава, кажи ми, че си готова! — мълви той.

— Готова съм. — Никога не съм била по-готова за нещо в живота си.

Получил моето съгласие, той се издърпва и нахлува в мен още по-мощно. Въздъхвам и извивам бедра, за да го приема. Той ръмжи признателно и повтаря бързите си тласъци отново и отново.

— Вече си моя, Ава — казва той с едно дълбоко и възхитително забиване. Главата ми се отпуска напред и докосва неговата. — Цялата си моя.

Той се отдръпва и бързо нахлува отново.

Крещя.

Изпълнена съм до краен предел и обожавам всеки чудесен миг от това изживяване. Стискам раменете му, а той ускорява тласъците, като се забива дълбоко в мен и се докосва до утробата ми всеки път. Плача от удоволствие, а той гмурва отчаяно език в устата ми, докато влажните ни от пот тела се сблъскват и плъзгат едновременно. Готова съм да се пръсна на милион парчета. По дяволите! Никога не съм свършвала още при самото проникване.

— Ще свършиш ли? — пъшка той в устата ми.

— Да! — извиквам и забивам зъби в долната му устна. Той стене. Животинско е, но аз губя контрол.

— Чакай ме! — настоява той и ускорява тласъците.

Крещя и отчаяно стягам мускули около него, в опит да се сдържа, но не се получава. Колко ще се бави? Не мога да се сдържам.

След още три силни удара той крещи:

— Сега, Ава! — И аз избухвам при командата му, отмятам глава назад и крещя неговото име, когато усещам горещата течност да изригва в мен.

Стисва ме здраво и ме придърпва, колкото може по-близо към себе си, като заравя лице в оголената ми шия.

— О, мамка му! — стене той до кожата ми. Дългият доволен стон, който се откъсва от моите собствени устни, е символ на това, как се чувствам в момента.

Джеси забавя тласъците и се опитва да успокои и двамата ни след невероятното преживяване. Аз го стискам здраво, вътрешните ми мускули се свиват около него, а той бавно върти таза си.

— Погледни ме! — заповядва тихо, аз свеждам глава, за да го погледна и въздишам щастливо, докато той се взира в очите ми.

Завърта таза си отново и целува върха на носа ми. — Красива си — казва просто, обгръща с ръка тила ми и ме придърпва към себе си. Бузата ми допира рамото му. Мога да остана така завинаги.

Гърбът ми се отлепва от студената стена зад мен. Джеси ме пренася до плота на мивката. Той все още е дълбоко в мен, а членът му пулсира и потрепва. Измъква го, настанява ме отгоре, поставя длани от двете страни на лицето ми и се навежда да ме целуне. Устните му се задържат върху моите в истинска проява на привързаност.

— Не те нараних, нали? — пита той и бръчката се появява на челото му.

Разтапям се на мига. Искам да го задуша в ръцете си и го правя. Обвивам го с цялото си тяло — с ръце и крака — и се притискам в него, сякаш животът ми зависи от това. Лицето му е заровено в шията ми и той гали гърба ми. Това е най-успокояващото усещане, което някога съм изпитвала. Не мога да събера достатъчно енергия, за да се почувствам виновна.

„Сара коя?“

Оставаме с преплетени тела — вързоп от ръце и крака, дишаме тежко и се държим един друг сякаш цял век. Искам да остана точно там, където сме. Бихме могли — това е неговата баня. Не мога да повярвам, че е купил панорамния апартамент.

След твърде кратък момент той се изправя и погалва лицето ми с опакото на пръстите си.

— Не използвах презерватив — казва той с истинско съжаление в очите. — Съжалявам. Отнесох се. Използваш противозачатъчни, нали?

— Да, но хапчето не предпазва от болести, предавани по полов път. — Такава съм тъпачка. Този мъж е бог със завидни умения. Ужасявам се да мисля с колко жени е спал.

Той ми се усмихва.

— Ава, винаги досега съм използвал презерватив. — Навежда се и целува челото ми. — Освен с теб.

— Защо? — питам, малко озадачена.

Той се отдръпва и започва да хапе леко долната си устна.

— Не мисля нормално, когато съм близо до теб. — Обува боксерките и панталоните си, а после се пресега и взема кърпа от рафта. Готова съм да протестирам, но тогава си спомням, че е негова.

Всичко тук е негово, освен мен. Е, не и според него, но това беше просто нещо подхвърлено преди оргазъм. Страстта може да те накара да кажеш някои странни неща. Не е мислил нормално, нали? Така ставаме двама.

Джеси пуска водата, намокря кърпата и се връща пред мен. Чувствам се изложена така, както седя тук напълно гола. Стискам крака, за да се скрия, внезапно почувствала се неудобно от голотата си. Но той ме поглежда, по красивото му лице преминава смутено изражение, докато се цупи, протяга ръка между краката ми и ги разтваря нежно.

— Така е по-добре — мърмори, вдига ръцете ми от скута ми и ги слага на раменете си. Поставя топлата мокра кърпа от вътрешната страна на бедрото ми и започва да бърше нагоре и надолу, почиствайки останките от себе си по мен.

Действието е нежно и изключително интимно. Гледам очарована лицето му и забелязвам леката бръчка през челото му, докато е зает с процедурата по почистването.

Той поглежда към мен, а зелените му очи са нежни и в тях проблясват весели пламъчета.

— Искам да те хвърля под душа и да боготворя всеки сантиметър от теб, но това ще трябва да свърши работа. Поне засега. — Навежда се и ме целува. Не мисля, че някога ще ми омръзнат тези нежни целувки. Устните му са толкова меки и ароматът му е божествен. — Хайде, да те облечем! — Вдига ме от плота и ми помага да облека бельото и роклята, след което закопчава ципа. Цялото ми тяло се разтърсва, когато той поставя устни на тила ми, а топлата му мека уста кара косъмчетата на врата ми да настръхнат. Не мисля, че съм преодоляла желанието си към него. Изобщо. Това е лошо.

Вдигам бледосинята риза от пода и я изтърсвам, преди да му я подам.

— Наистина нямаше нужда да я съсипваш. — Той ми хвърля закачлива усмивка, надява ризата, закопчава копчетата и я напъхва в панталоните.

— Сакото ти ще пок... — Внезапно си спомням как то беше хвърлено на пода в спалнята. — О! — прошепвам с ококорени очи.

— Да. О! — Той вдига вежда, докато закопчава колана, което ме кара да трепна, а него да се усмихне. — Добре, готова ли си да се

върнем долу? — Той ми подава ръка и аз я поемам, без да се замисля. Мъжът е като магнит. — Бих казал, че крещя доста силно.

Зяпвам го, а той ме награждава с ослепителна усмивка. Поклащам глава и бързо поглеждам в огледалото. Пламтя. Устните ми са подути и розови, косата ми все още е вдигната, но отделни кичури се къдрят надолу отвсякъде и изглеждам смачкана. Трябват ми пет минути, за да се оправя.

— Съвършена си — уверява ме той, сякаш усетил как паниката се надига в мен.

Съвършена? Това не е думата, която бих използвала. Изглеждам сякаш току-що са ме чукали! Той ме дръпва към вратата, отключва я и излиза, лишен от всякаква предпазливост, докато аз съм повнимателна. Виждам сакото му все още проснато на пода и той го вдига, когато минаваме.

Щом стигаме до извитото стълбище, внезапно осъзнавам, че ръката ми все още е в неговата и се опитвам да я измъкна, но той стиска малко по-силно и ми се намръщва. Мамка му! Трябва да ме пусне. Шефът и колегите ми са долу. Не мога да се перча пред тях, хваната за ръце с този странен мъж. Опитвам се отново да освободя ръката си, но той отказва да пусне.

— Джеси, пусни ме!

— Не — изстрелва той кратко и сбито, без дори да погледне към мен.

Спирам рязко по средата на стълбището и оглеждам стаята долу. Никой не гледа към нас, слава Богу, но няма да мине много време, преди някой да ни види. Джеси се обръща и поглежда към мен от две стъпала по-надолу.

— Джеси, не може да очакваш да се перча тук, държейки те за ръка. Не е честно. Моля те, пусни ме!

Той поглежда към сплетените ни ръце, отпуснати между телата ни.

— Няма да те пусна — прошепва той тихо. — Ако те пусна, може да забравиш какво е усещането. Може да размислиш.

Няма абсолютно никаква възможност да забравя какво е усещането за неговата плът върху моята, но не тази част от изявлението му ме разтревожи.

— Да размисля за какво? — питам, напълно озадачена.

— За мен — казва просто той.

Какво за него? Не съм решавала нищо, така че няма какво да размислям. Просто за известно време не бях на себе си от желания. Трябва да се съсредоточа и да го убедя да пусне ръката ми, преди някой да ни забележи, затова ще архивирам казаното, точно както архивирах другите странни коментари, които направи горе.

„По дяволите!“ Едва не падам по стълбите, когато виждам Сара да се носи по терасата и реалността се разбива около мен. Със сигурност щом я види, ще спре да се държи като такъв неразумен глупак. Тя се връща вътре. Не трябва да се бавя, затова присвивам очи към него и използвам груба сила, за да изтръгна ръката си от неговата, като едва не изкълчвам рамото си. Той ми се мръщи, но нямам време да се задържа достатъчно дълго, за да правя разбор на настроенията му. Слизам бързо по стълбите към широкото открито пространство на апартамента. Жената ясно показва, че не ме харесва и едва ли мога да я виня. Тя видя в мен заплаха и както се оказва, страхът ѝ беше оправдан.

Стигам основата на стълбището и виждам Том да тича през тълпата и да размахва ръце като обезумял.

— Ето те! Къде беше? Патрик те търси навсякъде. — Вечно мелодраматичен, Том стиска раменете ми и ме оглежда от горе до долу. Забелязал разчорлената ми коса, той се взира в мен подозрително. Усецам как бузите ми се сгорещават.

— Показвах апартамента на господин Уорд — казвам доста неубедително, докато махвам с ръка през рамо някъде в посоката на Джеси. Знам, че е близо зад мен. Още усецам как се мръщи. И дори долавям миризмата му. Или може би миризмата му е пропила тялото ми. Имам чувството, че съм била маркирана... дори заклеена като негова.

Все още с ръце върху раменете ми, Том поглежда покрай мен и ахва. Придърпва ме към себе си и долепва уста до ухото ми.

— Скъпа, кое е това божествено създание, което ръмжи към мен? — пита и ме подушва.

Измъквам се от ръцете му и се обръщам, за да видя как Джеси буквално убива с очи горкия ми колега. Извъртам очи, подразнена от жалкото му поведение. Том е най-гейският гей в Лондон. Не може да се чувства застрашен от него.

— Том, това е господин Уорд. Господин Уорд — Том. Мой колега. Също така гей — добавям последното малко саркастично. На Том не му пука. Не че не е скапано очевидно и без това.

Поглеждам към Том, който ми се усмихва широко, а след това отправя лъчезарна усмивка и към Джеси, който е спрял да ръмжи, но не изглежда по-малко вбесен. Том подскача към него, сграбчва раменете на Джеси и му дава въздушни целувки. Заглушавам смеха си, докато гледам как Джеси се опулва и раменете му се напрягат.

— За мен е истинско удоволствие — припява Том в лицето на Джеси, докато гали бицепсите му. — Кажете, тренирате ли?

Избухвам в смях и доста детински решавам да го оставя сам да се справя с възмутителното флиртуване на Том. Усещам как Джеси мята ками по мен, но не ми пука. Той е глупаво безразсъден.

Намирам Патрик в кухнята. Той ми махва да отида при него и ми подава чаша шампанско, когато приближавам.

— Ето я — обявява Патрик на един висок мъж, като слага ръка на раменете ми и ме придърпва към едрото си тяло. — Това момиче преобрази компанията ми. Толкова се гордея с теб, цветенце. Къде беше? — пита той. Очите му проблясват и бузите му са яркочервени — явен признак, че е прекалил с пиенето.

— Показвах апартамента — лъжа и се усмихвам мило, докато ме притиска към себе си.

— Тъкмо говорих за теб. Ушите ти сигурно са пламтели — казва Патрик. — Това е господин Ван дер Хаус, един от предприемачите на „Луссо“. Точно казвах, че ще бъдеш повече от щастлива да се включиш в новия им проект.

— Партньорът ми много ми е говорил за теб — казва Ван дер Хаус широко усмихнат. Той е много изискан — висок и светлорус с марков костюм, шит по поръчка, и скъпи обувки. Доста е красив... за мъж в средата на четиридесетте... Още един по-възрастен мъж. — Очаквам с нетърпение да работя с теб.

Изчервявам се.

— За мен ще бъде удоволствие, господин Ван дер Хаус. Какво сте намислили за следващия си проект? — питам нетърпеливо.

— Моля те, наричай ме Микаел! Сградата е почти завършена — усмивката му се разширява. — Спряхме се на традиционен

скандинавски стил. Ние сме от Дания и се връщаме към корените си. — Лекият му акцент е наистина секси.

Традиционен скандинавски стил? Това определено ме паникьосва. Дали иска да каже, че ще обикалям ИКЕА? Не трябва ли да наемат някой скандинавец за тази цел?

— Изглежда вълнуващо — казвам и се обръщам да поставя чашата си на плота. Забелязвам Джеси със Сара в съседното помещение.

Боже! Той пробива дупки в мен, въпреки че Сара е точно там. Извъртам отново лице към мъжете до мен. Паниката по пламтящото ми лице сигурно е очевидна.

— Така мисля — съгласява се Микаел. — След като обсъдим изгодна цена с Патрик — той посочва с чашата към шефа ми, — ще можем да уточним подробностите. И тогава ще можеш да обмислиш някои идеи.

— Очаквам с нетърпение. — Размърдвам се, усетила очите на Джеси да прогарят гърба ми.

— Тя няма да те разочарова, Микаел — чурулика Патрик.

Микаел се усмихва.

— Знам, че няма. Ти си изключително талантива млада дама, Ава. И имаш невероятно въображение. Сега моля за извинение. — Той разтърсва ръката на Патрик, а после и моята. — Ще държим връзка — казва, като задържа ръката ми малко по-дълго от необходимото, след което я пуска и се отдалечава.

Все още съм сгушена плътно в Патрик, когато Виктория приближава и се обляга на плота намусена.

— Краката ме болят убийствено — възкликва тя.

Двамата с Патрик поглеждаме в унисон към нейните петнайсетсантиметрови платформи с леопардови щампи и червени кантове. Невъзможни са.

Патрик поглежда към мен, поклаща глава, след което ме пуска и обявява, че си тръгва.

— Айрин ще ме чака долу. Направих много снимки. — Той размахва фотоапарата си към мен. — Ще се видим в понеделник сутрин. — Целува и двете ни. — И двете работихте здраво тази вечер. Браво! — Той измъква едрото си тяло от кухнята с леко залитане.

„Работили сме здраво?“ — присвивам се.

— О, едва не забравих. — Виктория откъсва погледа ми от олюляващото се тяло на Патрик. — Кейт ме помоли да ти предам, че не може да те чака повече. Каза, че се надява да си се забавлявала и че ще те види у дома.

Надява се да съм се забавлявала? Тъпа гъска!

— Благодаря, Виктория. Слушай, мисля, че приключихме тук. — Взимам още една чаша шампанско от минаващия сервитьор. Не мога да шофирам, така че мога да се възползвам от случая и да пийна. И проклетие, нужно ми е. — Отивам си. Ти може да си тръгнеш, когато решиш! Ще се видим в понеделник. — Целувам я по бузата.

— Ще остана с Том за малко. Той иска да отидем в „Руут Сиксти“ на танци. — Тя разклаща задник.

— Подготви се за късно прибиране! — предупреждавам я. Щом Том се качи на дансинга, ще е нужен булдозер, за да го очегърта от там.

— Не! Казах му, че не мога да остана до късно. Имам много работа утре. И едва вървя на тези глупави обувки.

— Късмет тогава! Кажу довиждане на Том от мен!

— Ще му кажа, когато го намеря. — Тя тръгва, куцайки на нелепите си обувки, и ме оставя да изпия шампанското си.

Оглеждам се, но не виждам Джеси и Сара. Облекчена съм. Не мисля, че бих могла да я погледна в очите. Трябва да се прибера у дома и да си сритам задника сама, за това че съм толкова слаба и лесна.

Стигам до асансьора и намирам кода. Новият собственик ще го смени утре. Изсмивам се кратко при мисълта. Разбира се, Джеси Уорд е новият собственик. Беше адски ден и вече усещам как очакваната вина се стоварва върху мен. О, каква глупава и отчаяна жена съм!

— Тръгваш си толкова рано?

Раменете ми се изправят и трепвам от студения враждебен глас. Оправям изражението си и се обръщам към Сара.

— Беше дълъг и уморителен ден.

Тя отпива от шампанското си, докато ме гледа подозрително.

— Ти си голяма изненада — мърка тя.

Наистина не знам какво да кажа.

— Благодаря — промърморвам и се обръщам към асансьора, когато вратата му се отваря.

— Не беше комплимент.

— Не съм и помислила, че е — отвърщам, без да поглеждам към нея.

— Знаеш, че Джеси притежава това място, нали?

Искам да я питам дали и тя ще живее тук, но разбира се, не питам.

— Той ми спомена — казвам небрежно, влизам в асансьора и набирам кода. — Беше ми приятно да ви видя.

Вратата се затваря и аз се отпускам на огледалната стена.

Мамка му!

ОСМА ГЛАВА

Събирам нещата си от спа центъра, отивам на доковете и сядам на една пейка. Блъсканицата е в разгара си, хората идват и си отиват и всички изглеждат щастливи и доволни. От сложно украсени стълбове за улични лампи висят кошници с цветя, а цветовете им се разливат надолу по кованото желязо. Светлините от сградата примигват, блестят през доковете и танцуват по къдрещите се вълни.

Въздъхвам и затварям очи, заслушана как водата леко плиска лодките. Звукът е ритмичен и успокояващ, но не мисля, че нещо може да ме накара да се чувствам по-добре в момента. Вадя телефона от чантата и звъня на Кейт. Оставям съобщение, когато тя не вдига.

— Кейт, аз съм. — Знам, че звуча отчаяно, но не мога да се преструвам на жизнерадостна, когато наистина не се чувствам така. Пъшкам. — О, Кейт... Провалих се величествено. Ще се прибера скоро. — Отпускам глава на облегалката на пейката и гледам нагоре към нощното небе. Къде ми беше умът?

Телефонът подскача в ръката ми и вдигам, без да погледна екрана, като мисля, че е Кейт.

— Здравсти!

— Къде си? — той говори тихо.

Не знам дали сърцето ми потъва в петите, защото не е Кейт, или защото е Джеси. Твърдо вярвам в кармата, което значи, че съм загазила много.

— У дома съм — лъжа отново. Идва ми естествено напоследък. Въртя кичур от косата си — сигурен признак за пинокиевското ми поведение.

— Добре — прошепва той и затваря.

Това беше лесно. Той вече получи каквото искаше, нали? Не съм сигурна защо се чувствам толкова изоставена. Очаквах да стане така и наистина го заслужавам. Упорството му ме беше уморило, но то вече не ми влияе. Вече мога да се върна към живота си.

Джеси може да продължи със серийните си прелъстявания и да се прехвърли на следващата щастливка, изобщо не ми пука. Сигурна съм, че Сара ще открие достатъчно скоро, просто се надявам да не е сега. Една отхвърлена жена, която иска кръвта ми, е последното нещо, от което се нуждая.

След като седя и размишлявам известно време, неохотно се изправям и тръгвам да търся такси. Трябва да оставя тази вечер зад гърба си, но когато се обръщам и поглеждам нагоре, на няколко крачки от мен откривам Джеси да ме наблюдава.

Стоим един срещу друг неподвижни и мълчаливи и той ме изучава с безстрастно лице. И тогава избухвам в сълзи. Не знам защо, но скривам лице в ръцете си и заривавам. Усещам как топлото му тяло ме обгръща и главата ми се отпуска във врата му, а ръцете ми се мушват под неговите и аз се притискам към него. Дълго време не казваме нищо. Просто стоим там в обятията си мълчаливи, докато той разтрива тила ми с дланта на голямата си ръка и ме държи плътно до тялото си. Подсъзнателно си мисля къде е предишната Сара, но не се задържам на тази мисъл. Чувствам се защитена и в безопасност, въпреки че би трябвало да бягам от тези ръце, а не към тях.

— От колко време си тук? — питам, когато хлипанията ми най-после отслабват.

— Достатъчно — прошепва той. — Какво беше това за величествения провал? — Той ме притиска по-здраво. — Надявам се, че не се отнасяше за мен.

— Напротив. — Не заобикалям темата. Би било безполезно.

— Така ли? — Той изглежда изненадан и дори малко ядосан, но след няколко мига продължава. — Ще дойдеш ли у дома с мен? — Усещам как се напруга леко.

Току-що съм му казала, че е моят величествен провал, а той иска да ме отведе у дома си? Ами Сара? Тогава значи не живеят заедно.

— Не — отговарям. Това, което вече направих, е достатъчно лошо.

— Моля те, Ава!

— Защо? — питам. Трябва да знам какъв е интересът му към мен, защото ако прекарам още време с този мъж, може да загазя повече. Не мога да си позволя да се забърквам в безсрамни афери с по-стари заети мъже.

Той се отдръпва, за да ме погледне, и красивото му чело е смръщено.

— Така ще бъде правилно. Ти ми принадлежиш — казва го така, сякаш е най-естественото нещо на света.

— А на кого принадлежи Сара?

— Сара? Какво общо има тя? — Сега изглежда наистина объркан.

— Гадже — напомням му. Наистина няма никакво уважение към горката жена. Очите му се опулват.

— Моля те, не ми казвай, че пренебрегваше обажданията ми и бягаше, защото си мислила... — Той ме пуска. — Мислила си, че аз и Сара сме... — Той отстъпва назад. — О, по дяволите, не!

— Да! — възкликвам. — Не е ли? — Сега наистина съм объркана. Тя нямаше как да заяви претенциите си по-ясно, дори ако беше пикала върху него.

Ръцете му се заравят в косата му.

— Ава, какво те накара да помислиш това?

— О, чакай да помисля! — Усмиввам се сладко. — Може би заради целувката в антрето на имението. Или пък заради това, че дойде в спалнята ти. Или може би заради леденото ѝ отношение към мен. — Поемам дъх. — Или може би заради факта че е с теб всеки път, щом те видя. — Не мога да повярвам. А аз се укорявах, че съм наранила чувствата на жена и то на жена, която не харесвам. Що за загуба на съвест! — Коя е тя? — питам, напълно раздразнена.

Той задържа ръцете ми и се навежда, за да срещне очите ми.

— Ава, тя е приятелка.

— Приятелка? — присмивам се. — Тази жена не мисли така.

— Тя е само приятелка — казва той утешително. Не искам утешаване. Не, искам да фрасна едни нацупени червени устни! Сара е знаела точно какво прави. Тя явно иска да бъдат повече от приятели.

Джеси прокарва длан по бузата ми.

— След като вече уточнихме позицията на Сара в живота ми, може ли да поговорим за твоята?

Предишните му коментари внезапно се забиват в ума ми — всичките „ти си моя“, „ще те задържа“ и „ще размислиш“.

— Какво имаш предвид? — питам.

Той се усмихва самодоволно.

— Имам предвид в леглото ми, под мен. — Той ме дръпва към гърдите си и аз отново се сгушвам, отпусната от облекчение.

— В имението ли? — питам. Доста път е.

— Не, имам апартамент в сградата зад нас, но не мога да се преместя в него до утре. Наел съм друг в Хайд парк. И ти ще дойдеш с мен.

— Да. — Не се колебая, но съм наясно, че той не ме попита. И освен това не забравям предишните му коментари, особено последния — „ти ми принадлежиш“.

Това негово решение ли е, или мое?

След като Джеси разполага мен и чантите ми в колата си, пътуваме в мълчание, като се изключат ниските тонове на Teardrops^[1] на Масив Атак, които се процеждат през озвучителната система на колата му. Колко подходящо след моя пристъп на плач. През по-голямата част от пътуването обмислям решението си да отида в дома на Джеси, докато той многократно поема въздух, сякаш възнамерява да каже нещо, но след това размисля.

Той паркира своя „Астън Мартин“ в ограден паркинг и аз излизам от колата, докато Джеси взима чантите ми.

Хваща ръката ми и ме повежда към сградата.

— На първия етаж съм. Ще се качим по стълбите. — Минаваме през сива огнеупорна врата, която води към стълбището, качваме се и се оказваме в тесен коридор. Мястото прилича на специализирано болнично заведение. Джеси отключва единствената друга врата в дългия бяло-сив коридор, въвежда ме и попадаме насред огромно отворено пространство. Всичко е бяло от горе до долу с черни мебели и черна кухня. Мястото е лишено от цветове до абсолютния максимум — истинска мъжка квартира. Изглежда празно, студено и клинично. Намразвам го.

— Това е временна спирка. Обзалагам се, че е обида за сетивата ти. — Очите му блестят и той се усмихва, несъмнено в отговор на критичното ми изражение.

— Предпочитам новия ти апартамент.

— Аз също.

Влизам навътре и оглеждам критично помещението, лишено от топлина и уют. Как живее тук? Няма лично докосване, няма картини или фотографии. Забелязвам сноуборд, подпрян в ъгъла и различна ски

екипировка, натрупана около него, а на страничната поставка, където бих очаквала да видя вази или украшения, има мотоциклетен шлем и кожени ръкавици.

— Не държа алкохол. Искаш ли вода? — Той отива до огромния черен хладилник и го отваря.

— Да, моля! — Отивам при него в кухнята и издърпвам черен стол изпод черния гранитен плот. Джеси сваля сакото си и казва на съседния стол, завърта се с лице към мен и ми подава чаша вода, преди да отвърти капачката на своята бутилка.

Отпива от водата и ме гледа над бутилката, докато аз въртя чашата в ръцете си. Чувствам се невероятно неудобно. Нещата са станали неловки и не съм сигурна защо.

Чувам как въздиша и оставя бутилката, след което взима чашата от ръката ми и я оставя на плота. После сграбчва седалката на стола ми, придърпва го, обръща го с лице към себе си, слага длани на коленете ми и се навежда напред.

— Защо плака?

— Не знам — отговарям честно. Това, което се случи, ме хвана неподготвена.

— Напротив, знаеш. Кажи ми!

Обмислям какво да му кажа, докато очите му се впиват в моите в очакване на отговор. Бръчката му се задълбочава леко и осъзнавам, че това е израз на тревога. Какво да му кажа? Че доверието ми в мъжете е равно на нула и фактът, че той е, очевидно, принц на съблазънта, ми говори за беда? Но той няма да иска да слуша тези момичешки глупости.

— Не знам — повтарям вместо това.

Той въздъхва, намръщва се още повече и почуква по плота няколко пъти. Почти буквално виждам как зъбните колелца на ума му се въртят, докато ме гледа и хапе долната си устна.

— Ще бъда ли прав, ако кажа, че погрешната ти представа за връзката между мен и Сара не е единствената причина да ме отбягваш? — пита той, разкопчава „Ролекса“ си и го плъзга по плота.

— Вероятно. — Извърщам поглед малко засрамена, не знам защо.

— Това е разочароващо — заявява убедително, но не чувам разочарование в гласа му. Чувам само раздражение.

Няма нужда да му казвам, че вероятно бих могла да си падна много по него. Жените сигурно го правят ежедневно.

Преди да осъзная какво става, той ме грабва и ме мята на плота, а чашата ми с вода пада с трясък на покрития с плочки под. Той намества бедра между краката ми, при което роклята ми се вдига нагоре и Джеси напада устата ми с безжалостен език, дълбоко и чувствено.

Кожата ми настръхва мигновено и усещам гореща влага между краката си. Той се приближава още и похищава устата ми със своята, после обгръща с длани задника ми, придърпва ме по-близо и притиска слабините си в мен.

„О, по дяволите!“ Стена, докато хълбоците му се трият в мен, без да се срамувам, че може да разбере, че съм пламнала като крушка от хиляда вата. Той освобождава устните ми и се взира в мен, дишайки тежко. Безсрамен глад блести в зелените езера на очите му. Сигурна съм, че и моят поглед е същият.

— Нека установим някои неща! — казва той задъхано и ме придърпва от плота, така че обгръщам с крака кръста му. Той ме гледа известно време. — Не те бива за лъжкиня.

— Да, знам. Мама и татко ми го казват непрекъснато. Въртя с пръсти косата си, когато лъжа. Неволно е и не мога да направя нищо.

Той се навежда, целува устните ми и леко погалва езика ми със своя.

— Вече си моя, Ава. — Той завърта хълбоци, което ме кара да се притисна към него и да се напрегна от желанието да се освободя от неумолимото жужене, което усещам в утробата си. — Ще те задържа завинаги — информира ме той.

Сключвам ръце около раменете му и целувам сочните му влажни устни. Отчаяно го желая отново. Загазила съм много.

— Ще притежавам всяка твоя част — той произнася всяка дума ясно и отчетливо. — Няма да остане място по това красиво тяло, което да не съм докоснал отвътре или отвън — гласът му е чувствен и смъртно сериозен, което само ускорява пулса ми.

Оставя ме да стъпя на крака и ме завърта, след което бързо смъква ципа на нещастната ми рокля. Сутиенът ми е свален и хвърлен настрани също толкова бързо.

Той се навежда и целува голия ми врат. Усецам възхитителна тръпка, предизвикана от горещината на езика му и хладния му дъх. Боже, цялата вибрирам. Размърдвам глава и рамене, за да облекча трепета, който разтърсва тялото ми.

Той премества устата си до ухото ми.

— Обърни се!

Правя го и се обръщам отново към него. На лицето му е изписана непоколебимост. Джеси ме вдига обратно на плота. Поставям ръце на раменете му, но той ги хваща и неохотно му позволявам да ги постави на плота и да ме накара да стисна ръба.

— Ръцете ти остават тук — казва той, когато ги освобождава, като подкрепя искането си с категоричен тон. Закача с пръсти ластика на бикините ми и ги дръпва. — Повдигни се!

Премествам тежестта си върху ръцете и повдигам задник от плота, за да може той да ги дръпне надолу по краката ми. Смъквам се обратно, щом ме освобождава от ограниченията на бельото ми. Аз съм съвсем гола, а той все още е напълно облечен. И изглежда няма никакво намерение да си свали дрехите скоро. Искам да видя тези гърди, затова премествам ръцете си от ръба на плота към ризата му.

Той се отдръпва назад и клати бавно глава.

— Ръцете!

Цупя се и връщам ръцете си на ръба на плота. Искам да го видя, да го усетя. Това не е честно.

Той посяга към най-горното си копче.

— Искаш ли да махна ризата? — Ниският му дрезгав глас внася хаос в дисциплината ми.

— Да — казвам задъхано.

— Да, какво? — усмихва ми се самодоволно и аз присвивам очи към него.

— Моля! — скърцам със зъби. Наясно съм, че той се възбужда, като ме кара да се моля.

Усмихва ми се, докато бавно разкопчава ризата и не откъсва поглед от мен. Полагам огромно усилие да не се пресегна и да я издърпам. Защо се бави толкова? Той знае какво прави. Кара ме да чакам, а това е мъчително.

Когато най-после стига до последното копче, Джеси разтърсва рамене, избутва ризата назад и за един кратък миг, когато и двете му

ръце са извити назад, а мускулите му се свиват и играят от движението, мисля, че ще припадна.

Той изритва обувките си и маха чорапите. Погледът ми препуска по съвършената му физика, а устата ми се пълни със слюнка, докато не виждам грозния белег на корема му. Очите ми се спират на него за малко, но Джеси се намества отново между краката ми и разсейва любопитството ми. Боря се с порива да го сграбча. Напрежението в сърцевината ми ме кара да мърдам на плота, за да потисна спазмите, които ме заливат. Самият той също не е незасегнат. Огромният му възбуден член опъва предната част на панталоните му и се притиска здраво в мен.

Той поставя ръце в горната част на бедрата ми, а палците му правят бавни кръгове от вътрешната им страна на милиметри от болезнената ми сърцевина. Изпълнена съм със страст, а забързаното ми дишане става все по-трудно за регулиране.

Той стиска бедрата ми.

— Откъде да започна? — чуди се той, вдига една ръка и прокарва палец по долната ми устна. — От тук ли? — пита. Устните ми се разтварят и той ме гледа, докато плъзга палец в устата ми. Завъртам език около него и той се усмихва леко. Измъква палеца си и го прокарва по бузата ми, после много бавно плъзга разтворената си длан надолу по шията ми към гръдния кош, който се повдига рязко при всяко вдишване, и обхваща собственически едната ми гърда. — Или от тук? — дрезгавият му глас нарушава впечатлението за спокойствие, което се излъчва от лицето му, когато вдига въпросително вежда към мен и обхожда с палец зърното ми. Задъхвам се.

Ако очаква да говоря, може да забрави. Словото напълно ме е изоставило, заменено от къси, остри вдишвания.

— Те са мои. — Той нежно мачка гърдите ми няколко мига, след което продължава движението на ръката си надолу по чувствителната ми кожа. После за няколко секунди очертава големи кръгове по корема ми и продължава надолу. Замайвам се от желание, щом горещата му длан стига вътрешната част на бедрото ми.

Точно когато мисля, че ще ме обяви за своя с пръсти, той бързо сменя посоката, прокарва ръка по хълбока ми, от което подскачам, и слага ръка на ануса ми.

— Или от тук? — Напълно е сериозен. Вкочанявам се. — Всеки сантиметър, Ава — казва задъхано той. Задържам дъха си. Дробовете ми горят. Той се усмихва леко и ръката му се отправя отново напред. Не се шегува. Сега вече ръката му е на входа на влагалището ми. — Мисля, че ще започна от тук.

Въздъхвам благодарно. Облекчението залива цялото ми тяло. Джеси поставя пръст под брадичката ми и съм принудена да погледна зашеметяващите му очи.

— Но наистина имах предвид всеки сантиметър — заявява той хладнокръвно и поставя свободната си ръка на плота до бедрото ми, докато другата все е още върху сърцевината ми.

Мамка му! Не съм сигурна, че съм съгласна с това. Мат опита няколко пъти, но нямаше никакъв шанс. Определи го като по-приятен маршрут... да, но за него! Нямам много време да мисля. Пръстът на Джеси пробягва по центъра на сърцевината ми и удоволствието се разлива в милион посоки по тялото ми. Свличам се напред и поставям глава на рамото му, докато горната част на тялото ми се тресе в ритъм с думкащото ми сърце.

— Мокра си — мърмори той в ухото ми и пъха пръст в мен. Мигновено стягам мускулите си около него. — Искаш ме — обявява той категорично, издърпва пръста и разнася влага по клитора ми, след което продължава напред с два пръста.

Извиквам.

— Кажи ми, че ме желаеш, Ава!

— Желая те — дишам тежко в рамото му.

Чувам доволен стон.

— Кажи, че се нуждаеш от мен!

На този етап бих му казала всичко, което иска да чуе, абсолютно всичко.

— Нуждая се от теб.

— Винаги ще се нуждаеш от мен, Ава. Ще се погрижа за това. Сега да видим дали мога да ти начукам малко разум.

Измъква пръстите си от мен, смъква ме от плота и ме обръща бавно, докато ръцете ми не намират гладката повърхност на гранита. Не съм доволна от тази поза.

— Искам да те гледам — стена, въпреки че нямам големи шансове. Той изглежда от доминиращия тип.

Усещам как тялото му се доближава до моето, топлината му се излива от него в мен. Когато твърдите му гърди се притискат към гърба ми, се облягам назад и отпускам глава на рамото му.

Той доближава уста до ухото ми.

— Замълчи и се потопи в удоволствието! — Той притиска хълбоци към задните ми части и започва бавно да се трие в мен, като едновременно с това се пресяга напред и поставя ръце върху китките ми. — Няма да говориш, освен ако не ти кажа. Разбра ли?

Кимвам. Определено е мъж, който обича да контролира.

Започва да движи бавно обиграните си пръсти нагоре по ръцете ми, като оставя кожата ми настръхнала и праща огън по вените ми. Гърдите ме болят за докосването му, когато стига върха на ръцете ми и продължава по раменете ми.

Стискам зъби, но от устните ми се изтръгва стон. Не мога да го спра, не и когато Джеси ме кара да се чувствам така.

Ръцете му покриват раменете ми и той започва да прави кръгове с палци в основата на врата ми, като облекчава сковаността, която се е натрупала там. Усещането е неземно. Тялото ми е леко, а умът ми е спокоен.

Той спуска уста към врата ми и бавно прокарва устни по кожата ми, преди да ме целуне нежно.

— Кожата ти е пристрастяваща.

— Мммм... — мъркам. Това не е говорене.

Джеси се смее тихо.

— Добре ли е? — пита и прокарва леки целувки нагоре и надолу по страната ми. Обръщам се към него и срещам очите му. Отново кимвам.

Той поглъща погледа ми няколко секунди с доволно изражение, после целува нежно устните ми и спуска ръце надолу до хълбоците ми. Стискам очи и се опитвам с всички сили да не се изстрелям нагоре.

— Дръж ръцете си там, където са! — заповядва строго и ме пуска.

Чувам как сваля панталона си, след което ръцете му отново се връщат на хълбоците ми. Той застава зад мен и бавно ме придърпва към себе си. Пулсът ми се ускорява и променям захвата си върху плота, за да се закрепя в тази наведена позиция. Трепвам, когато ръката му обгръща тила ми. Усещам как членът му допира отвора ми и поемам

дълбоко дъх, в опит да стабилизирам дишането си и да се отпусна, докато очаквам проникването. Това е най-лошият вид мъчение.

Той се навежда напред, топлият му влажен език докосва гърба ми и прокарва черта по гръбнака ми, след което получавам лека целувка в основата на врата си.

— Готова ли си за мен, Ава? — пита той до кожата ми, а вибрациите от устните му пращат тръпки от удоволствие право в утробата ми. — Може да отговориш.

Въпреки дихателните ми упражнения, все още не ми стига въздух.

— Да — вече дишам тежко.

Дъхът, който излиза от устата му, е истинска благодат. Усещам как ръката му докосва задника ми, докато той се намества, а после много бавно навлиза в пулсиращата ми празнина гладко и внимателно. Дишането му е накъсано, а аз искам да крещя от удоволствие, но не съм сигурна, че е позволено.

О, това е хубаво! Какво ще направи, ако не му се подчиня, все пак? Моят загуба ще бъде и негова. Той поставя отново ръка на хълбока ми и застива, а ръцете ми стискат плота толкова здраво, че пръстите ми побеляват. Усещам, че се избутвам назад към него и го поемам до края.

— Мамка му, Ава, ти ме подлудяваш — пъшка той и ръката му се стяга около врата ми, за да ме задържи на място. Другата му ръка изоставя хълбока и обгръща гърдата ми. — Не мога да направя това бавно. — Той диша тежко, докато ме направлява, изтегля се бавно и напредва бързо и здраво, като ме разтърсва.

— Джеси! — крещя. Няма никакъв шанс да мълча, ако той продължава така. Боже мой, този мъж е могъщ!

Той се оттегля бавно.

— Тихо, Ава! — казва през зъби и тласка отново, изкарвайки въздуха от дробовете ми.

Намествам ръцете си, но е трудно, защото са потни и се хлъзгат по гранита. Изпъвам лакти, за да не му позволя да ме изблъска напред отново и успявам да се стабилизирам точно навреме за неговия щурм. Шокирана съм. Джеси нахлува отново в мен неуморно, без да ми оставя време за възстановяване между здравите и неотстъпчиви тласъци. Той е непримирим.

Пуска врата и гърдата ми и отново стиска здраво хълбоците ми, после ме придърпва към себе си, за да посрещна всеки негов силен тласък, и започва да се забива в мен до абсолютния максимум. Изгубила съм всяко чувство за реалност. Нищо друго не съществува, освен Джеси с неговото свирепо нахлуване в мен и тялото ми, което жадува за него. Това е нещо, което те променя.

Коремът ми се свива, когато усещам как предстоящият оргазъм набира сила, подпомаган от безмилостната мощ на Джеси.

— Още не, Ава! — предупреждава ме той.

Откъде знае? Не мога да издържа още дълго. Ще се пръсна всеки миг. Чувам ударите на потните ни тела, както и гърленото ръмжене на Джеси. Съсредоточавам се, за да уталожя належащата потребност от освобождение, а удоволствието се натрупва и ми причинява болка. Мислите ми са пръснати в милиони посоки, аз съм роб на нуждите на тялото ми.

Точно тогава той се отдръпва и аз оставам в нищото. Какво прави? Хленча, когато надигацият се в мен оргазъм се отдръпва и съм готова да крещя по Джеси, но усещам пръста му да се плъзга към задника ми.

Напрягам се от горе до долу.

„О, не!“

— Можеш да го направиш, Ава. — Той плъзга пръсти надолу между бедрата ми и в мен, събира влагата и бавно я прокарва обратно към ануса ми. — Отпусни се, ще го направим бавно.

Да се отпусна? Не мога да се отпусна! Той обикаля отверстието бавно и всеки мускул в задника ми се стяга автоматично, за да отхвърли нашествието.

— Ава, отпусни се! — набляга той на думите.

— Опитвам се! — сопвам се. — Дай ми малко време, мамка му! — Може да си го начука сам, ако мисли, че сега ще мълча! Чувам как се смее тихо, когато връща пръстите си на клитора ми и започва да ги върти около него, докато ме заливат вълни от удоволствие.

— Внимавай с езика! — предупреждава.

Опитвам се да поема въздух дълбоко и овладяно.

— Не ни ли трябва лубрикант, или нещо такова? — питам задъхано.

— Ти си подгизнала, Ава. Това е достатъчно. Не те бива много да следваш инструкции, нали? — Той прониква в отворието ми с палеца си и аз впивам зъби в устната си. — Отпусни се!

— Боже, това ще боли, нали?

— Да, в началото. Трябва да се отпуснеш. Когато вече съм вътре, ще ти хареса.

Довери ми се!

„О, по дяволите!“

Той продължава да масажира отворието ми. Аз отпускам глава, дишам тежко и се потя от нерви, но тогава ръката му обвива тила ми и започва да масажира нежно мускулите ми, докато аз се опитвам да се отпусна. Ръката му оставя врата ми и се озовава на задника ми. Той бавно ме разтваря и в един момент усещам влажната глава на члена му да подпира отворието ми.

„О, мамка му!“

— Отпусни се! Позволи му да влезе! — мърмори той и бавно върти влажния си член около входа ми.

„Дишай, дишай, дишай!“

После той напредва леко, но огромното напрежение ме кара импулсивно да отскоча напред. Ръката му се спира на рамото ми и ме задържа на място, а другата продължава да го насочва в мен. Треперя от натрупващото се напрежение.

— Това е, Ава. Почти сме там. — Гласът му е накъсан и напрегнат, дланта му на рамото ми е мокра, а пръстите му се свиват. После той нахлува в мен със сподавено ръмжене, пробива защитата на мускулите ми и се плъзга дълбоко в забраненото ми място.

— Мамка му! — крещя. Това боли, по дяволите!

— Боже, толкова си тясна — казва задавено той. — Спри да се бориш, Ава! Отпусни се!

Дишам тежко, захвърлена на някакво място между удоволствие и агония. Изпълването, което усещам, е неописуемо, болката е страхотна, но удоволствието... Боже, удоволствието не подлежи на описание и е напълно неочаквано. Стегнатите ми мускули усещат всяка пулсираща вена и всяка тръпка по члена му. Тялото ми се отпуска малко от напрежението, което се е натрупало, и... ме завладява чисто удоволствие.

— Господи, това е хубаво! Сега ще започна да се движа, ясно?

Кимвам, вдишвам дълбоко и стисвам здраво плота, когато ръката му напуска рамото ми и се спуска надолу по гърба, за да се присъедини към другата на хълбоците ми. Но аз не трепвам, нито подскачам, когато ме хваща. Прекалено съм заета да се подготвям за това, което предстои.

— Много бавно, Ава — изстенва той и внимателно се издърпва от мен.

— Господи, Джеси! — Ако ми каже да млъкна, ще се ядосам много.

— Знам. — Той започва да се движи навътре и навън с бавни и отмерени удари.

Разпадам се под него. Никога не съм си представяла това по този начин. Винаги съм мислила, че ще бъде нещо мръсно и грешно. Но не е. Той прави любов с мен и усещането е добро. Зашеметена съм. Силата, с която ме прави своя, свива стомаха ми на възли. Едно докосване по сърцевината ми ще ме залепи за тавана.

— Ти си удивителна, Ава — той ръмжи гърлено и отново се тласка напред. — Бих искал да остана в теб цялата шибана нощ, но губя контрол.

Откривам, че се избутвам назад при равномерните му удари, подканвайки го да ускори темпото. Неочакваното удоволствие е нереално и аз бързо губя представа за всичко, когато поредният яростен оргазъм набира сила в мен. Изумена съм, че правя това. Но имам нужда от още.

— Продължавай! — прошепвам думите, които никога не съм мислила, че ще кажа. — Да, бебче. Близко ли си?

— Да! — извиквам и се забивам назад в него. Чувам пъшкането му, докато мести едната си ръка на рамото ми, а с другата гали бедрото ми от вътрешната страна. — По-силно! — крещя. Нуждая се от това.

— Мамка му, Ава! — вика той и се забива напред, като стиска рамото ми, а пръстът му се плъзга около пулсиращия ми клитор.

Отмятам глава назад.

— Ще свърша! — викам.

— Чакай!

Главата ми се замайва, когато усещам как членът му набъбва още.

Не съм на себе си от удоволствие, но точно когато мисля, че може да се срина, той крещи:

— Сега!

И аз избухвам.

Стаята започва да се върти, губя представа за всичко и се сривам върху бара с ръце над главата, като повличам и Джеси с мен. Той тежи, но аз съм вцепенена от удоволствие и усещам само как неговите мокри и твърди гърди ме притискат върху гранита. Горещият му дъх роши косата ми, а пулсиращият му член все още е дълбоко в мен. Той свършва и мускулите ми се свиват около него всеки път, когато навлиза в мен, като изцеждат и последната капка от семето му, докато той лениво удължава оргазма ми.

Отнасям се.

[1] Teardrops (английски) — отронени сълзи. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Добре ли си? — прошепва в ухото ми.

— Разрешено ли ми е да говоря?

Той се притиска напред и стиска хълбока ми, при което аз отскачам по плота.

— Не бъди умница!

— Аз съм добре и съм яко начукана — въздъхвам.

— Ава, моля те, внимавай с езика! — предупреждава той, вдига ръце и ги поставя върху моите, бавно галейки нагоре-надолу.

— Това е истината.

— Знам, но няма нужда да го казваш по този начин. Мразя, когато ругаеш.

Мръщя се.

— Аз трябва да търпя твоя лош език.

— Езикът ми, жено, е лош само когато правиш така, че да ми причернее. Въздъхвам.

— Добре.

Лежим преситени цяла вечност и се опитваме да възстановим дишането си. Прикована под тежкото му тяло, съм буквално размазана върху гранитния плот. Прохладата под бузата ми е приятна, а горещият ми дъх замъглява бляскавия гранит. Отнесена съм от реалността и се давя в приток на чувства. Изчерпана съм физически и емоционално и вече съм загазила още повече.

— Джеси?

— Ммм?

— На колко години си?

Той стиска ръцете ми.

— На двадесет и две.

Извъртам очи. Ако той е на двадесет и две, тогава аз съм преродената Майка Тереза. Усмиввам се на себе си. След случилото се току-що обаче, това не е никак вероятно. Усецам как той започва да се отдръпва от мен съвсем леко и ме връхлита празнота, когато се

измъква от мен. Целува гърба ми и бавно се надига, а кожата му се отлепва от моята постепенно. Студено ми е.

— Ела тук! — прошепва той и ме хваща за кръста. Забелязвам, че не ме хваща за хълбоците.

Запъвам длани на гранита и се повдигам бавно. Най-последелям тяло от плота, обръщам се към него и опулвам очи, когато виждам, че отново е твърд.

Той ме повдига на плота и се намества между бедрата ми. Поема ръцете ми и ги поставя на раменете си, а после слага своите на кръста ми.

Гледа втренчено очите ми.

— Добре ли си?

Усмивам се към красивото му лице.

— Да.

— Хубаво. — Той се навежда и ме притиска в ръцете си здраво, поемайки въздух в шията ми. — Още не съм свършил с теб.

Обвивам крака около кръста му и стискам бедра.

— Забелязах.

— Такъв ефект имаш върху мен — казва той и свива рамене.

Не може да е само с мен, но приемам комплимента. Заравям лице отстрани във врата му и се сгушвам. Той мирише толкова хубаво.

— Гладна ли си? — пита той, отдръпва се назад и прокарва кокалчета по бузата ми.

— Малко. — Свивам рамене.

— Малко — мърмори той. Ъгълчетата на устните му трепкат, а очите му блестят и аз се ухилвам. — Имаш дръзка усмивка. Обичам я. — Целува ъгълчетата на устата ми.

— Мамка му! — трепвам, още щом произнасям тази дума.

Той се дръпва назад с широко отворени очи.

— Езикът! — изсъсква, а устните му са права черта. — Какво има?

— Казах на Кейт, че се прибирам — изтърсвам. Тя не ми е звъняла, а дори да е, не съм чула телефона. — По-добре да й се обадя. Колата ми й трябва, за да посети баба си в Йоркшир.

Извивам се, за да се освободя и той неохотно ме пуска намръщен. Намирам чантата си до входната врата, тършувам в нея и вадя телефона си. Пиша съобщение на Кейт и обяснявам, че съм на път

и добавям послепис в края, за да я информирам, че Джеси няма приятелка. Измъквам дънките си от сака.

— Трябва да тръгвам.

— Да тръгваш? — прогърмява той.

Трепвам.

— Имам само един комплект ключове от колата и Кейт се нуждае от тях — обяснявам. Изтърсвам дънките и напъхвам един крак вътре. Няма нужда да се затормозявам с бельо.

— О! — изписквам, когато внезапно съм вдигната във въздуха и метната на рамото му. — Какво правиш? — Зяпам стегнатия му загорял задник, докато той се обръща без нито дума и тръгва през апартамента. — Мамка му! Джеси, пусни ме долу! — Той издърпва дънките ми, хвърля ги настрани и ме шляпва по дупето. — Ох!

— Езикът!

Вратата се удря в мазилката, когато той я изритва и се озоваваме в спалнята. Тук също всичко е черно и бяло. Той ме смъква от рамото си и ме пуска в море от луксозен бял памук. Мирише божествено на свежа вода... на него.

Нямам време да превъзмогна дезориентацията си. За една наносекунда той се озовава между краката ми, а ръцете му приковават китките ми от двете страни на главата ми. Боже, колко е бърз! Все още не съм съвсем сигурна къде съм и как съм се озовала тук. Но все пак разпознавам свитото очакване, което дебне дълбоко в мен.

Хлъзгавата глава на възбуждения му член гъделичка входа ми и кара сърцето ми да спринтира в гърдите. Аз се опитвам да се съсредоточа върху очите му, които се взират в мен със смесица от гняв и шок. Ядосан ли е?

— Няма да ходиш никъде, мамка му! — ръмжи той. Размърдва хълбоци и се гмурка с цялата си дължина в мен, разпъвайки ме невероятно.

И двамата крещим едновременно. Той е проникнал толкова дълбоко в мен, че аз незабавно стягам мускули върху члена му. Остава неподвижен няколко секунди с отпусната глава и стиснати устни и щом успява да се съвземе, вдига поглед към мен и бавно се оттегля, преди да се забие обратно със силен вик.

Отмятам глава назад и крещя.

— Погледни ме! — гласът му е чувствено ръмжене и не може да бъде пренебрегнат.

Гледам го, докато той се задържа дълбоко в мен. Дишам тежко като обезводнено куче.

— Така е по-добре. Сега кажи, нужно ли ти е напомняне? — пита.

Напомняне ли? Ако има предвид напомняне колко хубаво е усещането да е вътре в мен, тогава отговорът е „да“! Извъртам хълбоци, опитвайки се да получа някакво триене, подлудяла и пламнала като разпусната уличница.

Той се вира надолу в мен с очакване.

— Отговори на въпроса, Ава!

— Моля те! — прошепвам. Не мога да повярвам, че го умолявам, но той може да прави каквото иска с мен и да настоява за всичко.

Той се усмихва закачливо и самонадеяно и се тласка мощно напред.

— Ти си моя, Ава — сумти той. Стискам очи и крещя от удоволствие. — Отвори шибаните си очи!

О, нямам тази енергия. Отварям ги с мъка, докато той се движи навътре и навън със силно и бързо темпо. Невероятно е. Потните ни тела се блъскат едно в друго и дъхът ми спира, докато се опитвам да овладее натрупващото се в слабините ми напрежение. Дори насред безредието от безумните движения на телата ни, очите му не се откъсват от моите. Обвивам крака около кръста му и повдигам леко таза си, пращайки го по-дълбоко и приближавайки се към взрива.

— Боже, Ава! Добре ли си? — той изрича трудно думите между пресипналите викове.

Китките ми са освободени от тежкия му захват и чувам тупването на юмруците му в матрака.

— Не спирай! — крещя и сграбчвам хлъзгавите му бицепси. Забивам нокти, опитвайки се да се задържа. Това го подтиква да крещи и да тласка още по-силно. Отмятам глава назад отчаяно. Силата и контролът му са отвъд всякакво разбиране.

— По дяволите, Ава! Гледай ме!

Обръщам глава към него и очите ни се срещат. Зениците му са огромни и изцъклени, и почти скриват зеления му ирис. Забелязвам, че се е намръщил още повече и че слепоочията му са влажни. Премествам

ръце на тила му и свивам юмруци в мократа му от пот коса. Придърпвам главата му, устните ни се слепват и езиците ни започват борбата си, докато той продължава наказателните си удари.

Не мога повече да се сдържам.

— Джеси, свършвам. — Дишам тежко в устата му. Върховете на пръстите ми са изтръпнали от стискане.

— Мамка му! Заедно, нали? — Той се напруга със стиснати зъби и забива още няколко зашеметяващи удара, преди да извика: — Сега!

Освобождавам го — цялата натрупана тежест в слабините ми, цялото бреме в дробовете ми и огъня в корема ми. — всичко изригва в масивен прилив на удоволствие с много силен вик.

— Исусе! — крещи той и забива още веднъж мощно, а после затихва върху мен.

Усещам изгарящото му освобождаване дълбоко в мен и цялата се отпускам около него, затворила очи от изтощение. Той се срива на лакти без дъх и подгизнал от пот, измъква се леко и нахлува дълбоко още няколко пъти с дълги, премерени удари. Мускулите ми се свиват около него и изцеждат последната капчица от семето му. Не мога да мисля разумно. Този мъж ми даде четири немислимо мощни оргазма за по-малко от четири часа. Утре няма да мога да вървя.

Лежа задоволена и отпусната, дишам тежко и всичко ме боли от усилието. Очите ми натежават. Усещам как той подпира чело върху моето и отварям очи, за да видя, че неговите са затворени. Размърдвам се под него, за да привлека вниманието му и усещам леко омекналият му член да потръпва в мен. Той отваря очи и надига глава, за да ме фокусира. Оглежда внимателно лицето ми, спира се на устата ми и целува изключително нежно малтретираните ми устни. Въздъхвам, когато се отпуска и ляга върху мен. Твърдите му гърди са тежки, но толкова желани. Тежестта е добре дошла и аз се пресягам, за да прокарам лека следа с пръсти по гърба му, докато подпирам брадичка на рамото му и се вирам в тавана. Той все още тръпне леко, когато заравя лице в шията ми и с устни докосва пулсиращата ми вена.

Никога не съм се чувствала толкова доволна през целия си живот. Това вероятно е само секс, но аз се наслаждавам на най-хубавото усещане на света. Сигурно е само секс. Силата на този мъж е пристрастяваща, нежността му — сладка, а тялото му е повече от свършено. Той е олицетворение на мъжественост.

Прокарвам пръст по гърба му и слушам спокойното му и равномерно дишане във врата ми. Заспал е, а аз съм впримчена под едрото му тяло. Спирам да галя гърба му и той отмества хълбоците си, като бавно издърпва члена си от мен. Чувството е неприятно и ми се иска да бях издържала теглото му още малко... може би завинаги.

Той се надига на лакът и се взира в мен.

— Приспа ме — гласът му е дрезгав.

— Да.

Хваща изскубнат кичур от косата ми и върти махагоновата къдрица между пръстите си.

— Ти си прекалено красива — прошепва.

Взирам се в сънливите му очи и прокарвам палец по бръчката му.

— Ти също — казвам тихо.

Той ми се усмихва, свежда глава и се сгушва между гърдите ми.

— Смятай, че ти е напомнено, жено!

Отлепва се бавно от тялото ми и се отпуска на пети. Студеният приток на въздух, който моментално нахлува около мен, ме кара да искам да го дръпна обратно. Джеси протяга двете си ръце към мен и аз ги поемам, като му позволявам да ме придърпа върху себе си, за да възседна бедрата му. Той обгръща с ръка гърба ми, за да ме придържа към себе си, и се обръща, като намества тялото си така, че да седи с гръб към таблата на леглото, а аз с лице към него. Полага ръце на кръста ми и прави бавни кръгове с палци по хълбоците ми, от което през мен преминават тръпки. Поставям ръце върху неговите, за да спра движенията му.

Той ми се усмихва самодоволно.

— Прекарай утрешния ден с мен!

Да прекарам деня в леглото с него? След тази нощ ще ми трябва цяла седмица възстановяване, може би повече. Аз съм съвсем буквално преобана.

— Имам планове — казвам предпазливо. Държа се разумно. Трябва да запазя тона си небрежен или повече никога няма да го видя. Той е истински лошо момче, въпреки че е малко по-възрастен. Той е опасен, енигматичен и напълно пристрастяващ.

— Какви планове? — пита той, леко нацупен.

— Трябва да си подредя нещата. — Стискам го, когато усещам, че отново се опитва да размърда палците си.

— Какви неща? — изглежда объркан.

— Домът на Кейт е временна квартира. Там съм от четири седмици. Вещите ми са навсякъде. Трябва да подредя, за да съм готова, когато си намеря мое собствено място.

— Къде беше преди четири седмици?

— При Мат.

Той се отдръпва.

— Кой е Мат, мамка му?

— Бившият ми приятел.

— Бивш?

— Да, бивш. — Виждам как на лицето му се изписва облекчение. Какво му има? — Джеси, трябва да си взема колата — притискам го. — Не мога да оставя Кейт да кара вана си чак до Йоркишир. Той трака и се клати непрестанно, няма да е безопасно.

— Не се тревожи. Ще те закарам сутринта.

О, значи оставам?

— Тя тръгва някъде около осем. — Може да не е толкова запален, ако трябва да го измъкна от леглото в зори в събота сутрин.

— Около... — оформя с устни, ухилвайки се. Аз също се смея, сграбчвам ръцете му и ги премествам на кръста си, преди да се пресегна към косата си, за да потърся фибите, които поддържат косата ми на едно място. Започвам да ги вадя.

Той ме гледа с присвити очи.

— Какво?

— Отказваш да прекараш деня с мен, а после пъхаш тези прекрасни цици в лицето ми. Не играеш честно, Ава. — Той се пресяга и перва едното зърно, което моментално се свива в стегната пъпка.

Изскимтявам и сграбчвам гърдата си.

— Хей! Трябва да сваля фибите. Забиват се в главата ми. — Вадя фиба и я пъхам в устата си.

Той ме гледа с интерес, после се надига, хваща фибата със зъби и я плюе на леглото. Смъква се надолу и сгушва лицето си между гърдите ми. Аз се усмихвам, приглаждам с ръце мократа му коса и пренебрегвам вътрешния си глас, който ме съветва да не се поддавам на прекалено доволство. Джеси вдишва дълбоко, след което се отдръпва назад и целува нежно всяко от зърната. После ме обръща в скута си.

— Дай на мен! — той вдига колене, така че да се подпра на тях и започва да прокарва пръсти през косата ми, за да открие фибите, издърпва ги и ми ги подава, за да ги държа.

— Колко си сложила тук? — пита, докато масажира скалпа ми и намира още една заблудена фиба.

— Няколко. Имам много коса, която да държа вдигната.

— Няколкостотин по-скоро — казва той със съмнение. — Готово, мисля, че извадих всички. — Взима фибите от ръката ми и ги оставя на нощното шкафче, а после слага ръце на раменете ми и ме придърпва отново върху гърдите си.

Той е толкова удобен, а очите ми са натежали. Имах ужасно натоварен ден и току-що приключих невероятен секс марафон с този пленителен мъж. Трябва да си тръгна сега, за да избегна сутрешната неловкост. Но усещам как ме обгръща с ръце и главата ми автоматично се връща на рамото му. Толкова ми е удобно и така ми се спи. Няма да ходя никъде.

Присягам се надолу и започвам да галя космите по външната част на краката му.

— На колко години си? — мърморя и усещам, че се отнасям.

Гърдите му подскочат леко в тих смях.

— На двадесет и три.

Сънливо изсумтявам недоверието си, но нямам енергия да споря. Аз съм робиня на съня и бързо потъвам в него.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Будя се в съвсем същата позиция, в която заспах, само че сега има завивка върху кръста ми. Ръцете на Джеси все още са обвити около мен, а тежкият аромат на секс изпълва въздуха.

Оглеждам стаята и търся часовник и чувам лекото равномерно дишане на Джеси в ухото си. Нямам желание да се размърдам и да го събудя, но трябва да използвам тоалетната.

Започвам леко да отстранявам ръцете му от лепкавото си тяло. Той изстенва няколко пъти в съня си и аз се усмихвам, изненадана от липсата на разкаяние. Събудила съм се без никакво чувство на угрисение или унижение. Но също така нямам желание да удължавам престоя си. О, не, определено аз ще имам последната дума тук.

Точно когато мисля, че съм напреднала, усещам как ръцете му се стягат около мен като менгеме и ме заставят да остана неподвижна.

— Дори не си го помисляй! — гласът му е дрезгав от съня.

Стискам ръцете му и се опитвам да разхлабя хватката.

— Трябва да използвам банята.

— Не. Стискай! Така ми е удобно.

— Не мога.

— Не те пускам — заявява категорично и отръсква ръката ми от своята.

Плюсвам глава обратно на рамото му раздразнено, устните му се обръщат към бузата ми и ме целуват нежно, а поникналата му брада ме драска. Усещането е хубаво и не е сутрешната реакция, която очаквах.

Усещам, че е отпуснал хватката си леко и е зает да притиска лице във врата ми и се задвижвам, но още щом напъвам мускулите си, за да избягам, той ме превърта, разтваря бедрата ми и приковава китките ми от двете страни на главата ми. Той гледа надолу към мен, очите му са ярки и трептят от удоволствие. О, да, той е истински доволен от себе си и изглежда абсолютно великолепен с разрошената си коса и с тъмната си набола брада.

Тялото ми реагира автоматично и болката в пикочния ми мехур скоро е заменена от отчаяна болка в слабините, а сърцето ми засяда някъде между гръдната кост и гърлото. Утринната му миризма е смес от пот и онзи аромат на чиста вода, който толкова обичам. Оставам без дъх. Сигурно мисли, че съм лесна.

Ами, аз съм... с него.

Потрива нос в моя.

— Добре ли спа?

Сега иска да си бърим ли?

— Много. — Размърдвам хълбоци подканващо и веждите му се вдигат, а устните потрепват.

— Аз също.

Чакам го да поведе. Той ме наблюдава внимателно, докато бавно отпуска лице към моето. Когато най-сетне ме целува, аз стена и разтварям устни подканващо. Неволно потрепервам, щом нежно и без да бърза прокарва език по моя. Той бавно прелъстява устните ми и се отдръпва често, да ги целува леко. О, нежният Джеси ми харесва толкова много! Той е на милиони километри от доминиращия секс господар, който ми се представи вчера.

Когато е доволен, че ме е завладял, пуска китките ми и спокойно гали тялото ми отстрани с върха на показалеца си. Това е достатъчно, за да започна да се гърча и да извивам хълбоци, докато напрежението в корема ми се спуска надолу към сърцевината ми.

Докосването му е пристрастяващо. Той е пристрастяващ. Аз съм напълно пристрастена.

Пресягам се и сграбчвам стегнатия му задник. Прилагам малко натиск, умишлено притискайки хълбоците му в моите. И двамата стенем едновременно.

— Напълно губя себе си в теб — прошепва той в устните ми. Отдръпва се и се вглежда в лицето ми, когато започва да навлиза дълбоко и устремено в мен, сантиметър по сантиметър. Ръцете ми отново се впиват в гърба му и очите ми се затварят. Изпълнена съм до край.

Той остава неподвижен, като ми позволява да свикна с него. Тялото му е напрегнато, а дишането му плитко. Знам, че сигурно му е нужна огромна воля, за да остане неподвижен.

— Погледни ме, Ава!

Отварям очи. Виждам как стяга челюстта си, леката бръчка на челото му става по-дълбока от обичайно, а зелените му очи блестят. Размърдвам хълбоци леко, за да покажа, че съм добре. При моята покана той бавно изтегля члена си, докато накрая решавам, че ще го извади, но точно тогава започва малко по малко да влиза обратно до най-дълбоката част от мен, навътре и навън, навътре и навън.

— Ммммм... — изпускам дълъг стон.

— Обичам сънливия секс с теб — шепне той.

Бавните, ритмични тласъци причиняват хаос в самоконтрола ми. Повдигам таз, за да посрещна проникването му и го пращам още по-дълбоко. Усещането е изключително.

— Това хубаво ли е, Ава? — пита той тихо. Знае, че е. Погледът му не се е откъсвал от моя и аз се изненадвам, че го чувствам толкова близък. Сякаш сме създадени, за да бъдем заедно.

— Да — прошепвам.

— По-бързо?

— Не, просто така, моля те, просто продължи така! — Усещането е свършено. Твърдият мощен и доминиращ Джеси е удивителен, но точно сега това, което прави, е абсолютно свършено.

Очите му ме изучават, докато поддържа бавните си движения навътре и навън. Искам да ме целуне, но изглежда доволен просто да ме гледа, затова сплитам крака около кръста му и прокарам длани нагоре и надолу по ръцете му в леки поглаждания.

Оттегля се бавно, спира и изглежда така, сякаш се опитва да се овладее, а очите му се впиват в моите.

— Достатъчно сънлив секс! — мърмори той, а след това се устремява напред и нахлува в най-дълбоките недра на тялото ми, без да ми даде и миг за настройване.

Извиква и се оттегля, после повтаря възхитителното движение отново и отново, като бавно излиза от мен, а след това тласка здраво навътре. Удоволствието ми се разраства като буря, пращайки ума ми в орбита. Движенията на Джеси са контролирани и точни. Аз съм на ръба. Свивам юмрук в косата му и придърпвам главата му надолу към моята. Прокарам език по долната му устна и захапвам леко, а после започвам да се отдръпвам, като задържам плътта му със зъби. Той нахлува напред отново с опънато от напрежение лице, намира устните ми и ме целува страстно.

— Никога няма да те пусна — информира ме, докато ме целува.

— Не искам да го правиш.

Той внезапно замръзва и прекратява ритмичните тласъци, които ме карат да се разпадам в ръцете му. Трепвам при липсата на движение и усещам как оргазмът ми се отдръпва. Джеси още е дълбоко в мен, когато повдига глава и ме поглежда. Изражението на недоволство по лицето му ме изтръгва моментално от обърканите ми мисли.

Казала съм нещо неподходящо. Просто съм се оставила на момента. Извъръщам поглед от него. Съсипала съм всичко.

— Гледай ме сега, Ава! — С неохота го поглеждам и откривам, че лицето му се е поотпуснало. — Ще проведем този разговор, когато си със здрав разум, а не полудяла от желание. — Той се отдръпва чак до върха на дебелия си член и се задържа над мен.

Прав е. Напълно лишена съм от здрав разум, когато съм близо до него, особено когато ме държи така. Той ме парализира от удоволствие, а сега ме кара да казвам такива откачени неща.

Езикът му се плъзва по долната му устна. Джеси диша тежко, докато нахлува в мен и отново усещам, че оргазмът е много близо. Кожата ми пламва и той помпа бавно, силно и толкова дълбоко, колкото може да стигне. Придърпвам го надолу към устните си, приглаждам косата му и го притискам, докато той продължава целенасочените си движения.

— На ръба съм — прошепва. — Свърши с мен, Ава! Дай ми това!

След още три удара умът ми се изпразва от всякакво съдържание и в главата ми започват да избухват фойерверки. Експлодирам под него със силен вик.

— Това е, бебче. — Той се напряга, за да изрече думите и се присъединява към моето удоволствие, докато аз се опитвам да заглуша виковете си. Стена продължително, а твърдият му член се уголемява и трепти, след което изстрелва горещото му семе дълбоко в мен. Джеси се срива отгоре ми и ме притиска силно, изцеден до последната капка. Чувствам се разложена на безброй малки парченца, докато двамата лежим със сплетени тела и дишаме тежко.

— Не знам какво да кажа — прошепва той в ухото ми.

Не мога да мисля, но чувам това силно и ясно и не съм съвсем сигурна как да го разбирам. Мисля, че и двамата вече казахме твърде

много. Така става, когато се отдадеш на момента. Страстта и желанието поемат управлението и преди да се усетиш, от устата ти излитат нелепи думи.

След няколко минути в мълчание вече се чувствам повече от неудобно, затова се размърдвам под него.

— Може ли вече да използвам банята? — питам.

Той измъква члена си и по всичко изглежда, че прави усилие да се плъосне отново на леглото. Нямам представа от какво се чувства безсилен той.

Без да кажа и дума, минавам по белия килим и влизам в банята, като затварям вратата зад себе си. Знам, че е проследил всяка моя стъпка. Усещах очите му върху голия ми гръб. Неизбежната неловкост е отложена, но вече е тук. И то със страшна сила.

Използвам тоалетната, мия ръцете си и отделям няколко мига, за да се съвзема, след това отварям вратата и откривам, че той още е проснат по гръб, напълно гол и взирац се право в мен. Не знам какво да правя.

— Трябва да вървя. Кейт ще се чуди къде съм.

Той хапе долната си устна свирепо и почти виждам как зъбчатите колелца в главата му се завъртат.

— Може би искам да те задържа тук.

— Тя има нужда от колата ми. — Искам да бъда разумна и да си тръгна, но същевременно и не го искам. — Ще ме закараш ли?

Той буквално ме запраца обратно в банята с усмивката си и ме кара да се чувствам много по-добре. Неловкото усещане изчезва, просто така.

— Какво казваш?

— Моля! — усмихвам се и той скача от леглото.

— Добро момиче. Дай ми пет минути!

Застанала съм на колене и внимателно събирам парчетата стъкло от кухненския под, когато Джеси излиза от спалнята. Поглеждам нагоре и откривам, че е облякъл бежови шорти за скейтборд, бяла тениска на Ралф Лоран с вдигната яка и сини кецове. Русите косми на мускулестите му крака са изсветлели и лекият му тен ги подчертава. Не се е обръснал, но русата му едва набола брада не скрива красивите му черти. Аз стоя на колене с разтворени устни и изглеждам лишена от нещо жизненоважно. Така се чувствам.

Той спира пред мен и поглежда надолу с усмивка на лицето. Изглежда по-млад. Искам да му скоча, но с ръка, пълна с парчета стъкло и при положение че и двамата сме напълно облечени и закъсняваме, по-добре да устоя.

— Трябва да тръгвам — напомням и се опитвам да не обръщам внимание на тази мъжка красота, извисяваща се над мен.

— Дай тук! — Той протяга двете си ръце към мен, за да поеме стъклата. — Трябваше да го оставиш, Ава. Можеше да се порежеш. — Изсипва парчетата в мивката. — Ще оправя тук по-късно. — Слага слънчевите си очила, събира ключовете си и чантите ми, хваща ръката ми и ме повежда към вратата.

— Ще работиш ли днес? — питам.

— Не, почти нищо интересно не се случва в имението през деня. — Той намига и аз се разтапям. Дяволит е и ми харесва такъв.

Той отваря входната врата и буквално се сблъскваме с двама размъкнато изглеждащи мъже с папки, облечени в сини гащеризони. На избродираните емблеми на униформите им пише „Премествания Б&С“.

— Господин Уорд? — пита този, който прилича на шофьор на камион. Жълтеещите му зъби показват поне петдесет цигари и двайсет чаши кафе на ден.

— Първо кашоните от стаята за гости. Икономката ми ще дойде скоро и ще ви помогне с останалото. — Той ме дърпа по коридора и оставя шофьора и дългурестия му приятел да се заемат с нещата. — Внимавайте с екипировката за ски и с велосипеда! — вика той назад.

— Имаш икономка? — Не знам защо това ме изненадва. Мъжът е купил панорамния апартамент в „Луссо“ за десет милиона. Той е повече от богат.

— Тя е единствената жена, без която не бих могъл да живея — отговаря той насмешливо. — Но заминава за Ирландия следващата седмица на гости на семейството си. Тогава всичко ще се разпадне.

Стигам до колата си за рекордно време, след като Джеси се гмурка в сутрешния трафик. Другите шофьори изглежда стават по-сговорчиви към един „Астън Мартин“ и няколко жеста с ръка. Той слага чантите ми на задната седалка, докато аз проверявам телефона си. Осем и десет. Изстрелвам бързо съобщение на Кейт, за да й кажа, че пътувам, после поглеждам нагоре и виждам, че той ме гледа. Дори

през слънчевите му очила, с които изглежда страшно, усещам как този мощен зелен поглед прогаря кожата ми.

Отварям шофьорската врата на моето „Мини Купър“, скачам вътре и паля двигателя, а Джеси кляка до мен за едно тупване на сърцето.

— Ще те заведа на обяд.

— Казах ти, имам купища неща, които трябва да свърша. — Не позволявам на дяволития Джеси да ме отклони от пътя, въпреки че е много изкушаващо.

— Тогава на вечеря.

— Ще ти позвъня по-късно. — Прекарах цялата нощ с него, той ме чука до безпаметност и сега се нуждая от малко време за възстановяване.

Раменете му хлътват и той се мръщи силно.

— Отказваш ли ми?

— Не. Ще ти се обадя по-късно.

Той се навежда, поставя длан на бедрото ми и залепва на устните ми прогаряща целувка, която ме оставя без дъх.

— Погрижи се да го направиш! — казва, докато се отдалечава, а аз се наслаждавам на страхотната му походка. Целувката беше от типа „виж какво пропускаш“. И подейства.

— На колко години си, Джеси? — викам след него.

Обръща се и върви назад, а лека усмивка играе на устните му.

— На двадесет и четири.

Двигателят избоботва и той изчезва с рев като тийнейджър на рали. Може би е на двадесет и четири. Определено се държи така понякога.

Влитам през предната врата, тичам нагоре по стълбите и откривам Кейт да суши косата си на площадката. Изглежда нервна, което означава, че закъснява. Щом ме забелязва, изключва сешоара и се ухилва от ухо до ухо.

— Добре ли прекара? — пита тя с извита вежда. Вече изглежда не бърза толкова.

— Бива. — Свивам рамене и по рефлекс сграбчвам кичур коса. Не мога да спра усмивката, която се появява на лицето ми.

— Ха! — вика Кейт. — Разказвай!

— Да, той е бог. Не мога да те лъжа. Той е новият собственик на панорамния апартамент.

— Мамка му! Той е възхитителен и е супербогат?

Усмиввам се в знак на съгласие.

— Съжалявам, ако съм те разтревожила, като не се прибрах. Оставих съобщение на телефона ти.

— Не съм проверявала телефона. Все едно, така, както те гледаше, се тревожех само, че няма да можеш да вървиш тази сутрин.

— Започва да се смее, докато пуска сешоара на пода и влиза в супер подредената си стая. — И ако не бъркам, накуцваш.

Тръгвам след нея и се плюсвам върху перфектно оправеното ѝ легло.

— Господи, Кейт! Мъжът има опит. — Тази внезапна мисъл ми напомня за всички многобройни завоевания, които вероятно е имал преди мен. Изкривявам лице от отвращение.

— Искаше забавление без усложнения. Изглежда си го получила. Дай пет! — Тя плясва към мен във въздуха и излиза от стаята. — И няма приятелка, така ли?

Искала ли съм забавление без усложнения? Това дали ще бъде такова?

— Не, но тя го иска. Това поне е ясно.

— Ами, толкова по-зле за нея. Трябва да паля. Ще се върна утре следобед. Какво ще правиш, докато ме няма?

Изтърколвам се от леглото ѝ и пригладдам завивките, после излизам от безупречната ѝ стая и затварям вратата след себе си.

— Ще си подредя нещата. Имаме ли чували за боклук?

— Ура! Под мивката са. — Тя грабва чантата си от върха на стълбището и тръгва надолу към вратата. — Благодаря за колата. Добре дошла си да използваш „Марго“. Довиждане!

Отново е понеделник сутрин, но необичайното е, че всички са тук. Винаги поне един от нас е извън офиса за посещение на обект или за среща.

След като Кейт се върна от Йоркшир късно снощи, се свихме на дивана и споделихме бутилка вино и голям шоколад, докато аз ѝ разказвах за моя Господар, а тя за нейната сенилна баба.

Сега съм в кухнята с Патрик и го осведомявам за новата къща на госпожа Кент.

— Може да се мести всяка година до края на живота си, доколкото зависи от мен, стига да наема теб да обзавеждаш новото място.

Мръщя се.

— Не знам. Мисля, че тя обича да има работници около себе си.
— Вдигам вежди през смях.

Патрик се смее с мен.

— Старата коза е поне на седемдесет! Може би трябва да си намери мъж-играчка. Бог знае, че господин К. има купчина сладуранки, пръснати по целия свят. Това го знам от много достоверен източник. — Той ми намига и аз му се усмихвам наивно.

Знам, че Патрик говори за жена си като източник. Ако нещо се случва в този град, Айрин знае за него. Тя е призната интригантка, всезнайка и клюкарка. Ако не знае нещо, то явно не си струва да се знае.

— О, Ван дер Хаус иска да се срещнете в сряда — продължава Патрик. — Наистина искат теб, цветенце.

— Нима?

Той се смее.

— Ти си прекалено скромна, момичето ми. Проверих бележника ти и уредих срещата за дванайсет и половина. Той е отседнал в „Роял парк“. Това удобно ли е за теб?

— Абсолютно. — Избутвам се от кухненския плот и се отправям към бюрото си. — Ще довърша някои скици и ще пратя имейли на предприемачите.

— Добре, цветенце.

Приземявам се на бюрото си и откривам съобщение от Кейт, която ме моли да ѝ помогна с някаква доставка след работа. Отговарям бързо да ме вземе от офиса и се заемам със задачите.

Докато се приготвям да изтичам до магазина за някакъв обяд, Том идва на подскоци до бюрото ми.

— Доставка за Ава! — пици и поставя кутия на бюрото ми.

Какво е това? Не очаквам никакви каталози.

— Благодаря, Том. Добре ли прекара вечерта в петък?

— Забрави моя уикенд! Каж ми кой беше онзи мъж! — Той слага ръце на бюрото ми и се навежда към мен.

— Кой мъж? — изгърсвам прекалено бързо и оттеглям стола си, за да увелича разстоянието между себе си и любопитния ми приятел.

— Реакцията ти говори много. — Очите му се присвиват към мен, докато лицето ми пламва.

— Той е просто клиент. — Свивам рамене.

Изпитателният поглед на Том се премества към пръстите ми, които в момента си играят с кичур от косата ми. Пускам го и бързо хващам молив. Трябва да поработя върху начина, по който лъжа. Наистина не струвам. Езикът му се премества в бузата, докато се изправя и се отдалечава.

Какво ми има? Отварям кутията и намирам една-единствена кала върху книга, опакована в мека хартия.

Джузепе Кавали, фотографии, 1936–1961.

Отварям корицата и от книгата се изплъзва бележка.

Ава,

Ти си като книга, която не мога да оставя. Трябва да знам повече.

Дж х.

Очите ми се местят бавно между цветето и бележката, докато обмислям какво би искал да знае. Би могъл да започне, като ми каже някои неща, например на колко години е. Замечтавам се и преживявам отново всеки ярък момент от петъчната нощ. Опитът да си намеря занимание, като подредя принадлежностите си през уикенда, не ми помогна да се разсея. Отчаяно исках да му се обадя, но миниатюрната част разум, на която разчитах да ме спре, ми казваше, че просто ще се разочаровам. Не искам да се оставя в милостта на мъж, а е прекалено лесно да се предам на Джеси Уорд. Неохотно потискам мислите си за Господаря и помиривам набързо калата, а после я пускам в чекмеджето и продължавам да работя.

В шест Кейт идва да ме вземе, а „Марго“ съска и треци на паважа. Преборвам се с ръждивата дръжка и се покатервам, избутвайки десетина списания за торти и празни чаши от „Старбъкс“ на пода, за да мога да се настаня на седалката.

— Трябва ти нов ван за доставки. — Като се има предвид колко откачено подредена е Кейт у дома, в „Марго“ е истински пъкъл.

— Шшшт! Ще засегнеш чувствата и. — Кейт се хили. — Как мина денят ти? — Оглежда ме внимателно.

Раменете ми се смъкват. Вадя книгата и бележката от чантата ѝ и ги подавам. Несигурност разваля красивите и бледи черти, докато отваря корицата и бележката изпада в скута ѝ. Тя я вдига, преглежда думите и зяпва към мен.

— Леле! Господарят е доста потаен. — Тя ми хвърля обратно книгата и се включва в движението.

— Така е. — Започвам да мисля за интимни разговори, зелени очи и твърда разгорещеност.

— За точно колко добър в леглото мъж говорим? — пита Кейт небрежно, без да откъсва поглед от пътя.

Обръщам рязко глава настрани, за да я погледна, но тя не ме поглежда.

— Много — отговарям. Най-добрият, удивителен и зашеметяващ. Искам да го правя отново и отново, и отново.

— Значи това ще бъде ракетно възстановяване?

Въздъхвам и не отговарям, защото съм уплашена да го призная на глас.

Кейт се пресяга, без да ме поглежда и стиска коляното ми, усмихната замислено. Тя знае какво се случва.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Забавяме на входа на една квартална улица и Кейт спира „Марго“.

— Така. Минавай отзад!

— Какво?

— Минавай отзад, Ава! — Тя подсилва инструкцията си с тупане по коляното ми.

— Защо? — мръщя се силно.

Тя сочи към улицата и ми просветва. Поглеждам я с ококорени очи.

Поне има приличието да изглежда малко извинително.

— Завързах, подплатих и сложих възглавници, но улицата е шибан кошмар. Тази торта ми отне две седмици, за да я завърша. Ако падне, край с мен.

Поглеждам към обградената с дървета улица. Има паркирали коли и от двете ѝ страни, а по средата има място само за една кола. Но не това ме тревожи. Вниманието ми е привлечено от зловните черни гумени легнали полицаи, подредени на всеки два̀сет метра. Боже, ще бъда подхвърляна наоколо като монета в центрофуга.

— Не може ли да я отнесем? — питам отчаяна.

— Тортата е на пет етажа и тежи цял тон. Просто дръж кутията! Всичко ще бъде наред.

Въздъхвам и разкопчавам колана си.

— Не мога да повярвам, че ме караш да правя това — мърморя, докато се покатервам в багажното отделение на вана и обгръщам с ръце кутията на тортата. — Не можеше ли да я сглобиш на място?

— Не.

— Защо?

— Просто не може. Дръж шибаната торта! — крещи тя нетърпеливо.

Стисвам по-здраво, разкраввам крака, за да пазя равновесие и подпирам с буза кутията. Застанали сме в началото на пътя, двигателят

реве и приличае на нещо, извадено от комедиен скеч.

— Готова ли си? — провиква се Кейт назад.

Чувам как превключва на скорост.

— Просто тръгвай, по дяволите! — сопвам се.

Кейт се кикоти, докато тръгва с пълзене напред и не след дълго зад нас нетърпеливо започва да бибипка клаксон.

— Наври си го, чекиджия такъв! — крещи Кейт, докато минаваме през първата гърбица.

Подхвърлена съм във въздуха, лицето ми се притиска към кутията, а обувките се изплъзват изпод мен.

— Кейт! — пищя и се приземявам по задник.

— Не пускай кутията!

Изправям се на крака и сграбчвам отново кутията точно когато задните колела минават през гърбицата.

— Карай по-леко, става ли?

— Трябва да я засиля, иначе няма да мине! — възкликва тя и връхлита върху друга гърбица.

— По дяволите! — катапултирана съм във въздуха и се приземявам с могъщо тупване. — Кейт!

Тя вече се смее силно, с което само ме вбесява.

— Съжалявам — изпъшква.

— Не, не съжаляваш. — Скърцам със зъби и отново се изправям. Изритвам токчетата си, за да се опитам да намеря по-стабилна позиция.

— О, не!

Издихвам косата от лицето си.

— Какво?

— Няма да дам назад, господинчо! — съска тя.

Забелязвам един ягуар да кара към нас и при положение че на улицата има място само за една кола, изглежда сме в безизходица. Около нас започват да свирят клаксони, но Кейт кара напред, като продължава да ме подмята.

— Ще те отнеса! — предупреждава тя Господин Ягуар и натиска клаксона си многократно. — Тортата добре ли е?

— Да! Не смей да му даваш предимство! — крещя и се приземявам отново на задника си. — Мамка му!

— Дръж се! Само още две.

— О, Боже!

Два подскока по-късно и вероятно след още две натъртвания, паркираме на втори ред и разтоварваме глупавата пететажна торта. Господин Ягуар свири с клаксона, ругае и прави жестове с ръка, но ние не му обръщаме внимание. Стъпалата ми още са боси, докато помагам на Кейт да достави тортата на госпожа Линк, която празнува шестнайсетгодишнината на дъщеря си. Оставям Кейт да уреди останалото и се връщам в „Марго“, да я чакам, пренебрегвайки клаксоните, докато търся обувките си отзад.

— Разкарай вана, тъпа кучко! — яростният тон ме кара да се обърна към него. Виждам дебел, оплешивяващ бизнесмен на средна възраст да приближава с гръмотевично лице. — Да не си глуха?

О, мамка му, той ще ме цапардоса. Поглеждам към стълбите, които водят към дома на госпожа Линк, но предната врата остава плътно затворена.

Изпъшквам, когато ме блъсва в гърба.

— Моля ви, дайте ми пет минути! — умолявам разгневения тъпак. Ако Кейт беше тук, той щеше вече да е на задника си.

— Просто разкарай шибаната браква, глупава краво! — крещи той в лицето ми и ме кара да се свия.

Изтичвам по паважа, настъпвайки всяко камъче по пътя и нагоре по стълбите към входната врата на госпожа Линк.

— Кейт! — Тропам като обезумяла. Обръщам се и се усмихвам мило на Господин Плешивец, спечелвайки си още една поредица от ругатни. Този човек се нуждае от терапия за справяне с гнева. — Кейт! — крещи и тропам отново. Отвсякъде пицят клаксони, най-гневният мъж, когото съм срещала някога, сипе ругатни по мой адрес, задникът ме боли, а стъпалата ми са наранени от шибаните камъни! — КЕЙТ!!! — Гърлото вече също ме боли. Но после ми хрумва нещо. Дали е оставила ключовете в „Марго“? Внимателно затичвам надолу по стъпалата и обратно на улицата, за да проверя стартера на „Марго“, като заобикалям отзад, за да избегна Плешивко.

Но изглежда, че той няма желание да ме остави да се измъкна и се сблъсквам с неговото дебело, потно тяло, когато стигам до шофьорската врата.

— Ох! — извиквам и долавям полъх на застояла телесна миризма.

Той грабва ръката ми под рамото и стиска силно.

— Ако не преместиш шибаното нещо сега, ще ритам кльощавия ти задник по цялата улица.

Облягам се на вана, а той стяга захвата си и вече ми причинява такава болка, че ми се иска да извикам. Ще бъда пребита насред квартална улица в шикозната Белгравия и сутринта ще съм във всички новини. Усещам как очите ми се пълнят със сълзи от паника, докато стоя прикована за „Марго“ без никаква представа какво да правя.

— Махни си шибаните ръце от нея!

Ревът, който пробива въздуха около мен и блокира всички клаксони и лондонското движение, кара коленете ми да се огънат от облекчение. Обръщам се в посоката, от която идва тази навременна намеса, и виждам Джеси да тича по средата на пътя. Облечен е в костюм и изглежда готов да убие човек.

„О, слава Богу!“ Не знам откъде се е появил и не ми пука. Облекчението, което ме обзема, е съкрушително. Никога не съм се радвала повече да видя някого през целия си живот, а фактът, че това е мъж, когото познавам едва от седмица, би трябвало да ми говори нещо.

Тлъстата грозна глава на Господин Плешивец се извърта рязко в посоката на Джеси и израз на дълбока паника превзема потните му черти. Усещам как хватът му се разхлабва. Той ме пуска, отстъпва назад от „Марго“ и започва да преценява планината от мускули, която връхлита към нас. Намерението да офейка личи ясно на грозното му лице. Но няма тази възможност. Джеси го напада, преди той да е задвижил късите си крака, и го праща с трясък на паважа.

Боже мой! Сгреших. Плешивко не е най-гневният мъж, когото съм виждала някога. Джеси забива юмрук в лицето му и го рита в корема, като го кара да крещи.

— Стани от дебелия си задник и се извини! — Джеси го издърпва от пътя и ми го представя. — Извини се! — реве той.

Поглеждам към Плешивко, който пухти, носът му очевидно е счупен и по скапания му костюм тече кръв. Щях да го съжаля, ако не беше толкова гадно копеле. Що за мъж причинява това на жена?

— Аз... аз съжалявам... — пелтечи той и изглежда напълно замаян.

Джеси стиска в юмрук сакото на Плешивко и го разтърсва.

— Само да я пипнеш отново, ще ти откъсна шибаната глава. — Тонът му е заплашителен. — Сега се разкарай! — Той избутва смачкания мъж от ръцете си, сграбчва ме и ме притиска към себе си.

Аз се разпадам. Превръщам се в глупава пелтечеща купчина, докато хлипам в скъпия костюм на Джеси, който ме държи до твърдите си топли гърди.

— Трябваше да довърша копелето — мърмори той. — Хей, спри да плачеш! Ще се вбеся. — Той разтваря длан на тила ми и вдишва, заровил нос в косата ми.

— Откъде се появи? — мърморя, отдръпвайки се от гърдите му. Не ми пука. Просто се радвам, че е тук.

Той ми хвърля поглед, почти засрамен.

— Аз...

Не успявам да спра шокираното ми ахване.

— Следил си ме, нали?

— И добре стана. — После отклонява вниманието ми. — Къде е Кейт?

Да, къде е Кейт? Настана истински хаос, а нея никъде я няма. Ще я убия... след като получа своя дял от Джеси.

— Какво става?

Вдигам глава и виждам Кейт да стои пред „Марго“ с доста объркана физиономия.

— Мисля, че трябва да преместиш вана си, Кейт — съветва я дипломатично Джеси. Дори не се е изпотил.

— О, добре. — Тя свива рамене, напълно разсеяна.

Джеси се отдръпва и оглежда тялото ми.

— Къде са обувките ти? — пита намръщен и очите му отново потъмняват от гняв. Явно мисли, че съм ги изгубила в разправията с Плешивко.

— Отзад в „Марго“ са — казвам под нос. — Това е ванът — добавям, когато веждите му трепват объркано.

Той ме вдига, пренася ме през паважа и ме поставя да седна върху една стена пред къщата на госпожа Линк.

— Дори няма да питам как са се озовали там.

— Аз ще ги донеса — вика Кейт. Би трябвало, по дяволите. Тя притичва към нас с обувките ми в ръка. — Какво стана?

— Къде беше? — питам кратко.

Кейт извърта очи.

— Завлякоха ме горе, за да ми покажат роклята за купона. Беше прекалено малка. Отне им десет минути, за да я натъпчат в нещото. — Тя поглежда към Джеси, който събира чантата ми от предната седалка на Марго. — Какво стана? — пита отново шепнейки. — Той изглежда изпусил.

— Господин Ягуар ме нападна — избърсвам чакъла от болящите си стъпала и слагам обувките с токчетата. — Джеси... — замълчавам и се чудя дали следенето и дебненето са едно и също нещо. — Просто се озова наблизко.

— Ава, съжалявам. — Тя сяда на стената и слага ръка на рамото ми. — Да благодарим на Бога за Господаря, а? — усещам намек в тона и.

— Кейт, трябва да смениш този ван, преди да се разрази война. — Той идва към мен с чантата ми и аз се изправям. По дяволите, боли ме! Полагам задник отново на стената и трепвам, когато срещам цимента. Джеси се намръщва, когато вижда реакцията ми. — Взимам Ава с мен.

— Така ли? — изтърсвам.

Той вдига вежди.

— Да. — Тонът му ме предизвиква да възразя.

— Ще се видим у дома. — Кейт целува слепоочието ми, тръгва бавно към „Марго“, после поглежда назад и се ухилва.

Не и обръщам внимание и се вирам във високия красив звяр пред мен (който изглежда невероятно в сивия си костюм с бяла риза) и откривам, че зелените му очи са присвити.

— Защо потрепваш?

Изправям се и трепвам отново, когато стъпвам на краката си.

— Задникът ме боли. — Разтривам натъртеното си дупе и се пресягам да си взема чантата от Джеси. — Държах тортата на Кейт отзад в „Марго“.

— Нямаше ли колан?

— Не. Няма колани в багажното отделение на ван, Джеси.

Той клати глава и ме вдига в силните си ръце, преди да закричи по улицата. Въздъхвам тежко и го оставям да прави каквото си е наумил, като облягам глава на рамото му и обвивам ръце около врата му.

— Не ми се обади. Казах ти да ми се обадиш — оплаква се той обвинително.

— Съжалявам.

— И аз.

— За какво съжаляваш ти?

— Че не бях тук по-рано. Не прави глупости, Ава! И се обаждай, когато ти кажа!

Мръщя се, с притиснато лице в рамото му, а той поглежда надолу към мен, сякаш усетил реакцията ми заради упрека. Ухилва се и докосва с устни челото ми. Очите ми се затварят. Не мога да остана безразлична. Между нас определено има нещо, което е напълно смущаващо.

Джеси спира пред дома на Кейт и не съм изненадана, че „Марго“ още не е пристигнала. Мъжът кара като смахнат. Излизам от колата, но скоро съм вдигната и понесена по пътеката към предната врата.

— Мога да вървя. — Смея се аз, но той се прави, че не чува. Взима ключовете от ръката ми, щом стигаме до вратата и отваря, след което я изритва с крак, за да я затвори. Аз се въртя и той ме оставя на крака, обгръща кръста ми и ме придърпва към себе си.

Повдига ме, докато устните ни се срещат. Аз въздъхвам, склучвам ръце около врата му и оставям езика му да се плъзга по устата ми бавно и спокойно. Свършена съм, ако дори помисля, че мога да му устоя.

— Благодаря ти за книгата — казвам тихо.

Той се отдръпва и ме гледа втренчено, а зелените му очи трепкат от удоволствие.

— Ти си повече от добре дошла. — Той полага целомъдрена целувка на устните ми.

— И благодаря, че ме спаси.

Усмивката му става дръзка и дяволита.

— За теб винаги.

Входната врата се отваря рязко, Кейт връхлита вътре и забелязва как сме се прегърнали.

— Извинете — прошепва и бързо се оттегля на горния етаж.

Джеси се смее леко и отърква хълбоци в мен, предизвиквайки възхитително туптене дълбоко в корема ми. Дъхът ми спира, когато челото му среща моето.

— Ако бяхме сами, ти щеше да си подпряна на онази стена, а аз щях да те чукам до оглупяване. — Той се отърква отново и изтръгва от мен вопъл, а туптенето се премества в сърцевината ми. Пращам Кейт по дяволите наум.

— Мога да съм тиха — прошепвам. — Запуши ми устата, ако трябва.

Той се усмихва самодоволно.

— Довери ми се, ще крещиш. Никоя запушалка няма да заглуши това. — Тялото ми се разтърсва. — Сега за утре — казва той самоуверено, — бих искал да си уредим среща.

— Среща, за да ме чукаш?

— Езикът! — започва да се смее. — Искам да се върнеш в имението и да уточниш подробностите, от които наистина се нуждаеш, за да започнеш да работиш по дизайна.

Устата ми оформя О и той се навежда и гмурва език вътре, нападайки ме със страст. Оставям го да ме завладее и коленете ми се подгъват, когато отново притиска тези проклети възхитителни хълбоци в мен.

Той се откъсва от мен, диша тежко и затваря очи, а аз се чувствам изгубена.

— Не си уговарям среща, за да те чукам, Ава. Ще те чукам, когато пожелаея.

Той откъсва поглед от мен и поглежда нагоре към стълбите. Знаем, че проклина Кейт за това, че си е вкъщи.

— В имението по пладне — заявява той, пресяга се и прокарва пръст по бузата ми. Кимвам. — Добро момиче — усмихва се и притиска устни към челото ми, после се обръща и излиза.

Отпускам се на стената и се опитвам да си поема въздух, а мислите ми препускат. Влюбвам се. Влюбвам се силно и бързо.

И съм уплашена.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин се приземявам в офиса с невероятен трясък. Буквално. Просвам се на дървения под, сред купчина кашони, а Том тича към мен със сковано от ужас бебешко лице.

— Боже, добре ли си? — Той се пресяга към мен, да ми помогне и започва да изтупва първо черната ми права пола, а после блузата без ръкави. — Толкова съжалявам. Точно ги местех в склада. — Той пърха около мен като квачка и дърдори за здраве, за безопасност и за книги с нещастни случаи.

— Том, добре съм. Махни си ръцете от циците ми!

Той бързо оттегля ръце от гърдите ми и се кикоти.

— О, но какви чудесни гърди са това, Червена шапчице!

— Ако не беше гей, щях да те цапардосам досега.

— Добро утро! — чувам Виктория, преди да я видя. — Том, повече няма да излизам с теб — съска му тя и кацва на стола си.

Оглеждам и двамата подред.

— Какво е станало?

— Той отново ме заряза!

Пускам чантата си на бюрото и гледам как Виктория изстрелва всякакъв вид обвинения към много гузно изглеждащия Том. Нямам желание да се меся, затова взимам телефона си от чантата и откривам съобщение от Кейт.

Тръгнах рано и не исках да те будя, в случай че сънуваш разни неща за Господаря ;-)

В „Барок“ в един? Трябва да съм се върнала до два и половина.

Да. Сънувах. Сънувам и наяве. Обърканият ми ум се връща на мислите, които ме държаха будна почти цялата нощ, мисли, които карат сърцето и ума ми да се вкопчват в безмилостна битка. Той ме завладя, пребори и спечели, но не съм сигурна, че съм готова да се отдам отново на мъж, особено на мъж, който изисква толкова много. Аз съм разумно момиче, с изключение, както изглежда, на случаите, в

които става дума за Джеси. Трябва ми време да помисля за това, без той да е наблизно и да ме разсейва с докосването си.

Опитвам се да се съсредоточа върху писмата в пощенската ми кутия и върху работата на предприемачите, но в същото време мисля за всякакви извинения, които мога да пробутам на Джеси. Би трябвало да уредя делова среща и да се погрижа тя да остане такава, което е много по-лесно да се каже, отколкото да се направи, когато съм близо до него.

Патрик се дотъртя в офиса в единайсет с нещо от „Старбъкс“. Бих могла да го разцелувам.

— Капучино с допълнително сметана, без захар и шоколад за теб, цветенце — казва той и кльвва бузата ми, поставяйки кафето на бюрото. — Не си забравила за срещата с Микаел утре, нали? — Той казва на бюрото ми и аз сдържам дъха си, когато то изскърцва.

— Не, не съм забравила. — Избутвам бележника си към Патрик, за да види големия удебелен шрифт.

— Добро момиче. Как мина в имението?

Изчервявам се веднага. Не съм казала на Патрик за втората ми среща, но той трябва само да прехвърли страниците на бележника ми, за да види. Което очевидно е направил.

— Добре — изписувам, а гласът ми е няколко ноти по-висок от типичното.

— Много добре. Дръж ме в течение! — Той става от бюрото ми и тръгва да разнася останалите кафета из офиса. Инстинктивно поглеждам отдолу за парчета дърво или разхлабени винтове и въздишам облекчено при мисълта, че не ме подложи на разпит и че бюрото ми е в добро състояние. Вниманието ми е твърде погълнато от други неща и не съм и помисляла за възможността Патрик да разбере за извънслужебните ми срещи с господин Уорд. Това би могло да има много пагубен ефект върху кариерата ми. Не мога да рискувам работата си, нито пък да остана с разбито сърце. Приемам предложението на Кейт за обяд, а след това пращам на Джеси съобщение.

Съжалявам. Трябва да отменя.

Не мога да се срещна с него дори на професионално ниво сега, защото той ще ме притисне и аз ще отстъпя. Още преди да оставя телефона на бюрото и да разплета пръсти от косата си, вратата на офиса се отваря и виждам как някой внася букет кали. Момичето за

доставки от „Луссо“. Том сочи към моето бюро и мигновено съм обхваната от чувство за вина. Свивам се обратно в стола си. Току-що го излъгах, а той ми е пратил цветя. Приемам цветята и подписвам документите на момичето, след което откривам картичката.

Чакам с голямо нетърпение срещата.

Ти също би трябвало.

Дж х.

Отпускам ръце на бюрото и заравям главата си в тях, като си казвам, че постъпвам правилно, че постъпвам разумно. Бележката му просто потвърди, че срещата ни най-малко няма да бъде свързана с бизнес. Мамка му!

Телефонът ми започва да звъни. Няма нужда да поглеждам, за да знам кой се обажда. Никога няма да приеме отказ със съобщение или каквото и да е отказ. Звъненето спира, но почти веднага получавам съобщение.

Отменяш какво?

Чета простия въпрос от две думи дузина пъти и не измислям нищо, което да го успокои, така че захвапвам куршума и отговарям на съобщението му.

Просто ми дай малко време! Това е нещо много силно, а става прекалено бързо.

Излизам в един без петнайсет, за да се срещна с Кейт, след като не отговарям на десет обаждания от Джеси, който явно не е подготвен да ми даде времето, за което го моля.

Когато пристигам, барът е пълен, но виждам Кейт в ъгъла с питиета на масата. Тя веднага забелязва моето униение.

— Трябва ли да питам какво има? — казва точно когато телефонът ми отново започва да звъни и аз изпускам тежка въздишка.
— Кой е?

— Джеси.

Мръщи се.

— Няма ли да отговориш?

Облягам се на стола и го оставям да звъни.

— Отмених срещата си с него.

Ченето на Кейт увисва.

— Защо?

Замислям се и стомахът ме свива.

— Не съм сигурна. — Раменете ми хлътват. — Не знам. — Бях толкова изумена вчера, че оставих едни твърди гърди, хипнотичен глас и меки сочни устни да ме лишат от разум.

Тя ме поглежда със съчувствие, но то бързо преминава в любопитство, когато погледът ѝ се заковава в нещо.

— Здравей, секси, на три часа! О, той гледа насам! Как е косата ми? Имам ли глазура по лицето? — Кейт започва неистово да бърше бузите си с длани.

Обръщам се на три часа и виждам мъжа от бара в имението — Сам. На дръzkото му лице има широка усмивка, когато вдига бутилката си с бира към мен. Вдигам ръка и се обръщам отново към Кейт.

— Познаваш ли го? — пита тя с недоумение.

— Сам. Беше в имението. Приятел е на Джеси.

— По дяволите! Джеси е член на яката банда. — Тя се кикоти, а очите ѝ се разширяват от вълнение. — Хей, той идва насам. Представи ме, моля те!

Поклащам глава към нея. Още една първа среща, в която да забие зъби. Сам стига до масата, като все още се усмихва и трапчинката му се показва. Наистина е много сладък с рошавата си коса и с тези блестящи очи. Отново е с дънки и тениска. Сигурно си пада по небрежния стил.

— Ава, как си?

— Добре съм, Сам. Ти?

— Страхотно. Как е Джеси? — пита той ухилен.

Усещам как лицето ми се изчервява, въпреки че бързо съм стигнала до заключението, че се шегува с мен. Той е приятел на Джеси, би трябвало да знае как е. Свивам рамене, защото наистина не знам какво да кажа. Когато го оставих вчера, беше запалил всичките си сексуални цилиндри и дишаше тежко като отчаян покварен загубеняк. Сега очаквам да е леко побеснял, защото отмених срещата ни. Не, зачерквам това. Знаем, че е побеснял. Упоритите му обаждания ми го показват.

Усещам остро сритване по пиццала и поглеждам нагоре, за да видя как Кейт ми се мръщи.

— О, Сам, това е Кейт. Кейт, запознай се със Сам! — Размахвам ръка между двамата и наблюдавам как Кейт се превръща в ангел, подавайки ръка на Сам, който се усмихва, преди да я поеме.

— Приятно ми е да се запознаем, Кейт — казва той спокойно, като все още се усмихва и прокарва свободната си ръка през тъмнорусата си коса.

— И на мен. — Тя се изкикотва, когато Сам ѝ прави комплимент за дивата червена коса, а ръцете им са все още преплетени.

Телефонът ми известява получено съобщение и за да не наблюдавам безсрамното флиртуване, което протича пред мен, аз го взимам и отварям съобщението с едно затворено око.

Хубаво е да има СЕРИОЗНА причина да ме отрещеш, а необходимостта ти от време не е такава! За твое добро е някой да умира. Напълно ще полудея, жено! НЯМА ЦЕЛУВКА

Горкият ми скапан мозък ще се пръсне. Какво ми става? Оставям телефона на масата и вдигам поглед. Кейт е в разгара на най-доброто си флиртуване, което някога съм виждала. И ръцете им все още са сплетени.

Тя за миг отклонява вниманието си от Сам, за да ме погледне.

— Джеси?

— Джеси? — повтаря Сам, обръщайки поглед към мен.

— Да — отговарям небрежно, сякаш няма значение и отпивам така нужната глътка от обедното ми вино.

Седя пренебрегната цяла вечност, докато Кейт и Сам разговарят и се смеят. Това ме устройва чудесно, но също така ми дава прекалено много време за мислене. Това не е добре. Трябва ми тишина. Спокойствие. И бутилка вино. Тогава вече бих могла да оставя сърцето и мозъкът ми да се нахвърлят един на друг.

Изправям се нетърпелива да се върна на работа и да се опитам да се заема с нещо.

— Кейт — усмихвам се сладко, когато тя най-последно откъсва алчните си сини очи от Сам, — нямаше ли среща в два и половина?

— Не. — Тя също ми се усмихва, но много по-сърдечно.

Присвивам очи към нея игриво и вдигам чантата и телефона.

— Значи ще се видим по-късно. Радвам се, че се срещнахме, Сам.

Той ме целува по бузата.

— Да, и аз, Ава. Не се предавай!

Обръщам се, за да тръгна, и виждам Джеси да стои зад мен и да ме гледа свирепо като бясно куче. Изглежда възхитително в

тъмносивия си костюм.

— Кой е умрял? — изръмжава.

Свивам се на място, докато той ми се мръщи страшно.

— Няма начин да ме разкараш, Ава.

Кейт започва да гледа навсякъде, но не в нашата посока, а Сам се справя наистина зле, като се опитва да изглежда незаинтересован.

— Трябва да се връщам на работа — казвам тихо, заобикалям го и напускам бара.

Излизам на „Пикадили“ и се вливам в обедната тълпа, като знам, че той ме следва. Усещам пронизващите му зелени очи да се забиват в гърба ми, затова ускорявам крачка с намерението да стигна до офиса, където ще съм в безопасност от неговата ярост и от разпита му.

Минавам през входа на офиса, но едва съм стигнала до бюрото си, когато той ме сграбчва и ме понася навън.

— Какво правиш, по дяволите? — крещя му, но той не ми обръща внимание и ме изнася от офиса с дългите си равномерни крачки. Стискам с ръце гърба му и поглеждам нагоре, за да видя Том, Виктория и Сали със залепени на прозореца лица да зяпат с отворени усти как ме носят по улицата.

— Джеси, мамка му! Пусни ме долу веднага!

Той ме оставя да се плъзна по тялото му (преднамерено бавно, за да усетя всеки твърд мускул по възхитителната му гръд) и ме спира преди краката ми да докоснат земята. Държи ме за кръста, така че устните ми са на едно ниво с неговите, а безсрамната му ерекция се трие в мен на точното място. Той е бесен и възбуден?

Предателски стон се изплъзва от устните ми, когато Джеси се притиска в мен, а горещият му ментов дъх докосва устните ми. Сетивата ми отново са похитени само от допира, докато той ме държи на едно място пред всичките ми колеги, които са се строили на вратата на офиса и се боричкат за най-добра гледка.

— Езикът! Ти ме отрязва. — Той притиска устни към моите, преди да се отдръпне, а чертите му омекват, докато ме гледа очакващо.

— Съжалявам. — Отклонявам очи от пронизващия взор и не знам какво друго да кажа. Противоречивите ми мисли вече са напълно объркани. Той мълчи няколко мига и аз бавно вдигам поглед към него. Това може да се окаже грешка.

Джеси поклаща леко глава, а после напада устните ми наред Брутън Стрийт. Той ми напомня. Пръстите ми се промъкват в косата му и аз се предавам на устните му, към които вече съм пристрастена. Той безсрамно ме поглъща, без да обръща внимание на обедната тъпла пешеходци, които минават и ни зяпат.

— За какво ти трябва време? — притиска слабините си напред агресивно и изтръгва стон от устните ми.

— За да помисля.

— Не мисли, Ава! — заповядва той с тон, който ме предизвиква да не се подчиня. — Между нас има нещо. Приеми го! — Той ме освобождава и краката ми стъпват на земята. Загубата на опора ме кара да залитна напред.

Джеси сграбчва ръката ми над лакътя, за да ме закрепя, и през мен преминава остра болка, която ме изтръгва от омагьосаното ми състояние, и аз вдишвам рязко. Той ме пуска и отстъпва назад, а очите му са съсредоточени върху няколкото синини, оставени ми от господин Плешив Ягуар. На челюстта му започва да играе един мускул и гърдите му се издуват, докато сезира в ръката ми.

— Добре съм. — Покривам с длан ръката си, с надеждата, че ако скрия мястото, той може да се отърси от яростното си състояние. Със сигурност изглежда готов на убийство. Изобщо не се чувствам удобно, когато зелените му очи потъмняват.

Накрая той разтърсва леко глава и си тръгва, без да каже друга дума, оставяйки ме да стоя на тротоара и да се чудя какво стана току-що. Поглеждам надолу към земята, а очите ми се стрелкат наоколо, сякаш търсят отговора, написан с тебешир на бордюра.

Това ли е? Свърши ли? Изражението му го показва, но не съм сигурна какво изпитвам сега. В един миг той притиска хълбоци в мен със стон, в следващия ме гледа с чисто раздражение. Как се предполага да го разбере? Наистина не знам, затова се отърсвам от мечтанието си и се отправям обратно към офиса.

Мълчанието е неловко. Очевидно е, че всички се преструват на заети.

— Добре ли си? — пита Том, докато бавно минава покрай бюрото ми. Поглеждам нагоре и виждам, че обичайното му любопитно изражение е заменено със загриженост.

— Добре съм. Нито дума на Патрик! — Това излиза по-сурово, отколкото възнамерявах.

— Разбира се, няма да кажа нищо повече. — Вдига ръце в защита той.

„Мамка му!“ Остава само Патрик да открие, че имам връзка с клиент. Трябваше да съм по-силна и да устоя на опитите за сближаване на Джеси. Не се чувствам много удобно от това, което изпитвам точно сега. Мисля... Мисля, че съм... изоставена.

Буквално използвавам през входната врата и се сривам изтощена. Кейт е в кухнята, виси през прозореца и пуши нагло цигара.

— Трябва да престанеш — мърмря я. Тя не пуши много, само от време на време, но въпреки всичко това е лош навик.

Тя дръпва за последно и хвърля фасата през прозореца, преди да слезе бързо от плота.

— Помага ми да мисля — защитава се. — Къде е виното? — Грабва чантата ми от мен, отваря я и ме поглежда с възмущение. Извършила съм смъртен грях — забравила съм виното.

Свивам рамене. Имах други неща в главата.

— Съжалявам.

Тя ме поглежда със съчувствие.

— Ще отида до магазина, а ти се преоблечи! Рибна и картофки?
— Взима чантата си от масата, докато нахлузва джапанките на краката си.

— Само картофки. — Тръгвам по коридора към стаята си с чувството, че съм празна.

Седя с Кейт на дивана и побутвам картофките в чинията си. Нямам никакъв апетит и почти не обръщам внимание на „Приятели“. Умът ми е на сто места и съм бясна на себе си, че съм го позволила.

— Хайде, изплюй камъчето! — настоява Кейт.

Обръщам се към спрехавата си приятелка с парче картоф, поднесен към устата ми. Била съм идиотка, ако съм мислела, че тихото цупене ще ми се размине. Свивам рамене уклончиво, пъхам картофа в устата си и дъвча мързеливо. Говоренето само ще подчертае факта, че съм потисната от това. А „това“ е мъж.

— Харесваш го.

Да, харесвам го. Не искам да е така, но го харесвам.

— Той е проблем. Видя го днес — оплаквам се.

Тя драматично извърта очи и се хвърля обратно на дивана.

— Ава, това, което видях, беше мъж, луд по жена. — Тя оставя чинията си на масичката пред дивана.

Мръщя се.

— Тогава защо ме изостави?

Светлото ѝ чело се смръщва.

— Изостави ли те?

Осъзнавам грешката си веднага.

— Нямах това предвид. Последва ме до офиса, каза ми, че няма да ми даде никакво време, после си отиде.

— Ти обади ли му се?

— Не — отговарям тихо. Това е времето, което исках и от което се нуждая. Но не мислех, че ще се чувствам толкова празна. Опитвам се да сменя темата. — Трябва да знаеш, че Дан се връща.

Стенанието, което изпълва стаята, е точно каквото очаквах.

— Добре, стига да не трябва да го виждам.

— Заминава първо при мама и татко, така че си в безопасност за известно време.

— Добре — изстрелва тя бързо и се отнася в мисли.

Трябва да я върна в реалността, и то бързо.

— Сам? — питам с вдигната вежда. Върши работа. Кейт веднага се оживява.

— Не е ли сладък? Взе телефонния номера ми.

— Ти си лека жена, Кейт Матюс — смея се аз.

— Знам! — изписква тя и отново става сериозна. — Хей, ти си лукава кучка!

— Какво?

— Говорехме за теб.

— Предпочитам да не говорим. — Облягам се назад и се настанявам удобно. — Да гледаме това!

Кейт бавно се обръща към телевизора.

— Харесвам Джеси — казва тихо, сякаш се бои да го признае, сякаш е грешно да го харесва. — Просто казвам. Той е богат, страшно готин и очевидно много си е паднал по теб. Един мъж не се държи така, когато става въпрос само за чукане, Ава.

Е, може и така да е, но това не променя факта, че изчезна и телефонът ми не е звънял оттогава. Това несъмнено е добре. Трябва да

продължа да си го повтарям.

— Какво ще кажеш за едно подобаващо излизане в събота вечер?
— питам. Въпросът е тъп и вече знам отговора му.

Погледът, който ми хвърля, е дяволит. Аз ѝ се ухилвам.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

На следващия ден влизам в хотел „Роял парк“ в дванайсет и петнайсет, готова за среща с Микаел ван дер Хаус. Упътена съм към уютен кът с плюшени дивани, позлатени рамки по стените и богато украсена камина, която властва над цялото помещение. Типично великолепие. Предлагат ми чай, пред който предпочитам вода (ужасно е горещо и черната ми тясна рокля е полепнала по мен) и двайсет минути по-късно господин Ван дер Хаус влиза с безупречен вид. Наистина е много красив. Усмивва ми се весело и разкрива един перфектен ред бели зъби. Какво ми става, че започвам да се вглеждам в по-стари мъже? Прибързано избивам неволните си мисли.

— Ава, моля те, приеми извиненията ми! Не е в стила ми да карам дамите да ме чака — мекият му датски акцент е едва забележим, но много секси.

Вдигам се от мястото си, когато приближава, и протягам ръка с усмивка. Той я поема, но ме шокира, когато се навежда напред и ме целува по бузата. Добре, това е леко неуместно, но ще го преживея. Може да е нещо датско.

— Няма проблем, господин Ван дер Хаус. Самата аз пристигнах неотдавна — успокоявам го.

— Ава, това е вторият ни проект заедно. Знам, че в „Луссо“ работеше предимно с моя партньор, но „Лайф Билдинг“ е проект, с който съм ангажиран лично, така че ще се виждаме доста често и те моля да ме наричаш Микаел! Мразя официалностите. — Той сяда на стола срещу мен и кръстосва дългите си крака. — И така, нямам търпение да чуя какви идеи имаш за интериора.

— Да, а аз нямам търпение да започна да работя по този проект.

— Аз също. — Той се смее. — Много е грубо от моя страна да те домъкна тук толкова скоро, но летя за Дания в петък. Имам имейла ти. Ще ти изпратя специфичните изисквания. Ти свърши толкова добра работа в „Луссо“. Напрежението наистина намалява, когато работиш с опитни хора. — Той се усмивва.

Няма ли да ми даде изискванията сега? Нали затова съм тук?

— Можем да поговорим набързо сега — казвам и размахвам бележника си към него.

Той седи известно време и ме изучава мълчаливо, след което се навежда напред в стола си.

— Ава, дано не мислиш, че съм безочлив, но... Ами, как да го кажа? — Той барабани с пръсти по брадичката си. Малко съм притеснена. — Боя се, че те доведох тук под фалшив предлог. — Той се засмива нервно и се размърдва в стола си.

— О? Така ли? — питам и изкарвам насила собствения си неудобен смях.

— Бих искал да те поканя на вечеря. — Той ме гледа объркано и съм сигурна, че лицето ми е отразило пълния ми ужас. Пламтя. — Утре вечер, ако ти е удобно, разбира се — добавя.

„Мамка му!“ Какво да кажа? Ако откажа, той може да оттегли поръчките си за „Рококо Юниън“ и тогава Патрик ще побеснее.

— Господин Ван дер Хаус...

— Микаел, моля те! — прекъсва ме той с усмивка.

— Микаел, не съм сигурна, че смесването на бизнес с удоволствие е добра идея. Това е нещо като правило за мен. Наистина съм поласкана. — Засмивам се на собствената си наглост. Откога това е проблем? И защо казвам „удоволствие“? Допуснах, че ще бъде удоволствие да вечерям с него. Може да не е или може да е. О, Боже! Мислено се хвърлям в камината.

— Колко жалко, Ава! — Той въздъхва.

— Да, така е — съгласявам се и отново се хвърлям в огнището, когато той ме поглежда изненадан.

Навежда се напред.

— Възхищавам се на професионализма ти.

— Благодаря. — Отново се червя, мамка му.

— Надявам се това да не повлияе на деловите ни отношения, Ава. Очаквам с голямо нетърпение да работя с теб.

— Аз също очаквам с нетърпение да работя с теб, Микаел.

Той става от стола и ме доближава с протегнатата ръка. Наистина ли ме е домъкнал тук, само за да ме покани на вечеря?

— Щом се върна от Дания, бих искал да ти покажа сградата. Дотогава може да направиш някои скици. Ще поръчам да пратят

чертежите в офиса ти и ще ти пратя изискванията на имейл.

— Благодаря, Микаел. Приятно пътуване!

— Довиждане, Ава! — С големи крачки излиза от сепарето, а аз оставам да допия водата си.

В два и половина се връщам в офиса. Не споменавам на Патрик за странната ми среща с Ван дер Хаус, главно защото съм разтревожена, че в името на бизнеса той ще настоява да отида на вечеря с Микаел. Патрик ще допусне, че това е делова вечеря, но Микаел даде ясно да се разбере, че има предвид нещо различно. Вместо това просто споменавам за уговорката ни да ми изпрати изискванията си по имейл, аз да нахвърлям някои идеи и той да ми покаже сградата, когато се върне от Дания. Това изглежда прави Патрик щастлив.

Залавям се за работа и правя някои бележки за скандинавския дизайн. Знам, че ще базирам плановете си върху чистота, белота и удобство, но смятам мястото да изглежда спокойно и тихо, а не разпръснато и студено.

Телефонът ми звъни и го грабвам прекалено прибързано. Кейт.

— Здравсти! — поздравявам с прекалено чуруликащ глас. Не знам защо си правя труда. Тя веднага ме разгадава.

— Имитираме незаинтересованост, така ли?

— Да.

— Така си и мислех. Чувала ли си го?

— Не.

— И явно си падаме по едносрични отговори?

— Да.

Тя въздъхва тежко в телефона.

— Все едно. Пита ли Виктория и Том дали са навити за събота вечер?

— Не. Но ще ги питам. Тъкмо се връщам от много странна среща. — Отварям горното чекмедже, за да взема кламер и забелязвам калата, смачкана от телбода ми.

— В какъв смисъл странна? — разпитва Кейт.

— Отидох да се видя с предприемача от „Луссо“. Тоест, с един от всичките. И той ме покани на вечеря. Беше много неловко. — Хващам лилията и я натъпквам в кошчето, като устоявам на порива да я помириша отново.

Кейт ми се смее по телефона.

— На колко години е?

— В средата на четирийсетте, предполагам, но е изключително красив по типичния за скандинавците начин. — Свивам рамене, докато местя мишката безцелно по монитора.

— Ти си като магнит за зрели мъже в момента. Ще отидеш ли?

— Не! — изписквам. — Защо да ходя?

— Защо не? — Не мога да я видя, но знам, че е вдигнала вежда въпросително. — Може да ти помогне да превъзмogneш друг определен клиент. Ако искаш да го превъзмogneш, имам предвид.

— Не, не мога, защото имам ново правило... да не смесвам бизнеса с удоволствията.

— МЪРДАЙ! — изкрещява тя и ме кара да подскоча на бюрото си. — Извинявай, някакъв задник ме засече. Не смесваш бизнеса с удоволствията, значи?

— Да. Да не говориш по телефона, докато шофираш, госпожице Матюс? — предизвиквам я. Знам, че в „Марго“ няма хендсфри^[1] устройство.

— Да, по-добре да карам. Ще се видим у дома. И не забравяй да кажеш на Том и Виктория за плана за събота.

— Какъв е планът? — изстрелвам, преди тя да затвори.

— Да се напием в „Барок“, осем вечерта.

Да се напием. Да, това е много добър план.

— Добро утро! — Знам, че звуча като нещастна гимназистка, но се опитвам много усилено да не съм.

Том вдига поглед от списанието си по интериорен дизайн и смъква очилата до върха на носа си.

— Скъпа, каква е причината за тази тъжна физиономия? — пита. Дори не мога да събера нужната енергия, за да залепя фалшива усмивка. Свивам се в стола си, а Том се увива около бюрото ми като възрастен бръшлян за секунди. — Ето, това ще те развесели.

Представя ми статия в списанието, което чете, а там, седнала небрежно на кадифената лежанка в „Луссо“, съм аз.

— Чудесно — въздъхвам. Дори не си правя труда да я прочета. Трябва да изкореня всички мисли, свързани с „Луссо“, от ума си.

— Проблеми с мъж? — Той ме поглежда съчувствено.

Не, няма проблеми с мъж... няма мъж, с когото да има проблем. Намръщвам се и неохотно признавам... наистина ми липсва.

— Добре съм. — Намирам сили да лепна усмивка на лицето си. — Петък е. Нямам търпение да се размажем утре вечер. Трябва ми една хубава вечер навън.

— Наистина ли ще се размажем? Прекрасно!

Патрик нахълтва в офиса.

— Хора, имаме ли някаква работа, или това е един празен петък? — Подминава ни бързо и влиза в офиса си, като затваря вратата зад себе си.

— Да свършим малко работа, а? — Отпъждам Том от бюрото си.

— О, забравих. — Том се извърта. — Ван дер Хаус се обади, за да каже, че се връща в Лондон в понеделник. Ще ти се обади, щом пристигне. Ще ти изпрати изискванията по имейла, а това са чертежите. Секси ли е? — Веждите му скачат в намек, докато ми подава един плик.

Той е голяма гей-курва, но ще му угодя.

— Много. — Взимам чертежите и отварям широко очи, за по-голям ефект.

Бebешкото му лице се изкривява от възмущение.

— Как така все ти получаваш привлекателните клиенти? — пита той, докато върви към бюрото си. — Какво ли не бих дал, за да влезе тук един Адонис и да метне мен на рамото си.

Трепвам, щом Том споменава изпълнението на Джеси от последния път, когато го видях. Започвам да се оправям с купчините оферти, графици за доставки и изисквания на предприемачи, след което започвам да звъня на клиентите, за да проверя дали всичко е наред. Получавам имейл от Микаел и го преглеждам набързо, като решавам да го изчета по-подробно в понеделник.

Сали пристига нерешително до бюрото ми с доставка.

— Ами... мисля, че това може да е за теб, Ава. — Тя се мести от крак на крак с кутия в ръка. — Искаш ли го?

Ако е доставка за мен, тогава предполагам, че я искам. О, това момиче е болезнено разтревожено. Взимам кутията от ръцете и.

— Благодаря, Сали. Ще направиш ли кафе на Патрик?

— Не знаех, че иска.

От паниката по лицето и ми се прииска да направя кафе на нея.

— Ами той не изглежда добре. Да се погрижим за него!

— Така ли? Не е болен, нали?

— Не, но мисля, че едно кафе ще му се отрази добре — притискам я аз и се опитвам с всички сили да не загубя самообладанието си.

— Разбира се. — Тя се оттегля, а обикновената ѝ кафява пола шумоли около обувките ѝ. Дори не искам да рискувам да предположа възрастта ѝ. Изглежда на около четирийсет, но интуицията ми подсказва, че ще ме шокира и ще се окаже по-близо до моята възраст. Отварям кутията и откривам всички мостри на материали, които поръчах за „Лайф Билдинг“, но я хвърлям под бюрото си, ще се занимавам и с нея в понеделник.

В събота стоя в стаята си, готова за тръгване. Косата ми се държи добре, щастлива, че е изсушена на рошави вълни, благодарение на Филипе, моя фризьор, а новата ми рокля, която купих от „Селфридж“^[2], за да се почувствам по-добре, ми стои перфектно. Черна къса и много тясна. С драматично черен грим и без червило изглеждам доста знойна.

Влизам в кухнята и виждам Кейт да виси от прозореца и да пуши цигара. За какво мисли пък сега? Изглежда прекрасно, както винаги, в кремава рокля без гръб.

— Еха! — изстрелва. — Някой има намерение да впечатлява тази вечер. — Тя скача от плота и плъзва крака в златисти обувки на високи токчета. — Достатъчно къса ли е?

Вдигам вежда към нея и оглеждам роклята ѝ.

— Ами...

Тя се засмива с безгрижния си смях, който ме кара да се усмихвам.

— Ето! — Тя ми подава чаша вино и аз я поемам благодарно, като направо я пресушavam. Добре дошла е. — Таксито дойде. Да вървим да се забавляваме!

Влизаме в „Барок“ и веднага забелязваме Том и Виктория на бара.

— По дяволите! — възкликва Том с усмивка и очите му бягат по облеченото ми в черно тяло. — Ава, изглеждаш смъртоносно!

— Много добре, Ава — добавя Виктория.

— Благодаря. — Повдигам рамене и ги отпускам надолу.

— Какво ще пиете? — пита Кейт.

— Розе, но се погрижи да е „Зинфандел“, моля!

Кейт поръчва питиетата и се отправяме към една висока маса в близост до диджея. Виното се лее, а моите тревожни мисли отлитат. Смеем се и бърбим, и аз отново започвам да се чувствам нормално. Майка ми винаги казва: „Алкохолът кара езиците да се развързват, а развързаните езици потапят кораби“. Току-що открих, че това е съвсем вярно, защото съм напълно пияна и съм разказала на всички за скорошните събития. Като се има предвид, че исках да забравя за тях, страшно добре се справям с придържането към спомените.

Том е възбуден от всичкия секс, който съм имала.

— Значи той просто си тръгна и не си го виждала оттогава? — пита той неодобрително.

— Това наистина не е яко — обажда се Виктория.

Кейт извърта очи и поглежда към двойката, сякаш не са с всичкия си.

— Не е ли очевидно? — пухти тя. Том и Виктория се споглеждат, после гледат мен. Свивам рамене. Какво е очевидно? Кейт клати глава. — Вие всички сте толкова тъпи. Просто е... той я желае. Никой мъж не се държи така след бързо чукане. Казах ти го, Ава.

— Тогава защо е изчезнал? — Виктория се навежда напред, истински запленена от обяснението на Кейт за поведението на Джеси.

— Не знам — казвам. Бях свидетел на химията между тях. Тя е извън всякакви скали. — Кейт се плъосва обратно на високия си стол напълно вбесена.

Аз се смея. Не съм сигурна дали е от многото вино, но това е просто... смешно.

— Няма значение. Това беше чукане за възстановяване след връзката ми и това е. — Обяснението ми изглежда не ги задоволява, защото всички продължават да ме изучават със съмнение на лицата си. Дори аз не съм доволна от това обяснение, но минаха четири дни и устоях на смазващото изкушение да му звънна, а и той не ми се обади. Продължавам напред. — Може ли да сменим темата, моля? — изстенвам. — Излязла съм, за да се забавлявам, а не да анализирам последствията от едно възстановително чукане.

— Възстановително чукане? — пита Кейт с вдигната вежда. — Така ли го наричаме сега?

— Да — отговарям решително.

Том разбърква пиня коладата си.

— Знаеш ли, всичко се случва по някаква причина.

— О, не започвай с тези идеалистични глупости! — гълчи го Кейт.

— Не са. Аз силно вярвам в това. Твоето възстановително чукане е мост към любовта на живота ти. — Той ми намига.

— А Мат беше четиригодишен мост. — Посочва Кейт.

— За мостовете! — провиква се Том и вдига чашата си.

Кейт се присъединява към наздравицата.

— И шотове!

Довършвам виното си и вдигам чаша в знак на съгласие.

— Да, шотове! — креци Том и танцува към бара.

Олюляваме се по пътя към следващата ни цел — „Блу бар“ и успяваме да минем покрай пазачите, въпреки че единият гледа ризата на Том подозрително. Том и Виктория нападат дансинга, щом чуват песента на Фло Рида^[3] и Сиа^[4] Wild Ones^[5] и оставят на мен и Кейт да вземем напитките.

Поръчвам по едно, взимам питиетата на Том и Виктория и ги оставям на един плот в близост до мястото, където те се вихрят със сериозни движения. Когато се връщам при Кейт на бара, тя говори с мъж. Не го познава, но е задълбочила флиртуването с няколко степени.

Щом приближавам, тя надига глас, за да надвика музиката.

— Ава, това е Грег.

Усмиввам се и подавам учтиво ръка. Той изглежда достатъчно нормален.

— Здравсти, приятно ми е да се запознаем.

— Да, и на мен. — Моментално се обръща към Кейт, поставя ръка на задника ѝ и я повежда към един ъгъл. Тя не го спира.

— Ава!

Обръщам се към познатия глас и забелязвам Мат да идва право към мен. Нужна ми е цялата пиянска воля, за да не изстена. Той ме сграбчва, притиска ме към гърдите си и напълно ме шашардисва. Никога не ме е прегръщал така, дори когато бяхме заедно.

Отдръпва се и ме целува по бузата, като се задържа по-дълго от необходимото.

— Как си?

— Добре. — Отскубвам се от него.

— Изглеждаш добре — казва той весело. — Искаш ли питие?

— Не, благодаря. — Мръщя му се, напълно озадачена. Не сме имали контакт, откакто се разделихме и въпреки че всички твърдят, че могат да останат приятели след раздялата, това никога не се получава, особено ако единият е чукал половин Лондон зад гърба на другия. Той започва да се върти и да се държи нервно, което ме кара да се чувствам невероятно неудобно. Отпивам от виното си и го гледам през ръба на чашата как помръдва и си играе с ръба на халбата. Какво го гризе?

Накрая той поема дълбоко въздух.

— Липсваше ми — казва решително и кратко.

Чашата ми се носи към устните ми, когато той продължава.

— Бях пълен тъпак. Не заслужавам втори шанс...

Засмивам се подигравателно и едва не изплювам виното си върху него.

— Втори шанс ли?

Той отпуска глава в знак на поражение.

— Да, добре. Разбирам те. — Вдига глава и лицето му е искрено и влюбено. — Няма да се повтори, обещавам.

Той шега ли си прави с мен? Колко пъти съм слушала същите вехти глупости? Той винаги изневерява.

— Мат, съжалявам, но това никога няма да се случи — казвам му решително и спокойно. Той се опулва от изненада и аз клатя леко глава, за да потвърдя думите си. Наблюдавам го как потъва в мисли, а после ръката му се вдига и погалва моята нежно.

— Беше ни толкова хубаво заедно.

— Не, не беше — смея се. Нямам намерение да звуча толкова снизходително, но се получава естествено. Единственият човек в нашата връзка, на когото му беше хубаво, беше той и то, защото аз бях сляпа тъпачка.

Извърщам се, за да поставя празната си чаша на бара, главно за да разкарам ръката на Мат от мен, без да се налага да я отърсвам, а когато се обръщам отново, него вече го няма. Отнема ми няколко

секунди, докато подрежда събитията, които се разиграват пред очите ми, но когато успявам, зяпвам ужасена.

Джеси го е стиснал за гушата и го е приковал към една колона.

[1] Hands free — от англ. — буквално означава свободни ръце. Допълнително устройство към телефон, което се прикрепва към ухото и позволява да се говори, докато в същото време и двете ръце са свободни. — Б.пр. ↑

[2] „Селфридж“ е верига магазини за луксозни стоки в Обединеното кралство. — Б.пр. ↑

[3] Flo Rida — американски рапър. — Б.пр. ↑

[4] Sia — австралийска поп певица. — Б.пр. ↑

[5] Wild Ones — от англ. — дивите. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Дръж си шибаните ръце далеч от нея! — ръмжи Джеси в стреснатото лице на Мат. Откъде се появи той? Само това ми трябва. Излязла съм да се забавлявам и се предполага, че съм се отървала от всички арогантни мъже, а сега имам двама.

— Джеси, пусни го! Той не правеше нищо. — Мат ме поглежда благодарно и знае, че малко послъгвам. Нежно галя ръката на Джеси, в опит да го успокоя, като пренебрегвам топлите твърди мускули. Изглежда сякаш може да избухне от гняв.

— Кой е този, мамка му? — крещи той, от което и двамата с Мат трепваме. Не искам да му казвам. Исусе, той изглежда готов на убийство.

— Какво става? — Кейт пристига до мен, бързо оценява ситуацията и ахва, когато вижда бившия ми приятел прикован. — О...

— Джеси, пусни го!

Той изглежда не ме чува. Какво да правя? Вече се чувствам извън релси, а той още не ме е погледнал. Едва ли мога да си тръгна и да оставя Мат да понесе силата на неоправдания гняв на Джеси, въпреки че мисля, че е пълен идиот.

Чувствам се повече от облекчена, когато на сцената се появява Сам.

— Сам, моля те, оправи се с глупавия си приятел! — обръщам се към Кейт. — Хайде!

Очите на Кейт блясват като Фестивала на светлините в Блэкпул при неочакваното пристигане на Сам. Чувам го как спокойно уговаря Джеси да пусне гърлото на Мат, докато дърпам Кейт към дансинга.

— За какво беше всичко това? — пита тя.

— Недей! — изстенвам. Ако кажа на Кейт, какво се случи току-що, тя най-вероятно ще се сбие с Джеси и лично ще удуши Мат. — Какво стана с Грег?

— Той е пълен капут. Ела! — тя поема напред. — Да танцуваме!

Том и Виктория ни посрещат с размахани ръце, когато отиваме при тях на дансинга. От предишното ми отпуснато състояние не е останало нищо, умът ми буквално е удавен в безпокойство. Шашардисана съм от появата на Джеси дори повече, отколкото от появата на Мат.

Минава половин час и поредица от страхотни парчета, без да видя или чуя Джеси. Сам сигурно го е изхвърлил или може би пазачите. Изобщо не ми пука за Мат. Свободна съм да се върна към страхотната нощ — такава, каквато беше, докато Джеси не я съсипа. Всички мъки, които ми причини изчезването му, вече са пометени от неразумното му поведение.

Давам сигнал на Кейт, че отивам на бара и се усмихвам, когато тя поклаща рамене в знак, че е разбрала.

Докато чакам да ме обслужат, безпокойството ми нараства и знам, че е така, защото той още е тук. Всички косъмчета по тила ми настръхват, обръщам се и виждам Джеси, облегат на същата колона, за която беше приковал Мат преди няма и час. Суровият му поглед ме пронизва, докато Сам и другият мъж от имението — Дрю — разговарят и пият. Но Джеси не се включва в разговора. Не, той стои там и изглежда също толкова ядосан, колкото преди, и пробива дупки в мен.

Барманът побутва ръката ми, за да привлече вниманието ми. Обръщам се и приемам питиетата, които ми подава през бара. Плащам му и се опитвам да се върна при другите, но не мога да помръдна. Усещам очите на Джеси да прогарят гърба ми. Знам, че трябва просто да си тръгна, но магнетичният ефект, който има върху мен, кара тялото ми да се обърне към него вместо това. Мигновено съм погълната от очите му и се чувствам напълно обездвижена. Мога да мисля единствено за гласа му, за миризмата му и за докосването му. Властта, която има върху мен, притъпява интелигентността ми и сърцето ми блъска в див, неравномерен ритъм в ушите ми.

Джеси тръгва към мен и виждам как Сам ме поглежда, докато той напуска групата им. Дрю също ми хвърля поглед. И двамата изглеждат смутени от очевидната цел на Джеси.

Моментално възвръщам разума си, когато Сам грабва ръката на Джеси, за да го дръпне обратно, но бива избутан настрана. Умолявам краката ми да послушат заповедите на мозъка ми и да ме отведат далеч

оттук, преди глупавата ми сантименталност да ми позволи отново да стана жертва на физическия му магнетизъм. Зарязвам питието си на бара и хуквам през тълпата, като избутвам хората по пътя си и отчаяно се опитвам да избягам.

Излизам с препъване на улицата и не губя време да махам на такси, а вместо това започвам да тичам, когато чувам, че Джеси ме вика. Не стигам далеч. Той ме хваща лесно, вдига ме и ме отнася в една странична уличка, докато аз крещя и удрям с юмруци по гърба му... от което едва ли има някаква полза.

Спусната съм да стоя на краката си и гърбът ми е подпрян на стената. Опитвам се да вкарам въздух в дробовете си. Не мога да погледна Джеси, защото ще отстъпя. Не трябва да съм в тази шибана позиция! Как се озовах в тази ситуация?

— Ава, погледни ме!

Поклащам глава и се опитвам да избягам, но лесно съм прикована на място.

— По дяволите, Ава!

— Върви си, моля те! — проплаквам и избутвам ръцете му.

— Не, мамка му! Ава!

Просто трябва да се махна. Той няма да ме задържи насила на такова обществено място. Трябва да се отдалеча, да блокирам... да блокирам него. Но вторият ми опит за бягство е също толкова безплоден, колкото и първият. Забелязвам учестеното му дишане, а черната му риза се повдига и спуска заедно с гърдите му. После отчаяно свеждам поглед към дънките му, защото знам, че ако погледна към красивото му лице, веднага ще се озова в неизгодно положение.

— Ава, погледни ме! — настоява той сурово. Притискам ръце към ушите си и приклякам. — Ава, защо правиш това?

Започвам да си тананикам наум, докато се взирам в земята, но усещам как дланите му се стягат около китките ми и той издърпва ръцете ми от ушите.

— Не искам да правя това тук, Ава.

— Тогава недей! — опитвам се да освободя ръката си. — Моля те, просто ме остави да си отида!

Той бавно кляка пред мен, като все още държи китките ми.

— Никога — прошепва.

Сълзите в очите ми преливат и се посипват по голите ми колена.

— Защо правиш това с мен?

Той пуска една от китките ми, стиска брадичката ми и я повдига, така че нямам друг избор, освен да го погледна. Очите му са опулени.

— Какво правя?

О, какъв задник! Безсрамието му няма граници. Използвам свободната си ръка, за да избърша грубо влагата от бузите си, внезапно ужасена, че отново плача за него.

— Ти упорито ме преследваше, бомбардираше ме с обаждания и съобщения, чука ме до безсъзнание, а после изчезна за четири дни. Дори не знам защо. — Издърпвам и другата си ръка от него. — Сега се появяваш и преебаваш вечерта ми.

Той е този, който отмества погледа си засрамен.

— Внимавай с езика! — мърмори той. — Ти поиска време.

— Но ти не беше готов да ми го дадеш. Какво се промени така внезапно? — Поглеждам го и той ми се намръщва. Бръчката на челото му е по-дълбока. Не мога да се справя с това.

Изправям се и го оставям клекнал, но той се пресяга и хваща голите ми крака. Страхът от емоционалното му докосване е напълно основателен. Моментално заставам нащрек, когато топлината, излъчваща се от дланите му, плъзва като горски пожар по кръвоносната ми система.

— Пусни ме, Джеси! — изсъсквам с цялото спокойствие, което треперещите ми гласни струни могат да си позволят.

Той ме поглежда.

— Не.

— Изглежда се справи съвсем добре във вторник.

Той се изправя на крака и плъзва длани по задната страна на краката ми. Това праща искри между бедрата ми.

— Бях бесен — казва той тихо и се извисява над мен.

— Все още си бесен.

— Защото току-що открих, че бившият ти приятел се лигави върху теб.

— Той не се лигавеше — отвързвам и благодаря на всичко свято, че не е чул разговора ни. — И как разбра, че е той?

— Изтръгнах истината от него — крещи той. — Повече няма да го виждаш, Ава.

Пренебрегвам глупавото му настояване. Няма никакво право да ми поставя условия. Фактът, че бих направила всичко по силите си, за да избегна Мат, изобщо няма никаква връзка.

— Знаеше ли, че ще бъда тук? — питам. Той се взира в мен, но не отговаря. — Знаел си, че ще бъда тук, нали? — притискам го.

— Сам — предлага той.

— Сам?

Лицето му е безизразно като на покерджия.

— Той звънна на Кейт.

Тази подла гъска! Не мога да повярвам, че ми е причинила това. Ще си разменим някои сериозно думи, щом я сгащя.

— Сега ще те целуна. — От тона му разбирам, че съм обречена. — Имаш късмет, защото ако бяхме на друго място, щеше да получаваш напомняне... точно... сега.

Ахвам, когато прави стъпката напред, която е нужна, за да стопи разстоянието между нас, а със стената зад мен няма накъде да отстъпвам.

— Харесвам роклята ти — прошепва той и гали голата ми ръка с върха на пръста си. — Прекалено е къса, но ми харесва. — Той се навежда и се притиска в шията ми със стон. Коленете ми се огъват. Проклет да е! Проклетата да съм и аз!

Очите ми се затварят без команда и главата ми се обръща в посока на горещия му дъх върху шията ми. Волята ми се пръска по вятъра просто ей така. Невъзможно е. Той е невъзможен.

Усещам как прикляка, ръката му се плъзва под задника ми и без никакво усилие той ме дръпва, изправя се на крака и ме вдига от земята. Подпирам се на гърдите му и поглеждам надолу към блестящите му зелени очи.

„Край на играта!“

— Имаш ли някаква представа какво ми причиняваш? — дрезгавият му глас се накъсва, когато поглежда нагоре към мен. — Аз съм шибана развалина, Ава.

Той ли е развалина?

Джеси отпуска леко захвата си, тялото ми се плъзва надолу по неговото, устните ни се срещат и той ме подпира на стената. Нямам време да се тревожа от местоположението ни. Твърде обладана съм от желанията си, за да спра целувките му. Езикът му се плъзга по ръба на

затворените ми устни, изкушава ги да се отворят и аз съм бясна на себе си, че отвърщам. Но досега трябваше да знам, че това е неизбежно. Отвърщам на страстта му, както правя винаги, посрещам езика му с моя и сплитам ръце в косата му.

Той простенва дълбоко и ниско и сключва свободната си ръка в основата на врата ми, за да ме задържи на място, докато притиска тялото си в моето. Устните ни се сливат и езиците ни започват да се сблъскват, да се въртят и да се нападат един друг. Това е властна, настойчива целувка и аз отново се връщам в първоначална позиция — предавам се само с една целувка. Този мъж ме прави слаба. Безпомощна.

Той се откъсва и ме оставя задъхана. Усещам свирепото надигане на гърдите му, притиснати в моите. Опираме чела и ноздрите ми мигновено са завладени от ментовия му дъх.

— Ето те — въздъхва той сигурно.

— Пак ме хвана.

Той се усмихва леко и прави кръгове с носа си около моя.

— Липсваше ми, бебче.

— Тогава защо си тръгна?

— Нямам представа. — Целува продължително устните ми и ме оставя да се спусна надолу по тялото му. Усещам неоспоримия твърд хълм на възбудата му, докато се плъзгам по слабините му. Поглеждам нагоре и виждам, че в ъгълчетата на устните му трепти мрачна усмивка. — Би трябвало да те принудя да оправиш това. — Той слага ръка на чатала си и очите ми се разширяват от шок. Мамка му, вероятно бих го направила. Той помита всичкия ми разум и стъпква рационалното ми мислене. Плаша се от физическото влияние, което има върху мен. — Но няма да коленичиш пред мен тук. Ще се сприятеляваме по-късно.

Не съм сигурна дали съм разочарована, или облекчена.

Той протяга ръка с усмивка и разбира се, аз я поемам и го оставям да ме поведе назад към заведението.

— Какво искаш за пиене? — пита, като мята ръка над раменете ми и ме придърпва към себе си. Вниманието на бармана е привлечено още с появяването ни на бара.

— „Зинфандел“, моля! — притискам се по-близо до него. Не мога да се доближа достатъчно.

Той ме оглежда набързо с изпитателни очи и свива устни.

— Приятелките ти?

— О, за Кейт вино, водка с тоник за Виктория и пиня колада за Том.

Очите му се разширяват.

— Том?

Усмиввам се.

— Запознахте се в „Луссо“, помниш ли?

Споменът просветва на красивото му лице и той поклаща глава ужасен. Пуска ме и се обръща отново към бармана, който търпеливо чака Джеси да поръча питиетата.

Кейт и Том приближават, смеят се и ме оглеждат, но аз отстрелвам Кейт с кръвнишки поглед.

— Джеси ви поръча питиета — информирам ги.

— О... бог и джентълмен — възкликва Том и нагло оглежда задника на Джеси. Не го виня. — Това е един много привлекателен, обут в дънки задник.

Джеси подава напитките на Кейт и на Том и аз гледам зашеметена как Кейт се навежда, за да целуне Джеси по бузата. Какво ѝ става на тази жена? Шокирана съм дори още повече, когато Джеси се усмивва весело и прошепва нещо в ухото ѝ. Какво става?

Тя се обръща, намига ми и повежда Том обратно към дансинга, докато Джеси ми подава виното и отваря бутилка с вода за себе си. Плъзга свободната си ръка около кръста ми, за да ме придърпа поблизо и аз го поглеждам въпросително.

— Хей, човече! — Сам пристига бързо с Дрю и двамата поемат бирите, които Джеси им подава. — Ава, къде е любовта? — Той се навежда, за да мога да докосна бузата му и ми показва сладката си трапчинка. Дрю вдига бутилката си за поздрав, винаги вгълбен и резервиран.

Усмиввам се и прошепвам в ухото на Джеси:

— Ще отида при другите. — Той е с приятелите си, а това беше момичешка вечер. Том не се брои. Джеси приближава лице към шията ми и си открадва дръзко сгушване, като се възползва докрай от позицията ми.

— Ще гледам — предупреждава той в ухото ми, гризва месестата му част и ме плясва по задника. Болката е намаляла, но все още има

доказателство за търкалянето ми в багажното отделение на „Марго“. Дръпвам се и се цупя игриво, което ми спечелва широка усмивка и намигване.

Оставям го на бара и намирам другите на дансинга. Всички щастливо поглъщат музиката и питиетата. Смя се на Том, който се намира в свой собствен свят. И когато песента на Джъстин Тимбърлейк Love Stoned^[1] зазвучава от колоните, съм посрещната на дансинга с пъшкания и охкания.

В полупияното ми състояние глупаво обръщам виното си и оставям чашата на предназначената за напитки полица. Ако изобщо има песен, която да ме изтръгне от отчаянието, дори само за няколко минути, това е тази. Моментът е безпогрешен. Всички чанти са захвърлени в средата, Джъстин крещи „Хей!“ и тълпата изпада в делириум.

Щастливо се наслаждавам на някои движения и се смее с Кейт, когато съм сграбчена за кръста и завъртяна. Сам се хили към мен и кимва на някой зад рамото ми.

— Ето го идва. Дано си готова за това — казва.

— Какво? — надвиквам музиката.

Усмивката на Сам се разширява и трапчинката изпъква още повече.

— Той си мисли, че е Джей Ти.

Хваща раменете ми, завърта ме и виждам, че Джеси идва към мен. Внезапно съм разтревожена, че ще направи сцена и ще ме извлече от дансинга. Нямам представа каква е причината, но той е печално известен с това, че ме мята на рамото си, когато му се прииска.

Гледам го как скъсява разстоянието с бавни движения и се съсредоточавам върху приближаването му. Не съм сигурна как да разбирам това. Изражението му е мрачно и жадно и аз съм напълно погълната от високото му мускулесто тяло. Когато застава пред мен толкова близо, колкото може, без да ме докосва, аз съм спряла напълно да се движа. Дишам тежко, а той увива ръка около кръста ми и ме придърпва към тялото си, като ме кара да притисна ръце към стегнатите му бицепси. Челото му се подпира в моето.

— Ще накараш много мъже да изпопадат, ако продължиш да танцуваш така. Искаш ли малко от Джей Ти?

— Да — казвам задъхано.

Той се усмихва със своята възхитителна, стопяваща усмивка, запазена само за жени.

— Аз също. — Целува устните ми, а после, за мой истински шок, сграбчва ръката ми и ме завърта, преди да ме дръпне обратно в прегръдката си. Той няма намерение да танцува, нали? — И това е дългата версия на песента.

Поглеждам към Сам, който извърта очи и свива рамене, после отново към Джеси, който е лепнал най-голямата самоуверена и самодоволна усмивка на лицето си. Явно ще танцува.

Не знам дали е заради това, че съм изпила собственото си тегло във вино, или заради самонадеяното държане на Джеси (вероятно първото), но нещо ме кара да разкърша неприлично рамене към тялото му, докато дланите ми се плъзват непристойно от гърдите чак до хълбоците му. Клекнала съм пред него с длани върху великолепните му бедра и гледам към най-красивия мъж, който някога съм виждала. Роклята ми вероятно се е качила над задника ми по най-грубия начин, но не забелязвам. Цялото ми внимание е насочено към богоподобното същество, което се визира надолу към мен с похотлив обещаващ поглед. Усмихвам се дръзко и прокарвам длани по-близо до слабините му, а после се изправям, като бавно се плъзгам по тялото му така, че да осигуря максимален контакт между нас. Когато лицето ми минава покрай слабините му, прокарвам нос по ципа на дънките му. Усещам как той потреперва, след което посяга надолу, сграбчва ръцете ми и ме издърпва нагоре. Сърцето ми тупти и той вдишва дълго и дълбоко в ухото ми.

— Би трябвало да те наведе и да те чукам тук, докато не закрепещиш. Тази рокля е абсурдна.

Нямам време да кажа „да, моля“. Той ме завърта и аз гледам как имитира самия Джей Ти. Напълно съм удивена от това, което се разкрива пред очите ми. Джеси Уорд може да танцува... и то много добре.

Той се движи около мен в безупречен ритъм и привлича вниманието на много възхитени жени. Хвърлям бързи погледи към другите, които споделят удоволствието на Джеси, и се смея. Смея се на неговите сексапилни, уверени и плавни движения, които са такава приятна изненада. Този знае как да се движи не само в спалнята. Дали изобщо прави нещо зле?

Докосва се до мен и закачливо прави кръг с ханша си, а после ме извърта на триста и шейсет градуса под ръката си и ме дърпа обратно към гърдите си. Допира хълбоци в корема ми — ерекцията му все още е явна. Безсрамно посягам надолу, за да погаля обувия му в дънки чатал и вдигам вежди, когато той поклаща глава предупредително.

Започва да се снишава надолу по тялото ми, усмихва се, когато закача хълбоците ми и аз подскачам. Гледам как ме наблюдава, докато се смъква надолу и се приземява на колене, движейки великолепните си хълбоци в такт с ритъма.

Цялото му внимание е насочено към мен и само към мен, за него не съществува нищо друго и никоя друга. Харесва ми това, че няма притеснения и не му пука какво мислят другите. Той е уверен, мъжествен и не се срамува. Това е освежаващо. Влюбвам се много силно в този мъж. И не мисля, че мога да направя нещо, за да се спра... или че искам.

Поглеждам към останалите и виждам Сам да размята Кейт на дансинга, а Дрю се насочва към Виктория. Дрю в елегантната си премяна изглежда прекалено изискан за дръзката и понякога малко тежка по характер Виктория, но пиенето очевидно го е накарало да се отпусне, защото той се смее, а сакото му го няма. Том просто се държи като Том и се разнася наоколо като умопомрачен маниак.

Отново поглеждам към Джеси, когато той сграбчва хълбоците ми и целува бавно корема ми, като гледа право в очите ми, след което скача на крака пред мен и притиска устните ми. Обгръщам врата му с ръце и въздъхвам близо до устните му.

— Изглежда имам конкуренция — прошепва.

— Не, ти спечели.

Той се отдръпва и ми показва дяволитата си усмивка.

— Наистина спечелих. — Той ме пуска, аз отмятам коса през рамото си и оставям Джеси да ме поведе по дансинга. Движим се в пълна хармония. Перфектно е. Той е перфектен и всичките ми противоречиви мисли са забравени, докато той е изцяло отдаден на мен, всеки миг.

Когато енергичният ритъм се забавя и идва ред на гладките трели на цигулките, вече не ми достига въздух и се притискам в тялото на Джеси. Той мушва бедро между краката ми и люлее и двама ни в ехото на удължената версия.

Поглеждам към красивото му лице, докато той ми пее и преживявам плашещ миг на чисто прозрение. „По дяволите, мисля, че обичам този мъж.“ Не знам почти нищо за него, но въпреки липсата на информация, той ме е превзел напълно. Не мога повече да се боря. Това е.

Повдигам се и го целувам и няколко секунди по-късно, след като той е започнал да стене в устата ми и ме е придърпал плътно, ние сме вплетени в дълбока и страстна прегръдка.

Музиката започва да утихва и преминава в друго парче, а аз започвам да се облягам назад в ръцете му. Той се навежда с мен, подкрепяйки гърба ми и отказва да раздели устни от моите. Накрая стене неодобрително и неохотно прекъсва целувката, но ме задържа да вися. Не ми е удобно. Той поддържа цялата ми тежест, сякаш съм не по-тежка от перце.

Зелените му очи проблясват, докато проникват в сърцето и в душата ми и той свежда лице към моето, за да докосне устните ми леко.

— Твой съм, бебче.

Ами... това изявление просто опустошава пияния ми ум.

Тръгваме от дансинга, а дланта на Джеси на кръста ми ме насочва и той отмества хората от пътя ни със свободната си ръка. Води ме до висока маса, но всичките ѝ столове са отнесени другаде.

— Чакай тук! — Той ме оставя до масата, подхваща тила ми, за да ме приближи и целува челото ми. — Не мърдай!

Хвърлям чантичката си на масата и го гледам, докато изчезва в тълпата. Нямам много време насаме с мислите си (което вероятно е добре, защото нямам представа какво да правя с тях), когато Кейт и другите идват с блъскане през тълпата, смеят се и се потят. Сам и Дрю са след тях.

Сам ме оглежда.

— Къде е Джеси?

Мръщя се.

— Не знам. — Соча в посоката, в която тръгна Джеси, точно когато той се появява отново през тълпата, носейки стол над главата си.

Поставя го на пода.

— Сядай! — нарежда той и ме вдига на стола. — Питиета? — пита. Всички кимват и дават поръчките си. Джеси изглежда леко изтормозен, когато се навежда да изслуша желанията на всички.

— Ще ти помогна — включва се Сам.

— Да, и аз идвам. — Дрю следва Джеси и Сам до бара. Останалите три чифта очи се вперват в мен.

— Какво? — питам. Знам какво. Главата ми внезапно се оказва плувнала във вино. Кейт вдига една добре изскубана вежда към мен и скръства ръце на гърдите си.

— Изглежда се чувстваш удобно — изстрелва.

Том гали огромните ревери на кораловата си риза.

— Удобно? Не, не, не. Това не беше удобно. Това беше гаранция за як секс довечера, скъпа. — Той вдига длани, а Кейт и Виктория пляскат по една ръка съучастнически.

Мръщя се леко към Кейт.

— Ще си поговоря с теб по-късно.

Тя вдишва рязко.

— О, свирепа!

— Видяхте ли го как се движи? — чурулика Виктория.

— Не беше зле — цупи се Том и всички се смеем. Някой е засенчил славата на Том на дансинга.

— Е... — изстрелвам към Кейт. — Като говорим за удобство — кимвам към Сам, който си пробива път през тълпата и крепи три питиета в ръцете си.

— Малко забавление — свива рамене тя.

— А ти? — поглеждам към Виктория.

Тя ме гледа шокирана?

— Аз?

— Да, видях как си люлееш нещото към Дрю.

Том вдига ръце във въздуха раздражено.

— Аз съм сърдитият придружител. Искам да отида в „Руут Сиксти“ — обръща се към Виктория. — Скъпа, моля те!

— Не! — възкликва тя и не я виня. За Виктория е приятно разнообразие да се наслаждава на мъжко внимание, а вероятно и на някакво последствие.

Сам поставя питиетата на масата, а Дрю го следва плътно, като минава подозрително близо до Виктория. Тя се кикоти и оправя косата

си.

Сам се усмихва.

— Вино за Кейт — покланя се, докато ѝ подава чашата. — Водка за Виктория и нямам представа какво е това, но изглежда женско, значи трябва да е твое. — Сам подава на Том пиня колада с намигване.

Моят гей приятел се изчервява в ярък оттенък на червеното и махва с мека китка към Сам. Не мога да повярвам. За първи път в живота си Том е засрамен. О, това е прекалено добра възможност, за да я пропусна.

— Том, цветът на лицето ти се бие с ризата! — изломотвам, докато се давя от смях.

Всички се обръщат и зяпват Том, от което изчервяването му се засилва и съответно унижението му. Избухва страшен смях и Том започва да пухти, а после изфучава навън.

— Какво е толкова смешно? — пита Джеси, когато стига до нас и поставя виното ми и бутилка вода на масата. Не мога да говоря. Все още се възстановявам от пристъпите на кикот и трия течащите си очи като луда.

— Току-що открихме ахилесовата пета на Том — отзовава се Кейт, щом вижда, че скоро няма да се успокоя. Джеси изглежда объркан, докато оглежда възстановяващите се хиени, при които се е върнал. Виждам, че Сам свива рамене и гълта бирата си.

— Сам — предлагам през отслабващото кикотене.

— Сам ли? — мръщи се Джеси.

Виктория се включва.

— Том си пада по Сам! — реве тя радостно.

Джеси поклаща глава и посяга за водата си, отвинтва капачката и отпива.

— Ето, пийни! — Той пъха бутилката под носа ми настоятелно и аз я поемам охотно, въпреки суровия му тон. Чувствам, че започвам да се обезводнявам. Но скоро се връщам към виното си, като бързо довършвам цялата чаша.

Седя тихо и слабо долавям разговора около мен, но главата ми внезапно сякаш е пълна с мъгла. Това е питието, което не е трябвало да пия. Гласовете вече заглъхват и започвам да виждам двойно.

Да, мисията е изпълнена... Размазана съм.

Усещам, че Джеси е сложил ръка на тила ми и ме разтрива през косата, докато си бърбри със Сам. Затварям очи, за да попия докосването му, докато той раздвижва мускулите ми сякаш цяла вечност.

Когато отварям очи, той се е навел, гледа пияните ми очи и клати глава.

— Хайде, жено! Ще те отведе у дома.

Не споря. Прекалено съм пияна, за да правя каквото и да било... дори да стоя.

Представена съм на всички подред, всички ме целуват по бузата, докато Джеси ме подпират права. След като е сигурен, че съм си взела довиждане, ме повежда навън от бара и ме е срам да призная, но истината е, че ако ръката му не е около кръста ми, за да ме придържа, ще се плъсна по лице.

Свежият въздух ме удря и ме кара леко да се олюлея, но той ме вдига и скоро усещам познатата утеха на гърдите му до бузата си, докато ме носи към колата си.

— Няма да повърнеш върху мен, нали? — пита.

— Не. — Смея се нацупено.

— Сигурна ли си? — Той се смее и усещам вибрациите от гърдите му да минават през мен.

— Добре съм — мърморя в ризата му. Говори като татко. Дали е достатъчно стар, за да ми бъде баща?

— Добре, но ще е добре да ме предупредиш няколко секунди по-рано. Сега ще те сложа в колата.

— Няма да повърна — настоявам.

Усещам как ме оставя в колата, усещам и студената кожа под бедрата си, когато се отпускам на седалката. Той се навежда над мен и закопчава колана ми, а свежият му аромат на вода и ментовият му дъх нахлуват в ноздрите ми. Разпознавам ги дори в пияно състояние. Когато се отдръпва, все още в зрителното ми поле, вече са двама. Опитвам се да се съсредоточа и накрая погледът ми спира на огромна усмивка.

— Очарователна си дори когато краката не те слушат. — Той се навежда и целува устните ми целомъдрено. — Идваш у дома с мен.

— Ти обичаш да командваш — оплаквам се.

— Свиквай!

Той пали колата и вибрациите от двигателя моментално причиняват бъркотия в пълния ми с вино стомах. Чувам го как се смее.

— Джеси?

— Да, Ава?

— На колко години си?

Определено чувам как въздиша.

— На двадесет и пет.

Наистина съм много пияна и колата започва да се върти, въпреки че очите ми са затворени.

— Няма значение на колко години си — промърморвам.

— Така ли?

— Да, така. Нищо няма значение... Обичам те, независимо от всичко.

Чувам остро поемане на въздух, преди да изгубя съзнание.

[1] Love Stoned — игра на думи от английски. Love — любов и stoned — твърд като камък. Думата обаче се използва и в смисъла на опиянен или дрогиран. — Б.пр. ↑

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

„Ох!“

Присвивам очи от ярката светлина, която блъска чувствителните ми очи и отново ги затварям, като се извъртам на една страна. Моментално осъзнавам, че не съм в собственото си легло. Очите ми се отварят рязко и аз сядам. „О, ох!“

Стискам глава с ръце, за да намаля болката, но освен ако не пръсна мозъка си, нищо няма да облекчи думкането. Това е нелечим махмурлук. Знам го.

Оглеждам стаята и разпознавам обкръжението си веднага. Намирам се в главната спалня на „Луссо“, но нямам никаква представа как съм се озовала тук. Никога не съм била толкова пияна, че паметта да ми изневери. Опитвам да възстановя станалото снощи и веднага си спомням бара и Джеси...

Сграбчвам завивките и ги повдигам, за да погледна отдолу и откривам, че съм по сутиен и бикини, така че не мога да си представя да е имало чукане в стила на Джеси. Усмиввам се.

О, Боже, нужда се от четка за зъби и от вода спешно. Внимателно се изправям, разплитам се от чаршафите и полъхът, който предизвиквам, донася до ноздрите ми прекрасната миризма на Джеси. Всяко леко движение се забива в горката ми глава, а когато се изправям само по бельо, се олюлявам. Още съм пияна.

— И как е моята дама тази сутрин? — Той идва бавно към мен и изглежда прекалено възхитителен в тесните си бели боксерки и с разрошената си от съня коса. Знам, че вероятно изглеждам ужасно със спуснатата коса и грим на корички.

— Ужасно — признавам раздразнително. Чувам как тихичко се подсмивва. Ако можех да координирам движенията си, щях да замахна към него. Ръцете му ме обгръщат и, благодарна за подкрепата, заравям глава в гърдите му.

— Искаш ли закуска? — пита и гали косата ми. Дори нежното потриване по косата ми е непоносимо силно и аз едва не повръщам

при мисълта за храна. Сигурно е усетил сухите ми напъни и разтърсването на тялото ми, защото отново се смее. — Само вода тогава?

— Да, моля! — мърморя притисната в гърдите му.

— Ела тук! — Той ме вдига, отнася ме в кухнята и ме поставя нежно на плота.

— О! — Мамка му, студен е!

Той се смее и отпуска ръцете си бавно, сякаш се страхува, че ще падна. Възможно е. Чувствам се отвратително. Стискам ръба на плота, за да се закрепя, и гледам през полуотворени очи как Джеси отваря почти всички шкафове в кухнята, преди да намери този с чашите.

— Не знаеш къде държиш собствените си чаши ли?

Той тършува в едно чекмедже и вади бяло пакетче.

— Уча се. Икономката се опита да ми обясни, но бях малко разсеян. — Той разкъсва пакетчето и го изсипва в чаша. Мускулите на гърба му играят, когато взима бутилка вода от хладилника и пълни бързо чашата, преди да се върне при мен. — „Алка-Зелцер“. Ще те оправи за час. Пий!

Посягам да взема чашата от него, но ръцете ми нямат връзка с мозъка. Без да каже нито дума, Джеси застава между бедрата ми и вдига чашата до устните ми. Изпивам всичко.

— Още?

Поклащам глава.

— Повече никога няма да пия — мрънкам и падам напред върху гърдите му.

— Това ще ме зарадва безкрайно. — Той гали гърба ми. — Обещай ми да не се докарваш до това състояние, когато не сме заедно, за да се грижа за теб?

— Карахме ли се? — питам, като си спомням спора ни отвън, но като че ли след това бяхме приятели.

Той въздъхва.

— Не, отстъпих властта временно.

— Това трябва да е било предизвикателство — отговарям сухо.

Той се пресяга, опъва презрамката на сутиена ми и я оставя да шляпне върху кожата ми.

— Беше, но ти си струваш усилията. — Той обръща лицето си към мен, целува косата ми, а след това се отдръпва и съсредоточава

погледа си върху полуголото ми тяло. — Обичам те в дантела — казва тихо и проследява ръба на бикините ми. — Душ? — Кимвам и го обгръщам с ръце и крака, докато ме смъква от плота.

Отнася ме обратно нагоре по стълбите в банята и ме слага на крака пред душа. Поклащам се, докато той пуска водата и щом отново застава пред мен, се отпускам напред към гърдите му.

— Наистина се самосъжаляваш, нали? — Той ме вдига и ме поставя върху плота. — Имам мили спомени от това как седиш точно тук.

Мръщя се наум, но после осъзнавам... първата ни сексуална среща беше точно тук, вечерта на откриването на „Луссо“. Поглеждам към премрежените му зелени очи, които се взират надолу в мен.

— Най-послед съм там, където ме искаш, нали?

Той обгръща с длан бузата ми.

— Все някога щеше да стане, Ава. — Грабва четката си за зъби, изстискава малко паста върху нея и завинтва капачката на тубичката. — Отвори! — нарежда.

Започва да четка зъбите ми нежно, като държи челюстта ми със свободната си ръка. Наблюдавам го как се съсредоточава върху леките кръговидни движения в устата ми, докато моите прозрения от дансинга се връщат в ума ми. Спомням си момента, в който най-послед признах на себе си, че определено съм влюбена в този мъж. Не бях толкова пияна, когато това малко разкритие се разби в напоения ми с вино мозък.

Вдигам ръка и я полагам на бузата му, поглежда ме, а устните му се разтварят леко. Спира четкането, обръща лице в дланта ми и я целува нежно. Да, обичам го. Боже, какво ще правя?

— Плюй! — казва тихо.

Отпускам ръка от лицето му и се навеждам над мивката, за да отърва устата си от пастата за зъби, след което се обръщам към него.

— Благодаря — произнасям с дрезгавия си глас.

Ъгълчето на устните му се извива в полуусмивка.

— Това е толкова в моя полза, колкото и в твоя. — Той се навежда, целува ме бавно и нежно, а езикът му минава през устата ми леко. — Махмурлукът ти е ужасен. Мога ли да направя нещо, за да ти стане по-добре? Той ме изправя пред себе си и се пресяга, за да стисне дупето ми, като ме задържа права.

— Имаш ли пистолет? — питам го сериозно. Един куршум би спрял туптенето в главата ми.

Той се размива искрено.

— Толкова ли е зле?

— Да. Защо ти е толкова смешно?

— Не е. Съжалявам. — Изражението на лицето му се променя и прокарва средния си пръст по бузата ми. — Сега ще оправя нещата.

О? Алкохолът явно не е убил либидото ми, защото всеки дехидратиран нерв в тялото ми изведнъж оживя. Сигурно изглеждам ужасно, а той се натиска с мен?

Пресяга се зад гърба ми, разкопчава сутиена ми и го маха, след което се навежда и целува бързо всяко от зърната ми. Те се втвърдяват моментално от краткия допир с устните му, а гърдите ми натежават. Тялото ми е напълно разсеяно от последиците от алкохола и сега трепти в очакване на допира му.

Той вдига глава, а устните му намират моите. Ръцете ми се плъзгат нагоре по неговите и се заравят в меката му руса коса. Боже, това ми липсваше. Минали са едва четири дни, но ми е липсвало толкова, че ме плаши.

— Мога да се пристрастя към теб — изрича шепнешком. — Сега ще се сприятелим както трябва.

— Не сме ли приятели? — питам. Гласът ми е задъхан и отчаян.

— Не съм, но скоро ще бъдем, бебче.

Вълна от тръпки се понася по тялото ми, когато той целува носа ми нежно и се отпуска на колене пред мен. Обгръща хълбоците ми с големите си длани и закачва с палци ръба на бикините ми.

Напрягам се и чакам, но той не прави опит да ги премахне. Поглеждам надолу към него и го гледам коленичил там с чело, подпряно на корема ми, докато аз сплитам пръсти в тъмнорусата му коса. Оставаме така цяла вечност в плен на нашия малък блян — аз го гледам, а той трие чело напред и назад по корема ми.

Накрая въздъхва дълбоко, навежда се и поставя устни под пъпа ми, задържа ги там няколко секунди, а после смъква бикините надолу по краката ми. Почуква глезена ми в безмълвна инструкция да повдигна и повтаря същото с другия.

Гледам го коленичил пред мен със сведена глава и знам, че нещо се върти в ума му, затова дръпвам косата му, за да го изтръгна от

фантазията му. Той обръща лице към мен и очите ни се срещат. Бръчката на челото му се е вдълбала силно. Той посяга нагоре, разперва длани върху задника ми, навежда глава и отново целува корема ми. Държи се странно.

— Какво има? — повече не мога да сдържам тревогата в себе си.

Той се усмихва, но усмивката е само за миг.

— Нищо — казва неубедително. — Няма нищо.

Готова съм да споря с него, но лицето му се заравя между бедрата ми и краката ми се подгъват.

— Ооо! — Главата ми отлита назад и стискам още по-здраво косата му. С едно възхитително близване той ме е превзел напълно и поривът да го притисна, е забравен.

Джеси прехвърля ръце на хълбоците ми, което ме кара да подскоча диво. Той е единственото, което ме крепи права. Усещам горещия му умел език да прави кръгове около моята хиперчувствителна точка с бавни и точни движения, след което се заравя дълбоко в сърцевината ми. Няма и една частица от мен, която да не изследва.

— Нужен ми е душ — оплаквам се.

— Нужна си ми ти — мънка той срещу мен.

Разтапям се от удоволствие, когато той увеличава напрежението, стискайки с пръсти хълбоците ми, а аз се притискам към устата му. Въпрос на секунди е, преди да започна да се разпадам на парчета. Нахлуващото напрежение се разбива в слабините ми и ме кара да сдържам дъх, а сърцето подскача в гърлото ми.

— Вкусът ти е невероятен. Кажи ми, когато си близо!

— Близо съм! — Пъшкам и си поемам въздух. По дяволите, близо съм!

— Някой гори от желание тази сутрин. — Едната му ръка се отделя от хълбока ми и два пръста се гмурват в мен, пращайки ме в орбита.

— О, мамка му! — крещя. — Моля те! — Сигурно отскубвам кичур от косата му.

— Внимавай... с... шибания... език! — гълчи ме той между мощните равномерни погавания. Не може да ми държи сметка за речника в такъв момент. Той е виновен, защото ми причинява това.

Джеси разтяга отвора ми с пръстите си, прави кръгове и забива дълбоко, гали с палец клитора ми и кръжи около чувствителните ми устни с език. Това е мъчително удоволствие, но бих могла да го изтърпя цяла вечност, ако не беше увеличаващото се напрежение, натежаващо в мен и изискващо освобождение.

— Джеси! — крещя отчаяно.

След още няколко ритмични движения на пръстите, палеца и езика му, аз съм хвърлена от ръба на скала и падам в нищото, а туптенето в дехидратирания ми мозък е заменено от искри на удоволствие. Излекувана съм.

Джеси облизва и смуче бавно и нежно и ме успокоява. Тялото ми се отпуска, пулсът ми спада, а аз описвам бавни кръгове в косата му.

— Ти си най-доброто лекарство срещу махмурлук. — Въздишам дълго и доволно.

— Ти си най-доброто лекарство за всичко — парира. — Езикът му проправя пътека през средата на корема ми и нагоре между гърдите ми, докато Джеси се изправя. Продължава нагоре по врата ми и аз извивам глава назад със стон, докато той облизва изопнатата кожа на шията ми. — Хम्म... сега. — Целува брадичката ми леко. — Ще те чукам под душа. — Дръпва брадичката ми така, че да може да целуне устните ми. — Става ли?

— Става — съгласявам се. Що за глупав въпрос? Не съм била с него от четири дни.

Бавно прокарвам ръце надолу по прекрасните му гърди и спирам поглед на злобния му белег.

— Не питай! Как е главата ти?

Откъсвам поглед от белега му и втренчвам поглед в очите му. Той ме гледа предупредително. Да, няма да го предизвиквам — тонът и лицето му са красноречиви.

— По-добре — отговарям. Лицето му омеква и той поглежда надолу към боксерките си.

Разбирам намека и плъзвам ръка в колана, като докосвам космите му с опакото на дланта си и се плъзгам по възбудения му член. Поглеждам към очите му и виждам, че ме наблюдава внимателно, а когато се премествам по-близо, той използва възможността да подпре чело в моето, благославяйки ме с ментовия си дъх.

Вече сме в нещо като пашкул от парата, която се стеле около нас. Аз местя ръцете си назад в боксерките му и обхващам с длани изключителния му стегнат задник.

— Обичам това — прошепвам.

Той върти чело по моето.

— Целият е твой, бебче.

Усмивхам се одобрително, премествам ръцете си отпред и хващам дебелия му пулсиращ член в основата.

— Наистина обичам това.

Той стене признателно и властно завладява устните ми. Принуждава ме да пусна твърдия му член и да върна ръката си на задника му. Издърпва ме до гърдите си и аз усещам пълното му въздействие, когато се притиска към слабините ми. Спешната необходимост да го имам ме кара да прекъсна целувката ни и да дръпна боксерките му надолу по дългите му стройни крака. Той сваля едната си ръка от задника ми, за да ми помогне и скоро боксерките са долу, а големият му възбуден penis сочи право към мен. Очаква ме шок и ужас.

Права съм. Джеси бързо ме грабва през кръста и ме придърпва към тялото си.

— Вдигни крака около кръста ми! — ръмжи той във врата ми, докато ме смуче и хапе. Изпълнявам, без да се замислям, и обгръщам с крака неговото напрегнато от очакване тяло, докато той ме вдига и членът му се плъзга навътре през подпухналия ми вход, като изтръгва отчаян вик от мен.

— Боже! — ахвам.

Той залепва устни върху моите и простенва, когато езиците ни изпълняват церемониален танц в устите ни и ръцете ми започват да галят поникналата му брада. С една ръка около кръста ми, ме отнася под душа, заковава ме за плочките, подпира се на стената над главата ми с другата си ръка и с много нежност и страст ме целува, а горещата вода тече върху нас.

— Това ще бъде силно, Ава — предупреждава той. — Може да крещиш.

Боже, помогни ми! Цялата горя и това няма нищо общо с топлата вода. Вдигам ръце и обхващам гърба му, когато усещам как се отдръпва леко, за да навлезе в мен, а бедрата ми се отпускат, за да му

направят място. Сваля ръка от стената и се насочва към отвора ми, без да сваля очи от моите, докато главата на члена му нахлува в мен. Потрепервам.

— Ти и аз — казва Джеси, приближава хълбоци към мен и ме целува ненаситно. — Нека повече не се изтезваме! — И с едно рязко движение напред ме изпълва до краен предел, а после връща ръката си на стената до главата ми с рев.

— Боже! — крещя.

— Не, бебче, това съм аз. — Той се стяга преди всеки могъщ напън и ме блъска към стената. — Хубаво е, нали?

Забивам нокти в него, в опит да се задържа, но водата, която шурти по гърба му, прави невъзможно да го хвана.

— Ава!

— Да! — Отмятам глава назад, задъхана и полудяла от удоволствие. С всеки здрав тласък той ме доближава все повече до пълния екстаз. Усецам как устните му се притискат към шията ми и се плъзгат по пламтящата ми кожа.

— Ти си съвършена — ръмжи той, докато ме хапе, и продължава да налага ненаситното си темпо. — Спомни ли си вече?

О, значи това е напомнящо чукане? Няма нужда да се тревожи. Няма никакъв шанс да забравя.

— Ава, спомни ли си вече? — изревава той и подсилва всяка дума с тласък.

— Никога не съм забравяла — викам, безпомощна срещу наказателните удари, които пронизват тялото ми. Пускам гърба му, защото знам, че той ще ме държи здраво и придърпвам лицето му към моето, като избърсвам водата от него. Повдига очи и ме приковава с поглед. — Никога не съм забравяла — успявам да повторя между два силни тласъка.

Емоциите ме заливат от всички посоки, докато той е вътре в мен. Усецам как трепери от силата на единението на телата ни. Той пъшка и вдига глава, за да поеме устните ми. Тази целувка е важна, топя се в нея. Той стене в устата ми и аз не пускам лицето му, потопена в страстта, която се излъчва от всяка пора на тялото му. Тласъците му са силни и бързи и когато взаимният глад ни връхлита и аз достигам до точката, от която няма връщане, склучвам бедра около тесния му таз и всеки мускул в тялото ми се приготвя за освобождението, което се

задава. Джеси трепери и мърмори неразбираеми думи срещу устните ми.

„О, мамка му!“

Той отмята глава назад.

— По дяволите!

— Джеси, моля те! — викам. Очакването вече е непоносимо. Не знам какво да правя със себе си.

Той свежда поглед към очите ми. Неговите са тъмни и премерени. Леко съм разтревожена.

— По-силно ли, Ава?

Какво? Боже, той ще ме разкъса на две.

— Отговори на въпроса! — настоява.

— Да! — крещя. Може ли да стане още по-силно?

Джеси изръмжава ниско и тласъците му стават дори още по-бързи и мощни. Това е темпо, което никога не съм мислила за възможно. Стягам мускулите си до болка и това усилва триенето, следователно и удоволствието.

— Джеси! — Захвърлена съм през прага на екстаза. Изригвам около него с вик, а силният стон, който надава, ми показва, че е с мен. Той застива дълбоко в мен и едрото му тяло потръпва, докато крещи името ми. Усещам топлината на спермата му в себе си и отпускам глава на рамото му. Сърцето ми бие в бързо стакато в гърдите ми.

„Мили Боже!“ Задържа ме с една ръка, а другата е подпрял на стената и лицето му е заровено в шията ми. Останал е без дъх. Мускулите ми естествено се сключват около пулсиращия му член, когато той започва да се движи нежно в мен. Водата се стича върху нас, но накъсаното ни дишане се чува, въпреки шума, който тя създава.

— По дяволите! — прошепва той задъхано.

Въздъхвам. Да, по дяволите, наистина. Това беше изключително наситено преживяване. Умът ми е като желе и знам, че няма да мога да стоя на краката си, ако се опита да ме пусне.

Сякаш прочел мислите ми, той се обръща с гръб към плочките и се плъзга надолу по стената, като ме притегля със себе си, така че се озовавам възседнала скута му на пода. Лицето ми е върху гърдите му и още усещам как членът му пулсира вътре в мен.

Чувствам се напълно разнебитена. Махмурлукът ми е прогонен, но е заместен от пълно изтощение. Затварям очи, докато лежа кротко,

залепнала за силното му тяло.

— Жено, моя си завинаги — казва тихо той, докато гали мокрия ми гръб с две ръце.

Очите ми се отварят и във все още не напълно възстановения ми мозък нахлуват много мисли, най-шумната от които крещи „Искам да бъда“. Но не го казвам. В момента, в който го осъзнавам, изпадам в ужас, че сърцето ми ще бъде разбито. Проклетата ми воля не струва, но не мога да му устоя.

— Приятели ли сме? — питам, поставям устни на гърдите му и целувам кожата около зърното му.

— Приятели сме, бебче.

Усмиввам се.

— Радвам се.

— Аз също — казва той тихо. — Много се радвам.

— Къде беше?

— Няма значение, Ава.

— За мен има — споря тихо.

— Ти ме помоли за време. А аз се върнах. Само това има значение. — Той стиска дупето ми и ме придърпва по-близо до себе си. Омекващият му пенис ме гали възхитително.

Въздъхвам и се отлепвам от гърдите му, като повдигам натежалите си очи към неговите.

— Трябва да си измия косата.

Той избутва мокрите къдрици от лицето ми и нежно целува устните ми.

— Гладна ли си вече?

Всъщност съм. Махмурлушкият секс ми е докарал невероятен апетит.

— Много. — Покатервам се по него и взимам шампоана. — Това ли е? — поглеждам към шампоана, после към Джеси. — Няма ли балсам?

— Не, съжалявам. — Джеси се вдига от пода на душа, взима шампоана от ръката ми и изстискава малко в косата ми. — Искам аз да го направя.

Отстъпвам му задължението по миенето и го оставям да насапунисва косата ми. Големите му длани нежно се движат по скалпа ми. Затварям очи, оставям главата ми да се отпусне назад и попивам

ритмичните движения на ръцете му, но прекалено скоро той ме намества под душа и изплаква пияната.

— Какво е това, мамка му? — казва ядосано.

— Какво? — Обръщам се, за да разбера за какво говори и зървам шокираното му изражение, когато ме хваща и ме завърта отново с гръб към себе си.

— Това!

Поглеждам през рамо и откривам, че зяпа дупето ми и избледнелите синини от малкия ми излет с „Марго“.

— Паднах в багажното отделение на „Марго“.

— Какво? — отсича той нетърпеливо.

— Държах тортата в багажното на „Марго“ — напомням му. — И малко се натъртих.

— Малко? — Той ахва и прокарва длан по дупето ми. — Ава, изглеждаш така, сякаш си била използвана вместо топка за ръग्би.

Смея се.

— Не боли.

— Повече никакво подпиране на торти! — настоява той. — Сериозен съм.

— Преиграваш.

Джеси измърморва някакви неразбираеми думи и коленичи, за да постави мека целувка на всяка от бузите ми. Затварям очи и въздъхвам.

— Ще си поговоря с Кейт — добавя и аз подозирам, че наистина ще го направи.

Изправя се отново и ме обръща към себе си, изтривайки водата от лицето ми. Отварям очи и виждам, че се взира надолу към мен, лицето му е безизразно, но очите му говорят друго. Дали е бесен заради синините?

Навежда се и докосва с устни ключицата ми, след това прокарва език нагоре по шията ми, захапва меката част на ухото и дръпва леко. Горещият му дъх ме кара да потръпна. По дяволите, иска ми се да го направим отново!

— По-късно — прошепва той и аз стена разочаровано. Не мога да му се наситя. — Вън! — настоява, обръща ме и ме хваща за кръста, за да ме изведе от душа.

Стоя тихо и му позволявам да прокара кърпата по цялото ми тяло и през косата ми, за да попие излишната вода. Толкова е внимателен и

грижлив. Харесва ми. Всъщност много ми харесва.

— Готово. — Той увива кърпата около кръста си, без да се изсуши.

Невъзможно е да устоя на изкушението и се навеждам, за да оближа капките вода, които се стичат по раменете му, но Джеси стиска ръката ми и ме издърпва в спалнята, преди да мога да изпълня намерението си.

Оглеждам стаята за роклята си и извързвам очи към него, когато не я откривам. Той нахлузва някакви дънки и докато го гледам, буквално ми потичат лиги.

— Без боксерки ли? — питам.

Той се напъхва в тях и внимателно закопчава ципа с мрачна усмивка.

— Не, не искам ненужни бариери. — Тонът му е многозначителен и самоуверен. Намръщвам се.

— Бариери?

Намъква през главата си бяла тениска и я издърпва надолу по релефните си коремни мускули. Зяпвам.

— Да, бариери — потвърждава той с дрезгав глас. Идва с широки крачки до голото ми тяло и полага длан на тила ми, за да приближи лицето ми до своето. — Пригответи се! — прошепва и притиска силно устни към моите.

— Къде е роклята ми? — питам.

Той ме пуска.

— Не знам — казва равнодушно и излиза небрежно от стаята.

Какво? Сигурно той я е свалил, защото аз изобщо не бях във форма да координирам действията си снощи. Отивам в банята, за да си взема бельото. Поне това знам къде е... не, не знам. Сутиенът и бикините ми са изчезнали.

Добре, значи играе игрички. Отивам до гардероба му, намирам най-скъпата по моя преценка риза на закачалка и я надявам, след което слизам по стълбите. Откривам го в кухнята. Седи потопил пръст в буркан с фъстъчено масло. Носът ми се сбръчка от отвращение.

Усмивката му ме заслепява, когато поглежда към мен, а устните му се свиват около намазания с фъстъчено масло пръст.

— Ела тук! — нарежда ми.

Стоя на входа полугола, само с ризата на гърба ми и му се мръщя.

— Няма — възразявам и гледам как усмивката му избледнява до права черта.

— Ела... тук! — той набляга на всяка дума бавно.

— Кажи ми къде е роклята ми! — предизвиквам го.

Той присвива очи към мен и оставя буркана с фъстъчено масло на плота спокойно и прецизно. Мислите му отново препускат здраво, а пръстът му тупка по плота свирепо, докато сезира в мен.

— Имаш три секунди — заявява той с мрачен глас и безизразно лице.

Вдигам вежди.

— Три секунди за какво?

— Да докараш задника си тук — гласът му е свиреп. — Три...

Очите ми се разширяват. Сериозно ли говори?

— Какво става, ако не стигна при теб до нула?

— Искаш ли да откриеш? — Остава напълно невъзмутим. —
Две...

Искам ли да откроя? По дяволите, той не ми дава достатъчно време дори да притичам.

— Едно...

„Мамка му!“ Изстрелвам се напред с протегнати ръце и се блъсвам в коравото му тяло. Не мога да сбъркам израза на задоволство, който зървам за миг, преди главата ми да се зарови във врата му. Дори не знам какво ще стане на нула, но обичам ръцете му да ме обгръщат, така че наистина не е нужно голямо усилие на мозъка, за да реша. Сгушвам лице в ямката между гърдите му и прокаравам пръсти по гърба му. Усещам пулса му бавен и равномерен под ухото си. Той въздиша и се изправя, като ме поставя на плота и прокаравя ръце между бедрата ми. Дланите му спират в най-високата точка на краката ми.

— Харесвам ризата ти. — Той плъзга длани по бедрата ми.

— Скъпа ли е? — питам нацупено.

— Много. — Усмивка се самодоволено. Разбрал е играта ми. —
Какво помниш от снощи?

Какво помня от снощи ли? Бях нелепо пияна, шокиращо безсрамна на дансинга и признах пред себе си, че съм влюбена в него. Но няма нужда той да знае последното.

— Ти си добър танцьор — казвам вместо това.
— Какво да кажа? Страшно харесвам Джей Ти — отхвърля темата бързо. — Какво още си спомняш?
— Защо? — питам намръщена.
Той въздиша.
— Помниш ли, че видя бившия си?
— Да. — Няма смисъл да го предизвиквам за това. Не искам да се виждам с Мат.
— В кой момент ти се губи всичко?
— Не помня как съм се прибрала, ако това питаш. Наистина осъзнавам, че беше глупаво и страшно безотговорно да се напия.
— Помниш ли нещо след бара?
— Не — признавам. Това не ми се беше случвало никога.
— Жалко. — Трескаво ме гледа със зелените си очи, сякаш търси нещо. Нямам представа какво. Той се навежда напред, целува ме нежно по устните и поглажда с длан лицето ми.
— На колко години си? — питам и го поглеждам право в очите.
Той отново лепва устни върху моите, подмамва ги да се отворят и бавно завърта езика си около устата ми, след което захапва долната ми устна и дръпва нежно.
— На двайсет и шест — прошепва и целува устните ми леко.
— Пропусна двайсет и пет — мънкам, затворила очи в пълно доволство.
— Не, не съм. Ти просто не помниш, че си ме питала.
— О! След бара ли?
Той потрива носа си в моя.
— Да, след бара. — Отдръпва се и прокарва палец по долната ми устна. — По-добре ли се чувстваш?
— Да, но трябва да ме нахраниш.
Той се засмива и ме целува нежно.
— Да не ми заповядваш?
— Да — казвам надменно. — Дай ми дрехите!
Той присвива очи към мен, хваща хълбока ми, стиска го силно и от това аз се разтърсвам върху плота.
— Кой командва, Ава?
— За какво говориш? — питам, докато се заливам от смях при всяко стискане, което ми причинява мъчителен гъдел.

— Говоря за това колко по-лесно ще се разбираме, ако признаеш кой командва.

О, не мога да понасям повече.

— Ти.

Той ме пуска моментално.

— Добро момиче. — Сграбчва косата ми и ме дърпа напред, стоварвайки ми силна и енергична целувка. — Не го забравяй!

Разтопявам се в ръцете му и попивам така наречената му сила с дълга, провлечена въздишка, но твърде скоро той ме оставя на плота. Връща се след няколко минути с бельото, роклята, обувките и чантата ми. Мръщя му се, докато ги вземам.

— Не ме гледай така! Няма да носиш повече тази рокля, уверявам те. Сложи ризата върху нея! — Оглежда роклята ми неодобрително, след което излиза от кухнята, за да отговори на някакво обаждане.

Става ми смешно. Кой командва? Аз, ето кой! Мятам дрехите си и ровя в чантата, за да намеря противозачатъчните си хапчета, но след като съм претърсила чантичката с гримове и съм извадила всичко останало, не откривам никакви хапчета.

— Готова ли си?

Обръщам се и виждам Джеси на входа на кухнята с протегнатата ръка.

— Две секунди! — Натъпквам нещата обратно в чантата и тръгвам, като поемам протегнатата ръка.

Веждите му се вдигат.

— Добре, че Кати не е тук. Щеше да й докараш инфаркт с тази рокля.

— Кати?

— Икономката ми. — Той поглежда към роклята ми неодобрително и започва да закопчава копчетата на ризата си. — Така е по-добре — заключва с лека, доволна усмивка.

Излизаме от асансьора и той ме дърпа през фойето на „Луссо“. Клайв ме оглежда внимателно, докато минаваме.

— Добро утро, господин Уорд! — поздравява весело. — Изглеждаш по-добре тази сутрин, Ава.

Джеси кимва на Клайв, но не забавя дългите си крачки. Аз се изчервявам силно и се усмихвам мило, докато бързам, за да не

изостана.

Опакована съм в „Астън Мартин“-а и съм откарана у дома с обичайната скорост, от която ми настръхва косата, докато Иън Браун успокоява ушите ми.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Стигаме пред Кейт, аз слизам от колата и го пресрещам на тротоара. Той поглежда надолу към мен с прекрасните си зелени очи. Не искам да си тръгва. Искам да ме върне в своята кула в небето и да ме скрие там завинаги в леглото си... до него. Аз съм робиня на този мъж. Напълно и съвършено завладяна.

Пристъпвам напред, притискам се в гърдите му и наклонявам глава към него, но той стои небрежно с ръце в джобовете. Проблясващите му очи ме гледат, докато се вдигам на пръсти и докосвам с устни неговите. Само това е нужно и той вади ръце от джобовете и ме вдига до гърдите си, гмурва език в устата ми и свирепо взима, каквото иска. Всичко е наред. Може да го има. Ръцете ми сами откриват пътя си и се обвиват около врата му, а аз поемам всичко, докато той ме поглъща напълно. Но съвсем скоро се отдръпва с дълга въздишка и ме оставя без дъх, копнееща за още толкова много. Обръщам се на нестабилните си крака и поемам по пътеката към предната врата на Кейт, умът ми препуска, а сърцето ми бие неумолимо.

Когато стигам до вратата, се извъртам, за да видя как си тръгва, но го откривам съвсем близо зад мен да ме гледа. Сморъщвам чело.

— Какво правиш? — питам.

— Ще те изчакам вътре.

— Къде отиваме?

— Идваш на работа с мен — отговаря. Харесва ми как звучи това.

Той отива на работа? Разбира се, хотелите не затварят през уикенда, но какво ще правя аз, докато той работи? Пука ли ми, след като ще съм с него?

— Ти току-що ме целуна за довиждане.

В тъглчетата на устните му потрепва усмивка.

— Не, Ава. Аз просто те целунах. — Избутва влажен кичур от лицето си. — Пригответи се!

— Добре. — Отстъпвам прекалено лесно. Няма да се оплаквам.

Влизаме в дневната и заварваме Кейт и Сам проснати на дивана в плетеница от полуголи ръце и крака да ядат пуканки. Никой от тях не прави опит да се покрие.

— Здравсти, мой човек! — възкликва Сам, когато поглежда нагоре и вижда Джеси.

Очите на Джеси обхождат полуголия Сам и на лицето му се изписва явно неодобрение.

— Как се чувстваш, Ава? — пита Сам.

— Добре. — Хвърлям на Кейт поглед „ела в стаята ми ВЕДНАГА“. — Ще се постарая да не се бавя. — Оставям Джеси в дневната и се оттеглям в стаята си. Крача, докато чакам Кейт.

Тя идва, носейки се плавно, и изглежда доста разрошена.

— Някой изглежда е правил чудесен секс! — казва тя и ми се усмихва с палава усмивка, която е същата като моята.

— Не ме гледай така, Кейт Матюс! Какво става с теб и Сам?

— Възхитителен е, нали? — намига ми тя. — Просто малко забавление.

Издърпвам ризата на Джеси и роклята през главата си и ги хвърлям на пода.

— Само забавление?

Кейт извърта очи, събира дрехите и ги поставя на леглото ми, после се плъосва на завивката и червената ѝ коса я обгражда като ветрило.

— Да. Ти не си единствената, която се радва на добро чукане — казва тя сериозно. Зяпвам към нея. — Изписано е на лицето ти, Ава.

— Ще отида на работа с Джеси. — Грабвам сешоара и се опитвам да поставя в ред мократа си коса.

— Забавлявай се! — Чувам я как припява, докато се измъква бавно от стаята ми. Обръщам глава надолу и грубо изсушавам косата си, като се опитвам да не мисля, че трябва да побързам да се върна при Джеси.

Когато вдигам отново глава и поглеждам в огледалото, образът на Джеси, изтегнат на таблата на леглото ми, буквално ме поваля. Ръцете му са небрежно скръстени под главата. На практика, той изпълва двойното ми легло. Изключвам сешоара и се обръщам с лице към

зелените очи, които пробиват дупки в мен. Искам да изпълзя в това легло при него.

— Хей, бебче! — Той ме оглежда от горе до долу.

— Хей, ти! — Ухилвам се. — Удобно ли ти е?

Той подскача леко на леглото.

— Не, напоследък ми е удобно само с едно нещо под мен. — Веждите му се вдигат многозначително.

Този поглед и тези думи карат коленете ми да се разтреперят, а във всяка частица на тялото ми започват да се вихрят спирали на желание. Гледам как става от леглото, идва бавно при мен и ме обръща с лице към гардероба. Пресяга се през рамото ми, прокарва ръка по закачалките с дрехите и изважда кремавата ми рокля.

— Облечи тази! — шепти той в ухото ми. — И се погрижи под нея да има дантела!

Стискам очи и се пресягам, за да взема закачалката от него. Простенвам, когато ръката му се отпуска надолу и докосва гърдата ми, а слабините му се притискат към задника ми.

„Мили Боже, СПРИ!“

— Побързай! — Той ме плясва леко по дупето и излиза, като ме оставя да трепера и да стискам кремавата си рокля, сякаш търся в нея подкрепа.

Вече облечена в роклята, която Джеси е избрал, вадя всяка чанта, която имам, и търся хапчетата си, но никъде не мога да ги намеря. Откривам Кейт в кухнята да прави чай все още само по тениска.

— Виждала ли си хапчетата ми? — Тършувам в чекмеджето за боклуци в кухнята, което приютява всичко — от батерии и зарядни за телефон до червила и лакове за нокти.

— Не.

Тръшвам чекмеджето намръщена.

— Винаги ги държа в торбичката с гримове.

— Проблем ли има?

Вдигам поглед и откривам Джеси да изпълва рамката на вратата.

— Не мога да си намеря хапчетата.

— Ще ги намериш после. Хайде! — Той протяга ръка. — Харесвам роклята ти — казва тихо и ме оглежда от долу нагоре, докато вървя към него.

Разбира се, че я харесва, той я избра.

Пресяга се под ръба на роклята и прокарва показалец по вътрешната част на бедрото ми. Наблюдава как устните ми се затварят, а аз притискам ръце към гърдите му. Той се усмихва самодоволно и мръснишки пъха пръста си под ръба на бикините ми, като ме докосва леко. Въздъхвам.

— Влажна си — прошепва и ме гали нежно. Мога да се разплача от удоволствие. — По-късно! — Той вади пръста си и го облизва.

— Трябва да спреш да правиш това.

— Никога. — Той се ухилва и ме издърпва от кухнята.

Караме извън града към Съри Хилс. От време на време го хващам да наблюдава мен, вместо пътя. Всеки път се усмихва и стиска коляното ми, дланта му е там през по-голямата част от пътуването.

— От колко време притежаваш имението? — питам.

Той ми хвърля любопитен поглед и вдига вежда, после намалява музиката.

— Откакто станах на двадесет и една.

— Толкова млад? — изгърсвам и тонът ми явно показва, че съм шокирана от отговора му.

Джеси ми се усмихва весело.

— Наследих имението от чичо Кармайкъл.

— Умрял ли е?

Усмивката му изчезва.

— Да.

— Съжалявам.

— Аз също. — Той се унася в мисли.

Протягам ръка и я слагам на коляното му, като стисвам леко, за да го утеша. Той ми се усмихва.

— На колко години си, Джеси?

— На двадесет и седем — казва напълно невъзмутим.

Въздъхвам.

— Защо не ми кажеш на колко години си?

— Защото може да решиш, че съм прекалено стар за теб и да избягаш.

— Ти мислиш ли, че си прекалено стар за мен? — Като се има предвид какво е правил с мен, предполагам, че отговорът е „не“, но изглежда за него е проблем, така че си струва да попитам.

— Не, не мисля. — Той задържа погледа си върху пътя. — Май това е твой проблем. Мръщя се.

— Аз нямам проблем.

Извърща красивото си лице с невероятните си зелени очи към мен.

— Тогава спри да ме питаш!

Поглеждам го навъсена от раздражение, но решавам да сменя темата.

— Ами родителите ти?

Правата линия, която оформят устните му, ме кара моментално да съжаля за въпроса.

— Не се виждам с тях.

Облягам се назад и повече не казвам нищо до края на пътуването. Презрителният му подход ме прави още по-любопитна, но също така ме кара да си затворя устата.

Когато отбиваме към имението, Джеси натиска копче на таблото и отваря портите. Виждам Големия Джон да излиза от своя „Рейндж Ровър“, облечен в обичайния си черен костюм и с неизменните слънчеви очила. Кима за поздрав, когато излизам от колата и отивам до Джеси.

— Какво става, Джон? — пита Джеси, поема ръката ми и ме повежда нагоре по стълбите към входа на имението. Потрепервам, като си спомних последния път, когато бях тук. Не мислех, че някога отново ще се върна, но ето ме тук. Поглеждам към Джеси, докато стиска ръката на Големия Джон. Той има напълно делови вид.

— Всичко е наред — боботи Джон и позволява на двама ни да минем пред него, след което тръгва след нас към ресторанта. За десет сутринта в неделната утрин в хотела е изненадващо тихо.

Джеси поръчва закуска. Усмивва ми се, когато уточнява, че правят любимата ми — яйца по бенедиктински със съомга — и дава нареждане да я донесат в офиса му заедно с капучино по мой вкус — без шоколад и захар. После грабва ръката ми, влачи ме през имението и още щом вратата на кабинета му се затваря, ме обляга на нея и вдига роклята ми до кръста.

Заравя лице в шията ми и ръцете ми се вдигат, за да стиснат тениската му. Неговата свирепост ме изненадва. Бавна и старателна

подготовка или силно и бързо нахвърляне — резултатът е все същият. Поемам нахъсано дъх и съм готова да се моля.

Натискът на неговото тяло, което ме притиска към вратата, се усилва, устата му намира моята и той захвапва устната ми.

— Мокра ли си?

— Да. — Дишам тежко, стиснала тениската му. Достатъчно е само да го погледна и се възбуждам.

Ръцете му оставят гърдите ми, изчезват надолу и чувам звука на отварящ се цип. Забележката му за „без пречки“ вече е напълно ясна. Бикините ми са издърпани настрани.

Нямам време да се подготвя за здравето бързо чукане, което следва. Той вдига единия ми крак на кръста си, намества се и се забива в мен, блъскайки ме във вратата със силен вик. Изкрещявам.

— Тихо! — ръмжи той.

Не ми дава никакво време да свикна. Тласка в мен многократно, наказателно, отново и отново, като ме изстрелва в небето от удоволствие. Стискам устни, за да не изкрещя и отпускам глава на рамото му отчаяно.

— Усещаш ли ме, Ава?

Бог да ми е на помощ, мисля, че ще припадна. Джеси се движи в мен като луд с бързи тласъци и пъшкане.

— Отговори на въпроса!

— Да! Усещам те.

Той продължава да навлиза все по-дълбоко, обзет от зашеметяващо отчаяние. Секунди ме отделят от взрива, а кракът, на който стоях, вече не е на пода.

— Хубаво ли е?

— Боже, да! — крещя аз, въздухът напуска дробовете ми и в този момент съм нападната от алчната уста на Джеси.

— Казах тихо! — Той захвапва устната ми почти болезнено.

Изпепеляващият огън, който помита сърцевината ми, пращи, съска, пръска се и ме захвърля в трескаво блаженство, когато достигам върха със силен вик. Устата на Джеси улавя крясъците ми, а умът ми се изпразва. Треперя неконтролируемо до него, но той продължава още известно време, после достига собствената си експлозия и крещи, а членът му пулсира и потръпва, докато излива всичко в мен.

Мили Боже! Главата ми се върти диво. Аз съм напълно възхитена от това, което този мъж прави с мен.

— Може да те водя на работа всеки ден — въздъхва той във врата ми, докато бавно излиза от мен и ме оставя да се плъзна надолу по вратата. — Добре ли си?

— Не ме пускай! — промърморвам в рамото му. Не съм в състояние да пазя равновесие.

Той се смее леко и обвива ръка около кръста ми, за да ме подкрепи. Издухвам косата от лицето си и откривам зашеметяващите му очи.

Усмиввам се.

— Здравсти!

— Ти се върна. — Той притиска устни към моите, вдига ме, отнася ме до дивана и ме поставя на него, а след това вдига панталоните си и закопчава ципа.

Оправям роклята си, отпускам се назад и виждам как в ъгълчетата на устните му трепка усмивка. Контрастът в него от див и настойчив до нежен и внимателен е истински шокиращ. Но аз обичам и двете му емоционални състояния.

Джеси идва, сяда до мен и ме издърпва в скута си.

— Мислех, че може да започнеш да нахвърляш някои идеи.

— Все още ли искаш аз да го проектирам?

— Разбира се.

— Мислех, че ме искаш само заради тялото ми — дразня го и си спечелвам перване по зърното.

— Искам те за много повече неща от тялото ти.

При почукването на вратата се премествам от скута му и мигновено усещам липсата на твърдото му тяло под себе си.

— Влез! — казва той.

Човекът от ресторанта влиза с поднос и го поставя на масичката за кафе.

— Благодаря, Пит.

— Сър! — Той кимва на Джеси и ми отправя приятелска усмивка, преди да излезе.

— Яж си яйцата, бебче! — нарежда Джеси. Аз не губя време и започвам да ям, като му подавам по малко на вилицата, когато поиска.

Щом опразвам чинията, той се усмихва и ме дръпва към неговата част от дивана, като ме приковава с едрото си тяло.

— Искам да те погълна, но трябва да работя, мамка му. — Той ме целува продължително, изръмжава обезсърчено и вади бележник и молив от чекмеджето на бюрото си.

— Ще отида отново да видя стайте. — Ставам от дивана и се сборичкваме през смях, когато взимам молива и се опитвам да мина покрай него.

— Целуни ме!

— Току-що го направих.

— Не ме карай да повтарям, Ава!

Усмихвам се и правя това, което иска, преди да ми бъде позволено да напусна кабинета.

Отварям вратата и виждам, че Големият Джон ме чака, за да ме придружи горе.

— Знам къде отивам, Джон — казвам. Няма нужда да ме придружава през целия път.

— Всичко е наред, момиче. — Той продължава да крачи до мен.

Когато стигаме стъклописа в дъното на стълбите за третия етаж, поглеждам нагоре към широкото стълбище. На върха има няколко дървени врати с красиви кръгли символи, гравирани в дървото. Вратите са затворени и изглеждат доста заплашително, но мислите ми са отвлечени от тях, когато чувам, че се отваря врата. Поглеждам през площадката и виждам мъж да излиза от един апартамент за гости и да закопчава ципа си. Мъжът вдига поглед, вижда, че се вирам в него, и лицето ми пламва. Поглеждам към Джон, който оглежда мъжа и клати глава заплашително. Вълна от тревога преминава по лицето на госта и аз бързо изчезвам през арката, която води към разширението, в опит да избягам от неудобната ситуация.

Влизам в най-далечната стая и поради липсата на мебели се плъзгам по стената и сядам на пода.

Джон подава глава през вратата.

— Позвъни на Джеси, ако ти трябва нещо! — сумти той.

— Мога да отида и да го намеря.

— Не. Обади му се! — повтаря той, затваря вратата и ме оставя да се мръщя в нищото. Трябва ли да звъня на Джеси, ако искам да отида до тоалетна?

Няколко часа по-късно задникът ми е изтръпнал, но вече имам груба скица на поразителна спалня. Прокарвам молива по хартията, засенчвайки и сливайки линии тук-там. Джеси каза, че голямото легло е основно, а огромното легло с четири пилона в центъра на стаята, което съм скицирала, носи лукс и чувственост. Изучавам рисунката и се червя на собствената си работа. Боже, почти еротична е. Откъде се появи това?

Линията на мислите ми е прекъсната, когато вратата се отваря и пред мен се озовава нацупеното лице на Сара. Стена вътрешно. Тази жена е навсякъде... Навсякъде, където е и Джеси.

— Ава, каква приятна изненада! — Тя затваря леко вратата зад себе си, преди да влезе в средата на стаята. Грозно е, но ми се приисква тя да се прекатури на нелепите си токчета. Наистина не харесвам тази жена. Тя вади на показ кучката в мен повече от всеки друг. Приятна изненада? Да, бе.

— Сара. Радвам се да те видя. — Хващам кичур коса и започвам да си играя с него, като мисля, че червените ѝ устни изглеждат още по-подути днес. Определено е имало работа по тях.

Това, че седя, а тя стърчи изправена над мен, ме кара да се чувствам по-нисшестояща. Бих се изправила, ако задникът ми не беше изтръпнал и ако бях сигурна, че няма да се срина отново на пода.

— Работиш в неделя — размишлява тя, докато оглежда празната стая. — На всичките си клиенти ли оказваш същото специално внимание, което предлагаш на Джеси.

— Не. — Усмиввам се. — Само на Джеси.

Тя скръства ръце под едрите си гърди. Сигурно и те са изкуствени.

— Е, какво в моя Джеси те кара да се откажеш от свободното си време в името на работата?

„Моят Джеси?“

— Не съм сигурна какво ти влиза в работата. — Космите на врата ми се наежват.

— Може би парите му?

— Не се интересувам от богатството на Джеси — отвърщам кратко.

— Разбира се. — Тя се отдалечава до прозореца, преди да се обърне отново към мен, а лицето ѝ е толкова студено, колкото и гласът

й. — Считай се за предупреждена, Ава! Джеси не е от този тип мъже, около които да градиш мечтите си.

Гледам я право в очите и се опитвам да имитирам студените й лице и тон. Не е трудно — получава се естествено с тази ужасна жена.

— Благодаря за предупреждението, но мисля, че съм достатъчно пораснала, за да решавам около кого да градя мечтите си.

Тя ми се присмива с леко съжаление и това ме кара да се чувствам ужасно.

— Момиченце, излез от приказката, в която живееш, и...

Вратата се отваря и Джеси влиза вътре, като поглежда към мен, отпусната на пода, след което обръща очи към Сара.

— Добре ли е? — пита.

Свивам се вътрешно. Защо пита нея, по дяволите? Мен трябва да пита. Още по-смаяна съм, когато тя залепва нелепо фалшива усмивка и отива при него, изправила гръб и изпъчила гърди.

— Да, миличък. Двете с Ава обсъждахме новите стаи. Тя има невероятни идеи — казва и потрива рамото му.

Искам да изтръгна изкуствените нокти от пръстите и. Скапана лъжлива кучка! Той няма да се хване на това, нали? Доволната усмивка, която и отправя, преди да се обърне към мен, ми казва, че се е хванал. Сляп идиот!

— Добра е — казва той гордо. Кара ме да се чувствам като някакво шибано дете.

— Да, много е талантива — мърка Сара и ми се усмихва лукаво.

— Ще ви оставя. — Тя се повдига и целува бузата му. Изгарям от яд.

— Ава, радвам се, че те видях отново.

Полагам голямо усилие, за да се усмихна на звяра.

— И аз се радвам, Сара.

Тя напуска стаята и двамата с Джеси оставаме сами. Каква роля играе тази жена в живота му? Тук е всеки път, когато идвам, беше и на откриването на „Луссо“. Опитва се да ме разкара, а има само една причина да иска това... желае Джеси. Мисълта той да е с някоя друга, кара сърцето ми да се свие от болка, кара ме да искам да обидя жестоко някого. Никога не съм била ревнива, прилепчива и несигурна. Но усещам как сега всички тези нови чувства препускат в мислите ми и поглъщат цялото ми същество. Не се чувствам удобно. Озовала съм

се в голяма беда — голяма, шибана беда. Тя каза, че Джеси не е от типа мъже, около които да градиш мечтите си. Мисля, че вече го знам.

— Да погледнем тогава! — Той се плъзга надолу по стената до мен и се пресяга за бележника ми. — Леле! Влюбен съм в това легло.

— Аз също — признавам начумерено. Целият ентусиазъм от идеята ми е изсмукан от мен.

— Какво е това? — той сочи навеса над леглото.

— Плетеница. Дървените греди се преплитат, за да създадат илюзия за решетка. — За да може да окачваш разни неща на тях ли? — Той ме поглежда любопитно.

— Да, може би някакви тъкани или осветление. — Свивам рамене.

Устните му оформят буквата „О“, когато схваща идеята ми.

— В какви цветове?

— Черно и златно.

— Прекрасно! — Прокарва ръка по рисунката. — Кога можем да започнем?

Моля?

— Това е само скица. Трябва да направя по-подробни рисунки, чертежи, планове за осветлението, такива неща. — Не знам дали ще направя каквото и да било. Предупреждението на Сара ме е запратило в дълбока депресия. Трябва сериозно да премисля какво правя тук. — Ще ме откараш ли у дома?

Той повдига рязко глава и зелените му очи изглеждат разтревожени.

— Добре ли си?

Избутвам изтръпналия си задник от пода и използвам всяка частица сила, която имам, за да залепя на лицето си усмивка, фалшива, като на Сара.

— Добре съм. Има някои неща, които трябва да подготвя за утре. — Приглаждам роклята си надолу.

— Добре. — Той се изправя от пода леко и ми подава бележника. — Сигурна ли си, че си добре? — Притиска ме.

Запазвам фалшивата усмивка.

— Добре съм. Защо да не съм? — Искам ръката ми да остане отпусната до тялото ми, но не успявам и инстинктивно посягам да хвана кичур коса.

Джеси ме оглежда с подозрение.

— Ела тогава! — Взима чантата ми, хваща ръката ми и ме повежда навън от разширението към основната сграда.

Когато стигаме преддверието, се оглежда наоколо нервно.

— Чакай тук! Трябва да взема телефона и ключовете си. Всъщност отиди и влез в колата! Отворена е. — Мръщя се, докато ме води навън през вратата, преди да изтича към кабинета си.

Слизам надолу по стълбите на имението и пресичам чакъла към „Астън Мартин“-а, но преди да стигна до колата, чувам смеха на определен звяр с раздвоен език и нацупена уста. Напрягам се от глава до пети и се завъртам на чакъла, за да я видя как стои на най-горното стъпало с Джеси до нея.

— Добре, миличък. Ще се видим по-късно. — Тя се повдига и целува бузата му. Повдига ми се. — Надявам се да те видя отново, Ава — извиква към мен.

Леденият ѝ поглед ме пронизва, докато Джеси приближава и ми подава чантата, а после хваща отново ръката ми. Вкарана съм в колата и щом двигателят пали, в ушите ми нахлува песента на Рейдиоход Сгеер^[1]. Усмиввам се на себе си. Да, защо съм тук?

[1] Сгеер (англ.) — в случая подлец, мръсник. — Б.пр. ↑

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Целувам Джеси леко и го оставям с изписано безпокойство на зашеметяващото му лице.

— Ще ти се обадя. — Затварям вратата и бързам по пътеката към къщата на Кейт. Не поглеждам назад, когато влизам, затварям бързо вратата и се свличам по нея.

— Хей! — Кейт се появява на върха на стълбите с кърпа, увита около косата и. — Добре ли си?

Не мога повече да поддържам фалшивата усмивка.

— Не.

Тя ме поглежда със смесица от объркване и съчувствие.

— Чай?

Кимвам и се отлепвам от вратата. Знаех, че това ще стане. Не толкова скоро, но тази гадна болка в сърцето беше неизбежна. Завличам се нагоре по стълбите и се сривам на един от различните столове, докато Кейт прави чай.

— Сам отиде ли си?

Слага три лъжички захар в чашата си и въпреки че е с гръб към мен знам, че се хили.

— Да — казва го прекалено небрежно.

— Добре ли прекара нощта?

Тя се обръща и присвива бляскавите си сини очи към мен, след което се ухилва.

— Този мъж е животно.

Смея се на описанието и на Сам. Има един определен човек, който също би отговарял на това описание.

— Добър ли е?

Тя налива кипяща вода в чашите и добавя мляко.

— Става — свива рамене. — Стига за мен! Защо сутринта излезе и изглеждаше така, сякаш си имала не по-лоша нощ от моята, а се връщаш няколко часа по-късно и изглеждаш сякаш си била зашлевена? — Тя сяда и ми подава чая.

Въздъхвам.

— Няма да го виждам повече.

— Защо? — извиква тя.

— Защото, Кейт, без никакво съмнение ще се опаря много жестоко. Той е опасен.

— Откъде знаеш?

— Той е зрял бизнесмен и е много повече от богат и самоуверен. За него аз съм просто малка играчка. Ще му омръзна, ще ме захвърли и ще мине на следващата. — Въздъхвам обезсърчено. — Повярвай ми, няма да липсват жени, които да се хвърлят в краката му. Видях каква реакция предизвиква, преживях я. Той е невероятно свиреп в леглото и е дяволски добър, а това ми говори, че не му липсват сексуални завоевания. — Поемам глътка въздух, докато Кейт ме гледа зяпнала. — Той е магнит за жените, вероятно и сваляч. Вече имах сблъсък със Сара, жената, за която мислех, че му е приятелка. — Отпускам се в стола си и грабвам чашата чай.

— Сериозно ли скачаш от кораба, само заради няколко зли думи от отхвърлена жена? Кажи й да си го начука!

— Не, не е само това, въпреки че нямам нужда от нокти, забити в гърба ми.

Кейт извърта очи.

— Приятелко, ти си сляпа.

— Не, не съм. Аз съм разумна — защитавам се. — И защо го харесваш толкова?

— Не знам — свива рамене. — Просто има нещо в него, нали?

— Да, и то е опасно.

— Не. Той те гледа така, сякаш си центърът на неговата вселена или нещо такова.

— Не бъди глупава! Аз съм центърът на неговия сексуален живот — поправям я и внезапно се замислям върху възможността да съм една от многото жени, които забавлява. Мисълта е болезнена и е още една причина да си тръгна, докато съм все още отчасти незасегната. Кого заблуждавам? Вече съм разкъсана на парчета, но колкото по-дълго позволя тази връзка да продължи, толкова по-лошо ще става.

— Ава, ти си майстор на отричането — присмива ми се тя леко.

— Не отричам нищо.

— Напротив — заявява твърдо Кейт. — Влюбила си се в него. Лесно е да видя защо.

Толкова ли е очевидно? Би трябвало да отрека, но няма да обиждам интелигентността на Кейт.

— Ще си полегна. — Избутвам стола си назад, той остъргва дървения под и ме кара да трепна от пронизващия звук. Махмурлукът се е върнал със страшна сила.

— Добре — въздъхва Кейт.

Оставям я в кухнята, за да се оттегля в убежището на стаята ми, като се плюсвам на леглото и придърпвам възглавница върху главата си. Не мога да градя мечтите си около Джеси Уорд и мисълта е като нож в разкъсаното ми сърце.

Влизам в офиса в началото на новата седмица, но изобщо не се чувствам свежа.

— Добро утро, цветенце! — обажда се Патрик от кабинета си.

— Здравсти! — Опитвам се да звуча жизнерадостна, но се провалям ужасно. Хвърлям чантата си на бюрото и сядам, за да пусна компютъра.

Пет секунди по-късно бюрото ми пици в протест, когато Патрик заема обичайното си място.

— Какво е положението с Ван дер Хаус?

Пресягам се под бюрото, за да извадя малката кутия с мостри, които заряхах в петък.

— Дойдоха в петък — казвам и оставям една част на бюрото. — Той ми прати и имейл със спецификациите и чертежите.

Патрик разгръща купчината мостри — всички в неутрални тонове на бежово и кремаво, някои с шарки, други не.

— Малко са скучни, нали? — сумти той неодобрително.

— Напротив. — Издърпвам прекрасно парче с дебели райета. — Виж!

Той бърчи нос.

— Не са по мой вкус.

— Няма нужда да са — напомням му. Той няма да си купи луксозен апартамент в Лайф Билдинг. — Господин Ван дер Хаус се връща от Дания днес. Каза, че ще ми се обади, за да посетя сградата. Ще отида, ако не възразяваш.

Патрик се изправя и аз изпълнявам обичайното си трепване при изскърцването на бюрото.

— Да, действай! — Оглежда ме подозрително. — Кажи ми да си гледам работата, ако искаш, но не изглеждаш на себе си. Станало ли е нещо?

— Не, добре съм. Честно.

— Сигурна ли си?

— Да, Патрик. — Опитвам се да звуча убедително, но се провалям с гръм и трясък. Телефонът ми започва да подскача по бюрото и песента на Сам Спаро^[1] Black and Gold^[2] започва да гърми в офиса. Мръщя се, когато виждам името на Джеси да проблясва по екрана. Отново е бърникал в телефона ми. Сърцето ми подскача и то не от щастие. Не мога да говоря с него. Ако чуя гласа му, ще направя грешка.

— Ще те оставя да говориш, цветенце. Дръж красивата си брадичка вдигната! Това е заповед.

Патрик ме оставя, докато аз се опитвам да накарам телефона да млъкне, но още щом спира, започва да пее отново. Натискам копчето, за да му взема думата и го оставям на бюрото. Заемам се с пощата и откривам имейл от Микаел. Кратък е, но има достатъчно информация, за да започна да подготвям проектите си.

След като е звънял петнайсет минути, телефонът ми издава сигнал за съобщение, но вместо да го изтрия, което би било разумното действие, аз го отварям.

ВДИГНИ СИ ТЕЛЕФОНА!

Сам Спаро отново започва да свири и аз карам телефона да млъкне... отново. Няма да свърша никаква работа с тази скорост. Идва още едно съобщение.

Ава, говори с мен, моля те! Какво съм направил?

Слагам телефона на тих режим и се опитвам да забравя за него. Какво е направил? Нищо, наистина, но съм сигурна, че ако му дам възможност, ще направи. Или? О, не знам. Но инстинктът ми казва да се махна.

— Сал, ако някой се обади в офиса, кажи, че разговарям по мобилния телефон, става ли? — Знам, че вероятно това ще бъде следващият му ход.

— Добре, Ава.

Започвам работата по колажите и по скиците за Микаел. Дори не съм видяла още апартаментите, но имам добра идея и изненадващо за мен съм доста развълнувана.

Отскачам до павилиончето в почивката, вземам си сандвич и се връщам в офиса да го ям. Сали ме информира, че докато съм била навън, се е обадил мъж, но не е оставил съобщение. Разбира се, знам кой е.

Упорито не поглеждам телефона си, с изключение на обаждането от Микаел, с когото се уговарям да посетя „Лайф Билдинг“ утре. Той е задържан в Дания до края на седмицата, затова ще се срещна с личната му асистентка направо в сградата в девет сутринта. Часовникът удря шест и аз съм доволна от това, че успях да се съсредоточа и да поработя, и то продуктивно. Денят е изтекъл.

Пристигам в „Лайф Билдинг“ на следващата сутрин точно навреме, въпреки че се успах. Излишно бързах. Асистентката на Микаел закъснява, затова сядам и се възползвам от възможността да звънна на мама и да проверя всичко ли е наред в Нюкий. Наред е, а Дан пристига в понеделник. Това повдига духа ми. Когато затварям, се вирам в телефона си и най-последно събирам сили да проверя множеството пропуснати обаждания и съобщения. Всички са от Джеси, с изключение на едно съобщение от Кейт снощи, в което ми казва, че ще остане у Сам. В бързането ми сутринта не съм забелязала, че я няма. Отговарям, че съм спала, когато е писала, и че чак сега виждам съобщението. Все още чувам упоритото тропане на Джеси на вратата снощи, докато аз се криех под завивките като уплашено дете.

— Вие сигурно сте госпожица О’Ший — вдигам поглед и виждам дребна блондинка, протегнала ръка към мен. — Аз съм Ингрид. Микаел ви уведоми, че ще бъда тук, да? — датският ѝ акцент е много силен.

— Ингрид, наричай ме Ава, моля те! — Изправям се и поемам ръката ѝ, разтърсвайки я леко. Тя изглежда толкова крехка.

Усмивва се и кимва.

— Ава, разбира се.

— Микаел ми се обади вчера, за да ми каже, че е задържан в Дания.

— Да, така е. Аз ще ти покажа сградата. Работите не са съвсем приключили, затова трябва да си сложиш тези неща. — Тя ми подава

жълта каска и отразителна жилетка. Надявам ги, докато тя натиска копчето на асансьора. — Ще започнем от панорамния апартамент. Много е подобен по разположение на този в „Луссо“. — Асансьорът пристига и ние влизаме вътре. — Запозната си с „Луссо“, разбира се — усмихва се тя.

— Да, запозната съм с „Луссо“ — отвърщам на дружелюбната ѝ усмивка. „По-запозната, отколкото предполагаш!“ Отхвърлям блуждаещите си мисли и започвам да ровя в чантата си за папката.

— Пристигнахме. — Асансьорът отваря врати направо в панорамния апартамент.

— След теб, Ава.

— Благодаря. — Влизам в обширното пространство и моментално забелязвам, че този панорамен апартамент е почти същият като онзи в „Луссо“.

— Виждаш, че тук сме използвали дъб. Всички прозорци и врати са от материали, които щадят околната среда. Сигурна съм, че Микаел те е информирал за тази част от изискването в имейла, който ти е пратил. — Поглеждам я и тя сигурно е доловила празното ми изражение, защото се засмива и поклаща глава. — Не го е споменал в имейла, така ли?

— Не — отговарям и се моля да съм го прочела правилно и изцяло.

— Ще трябва да му простиш. Малко е разсеян заради развода.

Развод? О, това ли го е задържало в Дания? Мисля, че е неуместно тя да ми споменава толкова интимна подробност от личния живот на Микаел.

— Смятай ме за осведомена! — усмихвам се.

През следващите няколко часа Ингрид ме разхожда из цялата сграда. Правя снимки на пространството и водя записки по пътя. Микаел и партньорът му определено знаят как да строят модерни, луксозни сгради. Гледките към Холанд парк и към града са невероятни.

Накрая се озоваваме отново в основното фоайе.

— Благодаря, че ме разведе, Ингрид. — Свалям каската и жилетката.

— За нищо, Ава. Имаш ли всичко, което ти е необходимо?

— Да, ще чакам Микаел да ми се обади.

— Каза, че ще ти звъне в понеделник. — Тя стиска ръката ми.

Сбогуваме се и аз се отправям към офиса, като по пътя се обаждам на лекаря си. Трябва да ми изпише нови хапчета. Уреждам си час за четири днес, което е облекчение. Не че планирам да правя много секс в близко бъдеще. Напоследък имах достатъчно, за да ми държи влага известно време.

— Добър ден! — припявам към Том и Виктория, докато влизам в офиса.

Том се мръщи и поглежда часовника.

— Опа! Закъснявам за госпожа Бейнс. Тя ще има котенца. Ще се върна, след като усмиря смахнатата стара птица — съобщава той, събира чантата си и излиза от офиса.

— Добре ли си, Виктория? — питам и се приземявам на бюрото си. Тя се е заблеляла. — Ало! — извиквам.

— А? О, съжалявам. Бях на светлинни години от тук. Какво каза?

— Добре ли си?

Тя се усмихва весело и отмята русите си къдри през рамо.

— Няма как да съм по-добре.

— И защо така? — питам с вдигната вежда.

Тя се кикоти като момиченце.

— Имам среща с Дрю в петък вечер.

Знаех си, въпреки че все още не мога да приема идеята за връзка между вятърничавата Виктория и сериозния Дрю.

— На хубаво място ли?

Тя свива рамене.

— Не каза. Просто попита може ли да ме изведе. — Мобилният ѝ телефон звъни и тя се извинява, точно когато моят телефон издрънчава от получено съобщение. От Кейт.

Тъкмо си включихме телефоните. Бях... заета. Виждала ли си Джеси?

Заети? Сам и Кейт „заети“ — вероятно е благодат.

Не.

Няма нужда да казвам нищо повече от това и се надявам Кейт да не реши, че трябва да ми отговори и да ми каже това, което вече знам. Ще ми се.

Добре. Схващам картинката. Само да знаеш, че двамата със Сам имаме 30 пропуснати обаждания. И Сам говори с него. Не е щастлив, но поне вече знае, че си жива.

Какво мисли той, че може да ми се е случило? Отново се вторачвам в компютъра си и отново заглушавам телефона си, щом почва да дрънка Black and Gold, но след като рефренът се повтаря три пъти с подскачане, напълно изключвам звука. Мъжът е упорит трън в задника.

— Изчезвам — обажда се Виктория и става от бюрото си.

Махам ѝ за довиждане и започвам да преглеждам пощата си, а после правя копия на някои скици, които да изпратя на доставчиците.

Става три часа и отивам да правя кафе.

— Ава? — чувам Сали да ме вика. Показвам глава през вратата на кухнята и я виждам да държи телефона. — Един мъж те търси, но не иска да каже кой е.

Сърцето ми скача в гърлото. Знам адски добре кой е.

— На изчакване ли е?

— Да. Да те свържа ли?

— Не! — изкрещявам и горката нервна Сара трепва. — Съжалявам. Кажи му, че не съм в офиса!

— О, добре. — Тя изглежда ококорена и обърквана, докато натиска копчето на телефона, което ще я свърже отново с Джеси. — Съжалявам, господине, Ава е извън офи... — Тя подскача един метър във въздуха и изпуска слушалката със силно изтропване. Пипа неуверено по бюрото, докато го вдигне отново. — Аз... аз... аз... съ... съжалявам, господине... — Горката Сали заеква неудържимо, което ми показва, че Джеси ѝ крещи по телефона. Изпитвам ужасна вина, че я подлагам на това. — Господине, моля ви... Аз... аз ви уверявам, че тя... не е тук.

Гледам я как психява на бюрото си и ме гледа ококорена и зашеметена, докато Господин Невротик я напада словесно. Усмиввам ѝ се извинително. Ще ѝ купя цветя.

Телефонът е затворен и тя ме поглежда шокирана.

— Кой беше това? — Ще се разплаче.

— Сали, толкова съжалявам. — Бързо грабвам кафетата от кухнята (единственото предложение за помирение, което мога да измисля в момента) и отнасям това на Сали на бюрото и.

Тя въздъхва дълго и разгневено.

— Някой се нуждае от прегръдка^[3]! — започва да се кикоти.

Напълно съм зашеметена. Очаквах сълзи и нервен срыв, но вместо това Сали се шегува. Поглеждам към обикновената и незабележима Сали, която се смее, и също започвам да се смея с истински смях, който предизвиква сълзи в очите ми и спазми в корема. Сали се присъединява към истерията ми.

— Какво става? — идва гласът на Патрик откъм бюрото му.

Махвам с ръка във въздуха към него, той извърта очи и се връща към компютъра си, клатейки глава раздражено. Не бих могла да му кажа, дори да бях в състояние да говоря. Оставям Сали да реве и се отправям към тоалетната да се оправя. О, това е толкова хубаво. Видях Сали в изцяло нова светлина. Харесвам саркастичната Сали.

Когато най-после съм се стегнала и съм почистила потеклата спирала, осведомявам Патрик, че отивам на преглед при лекаря.

— Съжалявам, Сали. Не мога да те погледна — изтърсвам набързо, докато минавам покрай бюрото и, за да изляза от офиса и чувам как тя отново се кикоти. Успокоявам се и тръгвам към метрото.

[1] Sam Sparro — австралийски певец. — Б.пр. ↑

[2] Black and Gold — „Черно и златно“. — Б.пр. ↑

[3] В 70-те години на 20-и век в Западна Европа се заражда течение, представителите на което призовават хората да се прегръщат по-често в израз на обич и за намаляване на гнева и омразата. Скоро след това в някои страни на Стария континент 4 декември е обявен за Ден на прегръдката. — Б.пр. ↑

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

След като получавам лекция от доктор Монро — нашият дългогодишен семеен лекар, взимам новата си рецепта и се отправям към аптеката, за да купя хапчетата. Прибирам се вкъщи малко преди шест и съм изненадана, че Кейт не е там.

Вземам душ, преобличам се и вадя телефона от чантата. Въртя очи, щом виждам двайсет пропуснати обаждания. Трия още пет съобщения, без да ги отворя, защото знам, че ще бъде грешка да ги чета и влизам в кухнята точно когато телефонът ми започва да сватка в ръката ми.

Отварям хладилника, взимам вино и решавам, че са ми нужни малко смелост и издръжливост. Ситуацията става глупава. Вдигам телефона.

— Ало.

— Ава! — гласът му е отчаян и задъхан.

— Джеси — поемам дълбоко въздух уверено. — Не мога повече да те виждам.

— Не! Ава, изслушай ме...

Смелостта ми е краткотрайна. Затварям, поемам въздух и дишам дълбоко, докато си наливам вино, но бутилката издрънчава в чашата, когато на вратата се чува страшно думкане.

— Ава!

Затварям очи и търся сила. Бях изтезавана снощи от неуморното му тропане по вратата. Съседите сигурно ще викнат полиция.

— Ава! — реве той и тропа отново.

Минавам спокойно през антрето и поглеждам през шпионката. Джеси се вира нагоре към прозореца. Изглежда обезумял, но няма да му отворя. Би било огромна грешка да се изправя лице в лице с него. Гледам как държи телефона си до ухото, а моят отново започва да проблясва в ръката ми, но отказвам обаждането и той поглежда телефона шокиран.

— Ава! Отвори шибаната врата!

— Не — прошепвам, сякаш може да ме чуе. Едва не получавам инфаркт, когато виждам Сам да паркира своето порше.

Кейт излиза и приближава Джеси, който размахва ръце като лунатик. Сам се присъединява към тях и разтрива рамото му за утеха. Говорят малко и Кейт ги повежда по пътеката към предната врата.

— Боже, Кейт! — Стоя като пълна тъпачка наред дневната. Чувам как предната врата се отваря, забива се в стената зад нея, а после чувам тропота на тежки стъпки, които бързат нагоре по стълбите. Джеси минава с трясък през вратата на дневната. Гневът по лицето му се сменя с облекчение, след което е сменен от чиста ярост. Сивият му костюм изглежда съвършено изгладен, за разлика от чорлавата му коса и потното чело.

— Къде беше, МАМКА МУ? — поразява ме с вика си, а дъхът му буквално минава като вятър покрай ушите ми.

Стоя и се вирам в него без никаква представа какво да кажа. Той да не е изпаднал в някаква заблуда, че отговарям пред него? Кейт и Сам приближават мълчаливи и загрижени. Поглеждам към Кейт и клатя глава. Умирам си да я попитам дали харесва този Джеси.

— Ние ще отскочим до „Петела“ за едно питие — казва Сам тихо, хваща ръката на Кейт и я издърпва надолу от дневната. Тя не се опитва да го спре. Гледам ги как тръгват и наум проклинам страхливите задници за това, че ме оставят да се справям сама с този откачен мъж.

Той поема няколко пъти въздух, за да се успокои, гледа към тавана уморено и накрая отново забива разярен поглед към мен. Пронизва ме дълбоко.

— Някой да не се нуждае от напомняне?

„Какво?“ Сигурно съм си ожулила брадичката, защото ченето ми току-що увисна до пода.

— Не! — крещя и изхвърчам покрай него към кухнята. Имам нужда от питие! Той идва след мен и гледа как хвърлям телефона на плата и как отварям бутилката вино. — Ти си истинско копеле! — крещя и наливам вино с треперещи ръце. Кипя от яд. Извъртам се и му хвърлям най-злия си поглед. Той трепва леко, което ме изпълва с огромно задоволство. — Получи каквото искаше. Аз също. Да не се ебаваме! — изстрелвам. Не съм получила каквото исках, ни най-малко, но пренебрегвам гласа в главата ми, който ми крещи. Трябва да спра

това, преди да бъда повлечена още повече в дълбоката вода, каквато е Джеси Уорд.

— Внимавай с шибания език! — крещи той. — За какво говориш? Не съм получил каквото исках.

— Искаш още ли? — бързо гаврътвам виното. — Е, аз не искам, така че спри да ме преследваш, Джеси! И престани да ми крещиш! — Залагам на грубост, но се боя, че вероятно опитът ми е доста жалък. Нещо трябва да му подейства. Отпивам още една огромна глътка от виното, но той го изтръгва от ръката ми и го хвърля в мивката. Трепвам при звука на счупено стъкло, който отеква във въздуха.

— Няма нужда да пиеш като шибана петнайсетгодишна тийнейджърка! — изревава той.

Свивам юмруци, докато използвам цялата си воля, за да се успокоя.

— Махай се! — изкрещявам. Опитите ми се провалят ужасно. Чувствам се безумно отчаяна.

Присвивам се, когато той изревава от безсилие и забива юмрук във вратата на кухнята, като оставя голяма вдлъбнатина в дървото.

Не мога да направя нищо повече, освен да гледам с опулени очи и стиснати устни реакцията му към решението ми да го отхвърля. Той се обръща с лице към мен, разтърсва леко ръката си и ме поглежда право в очите, а зеленият му взор се нахвърля върху мен.

Мамка му, това сигурно боли. Готова съм да отида до фризера за малко лед, но Джеси тръгва към мен. Стискам с ръце ръба на плота зад себе си и гледам как приближава. Той застава пред мен и притиска с ръце моите и мехващат в капан.

Той ми се намръщва, диша тежко, а после залепва устни върху моите. Дъхът ми буквално е изсмукан от мен, докато се гърча под него, като се опитвам да се освободя. Какво прави той? Всъщност знам точно какво прави. Ще ме цапардоса с напомнящо чукане. Прецакана съм.

Той притиска устните си по-силно към моите, но аз не приемам целувката му. Продължавам да си казвам, че това е лошо и че е скапано грешно. Ще страдам още повече, ако го приема, сигурна съм в това. Вяло се опитвам да се освободя, но той изръмжава и ръцете му се стягат върху моите. Няма да ме пусне. Отчаяните ми опити да спра това са осуетени от явното му решение да ме пречупи.

Езикът му се плъзва по долната ми устна, но аз продължавам да държа устата си затворена и треперя в усилието си да се преборя с реакцията, която той предизвиква в мен. Знам, че ако омекна, играта ще свърши, затова упорито стискам устни и се моля той да се откаже.

Той пуска една от ръцете ми и аз моментално хващам бицепса му, за да го избутам, но не успявам. Много е силен и при това е непоколебим. Изобщо не се повлиява от хилавите ми опити да се освободя.

Джеси сграбчва хълбока ми здраво и аз подскачам под него, но съм притисната обратно към плота. Хваната съм в капан, но все още непокорно отказвам целувката му, държа устните си затворени и дори обръщам глава настрани, когато той отпуска леко.

— Упорита жена — промърморва и притиска устни към врата ми. После започва да ближе и да гризва леко кожата ми и се спуска надолу към рамото с влажни завъртания, а накрая се връща към ухото ми и захваща меката му част.

Стискам очи и се моля самоконтролът ми да устои на това докосване. Ноктите ми се забиват в напрегнатата му ръка и аз стисвам устни от страх да не извикам от удоволствие.

Ръката му пуска хълбока му и се придвижва бавно през корема ми покрай колана на шортите.

— Моля те! Моля те, спри!

— Ти спри, Ава! Просто спри! — Той плъзва показалец под плата и го прокарва от ляво надясно с леки равномерни погалвания, докато нашествието на устните му продължава върху ухото и шията ми. Иде ми да извикам от безсилие.

Коленете ми се подгъват от съприкосновението на телата ни, от което ме заливат яростни тръпки. Чувам тихия смях на Джеси, който праща вибрации по гръбнака ми и предизвиква бавно равномерно туптене в утробата ми. Стискам бедра, премествам ръката си върху гърдите му и се опитвам да го избутам, но това е напразно. Дори не знам защо си правя труда. Един удар на сърцето ме дели от това да се предам. Главата ми сякаш ще се пръсне и не съм сигурна дали ще бъде от удоволствие, или от смущение.

И тогава ръката му се заравя в бикините ми, пръстите му разделят сърцевината ми и пращат електрически искри през мен. Той докосва клитора ми съвсем нежно и аз трепвам, устата ми се отваря и

аз изпускам предателски вик на удоволствие. Той се възползва напълно от слабостта на волята ми. Пъхва език в устата ми, изследва и обикаля всеки ъгъл, а палецът му бавно прави кръгове около пламтящата ми сърцевина.

Целувам го.

— Пусни ръката ми! — въздъхвам и свивам мускулите на ръката си.

Той явно знае, че ме е покорил, защото пуска ръката ми със стон и стиска тила ми мигновено. Мятам ръце около врата му, за да го придърпам по-близо. Просто така. Свършвам с вик, който е смес от чисто блаженство и вбесяващо безсилие.

— Спомни ли си вече? — прошепва той тихо в устните ми и измъква ръката си. Въздъхвам и вдигам натежалите си очи, за да срещна зеления му взор. Не му отговарям. Той не настоява. Просто се навежда и целува нежно устните ми.

Вдига ме на плота.

— Защо продължаваш да бягаш от мен? — Очите му изучават моите, а ръце му са отстрани на бедрата ми.

Отпускам глава. Не мога да го погледна. Какво да му кажа? Че съм се влюбила в него? Не, вместо това свивам рамене.

Той поставя показалец под брадичката ми и повдига отново главата ми, така че съм принудена да застана срещу болезнено красивото му лице.

Вдига вежди към мен в очакване.

— Кажи ми, бебче!

Въздъхвам.

— Ти ме разсейваш. Не искам да бъда наранена.

Поглеждам към него. Той хапе долната си устна, а зъбчатите колелца на мисълта му прегряват. Не знае как да отговори на това.

— Разсейвам ли те?

— Да.

— От какво те разсейвам?

— От решението ми да бъда разумна — отговарям тихо. Опияняващият ефект на тялото му се натрупва много дълбоко в мен. Той каза, че ще ме накара да се нуждая от него и спазва думата си.

— Ава, трябва да знаеш едно нещо. Ще направя всичко, за да не те нараня. Моля те, не бягай от мен! — Той се навежда и докосва

устните ми. — Сега ще те разсея още малко. Трябва да се сприятелим — niskият му глас подпалва отново страстта ми към него. Думите му ми действат утешително. Той ме хваща за задника и ме плъзва по плота, така че да сплета крака около кръста му.

Обвивам ръце около врата му, той излиза от кухнята, носейки ме, влиза в стаята ми, изритва вратата зад себе си, поставя ме на края на леглото и издърпва потника през главата ми. Голите ми гърди изскачат на свобода и по устните му плъзва усмивка, докато ме гледа в очите. Потникът ми е захвърлен на пода. Джеси хваща колана на шортите ми и ме насърчава да повдигна дупето си, за да може да ги смъкне по краката ми, хващайки и бикините ми с тях.

— Стой тук! — нарежда и издърпва вратовръзката си. Искри от очакване заливат цялото ми тяло, докато гледам как Джеси се съблича бавно пред мен. Очите ми автоматично биват привлечени от белега му. Отчаяно искам да разбера как се е появил.

— Погледни ме, Ава!

Тонът му кара да прикова погледа към лицето му. Той свлича боксерките по краката си, а възбуденият му член изскача на нивото на очите ми. Ако се пресегна напред и отворя уста, аз ще контролирам ситуацията. Поглеждам към Джеси и забелязвам порочната му усмивка и пламтящите очи.

— Отчаяно искам да бъда в теб — казва той мрачно. — Нямам търпение да чукам устата ти, но това ще стане по-късно. Длъжница си ми.

Усещам как стомахът ми се свива, когато Джеси се навежда, хваща кръста ми, качва се на леглото над мен и ме полага нежно под себе си. Той разтваря бедрата ми и се настанява между тях, като подпира лакти от двете страни на главата ми и ме гледа нежно. Мога да се разплача.

— Повече никакво бягане, Ава — казва той и ме гледа настойчиво. Бавно се отдръпва назад, а после се гмурка дълбоко в мен. Изстенвам и нагласявам ръцете си върху гърба му, като леко се измествам под него. Изпълването е невероятно. Той издишва бавно и контролирано, а бръчката се е врязала в челото му, блеснало от пот.

Устоявам на порива да свия мускули около него — той се нуждае от миг. Очите му се затварят, дългите му мигли хвърлят сенки върху бузите му, а главата му се отпуска до моята, докато той се бори да

успокои дишането си. Чакам търпеливо и прокарвам длани нагоре-надолу по ръцете му, повече от щастлива да лежа и да гледам този красив мъж толкова отблизо. Той знае, че сега се нуждая от нежния Джеси.

След няколко мига вече се е стегнал и вдига глава отново, за да ме погледне. Сърцето ми се свива в гърдите. Толкова обичам този мъж!

Той се надига, подпира се на ръце, а после лениво се отдръпва и постепенно навлиза отново в мен.

Мъркам. Мили Боже! Той повтаря възхитителното движение пак и пак, като ме наблюдава през цялото време.

— Ава, когато отново се изкушиш да избягаш, помисли как се чувстваш точно сега! Помисли за мен!

— Да. — Въздишам и се мъча да забавя бързо натрупващото се напрежение. Но наистина се замислям. Това е проблемът и той е неизбежен. Той нахлува във всеки ъгъл на ума ми.

Повдигам таза си, за да посрещна всеки негов тласък, а той се спуска към мен и поема устните ми бавно и лениво, езикът му се движи в същия изгарящ ритъм като бедрата му.

Хленча и забивам нокти в ръцете му, докато той бавно навлиза в мен, прави кръг дълбоко и се оттегля лениво отново и отново. Не мога да се сдържам още много. Как успява да направи това с мен?

— Това хубаво ли е? — прошепва.

— Твърде хубаво — изпъшквам.

— Така е. Готова ли си, жено? — пита.

Хапя езика му.

— Готова съм.

— Добре, бебче. Позволи му да се случи!

Мъчителното разтърсване, което преминава през тялото ми, ме кара да свия мускули около пениса на Джеси и аз започвам да треперя диво, докато стена, залята от мощно освобождение. Поредният дълбок тласък е последван от конвулсия и аз усещам топлата сперма на Джеси в утробата си. Той остава дълбоко в мен и стиска очи, докато нежно целува устните ми и стене ниско. Пулсирането му кара мускулите ми да се свият около него точно в мига на неговото освобождение. Пресушавам го.

— Боже, липсваше ми — прошепва и заравя лице в извивката на врата ми, където се сгушва, преди да се извърти по гръб. Повдига ръка

и аз се премествам върху топлото му тяло и полагам буза на стегнатите му гърди.

— Обичам сънливия секс с теб — размишлявам замечтано.

— Това не беше сънлив секс, бибче. — Той отмята косата от лицето ми със свободната си ръка.

— Тогава какво беше?

Целува челото ми нежно.

— Това беше секс за наваксване.

О, нов вид.

— Тогава ми харесва сексът за наваксване.

— Не го харесвай твърде много! Няма да се случва често.

Пробожда ме разочарование.

— Защо?

— Защото ти няма да бягаш повече от мен, а аз не планирам да бъда далеч от теб. — Той диша в косата ми. — Изобщо.

Усмивам се на себе си и премятам крак върху бедрата му. Той хваща коляното ми и прави кръгове с палеца си, докато аз проследявам с пръсти повърхността на белега му.

— Как се случи това? — питам, като проследявам линията отстрани.

Той вдишва уморено.

— Как се случи кое, Ава? — тонът му не оставя място за коментари по темата. Той не иска да говори за това.

— Нищо — прошепвам тихо и си отбелязвам да не питам повече.

— Какво ще правиш утре?

— Сряда е. Ще работя.

— Вземи си почивен ден!

— Какво? Просто така?

Усещам как свива рамене.

— Да. Дължиш ми два дни.

Казано от него всичко изглежда толкова просто. За него няма проблем, защото има собствен бизнес и не отговаря пред никого. Аз, от друга страна, имам клиенти, шеф и купища работа за вършене.

— Имам твърде много работа. Освен това ти ме изостави за четири дни — напомням му.

— Тогава ела с мен сега! — Той ме стиска малко по-силно.

— Къде?

— Трябва да отскоча до имението и да уредя няколко неща с Джон. Можеш да вечеряш, докато ме чакаш.

В никакъв случай! Няма да отида в имението и да рискувам да се сблъскам с нацупените устни.

— Ще остана тук. Не искам да ти се пречкам — казвам тихо и се надявам той да не настоява. Още едно спречкване със Сара няма да е добър завършек на деня.

Претъркулва ме по гръб и заковава китките ми отстрани до главата ми, докато се извисява над мен.

— Не приемам отказа ти — отпуска лице между гърдите ми и прокарва пътечка с целувки до зърното ми. — Ще дойдеш.

Зърното ми се втвърдява под нежния му въртящ се език и дишането ми се накъсва.

— Ще се видим утре — насилвам думите да излязат въпреки затрудненото ми дишане.

Зъбите му се стягат около зърното ми и той поглежда нагоре към мен усмихнат.

— Хммм... Вразумяващо чукане? — предлага, без да пуска гърдата ми.

Чувам предната врата да се отваря с гръм и смехът на Кейт и Сам се понася нагоре по стълбите. Поглеждам към Джеси, който все още държи зърното ми, и безсилието, което се отразява на лицето му, ме оставя тайно доволна. Бих приела вразумяващо чукане по всяко време, но в това, което той цели да ми начука точно в този случай, няма никакъв разум. Защо да искам да се въвличам в словесен двубой със Сара?

Той пуфти детински и пуска зърното ми.

— Не допускам, че можеш да си държиш устата затворена, докато ти начуквам малко разум?

Вдигам вежди. Знае, че е невъзможно.

— О, мамка му! — оплаква се, докато се вдига. Коляното му забърсва вътрешната страна на бедрото ми и влажния ми център. От триенето ми се приисква да го дръпна обратно в леглото. Не искам да си тръгва. Той се навежда и ме целува силно и решително.

— Трябва да вървя. Когато ти се обадя утре, ще вдигнеш телефона.

— Да — потвърждавам послушно.

Той се усмихва мрачно и стиска хълбока ми, а аз пицця като малко момиченце и се хвърлям по корем. Тогава усещам опарването. — Той ме шляпва здраво по задника.

— Ох!

— Сарказмът не ти отива. — Леглото леко се измества, когато той става.

Обръщам се, той вече е облякъл ризата си и закопчава копчетата.

— Сара ще бъде ли в имението? — изтърсвам, преди мозъкът ми да филтрира глупавия въпрос.

Джеси спира за кратко, после вдига боксерките си и стъпва в тях.

— Надявам се. Тя работи аз мен.

„Какво?“

— Ти каза, че е приятелка — звуча ревливо и си удрям един шамар наум.

Той се мръщи.

— Да, тя е приятелка и работи за мен.

Прекрасно! Изтърколвам се от леглото и намирам потника и шортите си. Нищо чудно, че винаги се мъкне наоколо. Боже, мразя тази жена. Надявам потника и шортите и се обръщам. Джеси вече е метнал сакото си на раменете. Гледа ме замислено. Дали знае какво мисля?

— Ще облечеш ли някакви дрехи? — пита, докато ме оглежда от горе до долу.

Оглеждам облеклото си, а после насочвам погледа си към него. Веждите ми са вдигнати.

— Аз съм си вкъщи.

— Да, а Сам е отвън.

— Сам изглежда няма скрупули за това, че ходи без панталони. Аз поне съм покрита.

— Сам е екхибиционист — мърмори Джеси, отива до гардероба ми и прокарва ръка по закачалките. — Ето, сложи това! — Подава ми голям, ръчно плетен кремав пуловер.

— Не! — издърдорвам отвратена. Ще припадна от жега.

Той го приближава към мен с решителен мръсен поглед.

— Облечи пуловера!

— Не — казвам бавно и кратко. Той няма да ми диктува какво да обличам, особено когато съм си у дома. Грабвам пуловера от него,

хвърлям го на леглото и гледам как следи движението му във въздуха и падането му върху леглото, а после бавно забива поглед в мен. Зъбите му хапят долната му устна.

— Три — изстъргва той.

Очите ми се разширяват.

— Дразниш ли ме?

Той не ми обръща внимание.

— Две.

— Няма да облека пуловера.

— Едно — устните му се свиват в черта от недоволство.

— Прави каквото искаш, Джеси! Няма да облека този пуловер.

Очите му се присвиват.

— Нула.

Стоим един срещу друг, той с гневно изражение, смесено с частица доволство, а аз се чудя какво ще направи.

Той поклаща глава, издишва бавно, а после тръгва към мен. Стрелкам се през леглото, за да избягам, оплитам се в планината от чаршафи и изписквам, когато усещам топлата му длан да се увива около глезена ми. Джеси ме дръпва през леглото.

— Джеси! — крещя, когато той ме обръща, възсяда ме и приковава ръцете ми под коленете си. — Стани! — Издухвам косата от лицето си и откривам, че ме гледа ужасно сериозен.

— Нека изясним нещо! — Той сваля сакото си, хвърля го на леглото и вдига пуловера. — Ако правиш каквото ти се казва, животът ни ще бъде много по-лесен. Всичко това — той прокарва длан по тялото ми и щипва зърната ми през пуловера — е само за моите очи. — Той премества ръката си зад себе си и забива пръсти във вдлъбнатината над хълбоците ми.

— НЕ! — изкрещявам. — Моля те, не! — започвам да се смея. Боже, ще се напикая!

Той продължава да забива пръсти и да ме стиска и аз започвам да се мятам. Не мога да дишам. Мъчителното му докосване ме докарва до състояние между смях и плач.

— Така е по-добре — чувам го да казва, докато се мятам като обезумяла. Усещам как избутва косата от лицето ми, после притиска устни към моите. — Можеше да спестиш и на двама ни много затруднения, ако просто беше... облякла... шибания... пуловер.

Поглеждам го и се мръщя, когато той става от мен и облича отново самото си. Сядам и откривам, че съм облечена в тъпия пуловер. Как е успял да го направи? Обръщам свиреп поглед към него. Той ме гледа напрегнато, на лицето му няма и следа от веселие.

— Аз просто ще го сваля — изтърсвам.

— Не, няма — уверява ме усмихнат.

Ставам от леглото и се отправям към банята с нелепия пуловер.

— Ти си неразумен задник — мърморя и затръшвам вратата зад себе си.

Изпишквам се и си отбелязвам наум никога повече да не го оставям да стига до нула. Това беше най-лошият ми кошмар. Разтривам горките си малтретирани хълбоци, чувствителната ми плът все още тръпне.

Когато свършвам, откривам Джеси в кухнята със Сам и Кейт, които оглеждат облеченото ми в пуловер тяло. Свивам рамене и си наливам още вино.

— Сдобрихте ли се? — пита Кейт, кацнала в скута на Сам. Той разделя краката си и Кейт се плъзва надолу с писък. Тя игриво го шляпва, преди да ме погледне за отговор.

— Не — промърморвам и хвърлям на Джеси кисел поглед. — И ако искаш да знаеш кой проби дупка във вратата на кухнята, повече не търси! — Соча с чаша към Джеси. — Той също така счупи и чашата ти за вино — добавям като жалка доносница.

Джеси бърка в джоба си, вади с шепа купчина двайсетачки и ги плясва на масата пред Кейт.

— Кажете ми, ако са нужни още! — казва, без да откъсва поглед от мен. Поглеждам към масата. Там има поне петстотин лири. Забелязвам, че не се извини. Какъв арогантен задник!

Кейт свива рамене и прибира парите.

— Би трябвало да покроят разхода.

Джеси пъха ръце в джобовете си, идва бавно до мен и се навежда, докато лицето му е на нивото на моето.

— Харесвам пуловера ти.

— Начукай си го! — казвам много тихо, преди да отпия голяма глътка от виното.

Той се ухилва и целува носа ми.

— Езикът! — предупреждава. Хваща ме за тила, стиснал косата ми в шепи и ме придърпва напред към себе си. — И не пий твърде много! — нарежда и ме целува изпепеляващо. Опитвам се да устоя... малко. Всъщност никак.

— Може би ми трябва напомняне. — Усмивам се и той се засмива.

Когато вече съм свободна и съм възстановила разума си, отпивам още от виното, докато го гледам през ръба на чашата.

Той клати леко глава и вдишва дълбоко, преди да се извърне от мен.

— Работата ми тук приключи — казва той самодоволно и си тръгва.

— Довиждане! — пропява Кейт и се смее.

— Мой човек! — Сам протяга ръка усмихнат. — Ава, къде е любовта?

— В задника му — мърморя, оставям чашата, взимам телефона си и се отправям обратно към моята стая. Чувам Сам и Кейт да се смеят, докато изпълзявам в леглото, облечена в пуловера.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сядам на бюрото си замечтана. В ума ми препускат мисли за успокояващи думи и за невероятно чукане. Дали сексът винаги ще бъде такъв, ако — в моя идеален малък свят — реша да създам връзка с Джеси? Дали той ще раздава команди, а аз ще им се подчинявам? Дали ако не го правя, той ще прави секс с мен и ще ме подчинява с обратно броене и мъчения, докато не омекна, или пък ще се държи грубо, докато не отстъпя. Не мога да отрека, че съществува елемент на забавление в чукането, но трябва да има равновесие в даването и получаването. А аз не съм сигурна, че Джеси знае как да дава — освен ако това просто не е неговият стил на чукане. Имам ли вече връзка с този мъж?

— Ава, подранила си. — Сали влиза в офиса и аз веднага се изкикотвам вътрешно. Вчера я видях в различна светлина.

— Да, събудих се рано — отвърщам. Иска ми се да добавя, че това е заради един невротичен задник, който ме накара да нося зимен пуловер в леглото и заради който се събудих плувнала в пот.

Тя сяда на бюрото си.

— Опитях се да ти се обадя вчера, след като си тръгна.

— Така ли?

— Да. Този ядосан мъж дойде в офиса веднага щом ти излезе.

— Нима? — трябваше да се сетя.

— Да. И настроението му не беше по-добро — каза тя сухо.

Мога да си представя. Усмиввам се.

— Ти прегърна ли го?

Сали изсумтява и се строполява обратно в стола си в пристъп на неударим кикот и аз също започвам да се смее до припадък, като я гледам как буквално се разпада.

Патрик влиза и ни гледа с раздражение, след което се отправя към кабинета си и тръшва вратата зад себе си.

„О, мамка му!“

— Патрик тук ли беше? — питам.

Тя сваля очилата си и започва да ги чисти с подгъва на кафявата си полиестерна блуза.

— Какво? Когато побърканият мъж дойде ли? Не, беше отишъл да вземе Айрийн от гарата.

Изпускам въздишка на облекчение. Какво си мисли Джеси? Той е клиент. Не може да нахлува в офиса и да плаши хората. Трудно мога да определя поведението му като поведение на нормален разочарован клиент. Той вече ме извлече от офиса веднъж.

Входната врата се отваря и момичето, което доставя цветя (онова от „Луссо“) — се изтърколва вътре с два разкошни букета.

— Доставка за Ава и за Сали?

Гледам как Сали едва не припада на бюрото. Обзалагам се, че никога не е получавала цветя. Всъщност вече знам от кого са. Мазното копеле.

— За мен? — Изпълнена с възторг, Сали грабва разноцветния букет от момичето и я насочва към моето бюро.

— Благодаря! — Усмиввам се и взимам букета от кали, преди да се подпиша за Сали и за себе си. — Какво пише в картичката, Сал? — питам, докато гледам как очите ѝ се местят от ляво надясно по редовете.

Тя се обляга назад и слага ръка на сърцето си.

— Пише: „*Моля, приежете моите извинения. Тази жена ме подлудява*“. — Тя вдига разнежен поглед към мен. — Бих искала и аз да подлудявам някой мъж.

Извъртам очи и се връщам на картичката в моите цветя. Обзалагам се, че няма извинение. А и Сали не би казала това, ако е потърпевша от неразумното, невротично поведение на Джеси. Подлудявам ли го? Какъв майтап!

Отварям моята картичка.

Ти си тази, която чакам от много време...

Дж х.

Моята сантиментална страна почти губи съзнание, но здравомислещата част от мозъка ми — тази, която не е напълно погълната от Джеси — крещи, че Тази всъщност е някоя, която пада на колене и се подчинява на всяка негова заповед, искане и указание. И въпреки че осъзнавам, че правя точно това в редица случаи, имам нужда да запазя самоличността и разума си. Това е ужасно трудно, тъй

като съм изключително развълнувана от този мъж. Аз съм Тази. А дали той е Този? Боже, наистина искам да е.

Тръгвам си късно от работа и докато се мотая по нашата улица, виждам в далечината как Кейт подскача по средата на улицата като някоя рижава откачалка, каквато всъщност е. Наближавам и с известно закъснение виждам ярко розов ван, паркиран до „Марго“, с тази разлика, че този е съвсем нов. Значи Кейт най-накрая е вложила малко пари в нова кола.

— Хубаво возило — казвам, когато наближавам.

Тя се върти наоколо, сините ѝ очи танцуват, а бледите ѝ иначе бузи са зачервени.

— Знаеш ли нещо за това?

Поклащам глава.

— Откъде да знам?

— Прибрах се у дома, а тя беше паркирана тук. Възхищавах ѝ се известно време, после влязох и открих ключовете. Виж!

Тя мушва ключовете под носа ми, като ме приканва да видя бележката, прикачена с връзка към халката на ключовете.

Повече никакви натъртени дупета, моля.

„Не!“ Той не би го направил, нали? Замислям се за бурната му реакция на натъртения ми задник.

— Говори ли със Сам? — питам.

— Да. Той каза, че трябва да говоря с Джеси.

— Защо би казал нещо подобно? — питам.

— Вероятно защото мисли, че Джеси е мистериозният купувач на вана. — Тя извърта очи. — Ако Господаря ми е купил ван, за да не си натъртваш повече задника, тогава аз ще... Ами, просто ще съм изключително доволна от факта, че кожата ти е нежна като на прасковка.

— Кейт, не може да приемеш.

Тя ме поглежда с отвращение и аз разбирам, че няма никаква надежда да върне вана. Виждам го във възхитения ѝ поглед.

— Няма начин! Не смей да ме караш да върна колата. Вече я кръстих.

— Какво?

Тя поставя дългите си бледи пръсти върху капака.

— Запознай се с Марго Джуниър! — И тя отпуска тялото си върху розовата ламарина.

Раздразнено поклащам глава и се отправям по пътеката към къщата.

— Ще направя едно кръгче — вика Кейт.

Не ѝ отговарям. Вместо това се качвам по стълбите и се хвърлям под душа, където бавно отмивам деня от себе си. В момента, в който спирам водата, чувам песента на Стоун Роузес „Истинският“ и почти си чупя врата, докато препускам през площадката. Пак е ровил в телефона ми, но не ми пука. Звъненето спира и на екрана се изписва, че имам осем пропуснати разговора.

О, не, той ще си оскубе косата. Набирам го, докато минавам обратно през площадката. Настанявам се в креслото и поглеждам през прозореца, за да видя дали Кейт се е върнала.

Не е, но Джеси крачи нагоре-надолу по градинската пътека и типично за него изглежда божествено в дънки и тънък плетен тъмносин пуловер. Усмиввам се и изтръпвам от глава до пети при вида му. Той натиска бутоните на телефона си като обезумял и както очаквам, моят започва да свети в ръката ми.

— Ало? — казвам хладно и спокойно.

— Къде беше, по дяволите? — излайва той в слушалката.

— Къде си ти? — контрирам. Разбира се, знам чудесно къде е. Стоя на прозореца и гледам как прокарва ръка през косата си, но в този момент той пристъпва на площадката пред входната врата и се скрива от погледа ми.

— Пред Кейт съм и ритам входната ѝ врата — отсича той. — Твърде много ли е да искам да отговаряш още на първото ми позвъняване?

— Бях под душа — казвам, докато слизам към входа.

— Взимай телефона с теб! — Той е напълно вбесен, което ме кара да се усмихна. Обичам всяка частица от неговата лудост.

— Няма нужда да ми крещиш. — Поглеждам през шпионката и се разтопявам на място, щом виждам как се е подпрял на стената на площадката.

— Извинявай — казва меко. — Ти ме подлудяваш. Къде си?

Гледам го как се плъзва надолу, докато задникът му стига земята, а главата му клюмва. Така не мога да го виждам. Отварям вратата.

— Тук.

Той поглежда нагоре и отпуска телефона от ухото си, но не прави опит да се изправи. Просто ме гледа, а по красивото му лице се изписва облекчение. Излизам навън и прилякам до отсрещната стена, така че сега седим един срещу друг, коляно до коляно. Очаквам, че ще ме хвърли вътре, защото съм полугола, но той не го прави. Вместо това се протяга и слага голямата си ръка върху голото ми коляно и аз не съм твърде изненадана, когато по тялото ми се разливат огнени искри.

— Помислих...

— Че пак съм избягала — довършвам вместо него, като отпускам ръка върху неговата на коляното ми. — Бях под душа.

— Къде са дрехите ти? — Той оглежда обвитото ми в хавлия тяло.

— В гардероба — отговарям сухо.

Ръката му изчезва под кърпата и той ме стисва над бедрото. Аз подскачам и изпускам кърпата.

— Сарказмът не ти отива, жено.

— Извинявай — пелтеча. Той отдръпва ръката си и аз се отпускам. — Сали хареса цветята.

— А ти хареса ли твоите?

— Харесах ги. Благодаря.

— Мой човек!

Виждам, че Сам се качва по пътеката, а когато отново поглеждам към Джеси, той сякаш ще припадне. Очите му са широко отворени. Той скача и ме придърпва, като полага огромно усилие да ме запази покрита с кърпата.

— Сам, да не си направил и крачка повече! — крещи. Аз съм вдигната и напъхана през вратата със скорост, при която бих могла да си счупя врата. Чувам как Сам се смее, докато Джеси ме взима на ръце и тича по стълбите, като мърмори как ще избоде нечии любопитни очи. После ме хвърля на леглото.

— Облечи се. Излизаме.

Врътвам глава. „Няма да ходя в имението“ — решавам, докато ставам от леглото вече без кърпа и се отправям към тоалетката.

— Къде?

Той се визира в извивките на бедрата ми.

— Докато тичах, ми хрумна, че все още не съм те водил на вечеря. Имаш най-невероятните крака. Обличай се! — Той кимва към гардероба ми.

Ако има предвид да вечеряме в имението, не участвам. Ще избягвам това място на всяка цена, ако тя е там. А шансовете да е там — като се има предвид, че работи за него — са много големи.

— Къде — питам отново, докато мажа краката си с кокосово масло.

— В малък италиански ресторант. Облечи се, преди да съм си прибрал дълговете.

Ставам и започвам бавно да втривам крема.

— Дългове ли?

Веждите му се вдигат.

— Длъжница си ми.

— Нима? — Мръщя се, но знам точно за какво говори.

— О, да. Ще чакам отвън, за да не се изкуша да те обладая. — Усмива ми се закачливо. — Не искам да мислиш, че всичко е заради секса. — И той се отправя навън.

Тези няколко думи ми оправят настроението. Може би довечера ще открия какво става в тази красива и пълна със сложни мисли глава.

Спираме пред малък италиански ресторант в Уест Енд. Слизам от колата, Джеси идва към мен, хваща ръката ми и ме издърпва в нещо, което може да се опише само като всекидневна. Мъждиво осветена, с типично италиански предмети във всяко кътче, залата ме кара да се чувствам като в Италия в средата на осемдесетте.

— Сър Джеси, колко е хубаво да ви видя отново. — Към нас се приближава дребен италианец с лице, което излъчва щастие.

Джеси стиска ръката му.

— Луиджи, и аз се радвам да те видя.

— Елате, елате! — Луиджи ни въвежда по-навътре в помещението и ни настанява на малка маса в ъгъла. На кремовата покривка са избродирани малки корони. Много е красива.

— Луиджи, това е Ава — представя ни Джеси.

Италианецът ми се покланя.

— А, красиво име за красива жена, да? — Аз се усмихвам и се изчервявам леко на неговата дързост. — Какво би искал сър Джеси?

— Може ли? — пита Джеси, сочейки ми менюто.

Пита мен?

— Обикновено не питаш — промърморвам. Веждата му се вдига, а устните му се свиват, сякаш иска да ми каже „не насилвай късмета си“. Оставям го да избере. Той явно познава менюто.

— Добре, Луиджи. Искаме два пъти фетучини с тиквички, пармезан и лимонов сос, бутилка „Фамилия Анселма Бароло“ от двехилядната година и вода.

Луиджи записва поръчката ни бързо и се отдръпва.

— Да, да, сър Джеси.

Джеси се усмихва доволно.

— Благодаря, Луиджи.

Италианецът се оттегля припряно и ни оставя в тихия ъгъл на ресторанта.

— Често ли идваш тук? — питам.

Усмивката му става сърдечна, от което коленете ми започват да треперят.

— Опитваш се да ме въвлечеш в лек разговор ли?

— Разбира се. — Усмихвам се, а той се намества в стола.

— Марио, главният барман в имението, настоя да дойда и аз го направих. Луиджи му е брат.

— Луиджи и Марио? — изсумтявам, което прозвучава грубо. Джеси повдига вежди. — Съжалявам, носът ме сърби.

— Разбирам. — Той се намръщва, когато Луиджи се връща с питиетата, но ми сипва малко вино, а на себе си налива вода.

— Поръча цяла бутилка за мен ли? — изгърсвам. — Ти няма ли да пиеш? — Боже, това ще ме отреже.

— Не. Аз карам.

— А на мен ми е позволено, така ли?

Устните му се свиват в права линия, но виждам, че се опитва да потисне усмивка, предизвикана от моето безочие.

— Позволено ти е.

Мръщя се, взимам чашата и отпивам внимателно, докато той ме наблюдава. Виното е хубаво.

— Купил си ван на Кейт.

— Така е.

— Защо?

— Защото не искам да бъдеш подхвърляна насам-натам в багажното на онази таратайка.

Леко поклащам глава на неговата прямота и докато гледам през масата към красивия невротизиран мъж, в мозъка ми изведнъж избухват въпроси.

— Искам да знам на колко години си — заявявам уверено. Това с възрастта е доста глупаво.

Той обхожда ръба на очилата с върха на пръста си, докато ме гледа.

— На двайсет и осем. Разкажи ми за семейството си!

— Аз попитах първа.

— А аз отговорих. Разкажи ми за семейството си!

Поклащам глава отчаяно.

— Те се оттеглиха в Нюкий преди няколко години — въздишам. — Татко имаше строителна фирма, мама е домакиня. Баща ми беше застрашен от втори инфаркт, така че решиха да отидат в Корнуел. А брат ми сбъдна мечтата си да живее в Австралия. Защо ти не ми разкажеш за родителите си? — Следя внимателно, почти неспокойно неговата реакция.

Той отпива от водата и аз съм повече от изненадана, когато най-накрая отговаря.

— Те живеят в Марбея. И сестра ми е там. Не сме говорили от години. Те не бяха щастливи, че Кармайкъл ми остави имението и всичките си притежания.

— Оставил ти е всичко?

— Да. Бяхме близки, а той не говореше с родителите ми. Те не одобряваха това.

— Не са одобрявали това, че сте били близки?

— Определено. — Той започва да хапе устната си.

— Какво има да одобряват? — Вече съм напълно заинтригувана.

Той въздиша. Мога да преценя, че се чувства неудобно от този разговор.

— От момента, в който завърших училище, започнах да прекарвам цялото си време с Кармайкъл. Мама, татко и Амалия се преместиха в Испания, а аз отказах да тръгна с тях. Бях на осемнайсет и никога до този момент не се бях забавлявал повече. Останах с него. Те не бяха доволни от това. — Джеси свива рамене. — Три години по-

късно той почина и аз останах да управлявам имението — разказва това без намек за чувство и отпива още една глътка вода. — Отношенията ни се изостриха след това. Те настояваха да продам имението, но аз не можех. То беше рожбата на Кармайкъл.

Заше метена съм. За пет минути научих повече за този мъж, отколкото за цялото време, откакто го познавам. Защо е толкова приказлив тази вечер? Решавам да се възползвам от предимството — не знам кога ще имам друга възможност.

— Какво правиш за удоволствие?

Зелените му очи заблестяват и той се ухилва порочно.

— Чукам те.

Зяпвам при този тъп отговор, но запазвам самообладание, въпреки че вътрешно се топя.

— Харесва ти да имаш власт в спалнята — заявявам без дори намек от изчервяване. Горда съм от себе си. Уменията му и влиянието му над цялото ми същество ме правят нервна.

— Да. — Лицето му е напълно безизразно.

— Господар ли си? — изтърсвам, след което мислено се пробощдам с прекрасната сребърна вилица пред мен. Как ми хрумна това?

Той започва да кашля, малко остава да изплюе водата си върху мен.

Оставя чашата и взема платнената салфетка, за да избърше устните си, докато поклаща глава с лека усмивка.

— Ава, нямам нужда от подобен род уговорки, за да накарам жената да направи каквото искам в спалнята.

— Ти си много властен — заявявам хладно и се вглеждам във виното си. Ще трябва да приема и това.

— Погледни ме! — заповядва той меко и аз като негова робиня, каквато всъщност съм, вдигам очи и виждам как погледът му омеква, докато той се обляга и се отпуска в стола си. — Така е само с теб.

— Защо?

— Не знам. — Той набързо захапва устната си. — Ти ме подлудяваш.

Въздишам уморено над чашата с вино. Аз ли го подлудявам? „Това важи и за теб, Уорд.“

— Пастата идва. — Вдигам очи и виждам как Луиджи въздиша, докато се приближава.

— Прекрасни хора. — Той поставя две огромни купи пред нас. — Добър апетит!

— Благодаря, Луиджи. — Джеси се усмихва любезно.

Аз побутвам пастата с вилицата и си играя с нея известно време, после опитвам.

— Хубава ли е? — пита Джеси.

Кимвам и започваме да се храним в спокойно мълчание, като от време на време хвърляме по някой поглед един на друг.

— Кога купи панорамния апартамент? — питам.

Той отговаря, преди да поднесе храната до устата си.

— През март. — Изяжда и последната храна и избутва купата настрана, преди да посегне отново към водата.

— Така и не ми каза защо искаше точно аз да работя по разширението на имението. — Не мога да ям повече и също избутвам купата си настрана.

Джеси поглежда останалата храна и отново се обръща към мен.

— Купих жилището и много харесах това, което беше направила с него. Уверявам те, че не очаквах да си толкова забележителна с твоята идеална фигура, матова кожа и огромни кафяви очи. — Той поклаща глава все едно се опитва да пропъди спомена. Чувствам се някак по-добре от мисълта, че и той е бил толкова разтърсен от срещата ни, колкото и аз.

— Ти също не беше точно господарят на имението, когото си представях. — Потръпвам, когато си спомням какъв ефект имаше и има и сега върху мен. — Откъде знаеше къде ще бъда онзи понеделник по обед, когато се блъснах в теб на бара?

Той повдига рамене.

— Имах късмет.

— Разбира се. — Присмивам му се. По-вероятно ме е следил. Поглеждам нагоре и виждам как изкусителните му устни се извиват в усмивка.

— Не бях в състояние да мисля за нищо друго, след като ти напусна имението. Трябваше да те имам.

— Винаги ли получаваш това, което искаш?

Той ме гледа през масата, лицето му е напълно безизразно, когато се навежда напред.

— Не мога да отговоря на това, Ава, защото никога не съм искал нищо достатъчно силно, че да го преследвам толкова упорито. Не и както искам теб.

— Вече ме имаш. — Спирам и се принуждавам да задам единствения въпрос, който не мога да подмина. — И след като преследването приключи все още ли ме искаш?

Той се обляга назад, изучава ме и прокарва пръсти по чашата с вода.

— Повече от всичко.

Издишвам рязко. Не съм сигурна дали от облекчение, или от желание.

— Тогава съм твоя.

Езикът му бавно преминава по долната му устна.

— Ава, ти си моя, откакто се появи в имението.

— Така ли?

— Да. Ще прекараш ли нощта с мен?

— Молиш ме или ми заповядваш?

— Моля те, но съм сигурен, че ако не отговориш правилно, мога да измисля нещо, което да промени намеренията ти. — Той се усмихва леко.

— Ще прекарам нощта с теб.

Джеси кимва с одобрение.

— А утрешния ден?

— Да.

— Вземи си почивен ден — нарежда ми той.

— Не.

Очите му се присвиват.

— Какво ще кажеш за петък вечер?

— Уговорих се да изляза с Кейт в петък вечер — уведомявам го, като устоявам на изкушението да усуча кичур от косата си. Той не може да мисли, че ще съм на разположение винаги, когато иска. Надявам се, че Кейт ще е свободна.

Присвитите му очи мигновено потъмняват.

— Откажи!

Това е нещо, което се налага да изясня — неговото невротично неблагоприятие.

— Ще излезем и ще пийнем по няколко питиета. Не можеш да ме спреш да се виждам с приятели, Джеси.

— Колко точно са „няколко питиета“?

Усецам как веждите ми се събират.

— Не знам. Зависи как се чувствам — гледам го с укор.

Той отново започва да хапе долната си устна и виждам как зъбните колелца в ума му се изтощават. Той се опитва да измисли как да обиколи това препятствие. Аз също не съм от помощ, като се има предвид състоянието, в което бях изпаднала миналата събота.

— Не искам да пиеш, когато не съм с теб — казва твърдо.

— Какъв лош късмет, не мислиш ли? — Боже, колко съм смела!

— Ще видим — казва той по-скоро на себе си.

Седим тихо и се гледаме през масата — той се мръщи, а аз потискам лека усмивка. След няколко мига той се отпуска назад в стола, а очите му са пълни с неизказани намерения. Не отклонявам засрамено очи от съсредоточения му поглед. Напротив, изразявам равностойни намеренията си и неприкритата си покана. Искам го отчаяно, въпреки предизвикателното му поведение.

Луиджи идва, прибира съдовете ни и нарушава момента.

— Харесвате? — пропява той.

Джеси не отклонява поглед.

— Чудесно беше, Луиджи. Благодаря — гласът му е дрезгав и той потропва по масата със средния си пръст. Усецам кракът му да забърсва моя и това е всичко, което е нужно, за да почувствам как всичките ми нервни окончания оживяват и да започна да дишам учестено. Горя от глава до пети... И той го знае.

— Сметката, моля, Луиджи — заповядва той, а приятелският му тон е заменен с настойчивост.

Изглежда Луиджи схваща посланието, защото не ни предлага менюто с десертите, а просто се оттегля и се връща почти веднага с черен поднос, на който има ментови бонбони и парче хартия. Без да поглежда сметката, Джеси става, вади пачка банкноти от джоба на дънките си и оставя няколко на масата. Протяга се, сграбчва ръката ми и казва:

— Тръгваме.

Аз съм изтеглена от стола и завлечена до вратата.

— Бързате ли? — питам, когато хваща лакътя ми и ме насочва към колата. Но той дори не прави опит да забави крачка.

— Да.

Когато стигаме до колата, той ме завърта и ме притиска до вратата. Челото му се опира в моето. И двамата дишаме накъсано в малкото пространство между устните ни. Болезнено твърдят му член е притиснат в корема ми.

О, Боже, искам да ме обладае тук и сега. И ако някой иска да гледа, да върви по дяволите!

— Ще те чукам, докато не видиш звезди, Ава. — Гласът му е суров, той притиска хълбоците си към моите. Аз скимтя. — А утре няма да ходиш на работа, защото няма да си в състояние да ходиш. Влизай в колата!

Бих влязла, но вече не мога да ходя. Напрежението ме е направило неподвижна.

Минават няколко секунди и аз все още не мога да помръдна и на крачка. Той ме издърпва встрани, отваря вратата и внимателно ме поставя на седалката.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Пътуването ни към „Луссо“ е най-дългото, което съм имала. Сексуалното напрежение в колата е мъчително, а Джеси е способен на насилие, когато се оказва невъзможно да изпревари някакъв мудар водач.

Колата занася на завоя пред електронните врати на „Луссо“. Джеси натиска дистанционното за отваряне и барабани нетърпеливо по волана, докато чака.

Усмиввам се.

— Ще получиш удар, ако не се успокоиш.

Той спира барабаненето и ми отправя премежен поглед.

— Ава, получавам по един шибан удар всеки ден, откакто те срещнах.

— Езикът ти е ужасен — казвам, докато вратите се отварят и той паркира бързо и небрежно.

— А ти ще пициш много. Вън! — заповядва.

Не се съмнявам, че ще пиция, но наистина ми харесва, когато го докарвам до безумие. Слизам спокойно от колата и когато най-сетне съм в изправено положение, поглеждам нагоре и го намирам пред мен с много смущаващ поглед на лицето.

— Какво правиш? — пита той, удивен от моето спокойствие.

Поглеждам към черното нощно небе и към доковете, преди да погледна към него.

— Искаш ли да се разходим?

Устата му зейва.

— Искаш да се разхождаме?

— Да, вечерта е прекрасна. — Не успявам да скрия самодоволната си усмивка.

— Не, Ава, искам да те чукам, докато не започнеш да ме молиш да спра. — Той се навежда, сграбчва бедрата ми и ме прехвърля през рамо, като сритва вратата на невероятно скъпата си кола.

— Джеси. — Стомахът ми внезапно се изстрелва в гърлото. — Ще вървя.

Той решително крачи през фоайето на „Луссо“.

— Недостатъчно бързо. Добър вечер, Клайв!

Обхващам гърба на Джеси с ръце, повдигам глава и виждам, че Клайв ни наблюдава. Какво ли мисли за мен? Последния път, когато влязох в „Луссо“, също бях в ръцете на Джеси.

— Не съм пиана — подвиквам, докато гледам как Клайв изчезва от поглед, когато Джеси ме внася в асансьора и нетърпеливо набира кода. Дръзко приплъзвам ръце под дънките му към неговия фантастичен стегнат задник. Чувствам напрегнатото стягане на мускулите и гладката му топла кожа, докато излизаме от асансьора.

— Никакво бавене. Искам да съм в теб сега. Не се опитвай да се бавиш, защото, кълна се в Бог...

— Толкова си романтичен!

— Имаме цялото време на света за романтика.

Усмиввам се на себе си. Той се втурва в апартамента и затръшва вратата зад себе си. Аз се чувствам объркана, когато стига до кухнята, навежда се и ме оставя да стъпя пред него. Все още съм с ръце на раменете му и се опитвам да се ориентирам.

— Знаеш ли, наистина няма да си в състояние да работиш утре. — Топлият му дъх по лицето ми ме разнежва. — Сега се събличай!

Треперя — видимо треперя. Опитвам се да се стегна, но това е невъзможно, докато той ме гледа по този начин. Той слага ръцете си върху моите, сваля ги от раменете си и ги поставя върху корема ми.

— Започни с блузата! — гласът му е дрезгав, изпълнен с частица отчаяние.

Мога да го направя. Мога да бъда смела.

— Значи аз командвам? — питам, като очаквам неговия присмех.

Такъв няма. Той ме гледа леко изненадан от въпроса ми, но не се смее. Не може винаги той да командва.

— Ако това ще те направи щастлива. — Той сваля своя „Ролекс“ и го плъзва на кухненския плот.

Поемам дълбоко въздух и го поглеждам смело в очите. Вдигам ръцете си към най-горното копче и се надявам пръстите ми да се подчинят. С всяко копче, което откопчавам, лицето му застива все повече, а аз ставам все по-дръзка. Ако това не е бавене, не знам кое е.

Разкопчавам цялата блуза, оставям я отворена и гледам, докато очите му буквално остъргват тялото ми, а езикът му обхожда долната му устна. Тогава вдигам ръце към раменете си и започвам да свалям блузата, като умишлено се бавя, докато ръцете ми се спускат по гърдите и надолу и като някакъв необуздан секс маниак я държа отстрани за няколко секунди, докато очите му обхождат тялото ми. Когато погледите ни се срещат отново, аз драматично разтварям пръсти, пускам блузата да се свлече на пода, оставям ръцете си отворени и се завъртам за няколко секунди. Очите му блестят, а челото му е влажно.

— Обичам те в дантела — прошепва.

Усмиввам се, свалям ръце към колана на панталоните си и мързеливо разкопчавам копчето, докато той гледа. Дишането му става все по-учестено с всяка изминала секунда. Почти лишен от невероятния си самоконтрол, той хапе устната си до кръв.

След като всички копчета са откопчани, панталонът ми зейва отворен, а аз заставам с ръце под колана, готова да го смъкна по краката си, но не го правя. Очарована съм от начина, по който Джеси реагира на моя безсрамен стриптийз.

Той ме поглежда, очите му пламтят в отчаяние.

— Бих могъл да ги сцепя за не повече от две секунди.

— Но няма да го направиш — гласът ми е дрезгав и съблазнителен. Смаяна съм от собствената си дързост. — Ще почакаш. — Изритвам обувките си и те летят на няколко метра през кухнята.

Той ги проследява, а после ме поглежда и повдига вежди.

— Отиваш прекалено далеч, не мислиш ли?

Усмиввам се сладко и малко по малко, сантиметър по сантиметър започвам да плъзгам моите три четвърти панталони надолу по краката си. Накрая ги изритвам и оставам само по кораловото си дантелено бельо пред този великолепен мъж. Всичките ми задръжки са паднали. Това е проглеждане.

Той повдига ръка и погалва гърдата ми.

— Не — произнасям твърдо, а ръката му застива над гръдната ми кост. Не ме докосва, но топлината, която излъчва, ме оставя без въздух. Самообладанието ми се пропуква, но аз наистина харесвам тази сила.

— Да ти го начукам — мънка той, и дърпа ръката си.

— Моля те!

Той ме вдига, отправя се към кухненския плот и ме поставя върху студения мрамор. Разтваря краката ми и се намества между тях с ръце на кръста ми, като ме притегля напред към слабините си, а възбуденият му член ме докосва точно в сърцевината. Стена и поставям ръце около врата му.

— Мислех, че аз командвам.

— Грешеш. — Той се отдръпва, колкото да съблече пуловера си, изритва обувките си и бързо се заема с дънките и боксерките. Седя търпеливо, повече от щастлива да гледам как се съблича. Този мъж е бог. Плъзгам очи надолу по цялата му прелест, за кратко се задържам на белега и се спирам на неговия дебел пулсиращ член.

— Не е възпитано да зяпаш — казва той меко.

Очите ми отскачат към неговите. Не съм сигурна дали има предвид това, че зяпам белега му, или че зяпам прекрасната му мъжественост. Той не ми подсказва. Отново се приближава до мен и се протяга, за да разкопчае сутиена ми, като бавно го смъква по ръцете ми и го захвърля зад себе си.

Отпуска ръце на ръба на плота и ме гледа, докато се навежда, поема едното ми зърно в устата си и започва да върти езика си около него.

Потопена в лишено от срам блаженство се пресягам и вплитам пръсти в косата му. Целува гърдите ми. Главата ми се отпуска назад и аз затварям очи и поглъщам усещането, което предизвиква неговата уста.

Езикът му мързеливо прокарва пътека нагоре от центъра на тялото ми и завършва с мека целувка по брадичката ми.

— Повдигни се — командва той и сграбчва боксерките ми, а аз се изпъвам на плота, за да може да ги смъкне надолу. — Сега се връщам. Малко съм гладен.

Той нагло се мотае и позира около хладилника, напълно гол. Седя прехласната от възхитителната гледка на невероятно стегнатия му задник, на дългите изваяни крака и на силния гладък гръб. Походката му е дори по-добра, когато е гол.

— Наслаждаваш се на пейзажа ли?

Поглеждам нагоре и виждам, че той стои и ме наблюдава. Не знам колко време съм мечтала с отворени очи. Бих могла да го гледам завинаги. Той държи флакон със сметана, ухилва се, преди да махне

капака и след като разклаща леко, впръсква малко в устата си. Следя го внимателно. Изглежда много доволен от себе си.

— Това ли е основната храна в твоя свят? — питам.

Той тръгва бавно към мен, като продължава да разклаща флакона.

— Определено — казва сериозно и отново се намества между краката ми, като повдига брадичката ми нагоре с върха на пръста си. — Отвори!

Изпълнявам и той поставя найкрайника върху езика ми. Без да откъсва поглед от мен, натиска зъбчето и впръсква сметана в устата ми. Облизвам устни и сметаната мигновено се топи в устата ми.

Поставям ръце зад мен и се облягам, а той прокарва поглед по тялото ми.

— Покажете ми най-лошото, на което сте способен, господин Уорд! — дразня го. Очите му блестят и той се подсмивва дяволито.

— Може да е малко студено — предупреждава ме и прокарва път със сметаната по тялото ми. Вдишвам бързо, изненадана от смразяващо студената сметана, която се стича от ямката в основата на врата ми по целия път до слабините ми. Той се подсмивва самодоволно и пуска още малко сметана на най-важното място. Поглеждам надолу по дългия път бяла пяна и усещам как зърната ми се стягат от усещането за хлад. Той се отдръпва, а очите му танцуват с наслада.

— Какво клише, а? — ухилвам се.

Той пуска малко сметана в устата си.

— Най-старите са най-добри. — И отново се отдалечава от мен. Къде отива? Седя на бара, покрита със сметана и гледам как претърсва шкафове.

— Ето го.

Какво е намерил? Той отваря едно чекмедже, вади някаква шпатула и се връща с буркан шоколад, който се опитва да отвори. На лицето му е изписана пакостлива усмивка. Връща се между бедрата ми, отваря капачката и я хвърля на мраморния плот.

Повдигам вежда въпросително и дори си мисля, че знам какви са намеренията му. Той потапя и завърта шпатулата в буркана, вади голямо количество шоколад и го плесва рязко върху гърдата ми.

— Ох! — Кожата ми пари от удара.

Той се ухилва и започва да размазва кръгове от шоколад около зърното ми. Паренето, смесено с ритмичните движения на шпатулата, ме кара да мъркам. Аз поемам всичко и когато бурканът е напълно празен, а всяка част от тялото ми е покрита, той се отдръпва, за да се възхити на творбата си. Красивото му лице се озарява от усмивка и ми се иска да му скоча и да го съборя на пода. Той изглежда напълно доволен от себе си.

— Това е моят Ава еклер — заявява, като облизва устните си.

Поглеждам надолу към омазаното си тяло и обратно към блестящите му очи.

— Предполагам, че сега, след като вече си достави удоволствие, трябва да ида да взема един душ. — Опитвам се да помръдна, но той е върху мен за миг. Сграбчва ме в ръцете си така, както очаквам да направи. Притисната съм към гърдата му и се плъзгам по целия плот, като буквално танцувам от смях и размазвам шоколад навсякъде.

— Хитруша — мърмори той и се отдръпва, а шоколадът и сметаната са навсякъде по телата ни. Той хваща ръцете ми и нежно ме побутва назад, докато не лягам по гръб върху плота, без да откъсвам поглед от него. — Дори не съм стигнал до забавната част, жено.

Подсмихвам се.

— Мръсна съм.

— О, обичам тази усмивка. Няма да си мръсна още дълго. — Той се накланя над мен и потрива възбудения си член в моята сърцевина, докато обърсва шоколада от зърното ми с показалец, и без да откъсва очи от моите, плъзва пръста между устните си и го облизва по най-демонстративен начин. — Хм! Шоколад, сметана и пот.

Потръпвам под пронизващия му поглед. В слабините ми се разгаря огън и аз се гърча на плота под опияняващия му взор. Протягам се, за да го притегля към себе си. Искам да го докосвам. Той ми позволява да го хвана, започва да ме целува и притиска тялото си към моето, така че отново започваме хлъзгавия си танц. Топлината на тялото му върху моето ме изстрелва право на седмото небе на Джеси.

Езикът ми нежно примамва неговия с леки забърсвания. Усмихвам се и той простенва. Ръката му се спуска под кръста ми, той ме притегля към себе си и аз вече не съм върху плота. Държа се за врата му и прокарвам пръсти в косата му. Той продължава да опустошава тялото ми, а аз продължавам да се гърча.

Откъсва се от устните ми и започва да си прокарва път с целувки по бузата към ухото ми, докато движи бедрата си срещу мен и предизвиква познатата тежест в слабините ми. Простенвам и сграбчвам силно косата му, а той захапва меката част на ухото ми и бавно прокарва зъби по нея.

— Джеси. — Дишам тежко и се надигам към него.

— Знам — шепти той в ухото ми. — Искаш ли да се погрижа за това?

— Да.

Целува нежно ухото ми и ме полага обратно по гръб.

Отпуска горната част на тялото си върху едната ръка, подпряна встрани от мен, а с другата нежно отстранява косата от лицето ми. Изучава ме замислено с дълбоките си зелени очи и виждам как зъбните колелца се въртят.

— Всичко е много по-поносимо, когато си до мен, Ава — казва меко, а очите му търсят моите.

Поглъщам думите му. Кое е по-поносимо? Не мога да се справя с неяснотата на това заявление, особено сега. Този мъж крие много повече, отколкото изглежда на пръв поглед. Искам отговори, но щом поемам дъх, за да заговоря, той полага глава върху гърдите ми и започва да облизва шоколада от вече набъбналото ми зърно. Подскачам, когато зъбите му щракват около него и той се принуждава да се отдръпне леко назад.

— Добре ли е?

— Да.

— Да продължавам ли да използвам устата си?

— За Бога! Джеси!

Той пъшка от удоволствие. Разделя вниманието си между двете ми гърди. Той ги поема една по една в устата си, хапе и смуче и отстранява шоколада постепенно и методично.

Стена. Аз съм една безволева маса. Пръстите ми се свиват в косата му, докато се гърча под опитния му език. Едно докосване до сърцевината ми вероятно ще ме докара до пълно вцепенение.

— Вече е чиста — провлича той, докато се надига, без да ме изпуска от поглед. — Но тя иска да продължавам да използвам устата си. — Той облизва устни и се отдалечава от мен, а стомахът ми се обръща на триста и шейсет градуса.

О, Боже! Няма да издържа и секунда.

Той се изправя над мен, поглежда между бедрата ми, а после спуска длани към краката ми и бавно ги разтваря.

— Мамка му, Ава! Виждам как влагата ти се стича. — Джеси поема дълбоко въздух и гърдите му се надигат и отпускат бързо. Поглежда ме още веднъж и отпуска главата си надолу бавно и предизвикателно. Затварям очи и цялото ми тяло се тресе от нетърпение, докато чакам той да ме докосне.

И ето го — едно дълго облизване точно през средата на моята женственост, което завършва с лек танц около клитора ми.

— О... Боже! — изстенвам и съм възнаградена с два пръста, които нахлуват в мен с пълна сила. Аз се повдигам и се въртя неволно, но Джеси полага ръка върху корема ми, за да ме задържи.

— Искаш ли да спра? — пита. Гласът му е дрезгав, а аз реагирам бурно. Той бързо се връща към доскорошните си занимания и отново пъха пръсти дълбоко в мен, докато нежно гали клитора ми с език.

Миг по-късно усещам как в мен назрява експлозия, която помита цялото ми същество, и аз се разпадам под Джеси. Изгубена съм. Главата ми се мята във всички посоки, въздухът изскача от горящите ми дробове с дълга тиха въздишка, докато сърцето ми търси обратния път към едно спокойно и сигурно състояние.

Той нежно ме придърпва към себе си и ми помага да се наслажда на последните пулсации на оргазма, а аз се отнасям и стена от задоволство. Той има най-невероятната уста.

В моето изключително състояние усещам как се отмества от мястото между краката ми.

— Ти си удивителна. Имам нужда да съм в теб.

Той се мести бързо и с прецизно движение ме издърпва право върху набъбналия си член. Аз крещя при неочакваното нахлуване, а вече затихващият ми оргазъм се подновява.

— Мой ред е — въздиша той, докато се отдръпва и отново нахлува в мен. Викам и мятам ръце над главата си, докато той, здраво стиснал хълбоците ми, ме насочва напред и назад по мраморния плот, като синхронизира движенията ми с неговите тласъци. Отварям очи и виждам Джеси изпотен и със стиснати зъби.

Остатъците от сметаната и шоколада ми помагат да се плъзгам към него с лекота. Тръпнещо удоволствие залива слабините ми,

чувствам се възхитително изпълнена и главата ми всеки момент ще се взриви.

— Харесва ли ти това, Ава? — надвиква ме той.

— Боже, да!

— Повече няма да бягаш от мен, нали?

— Не. — „Никога!“

Той ме изтегля върху тялото си, завърта ме и се премества, така че гърбът ми се блъсва в стената. Надавам изненадан вик. Излъгах. Не съм свикнала с него. Въобще не съм. И не съм сигурна, че някога ще свикна. Той е невероятно властен, силен и огромен. Понасям неговите решителни, безмилостни удари, докато гърбът ми се блъска в стената и аз викам от отчаяние в опит да контролирам поредния оргазъм, който ме залива. Намирам рамото му и впирам зъби в плътта му.

— О, мамка му! — реве той и чувам как главата му се удря в стената, докато продължава да нахлува с всичка сила в мен.

Това е.

Аз освобождавам рамото му, отпускам глава назад и с един дрезгав вик избухвам в поредния помитащ оргазъм.

Той застива внезапно, диша трудно и накъсано, а след това ме изпълва силно за последен път.

— Исусе! — изхриптява, докато трепери срещу мен и вътре в мен. Аз се гърча в ръцете му, боря се да възстановя собственото си дишане и поемам въздух ненаситно, като се опитвам да напълня изтощените си дробове.

Стискам го здраво с ръце и крака и тялото ми буквално се топи върху неговото.

Едва осъзнавам, че ме носи обратно към кухненския плот и при това движение все още набъбналият му член докосва стената на матката ми, влагалището ми се свива около него и аз се наслаждавам на топлината му. Той ме отпуска, аз лягам назад върху плота и се потапям в усещането за топлина, което твърдата му гръд създава у мен.

Боже! Чувствам се напълно завладяна. Никога не съм била толкова необходима и желана. Това, което имаме с Джеси, и доброто, и лошото, и раздражението, и обичта, помитат напълно всички други чувства, които някога съм изпитвала.

Отварям очи със съзнанието, че той ме гледа.

— Ти и аз — шепти той, без да откъсва поглед от мен.

Затварям натежалите си клепачи и придърпвам главата му надолу, така че да заровя лицето си във врата му, напълно загубила себе си в него.

— Имам нужда от душ.

Отварям очи, когато той ме повдига от плота. Тялото ми е увито около неговото и нямам никакво намерение да се пускам.

— Остави ме тук! — мърморя унесено. Толкова съм уморена.

Той се подсмивва.

— Само се дръж! Аз ще свърша всичката работа.

Така и правя. Държа се здраво, краката ми са на кръста му, ръцете — на раменете му, а той ме носи през апартамента и нагоре по стълбите до банята.

— Сложи ме в леглото! — Стискам здраво, когато се опитва да ме остави върху плота на мивката.

— Ти лепнеш. Аз лепна. Нека измия и двама ни и тогава може да си легнем в леглото и да се гушкаме. Става ли? — Той отива да пусне душа.

Гледам към него през сънливите си очи.

— Не, сложи ме в леглото!

— Ава, ти си възхитителна, когато заспиваш. — Той ме вдига от плота и ме отнася под душа. Отпускам глава в свивката на врата му и дори не се опитвам да се освободя от топлото му тяло. Водата е блаженство. — Ще те пусна долу — казва той, но аз стягам прегръдката си. Джеси се смее. — Не мога да те измия, ако нямам ръце.

— Искам да си стоя залепнала за теб.

Той извърща лице към моето и нежно ме целува по челото. Усещам хъмкането му с кожата си. Едната му ръка ме пуска, а коляното му се привдига, за да поеме задника ми. Джеси се навежда, взима душгела от полицата и го пуска на пода, после прави същото и с шампоана. След това подгъва крака, плъзга ръка под свитите ми крака и бавно се плъзва по стената. Накрая се отпуска и усещам твърдия под.

Знам, че ръцете ми, сплетени около врата му, го ограничават, но не помръдвам, а и Джеси не протестира. Той ме държи с едната си ръка, а с другата мие и плакне косата ми, доколкото му позволявам. Бавно очиства остатъците от сметана и шоколад от тялото ми. Ръката

му се плъзга по мен нежно в бавни, внимателни кръгове, които ме приспиват. Аз се държа за него. Не искам никога да го пускам.

— Искам да се грижа за теб завинаги — шепти той и притиска устни към слепоочието ми.

Отпускам една ръка, прокарвам я по гърдите и по корема му и бавно започвам да правя кръгове около пъпа му.

— Добре — съгласявам се. Ще бъда повече от щастлива да го прави. Не мога да се сетя за нищо по-естествено и се съмнявам, че някога бих се сетила.

Той въздиша уморено.

— Хайде, да те изнеса оттук.

Навеждам се и го целувам леко над пъпа. Поглеждам нагоре и виждам, че очите му са затворени, а главата му е наклонена назад. Протягам се и го целувам по шията, за да привлека вниманието му, но минават няколко секунди, преди той да наведе лицето си към мен.

Усмиввам му се и той се усмихва загадъчно, но е неубедителен и аз се чудя какво го измъчва.

— Какво не е наред? — питам нервно.

— Нищо. Всичко е наред. — Той обгръща бузите ми с две ръце и ми се усмихва едва-едва, обхожда ме с поглед, след което спира душа, изправя ме на крака и увива кърпа около кръста си.

Излизам след него и веднага съм обгърната в мека хавлия. Той ме изтрива от главата до петите, като внимателно подсушава косата ми.

— Искаш ли да те отнеса? — пита.

Кимвам и той се усмихва одобрително. Поема голото ми тяло в ръцете си и ме отнася до леглото. Сгушвам се под завивките и вдишвам тежко в момента, в който главата ми се отпуска на възглавницата. Възхитителният аромат на Джеси покорява сетивата ми. Ще спя добре тук.

Той хвърля кърпата си и ляга до мен, а аз се сгушвам в него с глава под брадичката му. Топлият ми дъх се отразява от врата му и се връща в лицето ми. Повдигам крак и го мушвам между бедрата му. Вече съм напълно преплетена с него и това е най-успокояващото място под слънцето.

— Заспивай, бебче! — Той целува върха на главата ми и ме притиска към себе си.

Няма да допуснем никакво разстояние помежду ни.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Идвам на себе си и осъзнавам, че Джеси лежи между бедрата ми и потрива нос в моя.

— Добро утро, жено!

Простенвам и изпъвам ръце над главата си в дълго удовлетворително протягане. Чувствам сутрешната ерекция на Джеси и виждам как устните му се извиват в лека усмивка.

Мърдам под него.

— Добро утро и на теб!

С едно неочаквано движение той влиза дълбоко в мен и денят вече е невероятен. Хващам се за стегнатите му бицепси, той се подпира на ръце и започва да се движи в стабилен ритъм.

Отваря очи.

— Обичам да правя сънлив секс с теб.

Вглеждам се в спокойното му лице и го оставям да ме отнесе в рая, но той ме изважда неочаквано от сънливото ми състояние, като ни преобръща, без да излиза от мен, така че сега аз съм върху него. Внезапното притегляне изостря чувствителността ми към неговото нахлуване.

— Язди ме, Ава! — гласът му е дрезгав, жадните му очи блестят на сутрешната светлина. Той сграбчва бедрата ми и аз полагам длани на гърдите му.

— Аз ли командвам?

— Бъди много лоша, бебче! — Той се повдига рязко, като ме подтиква да се задвижа. Аз гледам право в сънените му очи и бавно и внимателно се повдигам, задържам се така няколко секунди, докато се подготвям психически. Това го дразни, нуждата от движение се изписва на лицето му. Тогавата се отпускам надолу, като се опитвам да го поема възможно най-дълбоко. Това му действа моментално.

Той мята глава назад, а стенанията му отекват в стаята.

— Да го направя ли пак?

— Мамка му, да!

— Внимавай с езика, моля те! — измъчвам го с бавно точно движение нагоре и надолу, като се спускам все по-надолу. Повтарям движението отново и отново и виждам как Джеси се разпада в ръцете ми.

Той обхваща гърдите ми и палците му започват да описват малки кръгове около втвърдените ми зърна. Повдигам се отново и спирам малко преди да е излязъл от мен. Очите му застиват и той разтваря устни. Боря се да задържа контрола.

— Да се спусна ли?

— Да, за Бога!

Правя го и виждам как лицето му се изкривява. Няма да издържи още много. Усилие скована напрегнатата му челюст и бръчката се появява на челото му. Той стене, стиска по-силно гърдите ми и изпраща пронизваща остра болка директно в сърцевината ми. Няма да мога да понеса това за дълго. Аз съм на прага на освобождението и имам нужда да бъдем в синхрон — заедно.

Повдигам се. Знам, че той очаква да се отпусна бавно, но аз не го правя. Вместо това му изкарвам въздуха, като се стоварвам отгоре и го поемам изцяло.

— Исусе Христе! — реве той, а челото му се покрива с пот. Завъртам бедра, за да си осигуря максимално проникване, като се притискам силно към него.

— Мамка му, мамка му, мамка му! Ава, ще свърша.

— Чакай! — заповядвам.

Шокиран, той рязко отваря очи, изпълнени с отчаяние. Завъртам бедра отново и виждам как той затваря очи, бръчката на челото му е по-дълбока, отколкото съм я виждала някога. Това изисква цялата му концентрация. Трябва ми още едно...

— Ава, не мога.

— Мамка му! Почакай!

— Внимавай с езика! — вика ми той, очите му все още са затворени. Това го убива.

— Майната ти, Джеси!

Зелените му очи се отварят предупредително при глупавите ми думи, но на мен не ми пука. Сключвам ръце около неговите и използвам мускулите на краката си, за да се повдигна, задържам се за малко и отново бързо се спускам надолу, а той ме изпълва изцяло.

Повдигам се пак.

— Сега! — крещя, докато отново се забивам надолу. Тялото ми избухва и ме изстрелва директно в орбита. Давам си смътно сметка за потиснатите стонове на Джеси, когато спермата нахлува в мен и стопля цялото ми същество. Сривам се върху гърдите му изтощена.

Лежа отпусната върху него и се топя в ритъма на пръстите му, които рисуват кръгове по гърба ми. Неговият полувъзбуден член все още тупти в мен, а сърцата ни бият в синхрон, докато се опитваме да си поемем въздух. И двамата сме напълно преситени.

— Обичам да правя сънлив секс с теб — казвам.

Той целува върха на главата ми.

— Не харесвам мръсната ти уста. — Гласът му е пълен с упрек.

Усмивкам се, поглеждам към него и се пресягам, за да го погаля по наболата брада. Харесвам го така. Той полага лице в дланта ми и целува пръстите ми, а след това отвърща на усмивката ми.

— Не мисля, че може да наречем това сънлив секс, бебче.

— Не може ли?

— Не. Ще измислим ново име за него.

— Добре — съгласявам се, крайно доволна. Отпускам отново бузата си върху гърдите му и прокарам малки кръгове около златистата кожа на зърното му.

— На колко години си, Джеси?

— На двавет и девет.

Мръщя се, но ми хрумва, че няма начин да разбере, когато най-сетне достигне до истинската си възраст. Залагам на трийсет и четири. Осем години повече от мен — мога да го преживея.

Въздишам.

— Колко е часът? — бих искала да се погушкам още час.

Той ме отмества от гърдите си.

— Оставих часовника си долу. Ще отида да погледна.

— Трябва ти часовник тук — мърморя, докато той напуска леглото и ме оставя гола, без неговата топлина.

— Ще се оплача на дизайнера — отговаря той сухо.

Пренебрегвам го, преобръщам се и прегръщам възглавницата. Това е най-удобното легло, в което някога съм спала.

— Седем и трийсет — чувам как вика от долния етаж.

Подскачам на секундата.

— Мамка му! — Изстрелвам се и слизам до кухнята. — Трябва да ме закараш до нас.

Той сяда хладнокръвно на стола напълно гол и гребче фъстъчено масло с пръст от буркана.

— Малко съм зает тази сутрин — казва, без да ме поглежда.

О, дразнещо прасе! Това, без съмнение, е тактика да ме задържи тук. Ще взема метрото, няма проблем. Оглеждам етажа за дрехите си, но не ги намирам там, където ги бях захвърлила.

— Къде са дрехите ми, Джеси?

Той пъха намазания си с фъстъчено масло пръст в устата, изсмуква го и го вади бавно, като имитира леко пукване накрая.

— Нямам представа.

Къде ги е скрил, мръсникът му с мръсник? Едва ли са далеч. Обикалям апартамента, пуфтейки, отварям врати на шкафчета и гледам под мебелите, но когато не намирам нищо, се връщам в кухнята. Той все още седи там гол и изглежда вбесяващо красив и напълно безразличен към моята ярост.

Нямам време за това. Не мога да си позволя да закъснея за работа.

— Къде са шибаните ми дрехи? — крещя.

— Внимавай с шибания език!

Клатя глава към него. Вероятно ще ми напъха калъп сапун в устата следващия път.

— Джеси, никога не съм използвала такива думи, преди да те срещна. Интересно, нали? Трябва да се прибера у дома, за да се подготвя за работа.

— Знам, че трябва. — Той налапва поредния покрит с фъстъчено масло пръст.

— Е, къде са дрехите ми? — Опитвам да съм спокойна, но ако той не ми даде дрехите сега, скоро ще полудея. Не трябва да закъснявам.

— Те са... някъде. — Ухилва се той с пръст в устата.

— Къде е това някъде? — питам, докато мисля колко много не харесвам закачливия Джеси днес.

— Ако ти кажа, ще трябва да ми дадеш нещо в замяна.

Усещам как се вбесявам.

— Какво?

— Не пий утре вечер! — Лицето му е напълно безучастно.

Мръщя му се и виждам как той потиска усмивката си. Мръсен интригант! Хванал ме е натясно — гола, закъсняваща за работа и нуждаеща се от някой, който да ме закара.

Стоя и обмислям сделката. Ако трябва да съм искрена, не възнамерявах да се напивам, особено след представлението, което направих в събота. Дори още не съм питала Кейт дали е свободна, но не искам господин Властен маниак да мисли, че може да диктува всеки мой ход. Ако му дадеш един пръст...

— Добре. — Как ще разбере дали съм пила?

Той изглежда потресен.

— Беше по-лесно, отколкото мислех. Какво ще кажеш да обядваме по-късно?

— Добре, дай ми дрехите!

— Кой командва, Ава? — пита той.

Нямам време да го предизвиквам.

— Ти. Дай ми дрехите!

— Правилно. — Той отива наперено до хладилника, прекалено наперено според мен, и отваря вратата. — Заповядай, жено!

Били са в хладилника? Изскубвам ги от ръката му и той повдига предупредително вежда. Не ми пука. Ще закъснея много. Той гледа как дърпам като обезумяла три четвъртите си панталони. Аз ахвам и започвам да подскачам от студа, който дрехите оставят по кожата ми, а той започва да се смее.

— Имам ли време за душ? — пита сериозно.

— НЕ!

Той продължава да се смее, удря ме по задника и спокойно се изнизва от кухнята.

Кара до нас по обичайния начин, по който шофира винаги — плашещо бързо и нетърпеливо, но днес съм му благодарна.

Провежда няколко разговора от колата, докато ме чака да си взема душ. Подготвям се за работа за рекордно кратко време. Напъхвам се в някакви черни, отрязани до глезените тесни панталони, слагам бяла блуза и обувам червените си балетни пантофки. Днес се обличам невероятно бързо. След като снощи не я изсуших със сешоар, сега косата ми изглежда ужасно, така че я вдигам небрежно. Ще се гримирам в колата.

Докато тичам към площадката, се блъсвам в полуголия Сам. Да не се е нанесъл?

— Ти винаги бързаш, пиленце — смее се той, когато го заобикалям. Втурвам се в кухнята, сипвам си чаша вода и преглъщам хапчето. — Добре ли прекара нощта?

Кимвам над чашата, той стои самоуверено в рамката на кухненската врата и изглежда доволен. Няма да го питам дали е прекарал добре нощта. Това е очевидно.

— Къде е Кейт? — питам.

Той се ухилва.

— Завързах я за леглото.

Очите ми се опулват. Нямам представа дали говори сериозно, или не. Той е такъв шегаджия.

— Кажи й, че ще й се обадя после. — Чакам Сам да се размърда и да ми направи път. — Ще се видим по-късно — подвиквам, докато бързам надолу по стълбите.

— Хей, кажи на Джеси, че няма да тичам с него днес! — вика той след мен.

Тичам по алеята към улицата, където Джеси е паркирал незаконно и се опитва да се отърве от някакъв контролор по паркирането, който е препречил пътническата врата. Чакам мъжът да изнесе лекцията си на Джеси, за да се кача, но той изглежда няма намерение да свършва.

— Направете място на дамата да се качи! — изръмжава Джеси, но контролорът ме пренебрегва и започва да го упреква за лошото отношение и за липсата на уважение към другите участници в движението.

— Извинете — опитвам се да противопоставя любезността си на враждебността на Джеси. Мъжът не ми обръща никакво внимание. По дяволите, ще закъснея ужасно много.

— За Бога! — Джеси отваря вратата си и обикаля колата, за да се изправи срещу контролора на улицата. Бедният човек видимо се свива при вида му и се отдръпва бързо. Джеси отваря, настанява ме в колата и затръшва вратата, като ругае, а после се плъзва обратно зад волана и подкарва прекалено бързо надолу по улицата.

— Те просто си гледат работата, нали знаеш? — Свалям огледалото, за да се гримирам.

— Жадни за власт загубеняци, които не са успели да станат ченгета — мърмори той. — Изглеждаш чудесно.

Изсумтявам.

— Гледай пътя! О, Сам каза, че няма да тича с теб.

— Мързеливо копеле. Все още е там, значи? — пита, засичайки едно такси. Хващам се за седалката. Гримът ми ще се разпилее навсякъде.

— Каза, че е вързал Кейт за леглото — мрънкам. Опитвам се да намажа миглите си със спирала.

— Вероятно наистина го е направил.

Завъртам глава, четчицата е на средата на миглите ми.

— Не звучиш изненадано.

— Това е, защото не съм. — Той ме поглежда с ъгълчето на очите си.

Не е ли? Значи Сам си пада по извратен секс?

— Не искам да знам — промърморвам и се извъръщам отново към огледалото.

— Не, не искаш — казва той тихо.

Спираме близо до офиса, но достатъчно далеч, за да не ме видят, че слизам от „Астън Мартин“-а на Джеси. Все още се опитвам да позная как би реагирал Патрик на всичко това. Джеси не е споменавал за работата ми в имението в неделя, а аз не мога да си представя удоволствието, което ще изпита шефът ми, ако му кажа, че не работя за господин Уорд, а вместо това се срещам с него.

— По кое време обядваш? — пита той и гали вътрешната страна на бедрото ми, което предизвиква у мен познатото удоволствие. Сега не е моментът да се възбуждам, но докосването му ми причинява точно това.

— Един — изписквам.

Той прави кръгове по крака ми и аз леко настръхвам.

— Ще бъда тук в един тогава.

— Точно тук ли? — Дишам.

— Да, точно тук. — Ръката му се спуска между краката ми.

— Джеси, спри! — Затварям очи и се опитвам да се преборя със заливащото ме удоволствие.

Той прокарва ръка надолу върху панталоните ми.

Аз хленча.

— Не мога да държа ръцете си далеч от теб — казва той с неговия нисък хипнотизиращ глас — този, който ме лишава от всякаква мисъл и здрав разум, — няма да ме спреш, нали?

Той се навежда, обвива ръце около врата ми и ме придърпва към себе си, като гали сърцевината ми все по-енергично, а когато устните му намират моите, аз започвам да стена. Той поддържа блажен ритъм, гали езика ми със своя бавно и уверено и това ми носи голямо удоволствие. Не мога да повярвам, че му позволявам да прави това в колата посред бял ден, но спусъкът вече е дръпнат по някакъв начин, а аз не мога да отида в офиса с болката от един неосъществен оргазъм, който напирва вътре в мен. Трябва ми освобождение или няма да мога да се съсредоточа цял ден.

Копнежът ми набира сили и притесненията ми да не бъдем хванати в това неприлично положение изчезват просто така. Съществува само Джеси. Той ми доставя удоволствие по толкова разтърсващи начини.

— Свърши, Ава — казва той, целувайки ме по устните. — Искам, когато отидеш в този офис, да мислиш какво мога да ти направя.

Достигам до оргазъм и крещя, а той притиска силно устни към моите, за да задуши стенанията ми и отслабва натиска на ръката си до бавно погалване.

— По-добре ли си? — пита, докато ме целува нежно.

— Сега мога да работя спокойно. — Въздишам.

Той се смее и ме пуска.

— Добре, аз се прибирам, за да мисля за теб и да разреша този проблем. — Той се хваща за чатала, шортите за бягане са добре опънати.

Усмиввам се, навеждам се към него и го целувам непорочно по устните.

— Мога да направя това за теб — предлагам, протягам се надолу и леко докосвам члена му с ръката си. Очите му се отварят широко и блестят от удоволствие. Бъркам в шортите и го освобождавам от ограничението на материята, като стискам в основата и правя няколко мързеливи движения.

Главата му пада назад върху облегалката.

— О, мамка му, Ава. Това е много добре.

Наистина е много добре, но в устата ми щеше да е още по-добре. Продължавам с още няколко овладени погалвания, главичката се овлажнява, а той се гърчи и стене на седалката. Предполагам, че е близо, затова се накланям към скута му и прокарвам език по пулсиращата глава на невероятния му член, като правя бавни кръгове по мокрия връх. Бедрата му се стягат, той сграбчва волана и изстенва дълбоко, дълго и ниско.

Усмивам се на себе си и бавно прокарвам мокрия си език по члена му, като го карам да стяга мускулите си още по-силно, след което обвивам устни около главата му и бавно поемам цялата му прекрасна дължина.

Той въздъхва.

— Точно така, бебче. Поеми го целия!

Спирам за малко, чувствам пулсациите върху езика си и докато изпускам въздуха си, бавно се връщам към върха. Той въздиша от задоволство.

— Продължавай, точно така! — окуражава ме и прокарва ръка по врата ми.

Усмивам се и се отдръпвам, така че членът му отскача от стомаха му. Очите му се отварят широко, когато се изправям и избърсвам уста.

— Би ми се искало, но вече закъснях за работа. — Изскачам от колата и извиквам, когато той се опитва да ме сграбчи.

— Какво правиш, мамка му? Ава!

Пресичам улицата бързо. Изведнъж ми хрумва, че е възможно той да ме последва и да ме хвърли върху рамото си. Би ли го направил?

Стигам до тротоара и се обръщам. Той стои до колата и потрива слабините си с мрачна усмивка на лице. Чувствам неизказано облекчение.

— На колко години си, Джеси? — крещя през улицата.

— Трийсет. Това не беше много мило, малка съблазнителко.

Пращам му въздушна целувка и се покланям леко. Той протяга ръка, за да хване целувката, но мрачната усмивка не напуска лицето му. Мога да видя как мислите му препускат дори от това разстояние. Обръщам се на пети и се понасям наперено по улицата доста доволна от себе си — или поне засега. Въпреки всичко той командва.

— Среца в дванайсет — заявява Виктория, докато се клатушка на излизане от кабинета на Патрик.

Започвам да прехвърлям клиентите си, като правя бележки за текущото положение.

— Сали — подвиквам. Тя вдига глава от компютъра, сваля очилата и се вглежда в мен. — Би ли ми подготвила списък с плащанията на клиентите, моля те!

— Разбира се, Ава.

— О, и за мен — включва се и Виктория.

Сали поглежда към Том, който кимва. Рядко се налага да подсещаме клиенти за плащане, но когато се стигне до това, е крайно неудобно. Патрик е човек, който педантично се придържа към сроковете за плащане.

Сутринта преминава бързо и точно преди дванайсет Сали поставя кутия на бюрото ми.

— Това дойде за теб.

О?

— Благодаря, Сал. — Поглеждам към бялата кутия. Разбира се, знам от кого е. Отварям я, прикривайки вълнението си, и се оглеждам, за да се уверя, че ничие внимание не е приковано към мен. В кутията има шоколадов еклер. Разсмивам се с глас и главата на Том рязко се вдига. Правя жест, чийто смисъл е, че не е нищо важно, а той извърта очи, преди да се върне към скиците си.

Сграбчвам бележката и я отварям.

Отмъщението е сладко.

Дж х.

Усмивам се, взимам еклера и забивам зъби в него, взимам папката и се отправям към кабинета на Патрик. Сали върви след мен с поднос с чай и сладкиши.

Виктория и Том се присъединяват, Сали раздава справките с плащанията, налива чай и сядат. Проследявам с пръст списъка — всичките ми клиенти са с платени задължения или не дължат нищо. В един момент пръстът ми се спира на колоната с просрочените фактури. В нея има един клиент — само един.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

„Какво?“

Свивам се вътрешно. Всяка надежда да избегна каквото и да е обяснение за имението и Джеси Уорд се срива грандиозно. Идиотът не си е платил таксата за първоначална консултация. Какво си мисли? Вдигам поглед и виждам как Патрик преглежда същия списък. Това правят и Том, и Виктория. И двамата вдигат едновременно очи към мен с еднакво изражение. Това е изражението „О, Боже!“. Потъвам в стола си в очакване на неизбежното.

— Ава, трябва да се свържеш с господин Уорд и да го подсетиш за плащането. Какво е положението? — пита Патрик.

О... Боже! Не съм въвела никаква клиентска информация, с изключение на първоначалната, не съм приложила никакви оферти, нито съм уточнила ролята си в проекта — дали ще правя само дизайна, или ще ръководя и изпълнението му. Нямам нищо. Е, всъщност имам, но това не е нещо, което би могло да се свърже с работата. Дори не съм изпратила проформа фактура за втората така наречена среща, от която избягах без сутиен. Къде е този сутиен?

О, мамка му! Прочиствам гърло.

— В процес съм на съставяне на офертата, както говорихме.

Той вдига поглед към мен и се мръщи неодобрително.

— Първата ти среща беше преди почти две седмици, а след това имаше още една. Какво те забави толкова много, Ава?

Облива ме студена пот. Оформянето на таксата е лесна работа, въпреки че зависи от съответния договор. Тя обикновено е уточнена преди втората среща. Нямам никакво извинение. Усещам как Том и Виктория ме зяпат.

— Нямахте го — изтърсвам. — Помоли ме да задържа кореспонденцията за известно време.

— Когато говорих с него миналия понеделник, той изрази силно желание да се работи бързо — отговаря Патрик, докато преглежда дневника си. Проклет да е, че си води бележки за всичко.

Вдигам рамене.

— Мисля, че е на някакво непредвидено бизнес пътуване. Ще му се обадя.

— Направи го! И не искам да му отделяш повече време, преди да е платил. Така, какво е положението с господин Ван дер Хаус?

Въздишам с облекчение и се впускам в ентузиазизирано обяснение за проекта „Лайф Билдинг“, доволна, че вече не сме на темата за господаря на имението. Ще го убия!

Напускам офиса и тръгвам пеша по улицата към мястото, на което Джеси ме остави сутринта. Приближавам площад „Бъркли“, когато остро форсиране на някакъв мотор ме стряска до смърт. Опитвам се да успокоя препускащото си сърце и се подпирам на стената. Бъркам в чантата и вадя телефона, за да проверя за съобщения. Има две от Кейт.

Трябва ми помощ. Може ли да наминеш и да ме отвържеш, моля?

Зяпвам телефона, бързо проверявам подробностите и виждам, че съобщението е изпратено в единайсет. Дали все още е валидно. Отварям следващото.

Не се паникьосвай! Сам се шегува. Бих искала да видя лицето ти.

xxx.

О, да, смешникът Сам. Но малка част от мен се чуди дали има елемент на истина в тази шегга. Джеси въобще не беше изненадан, когато му споменах за това. Кейт каза, че просто се забавляват. Хммм. Обзалагам се, че е така.

Поглеждам часовника. Вече е един и пет. Той закъснява и аз се чувствам засегната. Докато се чудя колко дълго трябва да чакам, поглеждам нагоре и виждам красивото лице, което обичам толкова много. Той е мотоциклетистът, който ме уплаши и едва не ме събори. Усецам как устните ми се извиват в полуусмивка, докато се отблъсквам от стената и тръгвам към него. Той е повече от секси върху този смъртоносен капан.

— Добър ден! — Седи на мотора с шлем между краката. Не е облечен в кожа, а само в дънки и бяла тениска. Не мога да спра да мисля колко безотговорно е това. Въпреки всичко изглежда невероятно.

— Ти си заплаха — сгълчавам го, щом спирам пред него.

— Уплаших ли те? — Окачва каската на кормилото на мотоциклета.

— Да. Това нещо трябва да се облага с данък за шум — оплаквам се.

— Това нещо е „Дукати 1098“. — Той плъзва ръце около кръста ми и ме притегля в скута си. — Целуни ме! — диша тежко, докато пленява устните ми така, че всички да ни виждат. Чувам подсмивания и упреци от пешеходците, но не ми пука. Обвивам ръце около врата му и му позволявам да ме прегърне. Минали са само няколко часа, но той вече ми липсва.

Внезапно ми хрумва, че сме на сто метра от офиса и че Патрик може да излезе всеки момент. Ако ме види как лудувам с господин Уорд, ще стигне до очевидното заключение, че обръщам специално внимание на клиент за сметка на неговата печалба.

Извивам се, за да се освободя, но той ме стиска още по-силно и залепва още по-плътно устните си към моите, докато опитът ми да се отдръпна не става отчаян. Поставям ръце на гърдите му, бутам го и той най-накрая освобождава устните ми, но не и тялото.

Присвива гневно очи към мен.

— Какво мислиш, че правиш?

— Пусни ме! — опъвам се.

— Хей! Нека изясним нещо, жено! Не ти определяш кога и къде ще те целувам, нито пък колко дълго. — Той е невероятно сериозен.

— Джеси, ако Патрик ме види с теб, ще затъна до шия в лайна. Пусни ме! — За най-голяма моя изненада той ме пуска и аз се качвам на тротоара, за да се оправя. Когато поглеждам нагоре, срещам най-гадното мръщение, което някога съм виждала.

— За какво говориш, мамка му? — крещи ми той. — И внимавай с езика!

— Ти — започвам обвинително — не си платил сметката и се предполага, че трябва да те подсетя учтиво. Бях принудена да съчиня някакво глупаво обяснение, че се е наложило да заминеш. — Може ли една такава целувка да се смята за учтиво напомняне? Джеси вероятно би решил така.

— Считай, че си ми напомнила? А сега си качвай задника тук!

— Не! — казвам недоверчиво. Няма да рискувам работата си, само за да не разстроя господин Властен маниак.

Той се вира в мен и в погледа му явно личи, че не може да повярва на ставащото. После отпуска мотора по най-демонстративен начин, а дънките се опъват върху прекрасните му бедра. Пристъпвам от крак на крак. Този мъж ми въздейства невероятно силно.

Джеси ме гледа гневно.

— Три...

Въздишам. Не би го направил. Не и насред площад „Бъркли“. Би изглеждало все едно ме отвлича, изнасилва и убива едновременно.

Устните му недоволно се опъват в права линия.

— Две...

„Мисли, мисли, мисли!“

— Няма да се впускам в скандал с теб насред площад „Бъркли“. Такова си дете понякога. — Завъртам се и тръгвам. Не знам защо правя това. Той е като невзривена бомба, но в случая трябва да отстоявам позицията си. Той е глупаво неразумен и аз трябва да му го покажа.

Разбирам, че е зад мен в момента, в който се отправям към Бонд Стрийт, но продължавам. Наблизо има симпатичен бутик. Ще се скрия там.

— Едно — вика той.

Не спирам да вървя.

— Майната ти! Държиш се неразумно и нечестно. — Знам, че подлагам на изпитание късмета си с грубите си думи и с неподчинението.

— ЕЗИКЪТ! Какво му е неразумното на това, че искам да те целуна?

— Знаеш много добре какво му е неразумното. А не е честно, защото се опитваш да ме накараш да се почувствам зле за това, че ти отказвам. — Влизам в магазина и го оставям да крачи нагоре-надолу по тротоара и да поглежда през витрината от време на време. Знам, че няма да влезе, но не съм сляпа за факта, че той е ужасно ядосан и че в някакъв момент ще се наложи да напусна магазина. Обаче ми трябва няколко минути, за да дойда на себе си, така че започвам да се шляя наоколо.

Едно прекалено наконтено и прекалено гримирано момиче се приближава към мен.

— Да ви помогна с нещо?

— Просто гледам, благодаря.

— Тази секция е за новата стока. — Тя прокарва ръка по висящите на стойката рокли. — Имаме някои много хубави рокли. Моля, кажете ми, ако имате нужда от различен номер! — Усмивва се тя.

— Благодаря.

Започвам да обикалям стойките и виждам някои наистина великолепни рокли — на невероятни цени, но все пак великолепни. Избирам една удобна рокля без ръкави от кремава коприна. Тя е по-къса от това, което нося обикновено, но е прекрасна.

— Няма да носиш това!

Рязко извъртам глава и виждам, че Джеси седи при вратата и гледа роклята така, все едно тя може да изплюе отрова. О, колко неудобно! Продавачката го поглежда с ококорени очи, след това поглежда и мен и аз се усмихвам с половинчато. Ужасена съм. За кого се мисли той? Хвърлям му най-мръсния си поглед, произнасям беззвучно „майната ти!“ и гледам как пословичната пара се понася от ушите му.

Обръщам се към продавачката.

— Имате ли нещо по-късо? — питам сладко.

— Ава! — излайва той. — Не ме предизвиквай!

Не му обръщам внимание и поглеждам продавачката в очакване. Бедното момиче изглежда все едно ще изпадне в пристъп на паника всеки момент, погледът ѝ прескача много нервно от мен към Джеси и обратно.

— Не — казва тя тихо.

Вече изпитвам съжаление към нея. Не би трябвало да я въвличам в нашия жалък спор.

— Добре, ще взема тази — усмихвам се и ѝ подавам роклята.

Тя гледа към мен, след това към Джеси.

— Тъъ... Това ли е точният номер за вас?

— Десет ли е? — питам. Буквално чувствам как магазинът се тресе от неговия гняв.

— Десет е, но ви препоръчвам да я пробвате, тъй като не връщаме пари — съветва ме тя.

Смятах да поема риска да не ми е по мярка, но при тази цена не би било разумно. Тя ми показва съблекалнята и окачва роклята на някаква луксозна закачалка.

— Извикайте ме, ако имате нужда от помощ. — Тя се усмихва, дръпва кадифената завеса и ме оставя сама с роклята.

Аз съм не по-малко жалка от Джеси в този случай. Предизвиквам го умишлено. Говорим за човека, който ме накара да спя със зимен пуловер в разгара на пролетта само защото има друг мъж в къщата. Това нужно ли е? Решавам, че е нужно — той не може да се държи по този начин.

Успявам да се напъхам в роклята и се мъча с ципа на линията на гърдите, но не се предавам. Знам, че ако мога да го дръпна съвсем малко по-нагоре от тази линия, всичко ще е наред. Приглаждам роклята отпред. Изглежда прелестно.

Дърпам завесата и заставам с гръб към високото огледало, за да се огледам добре. Усмихвам се, когато успявам да се видя в цял ръст.

— За Бога!

Извъртам се и виждам как Джеси буквално скубе косата си, докато се разхожда напред-назад. Спира, гледа ме, отваря уста, затваря я и отново започва да крачи. Аз се забавлявам изключително много.

Той спира и ме зяпва с широко отворени очи и очевидно засегнат.

— Ти не си... ти... ти не можеш... Ава... бебче... о, не мога да те гледам. — Той излиза, като намества пакета си и мърмори някакви глупости за нетърпими жени и инфаркт. А аз оставам насаме с роклята.

Продавачката се приближава внимателно.

— Роклята ви стои невероятно — казва тя тихо, като следи през рамо местонахождението на Джеси.

— Благодаря. Ще я взема.

Когато излизам от пробната, Джеси гледа някакви обувки на много високи токчета. Загадъчното изражение на красивото му лице ме кара да се топя, но той ме вижда, мята ги обратно и ми се намръщва. Тогава си спомням, че съм му бясна. Вадя портмонето от чантата си и подавам кредитната си карта, трепвайки при мисълта за петстотинте паунда, които струва роклята. Покупката ми е прекалено екстравагантна, но аз съм непокорна.

Продавачката увива роклята с някакви красиви опаковъчни хартии. Искам да ѝ кажа да я напъха в торбичката и да се свършва,

преди Джеси да е решил да я разкъса, но се страхувам, че горкото момиче може да загуби работата си, ако направи нещо толкова обикновено, така че решавам да замълча и да изчакам търпеливо, докато тя си свърши работата.

След цял век опаковане, сгъване и подпъхване и след като въвеждам ПИН-а си, продавачката ми подава торбичката.

— Прекрасна рокля, мадам. И наистина ви стои превъзходно. — Тя хвърля предпазлив поглед към Джеси.

— Благодаря! — Усмиввам се. Ами сега! Как да изляза от магазина? Обръщам се и виждам, че Джеси е изпълнил входа. Все още се мръщи и все още е умислен. Тръгвам с увереност, каквато не изпитвам, но няма да му позволя да го разбере.

— Извини ме!

Той ме поглежда, а после поглежда и торбичката.

— Просто хвърли на вятъра няколкостотин лири. Няма да носиш тази рокля — заявява той категорично.

— Би ли ме извинил, моля! — натъртвам върху „моля“ и устните му се опъват в права линия, но той все пак отмества високото си стройно тяло настрана, така че ми оставя малко място да мина.

Излизам на улицата и се отправям към офиса. Имах само четиридесет минути, но няма да прекарам остатъка от обедната си почивка в спор за докосването на публично място и за избора ми на дрехи. Денят беше толкова хубав... докато се съгласявах с него.

Чувствам топлия му дъх във врата си.

— Нула.

Изпищявам, когато ме издърпва в някаква алея и ме притиска до стената. Устните му мачкат моите, бедрата му се трият в корема ми, а силната му възбуда личи дори под копчетата на дънките. Дали е възбуден от спора за роклята? Опитвам се да устоя на нападението на езика му... за малко.

По дяволите, това не е добре! Аз съм напълно погълната от този мъж и от нуждата да получа всяка част от него. Сплитам ръце зад врата му и го приемам доброволно, попивам атаките му и посрещам всяко нахлуване на езика му.

— Няма да ти позволя да носиш тази рокля — ръмжи той.

— Не може да ми заповядваш какво да нося.

— Опитай се да ме спреш — предизвиква ме той.

— Това е просто една рокля.

— Не е просто рокля, когато е върху теб, Ава. Няма да я носиш.
— Той притиска слабините си към корема ми в явна демонстрация на това, което му е причинила роклята, и аз разбирам тревогата му, че и други мъже ще реагират по същия начин.

Луд човек.

Издишам уморено. Купуването на роклята е едно. Друго е да я облека и да отида с нея на клуб. Аз съм на двайсет и шест, а той самият казва, че имам невероятни крака. Решавам, че няма да постигна нищо с това. Нито сега, нито когато и да било. Възнамерявам обаче да обсъдим в пълни подробности заблудата му, че може да ми диктува какво да обличам. Всъщност трябва да поговорим за неговата постоянна неразумност — но не сега. Имам само още двайсет минути от обедната почивка, а очаквам, че този разговор ще отнеме много повече време.

— Благодаря за еклера — казвам, докато той целува всеки сантиметър от лицето ми.

— За нищо. Изяде ли го?

— Да, беше много вкусен. — Целувам ъгълчетата на устните му и потривам буза в поникналата му брада. Той ръмжи грубо, когато въздишам в ухото му и се сгушвам във врата му, поемайки неговия типичен свеж аромат. Искам просто да се докосвам до него.

— Не се предполага да се виждам с теб, докато не платиш сметката си. — Държа се за него и стисвам малко по-силно, когато той ухапва ухото ми.

— Ще прегазя всеки, който се опита да ме спре.

Нямам съмнение, че ще го направи. Мъжът е луд отвъд пределите на лудостта.

— Защо си толкова неразумен?

Той се отдръпва и ме поглежда, явно изненадан от въпроса ми. Смайването е изписано по неговото поразително красиво, брадясало лице.

— Бих искал да ти задам същия въпрос.

Ченето ми увисва. На мен? Този мъж заблуждава себе си до лудост. Списъкът му с моите прегрешения няма край. Разтърсвам глава и се мръщя.

— По-добре да се връщам на работа.

Той въздиша.

— Ще повървя с теб.

— Донякъде. Не искам да рискувам да ме видят, че забавлявам клиент по време на обяд, без Патрик да знае, и особено такъв, който ни дължи пари — мрънкам аз. — Плати сметката!

Той извърта очи.

— Да пази Бог Патрик да разбере, че клиент, който не плаща, те чука до забрава. — Лека усмивка изкривява края на устните му, когато въздъхвам, шокирана от грубото описание на отношенията ни. За втори път го прави.

Вървим към офиса ми, а между нас е надвиснала неудобна тишина — или поне на мен така ми се струва. Това ли съм аз за него? Нещо дребно, което да чука и което да контролира? Ключвам вътрешно и се замислям за агонията, която ми предстои. Дори самата мисъл за това ми причинява болка.

Ръката му забърсва моята и аз автоматично я дръпвам настрани, но той изръмжава леко и опитва отново. Не казвам нищо, но се дърпам... отново. Не съм в настроение и искам той да го знае. И тъкмо когато решавам, че е разбрал, той сграбчва ръката ми и я стиска здраво почти до болка. Би трябвало да очаквам нещо подобно. Започвам да опознавам този мъж доста добре. Размърдвам пръсти и виждам как намръщването му се превръща в задоволство в момента, в който преставам да се боря и му позволявам да задържи ръката ми. Позволявам ли? Просто нямам друга възможност.

Приближаваме офиса и той отново ме притиска с тялото си към стената. Навежда лице към моето и топлият му свеж дъх гали бузата ми.

— Защо се цупиш?

— Няма причина — казвам тихо.

Той се протяга, хваща ръката ми и я сваля от косата ми.

— Каж ми истината!

Как е успял да прозре жеста ми толкова бързо?

— Отговори ми, Ава!

Не го правя. Държа устата си затворена и гледам надолу.

— Ако е заради роклята, по-добре да свикнеш с това. Само за моите очи, Ава.

Тази обедна почивка отвори моите очи. Той иска да има пълна власт върху мен и аз нямам право на избор — никакво. Това ли искам? Главата ми бучи от различни мисли и съмнения. Защо трябва да се влюбвам в такъв неразумен предизвикателен властен маниак?

Избутвам се от стената решително.

— Какво ти пука? В крайна сметка нали просто ме чукаш. — Не оставам, за да чуя отговора му. Оставям го на тротоара и влизам в сградата толкова бързо, колкото позволяват треперещите ми крака.

В момента, в който минавам през вратата на офиса, срещам любопитните погледи на Виктория и Том. Сигурно изглеждам толкова ужасно, колкото се чувствам. Надявам се, че няма да започнат да задават въпроси за господин Уорд или за каквото и да било друго. Имам чувството, че ще се разпадна. Поклащам глава към тях и се отправям към бюрото си.

Сали излиза от кухнята с поднос кафета.

— Ава, не знаех, че си се върнала. Искаш ли чаша кафе?

Искам да я помоля за чаша вино, в случай че има в кухнята, но се въздържам.

— Не, благодаря ти, Сал — промърморвам.

Съсредоточавам цялото си внимание в компютърния екран, като се опитвам да пренебрегна болката, която е заседнала дълбоко в мен. Джеси има сериозни проблеми с контрола, но глупаво или не, аз съм склонна да приема и това, както и всичко останало, не само тялото му. Пристрастена съм към всяка негова лудост. И това е неприятно и обезпокоително.

Мобилният ми телефон звъни и аз съм благодарна за разсейването. Обаждането е от господин Ван дер Хаус.

— Ало?

Лекият му датски акцент се понася от слушалката.

— Здравей, Ава! Какво мислиш за „Лайф Билдинг“? Ингрид ми съобщи, че срещата ви е минала много добре.

— Да, мина много добре.

— Надявам се, че прекрасната ти глава е пълна с идеи. Очаквам с нетърпение да се видим, след като се върна в Англия.

— Получих имейла ти и ще подготвя някои скици. Вече съм нахвърляла някои идеи и съм подготвила няколко табла с различни варианти на обзавеждане. — Идеите ми дойдоха, без да полагам

някакво особено усилие в момент, в който мозъкът ми не беше зает с един определен клиент.

— Прекрасно! Ще се върна в Лондон в петък. Може ли да се срещнем след това?

— Да, разбира се. Имаш ли предвид определен ден?

— Ще оставя на Ингрид да направи уговорката за срещата. Тя се грижи за програмата ми.

— Добре, господин Ван дер Хаус.

Чувам го как въздиша неодобрително.

— Ава, моля те, просто Микаел. Доскоро!

— Доскоро, Микаел! — Затварям, вадя скиците си за „Лайф Билдинг“ и ги разстилам по бюрото си. Чувам, че вратата на офиса се отваря, но не поглеждам. В момента съм заета с някои допълнителни идеи. Това е разсейване, което ми е много необходимо и е добре дошло в този момент.

— Ава! — вика ме Том. — Търсят те!

Поглеждам нагоре и едва не падам от стола, когато виждам Джеси, който нагло стои в предната част на офиса. О, мили Боже! Какво прави?

Той върви с пълна самоувереност към бюрото ми. Изглежда божествено в избелелите си дънки, бяла тениска и разрошена коса. Забелязвам, че Том и Виктория потропват с химикалки по бюрата си, докато проследяват пътя му към мен, и че дори Сали е спряла на сред крачка и изглежда леко объркана. Той присяда на ръба на бюрото ми, погледът ми се плъзга нагоре по тялото му и среща зелените му очи, крайчетата на устните му са леко повдигнати в подобие на самодоволна усмивка.

— Госпожице О’Ший! — казва той меко.

— Господин Уорд! — поздравявам колебливо. Оглеждам офиса и виждам как три чифта очи се взират в нас.

— Няма ли да ми предложите да седна?

Поглеждам отново към Джеси.

— Моля! — Соча фотьойлите от другата страна на бюрото ми и той издърпва един, като се снишава бавно и сяда в него. — Какво правиш? — шептя, докато се навеждам над бюрото.

Той се усмихва със самоуверената си разтопяваща усмивка.

— Тук съм, за да уредя фактурата, госпожице О’Ший.

— Ооо. — Сядам в стола. — Сали? — подвиквам. — Би ли се заела с господин Уорд, моля те! Той би искал да уреди неплатената сметка. — Виждам как Джеси мърда леко във фотьойла и ми хвърля поглед, изпълнен с упрек. Не се опитвам да го предизвиквам. Просто не е моя работа да се занимавам с плащанията. Не бих имала идея откъде да започна.

— Разбира се — отговаря Сали. Виждам как тя осъзнава изведнъж кой е мъжът. Да! Това е същият мъж, който ти крещя по телефона, който помете офиса и ти изпрати цветя. Хвърлям й един „не питай, просто го направи“ поглед, като я подтиквам да се отправи към шкафа с папките.

— Сали ще се погрижи за вас, господин Уорд. — Усмиввам се любезно.

Веждите на Джеси се повдигат и бръчката му се откроява ясно.

— Само ти — казва той меко, така че да го чуя единствено аз.

Долавям познатото тупкане, което оповестява приближаването на Патрик, и едва не чупя молива. Денят става все по-хубав.

— Ава?

Вдигам поглед и виждам, че шефът ми стои до бюрото и ме гледа с очакване, така че махвам с молива в посоката на Джеси и казвам:

— Патрик, това е господин Уорд. Той е собственик на имението. Господин Уорд, запознайте се с Патрик Питърсън, шефът ми. — Хвърлям на Джеси умоляващ поглед.

— А, господин Уорд, виждал съм ви някъде. — Патрик протяга ръка.

— Срецнахме се за малко в „Луссо“ — казва Джеси, става и стиска ръката на Патрик.

Виждам лирите в доволните сини очи на шефа ми.

— Да, вие купихте панорамния апартамент — припява доволно той, а Джеси кима в потвърждение. Забелязвам, че Патрик вече не се тревожи за забавеното плащане. Сали се приближава с копие от фактурата и подскача до тавана, когато Патрик я издърпва от нейните фини бледи ръце. — Предложихте ли питие на господин Уорд? — пита той смаяната Сали.

— Няма нужда, благодаря. Дойдох само за да уредя сметката — дрезгавият глас на Джеси отеква в мен, аз сядам като препарирана в

стола си и гледам учтивата размяна на любезности, която се развива пред очите ми.

Как може да е толкова спокоен и хладнокръвен? Аз съм напрегната от главата до петите, въртя нервно молива в ръката си и държа устата си плътно затворена. Сигурно е очевидно, че се чувствам неудобно, но Патрик изглежда не забелязва.

Той отпраща Сали.

— Не трябваше да бързате само за това. — Той размахва неплатената фактура във въздуха.

Аз се мръщя, докато следя пътя ѝ в опит да потисна реакцията си на демонстративното отношение на Патрик към фактурата, за която мърмореше толкова много само два часа по-рано.

— Нямахте ме, а служителите ми са допуснали недоглеждане — обяснява Джеси.

Отдъхвам си благодарно.

— Знаех си, че има разумно обяснение. Пътувахте по бизнес или за удоволствие? — Патрик звучи искрено заинтересуван. Аз знам, че не е така. Наум той вече пресмята колко пари би могъл да измъкне на Джеси. Шефът ми е мил човек, но е луд на тема обороти.

Джеси насочва поглед към мен.

— Определено за удоволствие.

Потъвам още по-дълбоко във въртящия се стол и чувствам как лицето ми става все по-червено. Дори не мога да го погледна в очите. Какво се опитва да ми причини?

— Бих искал да направя някои уговорки с госпожица О'Ший, докато съм тук. Трябва да свършим бързо работата по новия проект.

Ха! Едва не му казвам, че не се предполага да прави уговорки с мен, за да ме чука. Но ако го бях направила, подозирам, че първо щяха да ме уволнят, а след това щях да получа вразумяващ секс, който да засенчи всички останали видове. Затова държа устата си плътно затворена.

— Абсолютно — боботи Патрик. — Искате само дизайн или дизайн и управление на проекта?

Извъртам очи. Знам отговора на този въпрос. След моето напълно отчаяно извъртане на очи повдигам поглед към Джеси и виждам, че той ме наблюдава, като се мъчи да запази сериозна физиономия.

— Искам целия пакет — отговаря.

— Чудесно. — Патрик потрива ръце. — Ще ви оставя на Ава. Тя ще се погрижи добре за вас. — Патрик подава ръка и Джеси я поема, като продължава да гледа към мен.

— Знам, че ще го направи. — Усмивва се и поглежда отново Патрик със зелените си очи. — Ако ми дадете банковата си сметка, ще уредя незабавен превод. Ще предплатя също така следващата фаза от проекта. Така ще предотвратим бъдещи забавяния.

— Ще кажа на Сали да ви даде банковите ни сметки. — Патрик си тръгва, но аз не се отпускам.

Джеси сяда отново пред мен, дразнещо красивото му лице излъчва неподправена радост от моята нервност. Целият пакет ли? Определено за удоволствие? Трябваше да го фрасна по главата с преспапието.

Изтръгвам се от скованото си състояние, събирам всички скици, които затрупват бюрото ми, и вадя бележника за срещите.

— Кога сте свободен? — Знам, че звучи крайно непрофесионално и сухо, но не ми пука. Той стига твърде далеч с желанието си да контролира всичко.

— А ти кога си свободна?

Поглеждам нагоре и срещам доволни зелени очи. Накланям се.

— Не говоря с теб — изплювам доста незряло.

— Бих могъл да те накарам да викаш.

Опулвам се шокирана.

— Няма начин.

— Това може да усложни нещата. — Той се нацупва, а краищата на устните му се извиват в усмивка.

— Говорите за работата или удоволствието, господин Уорд?

— За удоволствието. През цялото време — отговаря той загадъчно.

— Осъзнаваш ли, че плащаш, за да правя секс с теб — съскам шептейки. — А това ме прави проститутка.

На лицето му за миг проблясва гняв и той се премества по-напред във фотьойла.

— Млъквай, Ава! — предупреждава ме. — И за твое сведение, ще викаш по-късно. — Той се обляга назад. — Докато се сприятеляваме.

Въздишам тежко. Ще бъде много по-добре, ако се откажа от договора още сега. Патрик ще се катурне от изненада, но така или иначе аз съм прецакана. Губя контрола. Губя контрола ли? Смея се на себе си. Имала ли съм изобщо контрол, откакто този красив мъж се появи в живота ми?

— Нещо смешно ли има? — пита той сериозно.

Прелиствам страниците на бележника набързо.

— Да, животът ми — мърморя. — За кога да запиша примерни дати?

— Не искам да записваш примерни дати. Примерните дати могат да бъдат отменени — тонът му е равен и уверен. Вдигам поглед от бележника и виждам как Джеси размахва голям черен маркер под носа ми. — Всеки ден — отбелязва той спокойно.

— Всеки ден? Не бъди глупав! — изтърсвам твърде високо.

Той ми отправя закачлива усмивка, маха капачката на маркера, протяга се и като закача с пръсти ръката ми, издърпва бележника. Вдигам рамене и той ме поглежда с разбиране. Обръща на утрешна дата и прокарва линия през средата и над нея изписва „Господин Уорд“ с големи черни букви. След това преглежда седмицата.

— Ти си моя така или иначе — мърмори на себе си.

Мръщя се, но не се осмелявам да кажа нищо, главно понеже сме в офиса и поради факта че Джеси няма никакви притеснения. Междувременно той стига до понеделник и открива, че имам записана с молив среща с госпожа Кент за десет часа. Намира гумичка на бюрото ми и бавно изтрива молива, докато ме гледа в очите, след това се навежда и издухва парченце гумичка, останало на страницата. Определено се забавлява, докато аз седя облегната на стола си и гледам как съсипва цялата ми работна програма, като в същото време се опитва да ми покаже колко е сериозен. Боя се, че наистина е сериозен.

Той продължава да нанася дебелия черта и в дните след понеделник. Какво прави? Оглеждам се наоколо и забелязвам, че колегите ми са се отегчили от шоуто „Джеси и Ава“ и са се заели с работата си.

— Какво правиш? — питам спокойно.

Той спира и ме поглежда.

— Уреждам си срещи.

— Не ти ли е достатъчно да контролираш личния ми живот? — Изненадана съм колко спокойно звучи. Чувствам се като глътнала бастун. Този мъж има нечувано нахалство и самоувереност. — Мислех, че не си уреждаш среща за чуване.

— Внимавай с езика! — предупреждава ме той. — Казах ти и преди, Ава. Правя каквото е необходимо.

— За кое? — прошепвам едва доловимо.

— За да те задържа.

Иска да ме задържи ли? Какво, за да ме чука ли? Не го питам.

— Ами ако не искам да бъда задържана? — питам вместо това.

— Но ти искаш да бъдеш задържана. От мен. И това е причината да ми е толкова трудно да разбере защо продължаваш да ми се противопоставяш. — Той отново прелиства бележника ми и продължава да драска линии върху всеки ден от годината.

Когато стига до края, го затваря и става. Самонадеяността му няма граници. И откъде може да знае, че искам да бъда задържана от него? Може би не искам. Боже, сега се опитвам да се самозалъгам. Трябва да си купя нов бележник. Поздравявам се наум за това, че записвам срещите си и в календара на имейла. Това е предпазна мярка, в случай че загубя бележника. Не съм допускала, че някакъв безразсъден властен маниак може да изтрие всичко.

— По кое време свършваш работа?

— В шест. Приблизително. — Не мога да повярвам, че току-що отговорих, без да се поколебая дори за секунда.

— Приблизително — повтаря той едва доловимо и протяга ръка. Иска да се здрависаме ли? Подавам ръка, като тихомълком си заповядвам да не показвам, че треперя, и я поставям леко в неговата. Познатата тръпка минава през мен, когато се докосваме. Пръстите му погалват нежно китката ми и минават през средата на цялата ми длан.

Веднага втренчвам поглед в очите му.

— Виждаш ли? — шепти той, след което се отправя към вратата, взима плика, който Сали му подава, и напуска офиса.

Сривам се обратно в стола, а сърцето ми се свива в гърдите. Започвам да се потя от нерви и докато сядам обратно зад бюрото си, си вея нервно с подложката за кафе, за да охладя пламтящото си лице. Как успява да ми причини това? Том поглежда към мен и се ококорва, а аз издишам дълбоко в опит да успокоя пренебрежливото си сърце. Значи

той иска да ме задържи? Какво по-точно иска? Да ме задържи и да ме контролира, да ме задържи и да ме обича или да ме задържи и да ме чука до безсъзнание? Той вече ме чука почти до безсъзнание. Налага му се, тъй като аз продължавам да се връщам за още.

Прибирам скиците за „Лайф Билдинг“, за да си освободя място. Отварям имейл календара и започвам да нанасям срещите си обратно в бележника.

О, затънала съм сериозно. Но той е прав... Наистина искам да бъда задържана от него. Аз съм напълно прирастенена.

Имам нужда от него.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Напускам офиса последна. Включвам алармата, заключвам вратата и подскачам, когато чувам познатото форсиране на мощна машина. Обръщам се и виждам Джеси в момента, в който натиска спирачки. Той сваля каската, слиза и приближава към мен все едно е имал напълно обикновен ден.

— Добре ли мина денят ти?

Зяпвам.

— Не точно — отговарям намръщено. От тона ми капе сарказъм.

Той ме наблюдава известно време и хапе долната си устна, докато умът му работи. Надявам се, че си дава сметка колко неразумен е бил.

— Може ли да го направя по-добър? — Той се протяга, прокарва топлатата си длан от рамото ми надолу и накрая стисва ръката ми.

— Не знам. Можеш ли?

— Определено мисля, че мога. — Усмива се и аз отпускам глава. — Винаги ще го правя по-добър, запомни това! — добавя уверено.

Вратът ми изпуква болезнено, когато рязко вдигам глава, за да го погледна.

— Точно ти го направи лош.

Той се нацупва и увесва нос. Мисля, че е засрамен. Добре. Така и трябва да бъде.

— Не мога да се сдържам — свива рамене виновно.

— Разбира се, че можеш.

— Не. Когато става въпрос за теб, не мога — заявява той категорично с тон, който предполага, че е напълно убеден. Аз обаче не съм. — Ела тук! — Придърпва ме върху мотора и ми подава голяма хартиена чанта.

— Какво е това? — Надзъртам в чантата.

— Ще ти трябват. — Той се протяга и вади куп черни кожи.

О, не!

— Джеси, няма да се кача на това нещо.

Той пренебрегва думите ми, вади панталоните и като коленичи пред мен ги задържа така, че да стъпя в тях. Потупва ме по глезена. — Обувай!

— Не! — Може би ме чака вразумяващ секс или обратно броене, но това няма да се случи. Няма начин. Адът ще замръзне, преди да се кача на мотор. Той съсипа целия ми ден, а сега иска да ме качи на този смъртоносен капан.

Той въздиша уморено и се изправя.

— Чуй ме, жено! — обхваща лицето ми в дланите си. — Сериозно ли вярваш, че бих позволил нещо да ти се случи?

Гледам в неговите нежни очи и знам, че се опитва да ме успокои. Не, не мисля, че би позволил да ми се случи нещо, но това не важи за останалите участници в движението, нали? На тях изобщо не им пука, че съм на това самоубийствено нещо. Ще отстъпя, знам го.

— Моторите ме плашат.

Той се навежда и приближава носа си до моя. Ментовият му дъх ме успокоява.

— Вярваш ли ми?

— Да — отговарям мигновено. Бих му поверила живота си. Но не мога да се доверя на разума си, когато съм с него.

Той кимва, полага целува върха на носа ми и кляка отново пред мен. Сваля обувките ми, напъхва краката ми в панталоните, вдига ги и ги закопчава свободно. После вади удобно кожено яке и взима чантата ми, за да ми го облече. Накрая ми обува и ботуши.

— Махни фибите от косата си — заповядва той и напъхва обувките и новата ми рокля табу в прекалено голямата ми работна чанта. Изненадана съм, че не захвърли дрехата на земята и не започна да я гази.

Протягам се и започвам да свалям степенките.

— Къде е твоето кожено облекло?

— Не ми трябва такава.

— Защото нищо не те унищожаваш ли?

Той задържа каската над главата ми.

— Не, жено, защото се унищожавам сам.

— Какво означава това?

— Нищо. — Той пропуска въпроса и слага каската на главата ми, като по този начин ме кара да замълча. Започва да нагласява каишките под брадичката ми, а аз имам чувството, че главата ми е напъхана в презерватив. Размърдвам врата си и той вдига визьора.

— Трябва да носиш защитни дрехи — мърмя го аз. — Щом караш мен да го правя.

— Не съм готов да рискувам с теб. Както и да е. — Плесва ме по задника. — Изглеждаш много секси. — Удължава презрамките на чантата ми и я прехвърля през рамото ми, така че да остане върху гърба ми. — За да се качиш на мотора, сложи левия си крак на степенката и преметни десния, разбра ли?

Кимвам и гледам с възхищение как той си слага каската и прехвърля дългия си крак през мотора, пали го и сякаш го държи с мощните си бедра. Той ме поглежда и ми дава знак да се качвам, така че аз неохотно се приближавам, слагам ръка на рамото му и след като прехвърлям десния си крак, обхващам талията му с ръце.

— Чувствам се еуфорично.

Той извъръща глава.

— Нищо ти няма. Дръж се за кръста ми, но не стискай много силно. Когато се накланям, следвай моите движения и не спускай крака на земята, когато спиране. Дръж ги върху степенките. Ясно?

Кимвам.

— Свали визьора! — нарежда ми той и нагласява своя.

Подчинявам се и се накланям напред, като го обгръщам с ръце и притискам колене към бедрата му.

Вибрациите на мотора минават през мен, докато Джеси го форсира и го избутва на улицата с краката си. След това бавно и внимателно се включва в движението. Сърцето ми бие в гърдите, бедрата ми се притискат силно в неговите, но той очевидно е решил да кара спокойно, докато съм зад него и аз го обичам още повече заради това. Той внимателно натиска спирачките, завива гладко и аз се хващам, че повтарям движенията му. Напускаме пределите на града, не знам къде отиваме, но не ми пука. Ръцете и краката ми са притиснати към този едър и здрав мъж, въздухът препуска покрай мен и аз се чувствам абсолютно жива. Но в един момент разпознавам пътя за имението и радостта ми повяхва незабавно. Нищо не би било по-подходящо за край на този безумен ден от това да се срещна със

старите нацупени устни. Опитвам се да убедя сама себе си, че трябва да съм над нещата и да не обръщам внимание на нейната явна ревност и язвителност. Много бих искала да знам обаче защо тя се държи по този начин.

Тежките порти на входа се отварят в момента, в който Джеси се отклонява от главния път, и той продължава надолу по чакъления път към имението, като спира съвсем плавно.

Вдига визъора си и казва:

— Слизай!

Прехвърлям крака си доста елегантно и заставам на чакъла, встрани от мотора. Джеси сритва стойката и закрепва машината, а след това слиза с лекота. Сваля каската, русата му коса се пръсва във всички посоки и той прокарва ръце през нея, а след това оставя каската върху мотора и сваля и моята.

На лицето му е изписано колебание. Разтревожен е и това не ми харесва. Ухилвам се и скачам върху него, увивам ръце около врата му и сплитам крака на кръста му.

Той се смее.

— Каква усмивка само! Хареса ли ти? — Той ме държи с една ръка, докато оставя каската ми, след което ме прегръща с двете.

Накланям се назад, за да видя лицето му.

— Искам мотор.

— Забрави! Няма начин това да се случи, дори ако адът замръзне. Никога! Невъзможно! — Той поклаща глава, изражението му е ужасено. — Само с мен!

— Хареса ми. — Стягам ръце около врата му, накланям се отново напред, снишавам глава и го целувам страстно. Той стене одобрително, докато аз си прокарвам път навътре в устата му. — Благодаря ти.

Той леко хапе долната ми устна.

— Хммм. Повече от добре дошла си, бебче.

Напълно загубвам съмненията си. Когато се държи по този начин, той изцяло заличава спомените ми за неразумното му поведение и за стремежа му към пълен контрол. Истинска лудост.

— Защо сме тук? — питам. Не мога да сдържа разочарованието, което изпитвам след това невероятно возене до имението.

— Трябва да се справя с някои проблеми. Ти може да хапнеш междуременно. — Пуска ме на земята. — А след това ще те заведе у дома. — Отмята косата ми назад от лицето.

— Не нося нищо, — ще трябва да минем покрай нас, за да си взема това-онова.

— Сам е тук. Донесе някои неща от Кейт. — Хваща ръката ми и ме дърпа към имението. Сам е донесъл нещата ми? Явно Джеси е мислил в перспектива. О, за Бога, дано Кейт ги е пакетирала! Мисълта за това как Сам се хили нагло, докато рови в чекмеджето с бельото ми, ме кара да се изчервя.

Джеси ме води нагоре по стълбите и през вратата към фойето. Мястото изглежда доста пълно тази вечер. От ресторанта и от бара се чуват разговори и смях, но ние подминаваме и двете и се насочваме право към кабинета на Джеси. Изпитвам облекчение. На първо място в списъка ми с приоритети е да избягвам среща с нацупените устни.

Минаваме през слънчевата стая, в която няколко групи хора са се разположили по диваните с питиета в ръка. Разговорите замират в момента, в който ни виждат. Мъжете вдигат чаши, а жените заглаждат косите си, изправят гърбове и залепват нелепи усмивки на лицата си, които изчезват бързо, щом очите им се спират върху мен. Аз съм изцяло облечена в кожа, а Джеси буквално ме влачи след себе си.

— Добър вечер! — поздравява той, докато преминаваме покрай тях.

Чувам хор от приветствия. Всички мъже ми се усмихват, докато жените ми хвърлят подозрителни погледи. Готова съм да се обзаложа, че луксът не е единствената причина жените да харесват имението.

— Джеси — чувам буботенето на Големия Джон някъде отпред и откъсвам очи от групата бесни жени, за да открия, че той излиза от кабинета на Джеси. Кима ми и аз му кимвам в отговор.

— Някакви проблеми? — пита Джеси, като ме води към кабинета си.

Джон влиза след нас и затваря вратата след себе си.

— Имаше малък проблем в общата зала, който вече е разрешен — дълбокият му глас е монотонен. — Един от клиентите беше твърде превъзбуден.

Мръщя се и гледам към Джеси. Каква обща зала? Виждам как той леко поклаща глава към Джон, преди да отправи внимателен

поглед към мен.

— Всичко е наред — казва Голямото момче. — Отивам в залата за наблюдение. — И се отправя към вратата.

— Каква е тази обща зала? — Не мога да сдържа любопитството си. Никога не съм чувала за нещо подобно.

Той ме придърпва към себе си за яката на коженото ми яке, маха чантата от гърба ми и ме целува собственически, като почти ме разсейва от въпроса.

— Харесвам те в кожа — казва той замислено, докато сваля ципа, избутва бавно якето от раменете ми и го хвърля на дивана. — Но те обичам в дантела. — Сваля ципа на панталоните и започва да описва кръгове с върха на носа си по моя. — Винаги в дантела.

Гледам как ръцете му се справят със закопчалките и пулсът ми се ускорява.

— Мислех, че имаш работа — прошепвам.

Той ме повдига, отнася ме до голямото си бюро и ме поставя на ръба. Маха ботушите ми и ги захвърля на дивана, а после се подпира и се навежда, докато лицата ни не се оказват на сантиметри едно от друго.

Зелените му очи, изпълнени с желание, ме пронизват.

— Това може да почака. — Той ме притиска с едната си ръка към повърхността на бюрото. — Подлудяваш ме, жено! — казва, пресяга се надолу и откопчава бялата ми риза, като междувременно се настанява между бедрата ми.

— Ти ме подлудяваш. — Дишам тежко и извивам гръб, когато топлите му ръце се плъзгат леко по гърдите ми.

Той се усмихва загадъчно.

— Значи сме луди един за друг. — Придърпва чашките на сутиена ми надолу, прокарава палците си по зърната ми и праща безкрайни тръпки на удоволствие по тялото ми. Погледите ни се срещат.

— Може би — съгласявам се. Много ми се иска да съм му бясна.

— Между нас няма може би. — Той пъха ръка под кръста ми и ме придърпва нагоре, като целува врата ми. После прокарава език нагоре към лицето ми, а аз вплитам пръсти в меката му коса и въздишам доволно. Перфектно. Ще се сприятеляваме.

Вратата на офиса се отваря рязко и Джеси ме придърпва към гърдите си покровителствено, а вероятно и за да ме скрие.

— Извинете!

— За Бога, Сара! Чукай! — крещи ѝ той. Доволна съм от тона, с който ѝ говори. Аз съм полугола върху бюрото му, но Джеси ме прикрива доста добре. Той не ме оставя да помръдна, но се извърща леко и поглежда недоволно към Сара. Виждам я за миг на вратата. Облечена е с червена рокля, която подхожда на червилото ѝ, а киселата ѝ физиономия е толкова очевидна, колкото и изкуствените ѝ цици.

— Най-сетне я облече в кожа, така ли? — казва тя с многозначителна усмивка, завърта се на пети и напуска. Вратата се тряска силно, а Джеси недоволно извърта очи. Не мисля, че някога съм харесвала по-малко друг човек.

— Какво искаше да каже? — питам. Имам усещането, че съм част от някаква скрита шега.

— Нищо. Не ѝ обръщай внимание! Опитва се да е забавна — мърмори той. Настроението му се е променило драстично.

Аз изобщо не я намирам за забавна, но краткият му студен отговор ме кара да се замисля дали има смисъл да настоявам. По дяволите, иска ми се да свърши с това, което започнахме.

Той ме повдига от бюрото и ме оставя да стъпя, а след това вдига чашките на сутиена, закопчава ризата ми и сваля кожените панталони от краката ми. Сега ще изглеждам абсолютно смачкана. Той вдига чантата ми от пода и ми обува обувките, а аз се опитвам да напъхам ризата под колана на панталоните, така че да съм малко по-представителна. Гледам как Джеси сядва в своя огромен въртящ се стол от кафява кожа. Смълчал се е. Лактите му са отпуснати върху страничните облегалки, пръстите му докосват устните и той гледа замислено как се оправям.

— Какво? — питам. Той изглежда потънал в размишления.

— Нищо. Гладна ли си?

Повдигам рамене.

— Малко.

Ъгълчетата на устните му се повдигат в усмивка.

— Малко? Пържолите са чудесни. Искаш ли една? — кимвам. Да, бих могла да хапна една пържола. Той вдига телефона и набира

няколко цифри. — Ава ще яде пържола. — Оставя слушалката върху рамото си. — Как я предпочиташ?

— Средно препечена.

Той отново вдига слушалката.

— Средно препечена с картофи и салата. — Поглежда ме въпросително. Отново кимвам. — В кабинета ми... И донеси вино... „Зинфандел“. Това е всичко. Да. Благодаря. — Той затваря и набира отново. — Джон... Да... Готов съм, стига и ти да си готов. — Затваря, след което звъни още веднъж. — Сара... Добре, не се тревожи. Донеси ми последните сведения за посещенията! — И затваря отново. — Седни! — Сочи дивана под прозореца.

Започвам да се чувствам неудобно. Апетитът ми изчезва почти напълно. По дяволите! Не обичам да идвам тук.

— Мога да си тръгна, ако си зает.

Той се намръщва и ми хвърля въпросителен поглед.

— Не, седни!

Насочвам се към дивана и се разполагам удобно върху меката кафява кожа. Чувствам се неудобно и странно излишна. Няма какво да правя, затова вадя бележника си от чантата и започвам да си записвам подробности по разширението на имението. Често поглеждам нагоре и виждам как той ме гледа и всеки път ми се усмихва окуражително, но това не успява да ме спаси от неудобството.

След около двайсет минути на вратата се чука, Джеси казва „Влез“, Пит внася поднос с храна и се насочва към мен.

— Благодаря, Пит — усмихвам се, докато той поставя подноса пред мен и ми подава прибори, обвити в бяла ленена салфетка.

— Удоволствието е мое. Искате ли да ви отворя виното?

— Не — поклащам отрицателно глава. — Ще се справя.

Той кимва и тихо напуска стаята.

Махам капака от чинията и усещам невероятен аромат, който възвръща апетита ми. Развивам салфетката, вадя ножа и вилицата и загребвам малко салата. Това е най-шарената салата, която съм виждала някога — чушки, цветен лук и дузина разноцветни марули, залети с ароматизирано олио. Салатата е прекрасна. Бих могла да ям само нея.

Скръствам крака в глезените, слагам подноса в скута си, отрязвам си парче от пържолата и мъркам доволно. Храната в

имението е много добра.

— Харесва ли ти?

Джеси отпуска брадичката си върху рамото ми.

— Много — смутолевам, докато дъвча месото. — Искаш ли да опиташ?

Той кима и отваря уста. Отрязвам едно парче и го повдигам над рамото си, за да го вземе.

— Хммм, много е добра — казва той, докато дъвче.

— Още? — питам. Той ме гледа с признателност, а аз му отрязвам още едно парче и отново му го подавам през рамо. Той ме гледа, докато затваря плътните си устни около вилицата и бавно издърпва месото. Не мога да спра голямата усмивка, която се появява на лицето ми. Очите му блестят от удоволствие и той се мъчи да потисне собствената си усмивка, докато дъвче. Поставя ръце на раменете ми, заравя глава във врата ми и започва нежно да гризва кожата ми.

— Ти си по-вкусна.

Смея се, когато той с ръмжене се навира под брадичката ми. Свивам глава в раменете си, когато се премества на ухото ми. Горещият му дъх изпраща тръпки по цялото ми тяло. Той успява да извлече толкова разнопосочни реакции от мен — крайното раздразнение, крайното желание и крайното щастие са само няколко от тях.

— Ти яж — казва, докато целува нежно слепоочието ми, а палците му започват кръгообразни движения по раменете ми. — Напрегната си. Защо си напрегната?

Завъртам глава неколkokратно. Напрегната съм, защото съм тук — това е единствената причина. Как може една жена да ме кара да се чувствам толкова неудобно? На вратата се чука.

— Да. — Той продължава да разтрива рамената ми, след като Сара влиза.

И като говорим за вълка... Атмосферата се вледенява моментално. Тя вижда, че Джеси ме разтрива, и изражението ѝ се променя значително. Аз го забелязвам, но той не е наясно с прикритата ѝ студенина. Стягам се още повече и внезапно ми се приисква Джеси да спре да ме масажира.

— Графиците — промърморва тя, размахва папката и умишлено я поставя на бюрото на Джеси, а после се обръща към нас и от очите ѝ към мен буквално хвърчат кинжали.

— Благодаря, Сара. — Той се навежда, докосва бузата ми с устни, вдишва дълбоко и ме пуска. — Сега имам работа, бебче. Изяж си вечерята! — Виждам как Сара се мръщи за кратко, но успява да възвърне фалшивата усмивка на нацупените си устни в момента, в който Джеси се обръща към нея. Той бърка в джоба си и казва: — Преведи сто хиляди по тази сметка по най-бързия начин! — казва той, като ѝ подава плика.

— Сто хиляди? — изтърсва тя и поглежда надолу.

— Да. Още сега, моля те. — Той я оставя да се взира в плика и сяда на мястото си зад бюрото, без да обръща внимание на зиналата ѝ уста. Тя ми хвърля убийствен поглед. Едва тогава разбирам, че това е пликът, който Сали му даде.

Сто хиляди ли? Това е прекалено много. Какво мисли той? Трябва ли да кажа нещо? Поглеждам към Сара и виждам, че тя ме проучва внимателно със свити устни. Не я обвинявам. Боже, тя вече мисли, че съм с него заради парите.

— Това е всичко. — Джеси я освобождава и тя се обръща да си тръгне, но не и преди да ми е отправила намръщен поглед.

Сара бавно върви към вратата и среща Джон на прага. Голямото момче ѝ кимва, прави ѝ място да премине и затваря след нея. После ми кимва и аз се усмихвам, преди да се съсредоточа отново върху вечерята си. Апетитът ми отново е изчезнал. Сто хиляди? Оставям подноса на масичката за кафе и си наливам малко вино, но забелязвам, че Пит е донесъл само една чаша, така че отивам до бюфета, взимам водна чаша за себе си и се връщам на дивана, за да наляя. Когато поставям винената чаша на бюрото на Джеси, Джон спира да говори и поглежда първо чашата, а след това и мен.

— Няма нужда. Благодаря ти, бебче — усмихва се Джеси. — Ще карам.

— О! — Взимам чашата. — Съжалявам.

— Няма защо. Изпий я ти! Поръчах виното за теб.

Заемам мястото си на дивана и отварям списание, наречено „Супербайк“. То е единственото, така че се надявам да ме разсее малко.

Нямам идея колко време минава. Потънала съм в подробности за четиритактови двигатели, за конски сили и за предстоящото изложение на мотори в Милано, когато усещам топли ръце да обхващат врата ми иззад мен. Отпускам глава назад, за да го погледна.

— Започнах нещо, нали? — Той се навежда и ме целува по челото.

— Защо не си си взел 1198?

Той се усмихва.

— Взех си, но предпочитам 1098.

— О! Колко имаш?

— Дванайсет.

— Дванайсет? — въздишам. — Всичките ли са клас „Супербайк“?

Той се усмихва леко.

— Да, Ава, всичките са клас „Супербайк“. Хайде, ела, ще те прибера у дома. Оставям списанието на масата и се изправлям.

— Знаеш ли, и ти трябва да носиш кожени дрехи — казвам нехайно.

— Знам, че трябва. — Той поема ръката ми и ме повежда към вратата.

— Тогава защо не носиш?

— Карам мотор от... — той се спира насред изречението и ме поглежда — от много години.

— В един момент ще трябва да ми кажеш на колко години си.

Усмихвам се широко и получавам в замяна радостна усмивка от Джеси.

— Може би — казва той тихо.

Минаваме през имението и откриваме Сам и Дрю на бара. Сам явно няма да се среща с Кейт тази вечер. Той изглежда както обикновено. Дрю е с черен костюм и пригладена назад черна коса.

— Мой човек! — поздравява Сам. — Ава, харесват ми твоите малки гащички. — И ми подава познат спортен сак.

Ще ми се да потъна в земята, лицето ми пламва. Поглеждам към Джеси и виждам как от цялото му същество струи гняв.

— Не насилвай шибания си късмет, Сам — предупреждава го той и тонът му е напълно сериозен. Усмивката на Сам се стопява, той

помирително вдига ръце, а Дрю изпуска задържания си дъх и оставя бирата на бара.

— Всичко си има граници, Сам — казва той в съгласие с реакцията на Джеси срещу неуместния коментар.

— Да, съжалявам — измърморва Сам и ме поглежда явно опитвайки се да потисне усмивката си.

Оглеждам пълния бар и виждам доста хора, които се разхождат и разговарят, някои вдигат ръка за поздрав към Джеси, но никой не го приближава. Долавям същата враждебност от страна на жените тук, каквато и в лягнатата стая. Дали Джеси е наясно, че има толкова много обожателки? Имам чувството, че съм го откраднала и вече съм сигурна, че бизнесът е основан единствено благодарение на господаря на имението и на неговия невероятен външен вид.

— Ще прибера Ава у дома. — Джеси взима сака от мен. — Ще тичаш ли утре? — пита той Сам.

— Не, може да съм вързан — хили ми се той.

Чувствам как червенината ми се засилва. Никога няма да свикна с неговото безочие и с ужасните му коментари.

— Къде е Кейт? — питам. Трябва да ѝ се обадя.

— Имаше да прави няколко доставки. Беше много развълнувана, че ще има възможността да отнеме девствеността на „Марго Джуниър“. Бях отхвърлен заради розов ван. — Той отпива от бирата си. — Ще отида натам, щом свърша тук.

— Щом свършиш с кое? — пита Дрю с повдигната вежда.

— Да те чукам — изрича ядно Сам.

Мръщя се и Джеси ме издърпва от бара.

— Довиждане, момчета! Кажи на Кейт, че Ава е с мен! — подвиква той през рамо, аз им махам със свободната си ръка, докато Джеси ме тегли през бара, а те вдигат бутилки за довиждане и се подсмивват.

Джеси ме отвежда до „Астън Мартин“ доста бързо и ми отваря вратата, за да се кача.

— Искам да се возя на мотора — възразявам. Пристрастена съм.

— Точно сега те искам в дантела, не в кожа. Качвай се! — Очите му са потъмнели и са изпълнени с желание и обещания. Кога се случи това?

Качвам се в колата, събирам краката си и го чакам да се настани до мен. Той се понася бързо по пътя към портите с ясна мисия. Хвърлям поглед към възхитителния профил на мъжа до мен. Изглежда отпуснат, докато кара, а погледът му отскача към мен за миг и отново се връща на пътя. Личи, че силно се опитва да потисне усмивката си.

— Сто хиляди лири са огромна предплата — казвам хладно.

— Така ли?

— Знаеш, че е така. — Поглеждам го предизвикателно, докато той се опитва да запази сериозното си изражение.

— Подценяваш способностите си.

— Сигурно съм най-скъпата проститутка за всички времена. — Извързвам се и виждам как устните му се изпъват в права линия.

— Ава, ако отново кажеш нещо подобно за себе си...

— Пошегувах се.

— Виждаш ли ме да се смея?

— Имам и други клиенти, на които трябва да обръщам внимание — информирам го смело. Той не може да очаква от мен да посветя цялото си работно време на неговото имение или на него. Силно се съмнявам, че ще ми се размине, а и Патрик ще стане особено подозрителен, ако никога не се появявам в офиса.

— Знам, но аз съм специален клиент. — Той се пресяга, стиска коляното ми и аз се вглеждам в мрачната му усмивка.

— Специален, значи? — подсмиввам се, а той вкопава пръсти в меката част над бедрото ми.

Джеси засилва звука и Елбоу^[1] ме карат да се отпусна назад в седалката, докато гледам как светът минава покрай нас. Точно сега съм наистина влюбена в него, не просто влюбена в него. И като изключим промеждутъка от време по обед, това ще се окаже един прекрасен ден.

[1] Elbow — английска алтернатив група. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Гаражните врати на „Луссо“ се отварят, ние минаваме и Джеси паркира колата бързо и точно. Той не губи никакво време, издърпва ме и ме повлича през фойето към асансьора.

— Добър вечер, Клайв! — поздравявам. — Бързаш ли? — питам Джеси.

— Да — отговаря убедително и набира кода. Вратите на асансьора се затварят и аз се оказвам притисната към огледалната стена. — Дължиш ми извинително чукане — мърмори той и напада устата ми.

— Какво е извинително чукане? — задъхвам се, когато той притиска коляно между бедрата ми и отмества устата си към ухото ми. Мога да съставя списък, дълъг колкото ръката ми, с всички извинения, които той ми дължи. Не съм в състояние да се сетя за нищо, за което аз да му дължа извинение.

— То включва устата ти.

Потискам трепета си, когато се отдръпва. Хормоните бушуват безмилостно в мен. Аз се задъхвам и се подпирам на стената.

Той отстъпва назад, докато гърбът му опира в отсрещната стена на асансьора. Гледа ме през премрежените си очи, сваля тениската си и започва да разкопчава ципа на дънките. Устните ми се разтварят, за да поема въздух, докато чакам напътствия. Треперя от вълнение. Той е възплащение на съвършенството, мускулите му се очертават отчетливо и се помръдват при всяко негово движение.

Дънките му се разтварят и разкриват космите по слабините му. Възбуденият му член е вече в ръката му. Не носи боксерки. Няма пречки. Търся очите му, но той гледа някъде надолу.

Проследявам погледа му и виждам как движи бавно ръка по члена си, а дъхът му спира при всяко леко движение. Гледката предизвиква пожар в слабините ми. Цялата горя. Боже мили! Той е повече от съвършен. Очите ми се плъзват нагоре по тялото му. Това е най-еротичната гледка, която съм виждала някога. Коремните му

мускули са напрегнати, очите му са замрежени от страст, а устните му са разтворени и мокри.

Гледа ме внимателно от другия край на асансьора.

— Ела тук! — гласът му е дрезгав, очите тъмни. Тръгвам бавно към него. — На колене!

Успокоявам дишането си и бавно се отпускам на пода, като прокарам ръце по бедрата му и не спирам да го гледам дори за миг. Той се вира в мен. Все още продължава да движи ръка по члена си. Аз съм като вкаменена от гледката на красивия мъж, който се издига над мен.

Със свободната си ръка той погалва страната ми, задъхва се и леко разтваря устни, а после потупва бузата ми със средния си пръст и казва:

— Отвори!

Отварям уста, прокарам ръце по задната част на бедрата му и стискам задника му, а той продължава да ме гали, докато насочва члена си към устните ми.

— Ще го поемеш целия, аз ще свърша в устата ти. — Той притиска мократа главичка към долната ми устна и езикът ми се стрелва навън, за да оближе капчицата, която се процежда от него. — А ти ще погълнеш всичко.

Стомахът ми се свива и спирам да дишам в момента, в който той се отдръпва назад и бавно обладава устата ми. Виждам как затваря очи и стиска челюсти толкова здраво, че се плаша да не спуска някоя вена на слепоочието си. Аз съм невероятно възбудена. Стискам силно задника му и го притеглям към себе си.

— Мамка му! — Въздиша той, ръката му все още е обвита около основата на члена му и не ми позволява да го поема докрай. Той поставя другата си ръка на темето ми и замира, като се опитва да поеме дъх. Чувствам натиска, който упражнява върху дебелия си пенис. Без съмнение се опитва да сдържи напирещото освобождение.

След няколко мига той успява да се овладее и бавно премества ръка от слабините си към тила ми. Отново поема дъх неколkokратно. Подготвя се психически. Трябва да се справя добре с това.

Отдръпвам устата си от него и прокарам ръка напред по бедрото му, пъхам я между краката му и обхващам скротума му. Доволна съм,

когато той стяга хватката си върху косата ми и отправя стенание към тавана, а бедрата му започват да треперят. Опитва се да се контролира.

Това ме окуражава и аз много леко прокарвам върха на пръста си напред и назад по пътеката между тестисите. Виждам как жилите на врата му се опъват до крайност. Наслаждавам се на това. Той е беззащитен и уязвим, а контролът е в ръцете ми. Въпреки по-ранните му заповеди „на колене“ и „отвори“, той изцяло зависи от моята милост. Това е приятна промяна и аз искам да му доставя удоволствие.

Смътно долавям, че вратите на асансьора се отварят, но ги пренебрегвам, напълно погълната от това, което правя с него. Премествам ръка в основата на члена му, държа го здраво, прокарвам език по главичката му и полагам меки целувки по върха и. Поглеждам нагоре и виждам как накланя глава и търси очите ми. Когато се втренчва в тях, започва да прокарва бавни кръгове с ръцете си в косата ми, докато аз го поемам изцяло, без да спирам да го галя отдолу. Изпитвам невероятно удоволствие, когато той трепва на няколко пъти и рязко поема въздух през зъби.

Джеси не иска да затвори очи. Решен да види как го довеждам до край, следи езика ми, който обхожда цялата дължина на пениса му, а накрая се спира на върха на широката му глава и леко разтваря дупчицата. Подсмихва ми се дяволито, но аз бързо изтривам усмивката от лицето му и го карам да издиша рязко, когато връщам ръка на задника му и го притеглям така, че отново да изпълни устата ми.

— Боже, Ава! — изстрелва той.

Усещам как достига до дъното на гърлото ми и полагам невероятни усилия да потисна гаденето. Той е толкова дебел, че изпълва цялата ми уста. Започвам да се отдръпвам, но той ми изкарва въздуха, като се тласка напред. Пръстите му се стягат в косата ми, докато бавно се изтегля и отново се тласка напред, стенещ от чисто удоволствие. Всяка илюзия, че аз държа контрола, е отдавна изгубена. Той знае какво иска и как го иска. И както винаги, властта е в него.

— Мамка му, имаш невероятна уста, Ава. — Той тласка напред отново и ме държи на място със силните си ръце, но в същото време целува и гали косата ми. — Исках да бъда в нея от момента, в който те видях.

Не съм сигурна дали трябва да бъда засегната или поласкана от изявлението му, но вместо да се замислям, прокарвам зъбите си по

изпънатата му кожа, докато той се отдръпва.

— За Бога, Ава! Поеми го дълбоко! — крещи той, докато отново тласка навътре. — Но не със зъби!

Затварям очи и поемам неговия тласък. Ако не беше толкова еротично, би било направо брутално. Джеси напада устата ми ожесточено с члена си, но е нежен с ръцете си. Той командва.

След още няколко невероятни тласъка, чувствам, че набъбва и започва да пулсира в устата ми. Вече е на ръба. Една от ръцете му се премества от главата ми към основата на члена му, той се отдръпва леко, хваща го здраво и започва бързо да движи ръка напред-назад. Аз въртя езика си около него, поемам го, започвам да смуча главата му и той вдишва рязко.

— Свършвам, Ава! — крещи той, и аз обвивам устни около него и поставям ръката си върху неговата, докато той пълни устата ми с топла бяла сперма. Поемам я — до последната капка. Преглъщам и поглеждам нагоре. Главата му се отпуска назад, той издава гърлен вик на задоволство, забавя тласъците до едно мързеливо равно темпо и се наслаждава на своето освобождение, а аз облизвам и изсмукувам цялото му напрежение. Дългът ми е уреден.

Гърдите му се повдигат, той отправя към мен своя премерен зелен поглед, навежда се, издърпва ме нагоре и покорява устните ми с пълна с благодарност целувка.

— Ти си невероятна. Ще те задържа завинаги — информира ме, обсипвайки цялото ми лице с целувки.

— Хубаво е да го знам — подхвърлям саркастично.

— Не се опитвай да ме засегнеш, жено! — Отпуска чело срещу моето. — Ти ме остави възбуден и незадоволен тази сутрин — казва тихо.

О, извинявам се, че го оставих така. Сега вече разбирам, но как ще ми отмъсти за прегрешенията?

Повдигам ръце към него и започвам да галя добре оформените му гърди.

— Извинявам се — прошепвам и се накланям, като отпускам устни върху зърното му.

— Ти си с дантела. — Той стегнато обвива ръце около мен. — Обичам те в дантела. — Повдига ме и краката ми автоматично се

склучват около кръста му. Той взема чантите ми и тениската си и ме изнася от асансьора.

— Защо дантела?

— Не знам, но винаги носи дантела! Ключовете — задния джоб!

Протягам се под ръката му и пъхам ръка в джоба, за да извадя ключовете, след което той се обръща леко и ми осигурява достъп до ключалката. Скоро вратата е отворена и затворена с ритник, чантите ми са пуснати на пода и Джеси ме понася нагоре по стълбите. Мога да свикна с това. Той ме разнася наоколо все едно съм не повече от тениска на гърба му. Чувствам се безтегловна и в пълна безопасност.

Пуска ме да стъпя на пода.

— Сега ще те сложа в леглото — шепти нежно.

В този момент съм залята от басовото начало на песента на Масив Атак Angel^[1]. Тялото ми се сковава. Това е музика, на която да правиш любов. Изгарям отвътре, докато той бавно ме съблича, неговите нежни зелени очи са приковани към моите.

Чувствам се напълно зашеметена от неговите много лица. В един момент този мъж е безмилостен и взискателен секс господар, а в следващия — нежен и мил любовник. Обичам всичко това у него, всяка негова страна. Е, почти всяка.

— Защо се опитваш да ме контролираш? — Това е единственото нещо у него, с което се мъча да се справя. Той е повече от неразумен.

Джеси дърпа блузата от раменете ми надолу по ръцете.

— Не знам — казва намръщено, обърканото му изражение ме кара да повярвам, че е искрен, което не ми помага да разбера защо е такъв с мен. Той ме познава едва от няколко седмици. Поведението му е чиста лудост. — Просто изглежда правилно да го правя — казва, сякаш това може да обясни всичко. Не го обяснява дори най-малко.

Той сваля ципа на панталоните ми и ги смъква по бедрата ми, после ме повдига, за да ме измъкне от тях и ме оставя да стоя пред него по бельо. Отстъпва назад, откъдето може да ме наблюдава по-добре и събува дънките и обувките си, като ги изритва настрани.

Отново е възбуден. Оглеждам неговото красиво тяло и се връщам към блестящите му зелени очи. Той е като научен проект по съвършенство — шедьовър на Бог. Моят шедьовър. Искам да бъде само мой.

Протяга се към мен, издърпва чашките на сутиена ми надолу една по една, гали с opakото на ръката си всяко от зърната ми и те се втвърдяват. Дъхът ми спира и той отново ме гледа в очите.

— Докарваш ме до лудост — казва, лицето му е напълно лишено от изражение. Иде ми да му се развикам, че е толкова нагъл. Продължава да твърди, че аз го подлудявам.

— Не, ти докарваш мен до лудост — гласът ми е сведен до нисък шепот. Моля се наум да признае, че е неразумен властен маниак. Не може да вярва, че поведението му е нормално.

Усмивва се, а очите блестят.

— Лудост — казва той само с устни.

Вдига ме срещу гърдите си, слага ме в леглото и се разполага върху мен. Навежда се и устните му завладяват моите с обожание, като меко прокарват пътя си към мен, а езикът му бавно се върти в устата ми.

„Боже! Обичам те!“ Бих могла да се разплача в този момент. Да му кажа ли как се чувствам? Защо не мога просто да изплюя думите? След изпълненията му от днес човек би помислил, че ще побягна и ще бягам, докато краката ме държат. Не мога, просто не мога да го направя.

Чувствам как бикините ми се плъзгат по краката ми, а мислите ми се пръскат, когато той се надига, сядна на петите си, издърпва ме така, че да седна в скута му, и после се намества, за да достигне моята сърцевина.

— Облегни се назад на ръцете си — нарежда меко той, гласът му е дрезгав, очите настоятелни. Правя каквото ми е наредено и свободната му ръка обхваща кръста ми, за да ме подкрепи.

Той издишва рязко и навлиза в мен бавно, устните му са разтворени и влажни. Стена от наслада, докато той навлиза в мен и ме изпълва изцяло, а ръцете ми се изместват малко, когато сплитам крака около него. Чувството да го имам в себе си е невероятно. Мога да умра на мига като една много щастлива жена. Той обхваща кръста ми, а с другата си голяма ръка почти ме обгръща цялата и започва да гали бедрата ми в дразнещо бавни кръгове, повдига ме леко, след което ме отпуска и отново ме кара да се завъртя около члена му. Движенията ни са в ритъм с музиката. Боже, добър е! Изпускам дълга въздишка от прекомерното удоволствие, което поражда у мен, докато ме повдига,

сваля и върти в синхрон със собствените си движения. Той има пълен контрол.

— Къде беше през целия ми живот, Ава? — стене той, докато за пореден път ме върти измъчващо бавно.

Въздишам, когато ме повдига и спуска отново и трепетът на един спокоен, но невероятно задоволяващ оргазъм започва да набира сила. Хипнотизирана съм от този мъж — погълната съм напълно да гледам как лицето му гори от страст и как мускулестите му гърди се повдигат, докато притиска тялото ми към себе си. Това е бавно и всепоглъщащо любене, което не ми прави услуга, като се имат предвид дълбоките ми чувства към него — абсолютно никаква. Аз съм пристрастена към нежния Джеси така, както и към властващия Джеси.

Езикът му преминава по влажната долна устна и очите му блестят, а бръчката пресича челото му.

— Обещай ми нещо! — гласът му е нежен и той движи бедра в поредното главозамайващо въртене.

Стена. Той се възползва от моето хипнотизирано състояние, като иска от мен да му давам обещания сега. Освен това думите му са по-скоро заповед, отколкото молба.

Изучавам го внимателно и изчаквам да чуя какво иска.

— Ще останеш с мен.

Какво? Тази вечер? Завинаги? Дай подробности, по дяволите! Това определено не беше молба, това беше заповед. Кимам с глава, докато той ме придърпва надолу и шепти безсмислени думи.

— Искам да чуя думите, Ава — казва и продължава да върти бедра, докато навлиза дълбоко в най-съкровената част от тялото ми.

— Боже! Обещавам! — Издишам рязко при бясното му проникване, гласът ми трепти от удоволствие и от възбуда, докато неговото мощно пулсиране ме обзема изцяло и аз започвам да вибрирам в ръцете му.

— Ще свършиш — задъхва се той.

— Да.

— Исусе, обичам да те гледам, когато си такава. Задръж малко, бебче! Не още!

Ръцете ми започват да се огъват под мен и го принуждават да ме прихване в средата на гърба и да ме изправи така, че да сме лице срещу лице. Крещя, когато гърдите ни се сблъскват, а новата поза му

дава възможност да проникне дори още по-дълбоко в мен. Повдигам ръце и обгръщам гърба му.

Той търси очите ми.

— Ти си болезнено красива и цялата си моя. Целуни ме!

Подчинявам се, като обхващам с ръце прекрасното му лице, приближавам устни към неговите и поемам стоновете му, докато плъзвам език в устата му.

— Джеси! — моля се. На ръба съм.

— Овладей го, бебче!

— Не мога — стена в устата му. Безпомощна съм да се противопоставя на начина, по който той обладава ума и тялото ми. Стягам бедра около него, разпадам се, започвам да крещя и захващам долната му устна.

Той също вика, изправя се на колене, накланя се назад и ме привлича към себе си, докато търси собственото си освобождение, притиска ме към гърдите си и изригва в мен с един последен силен тласък. Аз крещя.

— Исусе, Ава! Какво ще правя с теб?

Той сгущва лицето си във врата ми и бавно влиза и излиза, изтръгвайки всяка капка наслада от мен. Аз съм замаяна, главата ми се върти диво, докато неговият тежък топъл дъх се разнася по врата и към гърдата ми. Всеки мускул, който притежавам, се стяга около неговия пулсиращ член. Той трепери, цялото му тяло се разтърсва.

Обвивам ръце около него и го притискам към себе си.

— Трепериш — мърморя с глава в рамото му.

— Ти ме правиш невероятно щастлив.

— Мислех, че те докарвам до лудост.

Той се изтегля назад и ме поглежда в очите, челото му е покрито с пот.

— Докарваш ме до лудост от щастие. — Целува носа ми и отмества косата от лицето ми. — А също така ме караш да обезумявам до лудост — поглежда ме обвинително. Не знам защо. Неговото неразумно невротично поведение е това, което го подлудява, не аз.

— Предпочитам, когато си полудял от щастие, плашещ си, когато си обезумял до лудост.

Устните му потрепват.

— Тогава спри да правиш неща, които ме карат да обезумявам до лудост.

Зяпвам го, но той притиска устни към моите, преди да мога да го предизвикам. Този мъж е заблуден до лудост, освен всичко друго.

Той се отпуска отново на петите си.

— Никога не бих те наранил умишлено, Ава. — Отстранява още един кичур коса от лицето ми, несигурността в гласа му се долавя ясно.

Сигурна съм в това твърдение, но само физически. Истински ме плаши, че може да ме нарани емоционално. А фактът, че той добави „умишлено“, е повод за тревога.

Гледам в премрежените зелени очи на този красив мъж.

— Знам. — Въздишам, но всъщност не знам. И това ме плаши до смърт.

Той се извърта и ляга по гръб, като ме привлича със себе си, аз падам върху гърдите му и се премествам леко и започвам да рисувам осмица по корема му, като се задържам по-дълго време около белега.

Това ме кара отново да любопитствам. Белегът е поредната мистерия у този мъж. Определено не е получен по време на война, не е операция, не е прободна рана, нито пък е обикновено порязване. Ужасяващ е. Дебелата, нащърбена линия изглежда така, все едно някой буквално е забил назъбен нож в корема му и го е прокарал по целия път до външната част на бедрото му. Потрепвам. Не мисля, че някой е в състояние да преживее подобна рана. Сигурно е загубил много кръв.

— Бил ли си в армията? — питам тихо. Това би могло да обясни всичко, а и аз не питам директно.

Той спира да гали косата ми за кратко, но продължава скоро след това.

— Не — отговаря. Не ме пита защо задавам такъв въпрос. Знае какво мисля. — Остави това, Ава — казва с онзи тон, който ме кара да се свия на място.

— Защо избяга от мен? — питам малко неспокойно. Трябва да знам.

— Казах ти. Не бях на себе си, а ти искаше време.

— Защо? — притискам го. Чувствам, че е напрегнат под мен.

— Ти подпалваш чувства в мен — отговаря нежно.

— Какви чувства по-точно?

— Всякакви, Ава — сега вече звучи ядосано.

— Това лошо ли е?

— Лошо е, когато не знаеш как да се справиш с тях. — Той изпуска дълга уморена въздишка и ме кара да спра да го гая. Значи не знае как да се справи с чувствата, които има, и затова се опитва да ме контролира? Как би помогнало това?

— Мислиш, че ти принадлежа. — Отново започвам да въртя пръста си, като се надявам, че той ще потвърди това.

— Не, знам, че ми принадлежиш.

Аз не съм на себе си от щастие.

— Кога го разбра?

— Когато прекарах четири дни и се опитвах да те забравя, да те отстраня от ума си.

— И не се ли получи?

— Не. Това дори ме подлуди още повече. Заспивай! — нарежда той.

— Какво правеше, за да ме отстраниш от ума си?

— Няма значение. Бездруго не свърши работа. Точка по въпроса. Заспивай!

Нацупвам се на себе си. Мисля, че съм изстискала от него цялата информация, която бих могла да получа. По-луд ли? Не мисля, че искам да срещна този мъж някога. Всякакви чувства? Струва ми се, че харесвам как звучи това.

Продължавам да рисувам шарки по гърдите му, докато той гали косата ми и я целува от време на време. Тишината е удобна и клепачите ми натезават.

Притискам се още по-близо до него и отпускам крак върху бедрото му.

— Кажи ми на колко години си — мърморя в гърдите му.

— Не — отговаря равно.

Повдигам лице със сънливо възмущение. Той дори не ме лъже. Изпадам в кратка дрямка и сънувам всякакъв род луди неща.

[1] Angel (англ.) — ангел. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Събуждам се гола и замръзнала и на мига разбирам защо. Сядам, издухвам косата от лицето си и виждам Джеси, който седи на шезлонга и се навежда надолу.

— Какво правиш? — гласът ми е дрезгав, все още не съм се разсънила.

Той поглежда нагоре и ме заслепява с усмивката си, запазена само за жени. Как става така, че винаги изглежда добре и е енергичен, щом се събуди?

— Отивам да тичам. — Той се навежда още веднъж и аз виждам, че връзва връзките на маратонките си.

Когато е готов, се изправя — цели сто осемдесет и осем сантиметра жилава прелест, която сега е дори още по-впечатляваща, благодарение на свободните черни спортни шорти и сивия потник. Облизвам устни и се усмихвам с възхищение. Поникнала му е брада. Бих могла да го изям.

— Аз също се наслаждавам на гледката — казва той бодро, загледан в гърдите ми с повдигната вежда и лека усмивка на красивото му лице. Проследявам погледа му и откривам, че чашките на сутиена ми все още са под гърдите ми. Оставям ги така, както са и извъртам очи.

— Колко е часът? — стомахът ми внезапно се обръща в паника.

— Пет.

Зяпвам го, след което драматично се сривам обратно в леглото. Пет? Мога да спя поне още час. Придърпвам чаршафите над главата си и затварям очи, но след около три секунди Джеси ги издърпва и се надвесва над мен с порочно закачлива усмивка върху лицето си. Обвивам ръце около врата му в опит да го придърпам към себе си, но той се надига и ме изправя, преди да осъзная какво става.

— И ти идваш — уведомява ме, докато надига чашките на сутиена ми обратно върху гърдите ми. — Хайде! — обръща се и се насочва към банята.

Подсмивам се възмутено.

— Не, няма начин. — Сигурно е луд. Не възразявам да тичам, но не и в пет сутринта. — Аз тичам вечер — съобщавам на гърба му и отново падам в леглото. Сгушвам се във възглавниците в горния му край и откривам тази, която мирише най-силно на свежа вода и мента, но той грубо нарушава спокойствието ми, като ме издърпва за крака към края на леглото.

Навежда се, взима ми възглавницата и присвива очи към мен.

— Не. Идваш с мен. Сутрин е по-добре. Подготви се! — Той ме обръща по корем и ме плясва по задника.

— Не си нося спортния екип — казвам самодоволно, но в този момент една спортна чанта се приземява на леглото. — Купил си това за мен? — питам невярващо и сядам. Това е доста самонадеяно. Може пък да не обичам да тичам.

— Видях маратонките ти у вас. На нищо не приличат. Ще си съсипеш коленете, ако тичаш с тях. — Той стои със скръстени ръце и чака да се облека.

Едва е съмнало. Аз дори не съм се събудила, а той иска да набивам паважа и да пухтя по улиците на Лондон?

„Неразумно!“

Той въздиша, отива до спортната чанта и започва да вади всякакви принадлежности за тичане. Подава ми спортен сутиен и се хили самодоволно. О, той наистина е помислил за всичко. Издърпвам го от ръцете му и махам дантеления си сутиен, като го заменям с гарантираща защита срещу допълнително потене спортен. Следващото, което ми подава, са чифт шорти за тичане — същите като неговите, само че дамски модел — и подходящ розов потник. Обличам всичко под внимателния му поглед.

— Седни. — Сочи леглото, а аз въздишам драматично и се настанявам на края. — Не ти обръщам внимание — мърмори той, докато коленичи пред мен, повдига краката ми един по един и ми обува дишащи чорапи и доста елегантен чифт черни маратонки „Найк“. Може да не ми обръща внимание, колкото си иска, но аз не съм доволна и искам той да го знае.

Когато е готов, ме придърпва да стана, изправя се, прокарва поглед нагоре-надолу по облеченото ми в екип тяло и кимва с одобрение. Да, определено изглеждам чудесно, но досега винаги съм

надявала размъкнат клин и някоя огромна тениска. Не искам да изглеждам по-добре, отколкото съм в действителност.

— Хайде тогава, жено! Да започнем деня така, както искаме да го завършим. — Той взима ръката ми и ме повежда надолу по стълбите.

— Няма да тичам втори път днес! — запъвам се. Този мъж наистина е луд.

Смее се.

— Не това имах предвид.

— О, а какво имаше предвид?

Поглежда ме с мрачна мръсна усмивка.

— Имах предвид останали без дъх и потни.

Задъхвам се леко. Знам точно по кой начин бих искала да се изпотя и да остана без дъх сутрин, обед и вечер, и този начин не включва бягане.

— Тази вечер няма да се виждаме — напомням му. Ръката му се стяга върху моята и той сумти известно време. — Трябва ми ластик за коса — казвам, когато забелязвам чантата си край вратата.

Джеси ме пуска и отива в кухнята, като ме оставя да търся ластик в чантата си. Връзвам косата си на опашка, той идва и тръгваме към фойето. Виждаме как Клайв е покрил лицето си с ръце.

— Добро утро, Клайв! — кимва учтиво Джеси, докато минаваме, твърде бодро като за тази част от деня.

Клайв си мърмори нещо под носа и без да гледа към нас, вдига ръка за поздрав. Не мисля, че е хванал цаката на цялото това оборудване.

Джеси спира на паркинга.

— Загривка — инструктира той, пуска ръката ми и издърпва крак назад, за да разтегне бедрото си. Гледам как то се стяга под шортите и накланям глава повече от щастлива да остана точно където съм и да го гледам как загрева. — Ава, направи загрева! — нарежда ми той.

Хвърлям му недоволен поглед. Никога не съм загревала в живота си — освен в леглото, и това никога не ми е причинявало някаква вреда.

Въздишам недоволно, обръщам се с гръб към него и демонстративно и много, много бавно се разкрачвам и се навеждам надолу, за да докосна върха на пръстите си, като буквално навирам задника си в лицето му.

— О! — Чувствам как зъбите му се забиват в мен, след което той ме плясва силно. Извързвам се и виждам изписаното на лицето му раздразнение и повдигнатата му вежда. Този мъж наистина приема тичането сериозно, докато аз правя по няколко мили от време на време просто за да не позволя на виното и сладкишите да се залепят по задника ми.

— Къде ще тичаме? — питам, като повтарям движенията на Джеси.

— В Кралските паркове^[1] — отговаря.

Няма проблем. Обиколката им е дълга около десет километра, а аз обикновено тичам точно там. Не е трудно.

— Готова ли си? — пита той.

Кимвам и тръгвам към колата му, но той се отправя към изхода.

— Къде отиваш? — викам след него.

— Да тичам — отговаря хладно.

Изведнъж несъбуденият ми мозък осъзнава ситуацията. Той смята да тича по целия път до парка, през него и на връщане? Не мога да се справя с това. Опитва се да ме убие ли?

— Тъб... Колко далеч е паркът? — опитвам се да звуча напълно равнодушна, но не съм сигурна, че успявам.

— Шест километра — очите му блестят със задоволство.

Това са двама и два километра. Не е възможно да тича толкова много всеки ден. Това е повече от половин маратон. Преглъщам нервно, но го прикривам с кашлица, решена да не му доставям удоволствието да знае, че съм обезпокоена. Придърпвам потника надолу и тръгвам към самомнителния и самодоволен Адонис, който превърна сърцето ми в заплетен възел.

Той набира кода.

— Единайсет, двама и седем, петнайсет. — Поглежда ме с лека усмивка. — За бъдеща употреба. — Задържа вратата.

— Никога няма да го запомня — казвам през рамо, минавам покрай него и започвам да тичам към Темза. Мога да се справя. Мога да се справя. Повтарям тази мантра — и кода — отново и отново наум. Не съм тичала три седмици, но отказвам да му позволя да злорадства.

Джеси ме настига и тича до мен няколко метра. Поглеждам прелестната му издължена фигура и се чудя дали този мъж прави нещо не както трябва. Той тича все едно горната част на тялото му няма

връзка с долната, краката му носят това високо слабо тяло с лекота. Постигам собственото си темпо и известно време тичаме край реката в удобно мълчание, като от време на време хвърляме погледи един на друг. Джеси е прав — тичането сутрин е наистина отпускане. Градът не е такава въртележка, по улиците се движат предимно коли за доставки, а типичните шумове от клаксони и сирени не мъчат ушите ми. Въздухът е изненадващо свеж и прохладен.

Половин час по-късно стигаме парка Сейнт Джеймс и следваме тучните му алеи в стабилно темпо. Чувствам се изненадващо добре, като се има предвид, че вече съм минала някъде около 6 километра. Поглеждам към Джеси, който вдига ръка за поздрав на всички, които тичат срещу нас — само жени. Те му се усмихват широко, а на мен хвърлят подозрителни погледи. Извъртам очи и се вглеждам в него, като се опитвам да предвия реакцията му, но той изглежда абсолютно незасегнат както от жените, така и от тичането. Това може би е неговата замявка.

— Добре ли си? — пита с лека усмивка, докато гледа към мен.

Не говоря. Това е сигурен начин да се запъхтя, а в момента се справям доста добре. Кимвам в отговор и се съсредоточавам в пътя напред, обзета от надежда мускулите ми да не ме предадат. Трябва да докажа нещо.

Поддържаме равномерно темпо, докато обикаляме парка Сейнт Джеймс и накрая достигаем до Грийн парк. Когато отново поглеждам нагоре, все още виждам едно напълно незасегнато и на практика свежо лице. Чувствам, че натежавам и не знам дали е, защото вече се уморявам, или защото той е ускорил темпото, но се боря да не изоставам. Имаме още 15 километра. Никога не съм тичала 15 километра през живота си. Ако айподът ми беше с мен, щях да си пусна любимите песни в този момент.

Стигаме „Пикадили“ и усещам как белите ми дробове започват да горят, все по-трудно ми е да дишам спокойно и равномерно. Мисля, че вероятно съм достигнала прословутата стена на бегача, която е невъзможно да преминеш. Никога преди не съм тичала толкова, че да я достигна, но сега мога да оценя смисъла на израза. Чувствам се все едно съм се сблъскала в един тон тухли, забити в пясък.

Не трябва да се предавам.

О, това не е хубаво. Напълно съм разбита. Отклонявам се от алеята в Грийн парк и се стоварвам безцеремонно върху тревата в прегряла потна купчина. Лежа разтворила ръце и крака и поемам безценния въздух в претоварените си дробове. Не ми пука, че съм се предала. Това е личният ми рекорд. Боже, той може да тича.

Затварям очи и се съсредоточавам в дълбоко дишане. Повръща ми се. Хладният сутрешен въздух, който обгръща проснатото ми тяло, е повече от добре дошъл, но в един момент достъпът ми е затворен от здраво стройно тяло, което се надвесва над мен. Отварям очи и срещам зеления му поглед, който може да съперничи на дърветата, които ни заобикалят.

— Бебче, изтощих ли те? — подсмивва се той.

Исусе, дори не се е изпотил. Аз, от друга страна, не мога да говоря. Повдигам се изпод него като някакъв скапан бегач, какъвто съм, и му позволявам да обсипе лицето ми с целувки. Сигурно имам ужасен вкус.

— Хммм, пот и секс. — Той ближе бузата ми и ни превърта така, че се отпускам върху него, като продължавам да дишам тежко и да хриптя, докато той прокарва длани по потния ми гръб. Усещам стягане в гърдите. Може ли да получиш сърдечен удар на двацет и шест?

Когато най-накрая успявам да успокоя дишането си, се подпирам с ръце на гърдите му и сядам върху бедрата му.

— Моля те, не ме карай да тичам до вкъщи — умолявам. Мисля, че бих могла да умра. Той поставя ръце под главата си небрежно, развеселен от тежкото дишане и от изпотеното ми лице. Здравите му ръце изглеждат възхитително, докато се мърдат. Бих могла да събера сили да се наведе и да го гризна.

— Справи се по-добре, отколкото очаквах — казва той и повдига вежда.

— Предпочитам сънлив секс — мърморя и отново се отпускам върху гърдите му.

Той ме обгръща с ръце и ме притиска здраво към себе си.

— Аз също предпочитам сънлив секс — казва и започва да описва кръгове по гърба ми.

Добре, днес наистина, наистина го обичам. А е само шест и половина сутринта. Но би трябвало да имам предвид, че много неща могат да се променят изключително бързо с господин Джеси Уорд. В

рамките на един час бих могла да откажа да му се подчиня за нещо и тогава внезапно би ми се наложило да се справя с обезумелия до лудост господин Неразумен Властен Маниак и да получа обратно броене или вразумяващ секс — ще понеса вразумяващия секс, ще преживея и броенето.

— Хайде, жено! Не можем да лудуваме в тревата цял ден. Имаш работа за вършене.

Да, имам. А и сме на километри от „Луссо“. Повдигам се от гърдите му и се изправям. Аз съм леко нестабилна, но Джеси, разбира се, се изправя на крака като делфин, който се плъзга през спокоен океан. Прилошава ми от него.

Той ме прегръща през рамо и се отправяме към „Пикадили“. Там спира такси и ме настанява в него.

— Взел си пари за такси? — Знаел ли е, че няма да се справя?

Той не отговаря. Само повдига рамене и ме притегля в прегръдката си.

Чувствам се малко виновна, че му прекъснах тичането, но съм толкова скапана, че не мога да мисля дълго за това.

Повлечена съм, почти буквално, през фойето на „Луссо“ и до асансьора. Имам чувството, че съм будна от месец, а всъщност са минали само два часа. Нямам идея как ще издържа деня.

Когато стигаме до апартамента, се сривам на един стол в кухнята и отпускам глава върху ръцете си. Дишането ми едва се е възстановило.

— Ето!

Повдигам поглед и виждам Джеси да размахва бутилка вода пред носа ми, взимам я с благодарност започвам да пия жадно прекрасната ледена течност и накрая обърсвам уста с опакото на ръката си.

— Ще напълня ваната. — Той ме гледа със симпатия, но долавям в очите му и малко удоволствие също така. „Самодоволното копеле!“ Той ме вдига от стола и ме понася нагоре по стълбите в обичайната ми маймуноподобна поза.

— Нямам време за вана. Ще взема душ — казвам, когато ме поставя на леглото. Какво ли не бих направила, за да се сгуша под завивките и да изляза някога през следващата седмица.

— Имаш предостатъчно време. Ще вземем нещо за закуска и ще отидем до имението малко по-късно. А сега си полегни! — Лепва

целувка на потното ми чело и се отправя към банята.

Ще ходим в имението ли? По дяволите! Бил е напълно сериозен, когато зачеркна с маркера всички дни до края на годината, така ли? Стоте хиляди са предвидени да осигурят съгласието на Патрик Джеси да установява властта си над мен сутрин, обед и вечер. А какво ще стане с другите ми клиенти — с Ван дер Хаус, който е най-важният сред тях? Само той ще увеличи оборотите на Патрик десетократно. О, Боже, чувствам, че ще бъда пометена.

— Джеси, трябва да отида в офиса — опитвам с кротък и разумен тон.

— Не, не трябва. Полегни си! — равният му отговор е последван от ясната заповед, която долита от банята.

Какво да правя? Твърде изтощена съм, за да му избягам, когато започне обратното броене — не че бих успяла да стигна много далеч, дори ако съм в състояние да запаля всичките си цилиндри. А вразумяващото чуване вероятно ще довърши моето вече покорено сърце.

— Всичките ми неща са в офиса. Компютърните програми, справочниците, всичко — гласът ми е съвсем тих.

Той се показва на вратата на банята и хапе долната си устна.

— И всичко това ти трябва?

— Да, за да работя.

— Добре, ще се отбием в офиса ти. — Той повдига рамене и се връща в банята.

Хвърлям се обратно в леглото отчаяна. Какво ще кажа на Патрик? Въздишам тежко. Той ми внушава фалшиво чувство за сигурност, като ме прибира у дома с такси и носи умореното ми тяло по стълбите, когато ми се струва, че краката ми не биха издържали нито миг повече, а после... Аз съм също толкова заблудена, колкото и той. Никога няма да успея да поема контрола.

— Ваната е готова — шепти в ухото ми и ме вади от моето неспокойствие.

— Бил си сериозен, нали? — питам, щом ме повдига от леглото и ме понася към банята. Огромната вана, която заема по-голямата част от помещението, е пълна само до средата.

— Сериозен за какво? — Той ме поставя да стъпя на крака и започва да сваля екипа ми.

— За това, че няма да ме делиш с никого.

— Да

— А другите ми клиенти?

— Казах, че не искам да те дяля. — Той сваля шортите ми и ме потупва по глезена. Послушно вдигам крак.

— Няма нужда да съм в имението, за да скицирам идеите си, Джеси.

Той ме вдига до нивото на ваната, полага ме в нея и започва да се съблича.

— Напротив, има.

Водата е добре дошла за моите претоварени мускули. Жалко, че не е в състояние да отпусне и претоварения ми мозък.

— Не, няма — казвам и се опитвам да защитя позицията си отново.

Поглеждам нагоре към силно недоволното му лице, докато той влиза зад мен и ме притегля към гърдите си. За известно време мълчи, след което поема дълбоко въздух.

— Ако те оставя да отидеш в офиса, трябва да направиш нещо за мен.

Ако ме остави? Този мъж е прекалено самоуверен и арогантен. Но все пак преговаря, което е по-добре от това да ми нарежда или да ме принуждава да направя нещо.

— Добре. Какво?

— Да дойдеш в имението на юбилейното парти.

— Какво? Като гост на социално събитие ли?

— Да. Точно като гост на социално събитие.

Доволна съм, че не може да види лицето ми, защото ако можеше, щеше да види разкривената ми от неудоволствие физиономия. Сега съм между чука и наковалнята. Ще се отърва от ходенето в имението днес, но всъщност преговарям просто да отложи задачата, а не да я избегна напълно. И при това става дума за социално събитие. Бих предпочела да си отрежа главата.

— Кога? — звуча дори по-малко ентусиазирана, отколкото се чувствам, а това е доста красноречиво.

— След две седмици. — Той обгръща раменете ми и пъха лице във врата ми.

Би трябвало да танцувам в банята от щастие. Той ме кани на среща. Няма значение, че е в неговия луксозен хотел, той иска да съм там. Но не съм сигурна, че съм подготвена да прекарам вечерта под неприятелския бдителен поглед на Сара. А е повече от сигурно, че тя ще бъде там.

— Ще дойдеш. — Той завира език в ухото ми, завърта го няколко пъти, после започва да целува вдлъбнатината зад него и отново пъха езика си вътре.

Гърча се под топлите му ласки, тялото ми се изплъзва от неговото.

— Спри! — изтръпвам.

— Не. — Той ме притиска към себе си, а аз продължавам да се извивам и да пръскам вода навсякъде. — Кажи, че ще дойдеш!

— Не! — Смея се, когато ръката му се отправя към хълбока ми — Спри!

— Моля те! — мърка той в ухото ми.

Спирам да се боря. Моля те? Правилно ли чух? Аз съм напълно смаяна. Джеси Уорд да казва моля? Добре, значи предлага сделка и казва моля.

— Добре, ще дойда. — Въздъхвам и получавам една много здрава прегръдка и той отново се сгушва във врата ми. Аз вадя ръце от водата и обхващам ръцете му с моите. Доставила съм му голяма радост и в резултат аз също съм много радостна.

Значи ще бъде неговата дама? Това без съмнение безкрайно много ще се понрави на Сара. Всъщност ще отида и дори ще очаквам събитието с нетърпение. Той иска да бъде там, а това трябва да означава нещо. Не мога да потисна леката усмивка на задоволство, която заиграва на устните ми. Аз не съм състезателен тип, но наистина никак не харесвам Сара и много харесвам Джеси, така че решението е взето.

— Никога преди не съм бил във вана — казва той тихо.

— Никога?

— Да, никога. Обикновено взимам душ. Но мисля, че мога да се пристрастя към ваната.

— Обичам да се кисна във вана.

— Аз също, но само ако и ти си в нея с мен. — Притиска ме. — Добре е, че дизайнерката е предвидила нуждата от голяма вана.

Смея се.

— Мисля, че се е справила добре.

— Чудя се дали някога е допускала, че ще се къпе в нея? — замисля се той.

— Не, не е.

— Радвам се, че е поставила вана. — Той подръпва меката част на ухото ми със зъби и усещам как стъпалата му се плъзгат по пищяла ми и се потъркват в моите стъпала над пяната.

Затварям очи и отпускам глава на гърдите му. Може би бих могла да нарежа работата и да остана с него цял ден, въпреки всичко.

Докато дремя отпуснато във водата, мисля, че разговорите във ваната с Джеси са едно от новите ми най-любими неща. И решавам, че дори може би ще започна да тичам сутрин. Не на огромни разстояния, може би по една-две обиколки на Кралските паркове през ден. И трябва да запомня да загревам.

— Ще закъснееш за работа — казва той нежно в ухото ми. Нацупвам се на себе си. Тук ми е толкова удобно. — Само си помисли, че ако не трябваше да ходиш в офиса, можеше да останеш във ваната по-дълго. — Той целува слепоочието ми и се надига да излиза, като ме оставя да съжалявам, че не се поддадох на увещанията му да прекарам с него целия ден.

[1] The Royal Parks или Кралските паркове в Лондон са част от наследствените владения на английската корона, някои от които са с отворен достъп. Днес те са осем на брой и са разположени на приблизително 2000 хектара. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

След като се обличам, слизам по стълбите и откривам Джеси при кухненския плот да говори по телефона и да бърка с пръст в буркан с фъстъчено масло. Той поглежда към мен и почти ме поваля с дяволитата си усмивка.

Прокарвам очи с възхищение по тялото му, облечено в сив костюм и черна риза. Тъмнорусата му коса е начупена с гел и стои в рошав ореол от едната страна, а аз съм много доволна, че не се е обръснал. Изглежда груб и съкрушително красив.

— Ще дойда, след като закарам Ава на работа. — Той се върти на стола и накланя глава настрани. — Да, кажи на Сара, че го искам на бюрото си, когато пристигна. — Той ми сочи скута си и аз тръгвам към него, като се боря с гримасата, която предизвиква споменаването на нейното име. — Ще му отнемем членството, просто е. — Заставам така, че коленете му остават между бедрата ми, като се усмихвам, когато той заравя лицето си във врата ми и вдишва дълбоко. — Може да прави, каквото поиска, но си заминава, край! — отсича той рязко. За какво става дума? — Кажи на Сара да го отмени... да... добре... Ще се видим скоро.

Той затваря, хвърля телефона на плота и пъха ръце под коленете ми, така че да повдигне краката ми от пода, като в същото време ме приветства с жадна страстна целувка.

— Закуска? — пита.

Поглеждам към часовника на печката.

— Ще хапна нещо в офиса. — Не мога да закъснявам. Протягам се в ръцете му и дърпам чантата си, за да извадя хапчетата. — Може ли малко вода?

— Обслужвай се, бебче! — казва и се връща към буркана с фъстъчено място.

Отивам до големия хладилник, мятам чантата на плота и вадя всичко, но не намирам хапчетата. Никъде.

— Какво има? — пита той.

— Нищо — мърморя, докато връщам всичко в чантата. — Мамка му! — псувам под нос, като в същото време се поздравявам, че разделих пакета и оставих половината в чекмеджето с бельото.

— Внимавай с езика, Ава! — укорява ме той. — Хайде, ще закъснееш.

— Извинявай — мърморя. — Вината е твоя, Уорд. — Мятам чантата на рамо.

— Моя ли? — казва той с широко отворени очи. — Каква е вината ми и защо?

— Нищо конкретно, просто ме разсейваш — обвинявам го.

Той поглежда към мен, а устните му потрепват.

— Ти обичаш да те разсейвам.

Не мога да го отрека, така че не се и опитвам.

Стигаме до площад „Бъркли“ за нула време. Той наистина е заплаха на пътя с неговата глупаво скъпа кола. Спира в нарушение на правилника на ъгъла и се извързва, за да ме погледне в лицето.

— Обичам да се събуждам до теб — казва той мило, протяга се и прокарва палец по долната ми устна.

— Аз също обичам да се събуждам до теб. Но не обичам да тичам, докато капна от умора в пет сутринта. — Краката ми вече страдат, а ще става още по-лошо.

— Предпочиташ да капваш от умора от секс ли? — Ухилва се той с дяволита усмивка, прокарвайки ръка по дължина на роклята ми.

„О, не, няма да го направиш!“

— Не, предпочитам сънлив секс — поправам го, като се накланям и го целувам бързо по устните. Излизам от колата и го оставям сам с бръчката на челото му. — Ще се видим утре. Благодаря, че ме изтощи преди работа. — Затварям вратата и понасям изтощените си крака, обути в най-неудобните обувки, които имам.

Прекарвам сутринта в проверка на клиенти и срокове. Доволна съм, че всичко върви гладко. Набелязвам няколко посещения на обекти за следващата седмица и се усмихвам, докато пиша между диагоналните линии, нанесени с голям черен маркер. Трябва да сменя бележника, преди Патрик да е научил за ежедневните ми ангажменти с Господаря.

С удоволствие приемам капучиното и кексчето, които лежат на бюрото ми, благодарение на Сали, и се намръщвам, когато чувам шум

от клаксони на коли пред офиса. Вдигам поглед и виждам розов ван, паркиран на две места, и Кейт, която маха като обезумяла, за да привлече вниманието ми. Ставам от стола, простенвам, тъй като мускулите ми пищят в протест, и съскам на всяка крачка, която правя. Накрая стигам до „Марго Джуниър“ и се усмихвам доволно на физиономията на моята развълнувана огнена приятелка.

— Не е ли хубава? — Кейт гали с обич волана на „Марго Джуниър“.

— Красавица — съгласявам се, клатейки глава, но тогава си спомням нещо. — Как можа да позволиш на Сам да бърка в чекмеджето ми с бельо?

— Не успях да го спра — гласът ѝ е висок и звучи отбранително. Точно така трябва да бъде. — Той е безочлива свиня. — Хили се тя.

Нямам съмнение, че е такъв. Мисълта незабавно ми напомня за мистерията с връзването. Изкушена съм да питам Кейт, но бързо преценявам, че всъщност не искам да знам.

— Как е Джеси? — усмивката ѝ се разширява. — Забавлявате ли се?

— Ами, возих се на „Дукати 1098“, Сара ми демонстрира убийствено пренебрежение и тичах петнайсет километра тази сутрин. — Протягам се и се опитвам да облекча болката в бедрата си, като ги разтривам.

— Мамка му! Тя все още ли не се е отказала? Кажи ѝ да се разкара. — Тя се мръщи. — Тичала си петнайсет километра? Боже! Това е ужасно! И какво, по дяволите, е Дукати еди-кое си?

— Супербайк. — Вдигам рамене. Самата аз не го знаех преди няколко дни. — Той преведе сто хиляди на сметката на „Рококо“.

— Какво? — изпищява тя.

— Чу ме.

— Защо?

Повдигам рамене.

— За да държи Патрик настрана, докато се възползва от мен. Той не иска да ме дели.

— Леле! Този мъж е откачен.

Смея се. Да, откачен мъж — откачено заблуден, откачено богат, откачено предизвикателен, откачено привлекателен...

— Ще излизаме ли довечера? — питам. Отрязала съм откачения мъж под предлог, че Кейт е свободна.

— Разбира се.

Отпускам се с облекчение.

— Значи няма да се виждаш със Сам? Напоследък той е като постоянно присъствие в дома ти. — Повдигам вежда. Той всъщност е едно полуголо постоянно присъствие, но аз не говоря за това.

— Просто малко забавление — отговаря тя надменно.

Усмиввам се на нейната небрежност. Знам, че не е така. Говорим за момичето, което не е ходило на втора среща от години. Сам е сладък. Привличането определено личи.

Някаква кола започва да свири иззад „Марго Джуниър“.

— О, майната ти! — вика Кейт. — Тръгвам. Ще се видим у дома довечера. Твой ред е да вземеш вино. — Прозорецът започва да се затваря и тя се ухилва от ухо до ухо. Все още не мога да повярвам, че той ѝ купи ван.

Внезапно си спомням за сделката, която сключих в замяна на дрехите ми — да не пия довечера. Усмиввам се. Той никога няма да разбере.

Кейт си заминава, а аз се връщам на бюрото и опъвам крака. Да, вече наистина го усещам. Изправям се отново, подвивам крака под себе си и изпускам дълъг благодарствен дъх, когато стегнатите ми мускули се отпускат задоволително. Телефонът ми започва да подскача по бюрото и „Пласибо“ тихичко запяват за тичане по хълма^[1]. Дори не трябва да поглеждам към екрана, за да разбере кой е. Той има невероятен вкус за музика.

— Харесва ми — казвам вместо поздрав.

— На мен също. Ще правим любов на нея по-късно.

— Няма да ме видиш по-късно — напомням му отново. Прави го нарочно.

— Липсваш ми.

Не мога да го видя, но знам, че се цупи. А колкото до частта с правенето на любов... Е, добре, това е значително по-добре от „чукане“. Усмиввам се, сърцето ми подскача в гърдите.

— Липсвам ли ти?

— Да, липсваш ми — оплаква се той. Поглеждам към компютъра. Един часът е. Не са минали и пет часа, откакто се

разделихме. — Не излизай довечера! — казва той. Това не е молба, а заповед.

Сядам. Сигурна бях, че ще се случи.

— Недей! — предупреждавам го с най-твърдия тон, който успявам да докарам. — Имам планове.

— Не мисли, че понеже си на работа, не мога да дойда и да ти начукам малко разум! — Гласът му е ужасно сериозен и дори малко ядосан.

Не би го направил, не би могъл. Или би? По дяволите, дори не съм сигурна.

— Както искаш — отговарям много леко.

Той се смее.

— Бях сериозен, жено.

— Знам, че беше. — Нямам съмнение за това, но ще трябва да почака до утре за каквото и да било чукане.

— Болят ли те краката? — пита той, докато аз отново ги изпъвам под бюрото.

— Малко. — Няма да му доставя удоволствие, като го уведомя колко много ме болят. Довечера ще си направя вана с Радокс^[2]. Момент... Той да не се е опитвал да ме осакати, за да не изляза?

— Малко — повтаря той, а усмивката определено личи в дрезгавия му глас. — Помниш ли сделката ни?

Извъртам очи. Сигурно не съм била на себе си, когато съм решила, че може да забрави за своята малка сделка. И вече съм сигурна, че ме накара да направя този марафон в ранни зори в опит да ме спре. „Властен маниак!“

— Няма нужда от напомнящо чукане — промърморвам, ставам и отново подгъвам крак под себе си. Никога няма да разбере. Нямам намерение да се напивам така, че да си докарам жестоко главоболие — твърде скоро е след последното ми изпълнение.

— Внимавай с езика, Ава! — въздиша уморено той. — И аз ще реша кога и дали е необходимо напомнящо чукане.

— Слушам — потвърждавам с всичкия сарказъм, който заслужава.

— Кога ще те видя? — въздиша.

— Утре? — Наистина искам да го видя.

— Ще те взема в осем.

Осем? Утре е събота, искам да си поспя. Осем? Наистина не трябва да се напивам, не и ако Джеси смята да ме събуди в осем.

— По обед — противопоставям се.

— Осем.

— Единайсет.

— Осем — отсича.

— Предполага се и ти да отстъпиш! — Този мъж е невъзможен.

— Ще се видим в осем. — Той затваря и ме оставя стъпила на единия си крак с телефон, който виси на ухото ми. Поглеждам към екрана невярващо. Той може да дойде в осем, но аз няма да съм будна, за да му отворя, а сериозно се съмнявам, че и Кейт ще е будна. Отпускам болезненото си тяло обратно на стола с няколко резки поемания на въздух. Никога повече няма да тичам.

— Том! Ще излизаме довечера, искаш ли да дойдеш? — Не си правя труда да питам Виктория, защото тя има среща с Дрю.

Той ме поглежда с мръсна широка усмивка на бебешкото си лице.

— Ще трябва любезно да ти откажа. — Той навежда глава като джентълмен, какъвто знам, че не е. — Имам среща.

— Още една?

— Да! Този определено е сериозен. — Кимва Том, а усмивката му става още по-широка.

Оставям го да се усмихва и се обръщам към компютъра си. Те всички са сериозни.

Напускам офиса в шест и се отправям директно към магазина, за да купя „Радокс“ и бутилка вино, преди да взема метрото. Изкушавам се да я отворя още тук и сега. Петък е, ще излизам с Кейт довечера, а утре ще прекарам деня с моя предизвикателен Властен маниак. Идеално.

Влизам през предната врата и намирам полуголия Сам да излиза от ателието на Кейт, следван от напълно облечената Кейт, която има изключително доволна усмивка на лицето си.

— Не може да бъде — запъвам се, докато се опитвам да насоча погледа си където и да е другаде, но не и към тялото на Сам.

Той ме заслепява с невероятно наглата си усмивка и извърща лице към Кейт, като ми дава възможност да видя голия му гръб и

провисналите му дънки. Едва тогава забелязвам малко смес за блат на врата му.

— Пропуснала си нещо. — Посочвам дразнещото очите петно.

Кейт извърта Сам, така че да може да ме погледне и го облизва от средата на гърба до врата. Той ми се усмихва доволно и аз също се усмихвам. Каква двойка ексхибиционисти!

Тръгвам към жилищната част и съскам от пронизващата болка, пълзяща по краката ми с всяка стъпка, която правя. Отивам направо в банята и пускам водата да пълни ваната, като изсипвам и половин бутилка от отпускащия мускулите гел. След това се връщам в кухнята, за да се погрижа за специалното изискване номер две — наливам на себе си и на Кейт по една чаша вино и въздишам признателно, когато отпивам първата глътка.

Пет минути по-късно вече съм извадила всеки чифт бельо от чекмеджето и съм обхваната от паника.

— КЕЙТ! — Знам, че ги сложих тук, така че къде са, по дяволите? Ако това е идеята на Сам за шега, ще извия шибания му врат.

Кейт нахлува в стаята ми.

— Спрях водата на ваната. Какво има?

— Хапчетата ми.

— Какво за тях?

— Няма ги. — Обръщам обвинителен поглед към нея. — Не мога да повярвам, че си пуснала Сам тук.

Тя ме зяпва с широко отворени очи.

— Не съм го пускала тук. Но във всеки случай хапчетата ти не бяха тук. Щях да ги видя.

Креся обезсърчено и продължавам да претърсвам останалите чекмеджета от горе надолу. Знам, че съм ги сложила тук.

— Мамка му!

— Успокой се, ще си вземеш други. Том и Виктория ще дойдат ли?

Събирам бельото си и го напъхвам обратно в чекмеджето.

— Вече взех други. Не и двамата имат срещи.

— Уменията ти да подреждаш са шокиращи — изстенва тя уморено. — О! Виктория с Дрю ли ще се вижда тази вечер? — Кейт ме поглежда с големите си сини очи.

— Да. — Посрещам ококорения ѝ поглед.

— Никога няма да се получи. Побързай с тази вана! Трябва да си взема душ.

Грабвам чашата с вино и се отправям към банята.

Водата е прекрасна. Измивам си косата и се обръсвам навсякъде, след което излизам, оставям виното и си мия зъбите.

Час по-късно съм изсушила и накъдрила косата си, намазала съм тялото си с крем и съм наполовина гримирана. Вратата ми се отваря и Кейт пъха глава през нея.

— Колко още? — пита тя. Огненочервената ѝ коса е навита на ролки и тя изглежда почти толкова готова, колкото съм и аз.

— Половин час — заявявам и отварям чекмеджето с бельото.

— Супер — тя затваря.

Вратата се отваря отново.

— Какво? — питам, без да спирам да търся подходящо бельо.

След точно две секунди съм сграбчена, кърпата ми е издърпана от тялото и съм положена на леглото, а някакво тежко мъжко тяло се надвесва над мен.

ЛЕЛЕ! Аз съм напълно дезориентирана и все още стискам боксерките, които смятах да обуя. Дори нямам шанс да се съсредоточа върху лицето му. Устните му се притискат към моите и започва страстно да ме целува. Какво става, по дяволите? Няма начин да го отстраня или да го питам какво прави тук. Той ме обръща така, че заставам на ръце и колене, а пръстите му се плъзгат по входа на влагалището ми — без съмнение, за да проверят колко съм готова — след което разкопчава панталона си и нахлува в мен с потиснат вик.

Аз също крещя, но той слага ръка върху устата ми.

— Тихо! — казва през зъби и продължава да нахлува безмилостно в мен.

По дяволите! Аз съм напълно безпомощна, докато той се движи навътре и навън, изпълнен с решителност и явно целящ нещо. Погледът ми скоро се премрежва, а главата ми се върти от отчаяние и удоволствие. Пуска ръце от устата ми и започва да придърпва бедрата ми назад всеки път, когато навлиза силно в мен.

— Джеси! — викам отчаяно. Той е безпощаден.

— Казах тихо — отрязва ме той.

Удоволствието ми започва да нараства все повече и повече, докато Джеси ме дърпа здраво към себе си. Той пъшка при всяко проникване и продължава да властва над мен със съкрушително темпо, като при всеки дълбок тласък членът му се блъска в матката ми и ме праща в еуфорична мъгла. Опитвам се да се хвана за някаква възглавница, но съм толкова обърквана, че успявам да сграбча само чаршафа, не мога да намеря сила да повдигна глава и да го погледна. Аз съм напълно безпомощна.

Чувствам как хватката му се стяга, твърдият му възбуден член блъска в мен и ме разпъва неимоверно. Това е собственическо чукане. Не че ме безпокои. Може да съм безпомощна и да завися от неговата милост, но ще имам един зашеметяващ оргазъм.

Движенията му стават все по-бързи и след един последен дълбок и бавен тласък аз се пръсвам на парчета, пометена от невероятен екстаз, който ме кара да заровя лице в матрака, за да потисна виковете на освобождение, които напират в гърлото ми. Неговият дрезгав кръсък проехтява в стаята, когато и той се присъединява към моето лудо блаженство, срива се отгоре ми и диша тежко в ухото ми. Той трепери вътре в мен.

Това наистина беше шок и ужас. Аз съм напълно изтощена. Поемам въздух, за да облекча дробовете си. Те бяха подложени на тежки изпитания днес.

— Моля те, кажи ми, че това си ти — пъшкам, затварям очи и поглъщам топлината на тялото му през костюма. Той дори не е свалил сакото си.

— Аз съм. — Диша накъсано, отмества косата от гърба ми и облизва голата ми кожа.

Въздишам щастливо и го оставям да хапе и ближе цялото ми тяло.

— Не се къпи повече! — заповядва ми той.

— Защо? — Мръщя се заровила лице в чаршафите. Нямам намерение така или иначе, нямам време.

Той се отдръпва, завърта ме, приковава китките ми от двете страни на главата ми и поглежда надолу към мен. Стилната му сутринта прическа в момента е в безпорядък, но той изглежда не по-зле въпреки това.

— Защото искам аз да съм навсякъде по тялото ти, когато излезеш. — Той притиска устни към моите, като върти език, пъшка и хапе долната ми устна. Това е на светлинни години далеч от свирепата атака, която понесох току-що.

— Мъжете имат ли усет за наскоро чукана жена? — питам.

— Езикът! — Той повдига глава и ми отправя един наистина неодобрителен поглед. — Пила си.

— Не — мрънкам виновно.

Той поглежда към китките ми, когато усеща напрежението, предизвикано от естествения ми рефлекс към лъжата, а след това отново към мен, като повдига вежда.

— Не пий повече! — заповядва тихо, като ме дарява с още една пълна с чувство целувка. — Надявах се да те намеря облечена в дантела — мънка нежно той.

После освобождава една от китките ми и прокарва пръст отстрани на тялото ми, през чувствителния хълбок и към вътрешната част на бедрата ми.

— Щеше да ме съсипеш — въздишам, когато той пъха два пръста в мен. Все още не съм успяла да се възстановя от предишния невероятен оргазъм, а вече съм на път да постигна нов.

— Вероятно — потвърждава той, докато върти пръсти дълбоко в мен и ги пъха все по-навътре.

— Мммм — въздишам от удоволствие и стягам крака под него.

— И не обличай нищо неподходящо също така!

Опитвам се да хвана рамото му и да го притегля към устните си, но той не помръдва. Гледа с очакване към мен и аз установявам, че той очаква потвърждение, че съм разбрала командата му.

— Няма — проплаквам отчаяно, когато той прави възхитително движение с палец по клитора ми.

— Ще свършиш ли, Ава?

— Да — викам в лицето му. Всеки момент ще направя повторение на предишния оргазъм и този ще бъде не по-малко удовлетворителен и разтърсващ. — Моля те!

Той се приближава, а устните му са толкова близо до моите, че почти ги докосват.

— Хммм, харесва ли ти така, бебче? — Той натиска навътре и нагоре и потрива предната стена на влагалището ми.

— О, Боже! — крещя. — Джеси, моля те! — Повдигам глава и се опитвам да уловя устните му, но той се издърпва назад.

— Искаш ли ме?

Започвам да горя, а мускулите на краката ми се напрягат, докато той гали подутите ми срамни устни.

— Да.

— Искаш ли да ми доставиш удоволствие, Ава?

— Да, Джеси, моля те! — проплаквам.

Аз съм на прага на безсъзнанието, когато той вади пръстите си от мен и става от леглото.

„Какво? Не!“

На крачка от пълното блаженство, виждам как очакващият ме оргазъм се превръща в химера и се чувствам като неизбухнала бомба.

— Какво правиш? — питам слисана.

— Искаш ли да довърша започнатото? — Той накланя глава, докато загащва панталоните си.

— Да.

Очите му срещат моите.

— Не излизай!

— Не!

Той вдига рамене.

— Моята работа приключи. — Той ми изпраща въздушна целувка, поглежда ме с премрежените си зелени очи, след което се обръща и си тръгва.

Аз лежа по гръб, гола (с чувството, че току-що съм била маркирана) и отчаяно нуждаеща се от освобождение. Не мога да повярвам, че той ми го причини. Знам какво е това. Това е един несполучлив вразумяващ секс, последван от несполучливо дразнене с пръсти. Съвършената манипулативна тактика.

— Ще се оправя сама тогава — крещя, докато вратата се затръшва зад него. Няма да го направя. Няма да е дори наполовина толкова удовлетворяващо, ако го направя сама.

Пъшкам, докато гола отивам до чекмеджето с бельото, за да намеря най-хубавия чифт. Розовата дантела би следвало да свърши работа. Обличам се и се сецам за луксозната бутикова торба. Усмиввам се, докато развивам опаковъчната хартия, която пази

напълно забранената рокля за петстотин паунда. „Да видим кой ще се смее последен, господин Уорд!“

Отново се боря с ципа, довършвам грима си и се поглеждам в огледалото. Изключително съм доволна от себе си. Забранената бежова копринена рокля изглежда невероятно добре, кожата ми е почерняла от слънцето, очите ми са тъмни и влажни, а косата ми е на рошави тъмношоколадови вълни. Плъзгам крак в бежовите островърхи обувки на „Карвела“ и се пръскам леко с „Етърнити“ на Келвин Клайн.

— Мамка му! — пици Кейт. Обръщам се и виждам как тя оглежда от горе до долу облеченото ми в копринена тяло. — Той ще полудее.

Подсмихвам се.

— Господарят на имението може да си го начука.

Кейт се смее.

— О, чувстваш се смела. Харесва ми. — Влиза и се оглежда. Самата тя е зашеметяваща в яркозелената си рокля и тъмносини обувки. — Какво е направил, за да заслужи това?

— Заряза ме, преди да свърша, след като се провали с вразумяващия секс — подхвърлям небрежно, а Кейт пада в леглото и се смее до припадък. Не мога да се удържа и също започвам да се смея. Предполагам, че ситуацията е доста смешна.

— Бог да го благослови! — срича тя в истерия. — Доволна съм, че не съм единствената, която се наслаждава на най-добрия секс в живота си — казва тя, докато трие сълзите под очите си.

Въобщо не съм изненадана да го чуя — ни най-малко. Сам не се разхожда полугол из нейния апартамент с онази мръснишка усмивка на лицето само защото тя му прави сладкиши.

— Той ме вбесява — поклащам глава и се обръщам отново към огледалото, за да нанесе почти безцветното си червило.

— Знаем ли вече на колко години е? — Кейт взима моята пудра, за да добави малко цвят на бледите си бузи.

— Нямам представа. Безсмислено е да подхващам тази тема, както и онази за белега на стомаха му.

Тя щипе бузите си.

— Има ли значение? Какъв белег?

— Не, няма. А белегът е много грозен от тук до тук — прокарвам пръст от средата на корема до хълбока си.

Тя ме поглежда в огледалото.

— Ти си влюбена в него.

— Колкото и откачено да изглежда — признавам най-накрая.

[1] В случая става дума за кавъра на песента на Кейт Буш *Running Up That Hill* в изпълнение на английската алтернатив група *Placebo*. — Б.пр. ↑

[2] *Radox* — серия козметични продукти, сред които и гел за вана с лек обезболяващ ефект. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Минаваме бързо през охраната на входа на „Барок“, без да спираме да се кикотим. Въобще не сме пияни, просто тази вечер всичко около нас е смешно.

— Какво ще пиеш? — пита Кейт, щом барманът ни приближава.

— Вино — отговарям и се усмихвам. Това беше лесно.

Кейт поръчва и ние тръгваме през тълпата в петък вечер към последната свободна маса в дъното на бара. Внимателно се качвам на високия стол, като придържам подгъва на роклята.

— Е, кажи ми за Сам! — питам направо. Вече знам, че става дума за много повече от секс. Не знам за Сам, но познавам Кейт много добре, а щом тя посвещава много време на някого, това означава, че той е много специален. Тя не е била толкова дълго с мъж, откакто беше с брат ми. Усмихвам се при мисълта за предстоящото му посещение. Нямам търпение да го видя, но не ми се говори за Дан тази вечер — не и с Кейт.

Тя свива рамене.

— Забавление.

— Я стига! — възкликвам. — Споделих ти толкова неща за Джеси. Дай ми нещо!

Тя отпива от виното и поставя спокойно чашата на масата.

— Ава, той не е мъж, за когото да се омъжиш. Ще се забавлявам, докато мога, без да се привързвам.

Съскам вътрешно, защото Кейт ми напомня за думите на Сара за мечтите.

— Откъде знаеш? — питам и се опитвам да озаптя отнесените си мисли.

— Просто знам — казва тя полуусмихната.

Малко съм разочарована. Кейт е весела, невероятно спокойна и напълно освободена от задръжки — точно какъвто е и Сам. Какъв е проблемът?

— Харесвам го — признавам. Той може да е екхибиционист и пълна напаст, но това го прави много привлекателен.

— Аз пък харесвам Джеси.

Смея се. Да, сигурно го харесва. Той ѝ купи ван. Но тогава се замислям.

— Ти не го харесваш по този начин, нали? — О, Боже! Никога не съм допускала, че Кейт може да е привлечена от него. Всъщност всички са привлечени от него. Вече получих цял куп презрение от жени, които му се възхищават, но не съм допускала дори за момент, че Кейт може да гледа на него така.

— Не. — Тя ме поглежда обидено. — Харесвам у него това, че те обича ужасно много.

— Какво? Той не ме обича, Кейт. Той обича да ме чука. — Отпивам голяма глътка от виното, за да потисна ефекта, който нейното изявление има върху мен. Дали пък това не е ефектът от моето изявление? Ясно е, че ме обича или е ясно, че обича да ме контролира?

— Ава, ти си царица на отрицанието.

— На колко години мислиш, че е? — питам.

Кейт свива рамене.

— Около средата на трийсетте.

— Би могла да попиташ Сам. — Не знам защо не съм се сетила за това по-рано. Дали Сам знае?

— Вече опитях. — Усмивва се тя и аз клюмвам. — Отивам да изпуша една цигара набързо. — Тя се плъзва от стола и вади цигарите от чантата си. — Чакай тук! Не искаме да загубим масата.

Тя си проправя път към мястото за пушене, а аз оставам да размишлявам върху дяволската ситуация, в която се намирам. Влюбена съм в един несъобразяващ се с другите неразумен властен маниак, а дори не знам на колко години е. Знаем, че трябва да стоя настрана от него. Не мога да спра да мисля, че мога лесно да се откажа и да си тръгна от всеки друг мъж, но Джеси е напълно различен. Пристрастена съм към него, а не съм сигурна, че това е здравословно.

— Ава?

Извадена съм от замисленото си състояние от много познат глас. Глас, който не бих искала да чуя в този момент. Извъртам стегнатия си, облечен в коприна задник.

— Мат — звуча изненадано, което е добре, защото наистина съм.

— Мамка му, Ава, изглеждаш чудесно. — Той прокарва алчен поглед надолу и нагоре по тялото ми, като ме кара да се чувствам неудобно и прекалено крещяща. Защо ме кара да настръхвам? Обичах го четири години. Дали наистина съм го обичала? Това, което изпитвах към него изглежда нищожно в сравнение с чувствата ми към Джеси.

— Благодаря — казвам любезно, като се вглеждам в ризата и черните му дънки. Мразя тези дънки. Какво иска?

— Какво правиш напоследък? — Той се оглежда нервно наоколо и аз знам защо.

„Чукам се. Правя много и невероятен секс.“

— Нищо особено. Работя, търся нова квартира. — Мат не е наясно защо сплитам коса около пръста си. Той така и не е осъзнал значението на този навик. Дали това е знак? Но въпреки че не е наясно с това, той знае, че в живота ми има друг мъж, защото имаше удоволствието да се срещне с него.

— Нищо особено значи? — Замисля се той и ме поглежда обвинително. Стягам се, но нямам представа защо. Не му дължа нищо — не му дължа обяснения и определено не му дължа време за обяснения. — Не ти отне много време, нали? — казва той.

Обвинението му ме кара отново да погледна към него шокирана.

— Е, аз поне почаках, докато скъсаме — отрязвам го, изумена от неговото безочие.

Той отпуска лакти в края на масата, като се приближава твърде близо до мен. Изправям гръб и се отдалечавам.

— Бях глупак.

— Да, беше. Има ли причина да водим този разговор?

Той се усмихва широко. И фалшиво.

— Исках само да се извиня още веднъж. Не бях на себе си. Не бих те обвинил, ако ми кажеш да се разкарам.

Усмихвам се сладко.

— Разкарай се!

— Няма нужда да се държиш така. Бих ли могъл да те почерпя за доброто старо време? — предлага той.

За доброто старо време ли? Дали иска да пием за това колко гадно постъпи? Моля ви! Намествам се на стола внимателно. Тази рокля е неподходяща и въпреки че не мислех така преди Мат да ме

открие, сега се чувствам прекалено изложена и уязвима под внимателния му поглед.

— Не, благодаря.

— Кой беше този мъж?

— Не е твоя работа — отговарям сурово и оглеждам нервно бара.

— Той е доста раздражителен, не мислиш ли? — усмихва се

Мат.

— Покровителствен — защитавам неразумното поведение на Джеси. Не бих се съгласила с казаното от моя бивш, въпреки че донякъде е прав.

— Какво правиш тук, по дяволите?

Раменете ми се стягат. Внезапният хлад, който започва да се разнася от тялото на Мат при звука на гласа на Кейт, е мощен.

— Тъкмо си тръгнах — съска Мат.

— Разкарай се, тогава!

Той обръща очи към мен.

— Беше ми приятно да се видим, Ава.

Мат ме оставя на мира, но Кейт започва:

— Какво правиш? Защо говориш с тази змия? — бълва тя през масата, докато се качва на стола.

— Опитвах се да не го правя — защитавам се.

— Какво иска?

— Не знам — отговарям. Знам, разбира се, но не бих и помислила да кажа на Кейт. Тя пуфти известно време, след което изпива виното си и аз се присъединявам, като довършвам собствената си чаша. — Ще отида за друго — взимам малко пари от портмонето. — Гледай ми чантата! — тръгвам към бара да поръчам още вино и чакам търпеливо барманът да вземе поръчката ми.

Това е третата ми чаша вино. Наистина е глупаво, но след изпълнението на Джеси у дома, съм предприела мисия на открито неподчинение, за да имам последната дума.

Няколко часа по-късно тълпата в бара е поизтъняла, а ние вероятно сме на трета бутилка вино. Кикотим се като тийнейджърки и аз съм набрала смелост с моите въпроси.

— Беше ли наистина вързана за леглото? — питам дяволито. Усмивката, която се разлива по лицето и, ми казва, че не са ме

излъгали. Дори не съм шокирана. Това вероятно е в резултат на алкохола, или може би на невероятния секс, който имам напоследък.

— Знаех си — смея се. — Кажу ми да облича нещо, когато се мотае по етаж. Не знам накъде да гледам.

— Луда ли си? — Очите ѝ се заковават в мен. — Това би било такава загуба.

— С какво се занимава той, всъщност? — питам. Сам кара порше и изглежда не работи нищо.

Тя повдига рамене.

— Той е богат сирак.

— Сирак?

— Да — замисля се тя, — родителите му са починали при автомобилна катастрофа, когато е бил на деветнайсет. Няма братя и сестри, нито пък други роднини, нищо. Живее с наследството си и се забавлява. — Тя отново се ухилва.

Сам е сирак? Не мога да си представя какво е да загубиш родителите си на тази възраст — или на която и да е възраст всъщност. Внезапно виждам този дявол в съвсем различна светлина. Човек никога не би допуснал, че му се е случило нещо толкова ужасяващо — винаги се усмихва и се шегува.

— На колко години е той? — питам.

— На трийсет — отговаря Кейт, почти неохотно, все едно се чувства виновна, че знае възрастта на човека, с когото се чука.

Оставям това да отmine. Кейт не е виновна, че тъна в неведение.

— А как ти изглежда Дрю?

Веждите ѝ подскочат.

— Той е доста праволинеен и сдържан, нали?

— Да — възкликвам. Радвам се, че не съм единствената, която мисли за него по този начин. — Въобще не е типът на Виктория.

— Давам им две срещи, максимум. — Кейт насочва чашата си към мен и разлива малко вино по масата. — Тя ще го умори от скука с нейните неспирни разкази за посещения в соларното студио. — Тя кимва и отпива от виното. — Хей, Джеси спомена ли ти нещо за парти в имението?

— Да — запъвам се. — Ти ще ходиш ли?

— Разбира се, че ще ходя. Нямам търпение да видя това място. — Очите ѝ танцуват от възбуда. — Мисля, че е време да напазаруваме

за случая.

— О, аз вероятно ще облека нещо старо. — Вдигам рамене. Току-що похарчих петстотин паунда за тази глупава къса рокля. Облягам се назад, но бързо установявам, че столът няма облегалка и се протягам, за да се хвана за ръба на масата. Виното ми полита във въздуха. — Мамка му! — викам, като едва успявам да се предпазя от падане по задник на пода.

Издаваме в безпомощен смях и започваме да размахваме чаши. Трябва да спра да пия. Веднага. Усещам как преминавам от веселото си състояние към безпомощно залитане, а с моя неразумен Господар, който ще ме събуди в осем сутринта, се налага да съм сигурна, че няма да имам махмурлук.

— Мисля, че е време да си тръгваме — започвам с моя най-дипломатичен тон.

Кейт кимва в съгласие през ръба на чашата.

— Да, аз съм готова. — Тя се смъква от стола и се отправя към мен. — Харесвам тази песен. Да танцуваме! — вика тя и ме дърпа към дансинга.

— Кейт, на дансинга няма никой — възразявам. Няма почти никой в целия бар също така.

— На кого му пука? — спори тя, препъвайки се, и продължава да ме дърпа към дансинга. — Ще си тръгнем след това... Ох! — Тя се свива на пода и ме повлича след себе си с вик. — Извинявай! — Смее се.

И двете сме се проснали по гръб на пода, смеем се и гледаме нагоре към мъгливите светлини на бара. Бих се почувствала неудобно, ако не бях толкова пийнала.

— Мислиш ли, че охраната ще дойде да ни помогне? — пелтеча през смях.

Кейт трие една сълза.

— Не знам. Трябва ли да викаме? — Тя се протяга към ръката ми за подкрепа и се надига до седяща позиция. — О, мамка му! — проклина, а тонът ѝ се променя от закачлив към сериозен.

— Какво? — Повдигам се, за да видя какво е предизвикало тази реакция и виждам Джеси, който стои над нас със скръстени на гърдите ръце и с крайно раздразнена физиономия.

Мамка му, наистина. Затварям уста от страх, че ако продължа да се смея, ще го ядосам още повече.

— О, не, ще ме накажат за още месец — хихикам сподавено и шептя така, че само Кейт да ме чуе. Тя не успява да потисне смеха си и аз губя битката да овладея моя.

И двете седим на пода на бара като двойка пияни хиени, докато лицето на Джеси става все по-червено с всяка секунда. Кейт се смее още по-силно, когато Сам застава до Джеси и извърта очи. Защо не може и моят мъж да ми извърти очи, вместо да стои там и да изглежда все едно ще се самозапали? Аз дори не съм пияна. Настоящото ми местонахождение е по вина единствено на най-добрата ми приятелка, която ме отклони от правия път.

Едър охранител с бръсната глава се приближава и аз сръгвам Кейт с лакът, за да ѝ сигнализирам за нашето предстоящо изхвърляне от бара.

— Кейт, ако ни забранят да обядваме тук, много ще се ядосам — обичам сандвичите с бекон, които приготвят в „Барок“.

— Ти вече си ядосана — сумти тя и прави пореден опит да стане, като ме използва за опора.

— Джеси, оправи се с приятелката си! — провлича охранителя, докато стиска ръката му.

— О, не се притеснявай. — Той ми отправя най-страшния си поглед. — Тя ще бъде оправена. Благодаря за обаждането, Джей.

„Какво?“

— Хайде, чумо! — присмива се Сам на Кейт, докато я повдига.

Тя обвива ръце около врата му и се кикоти в лицето му.

— Отнеси ме в леглото, Самюъл! И може да ме вържеш отново.

Гледам как Сам потиска смеха си при изявлението на Кейт, но това не е защото ѝ е бесен. О, не, той го прави заради Джеси, който отново ми проваля вечерта. Предполагаше се, че ще се видим в осем сутрин и че той няма да разбере, че и аз съм била малко ядосана. И защо охранителят му се е обадил?

Поглеждам към господин Неразумен и залепвам на лицето си най-раздразнената си физиономия. Очите му ще изхвъркнат и аз поглеждам надолу към роклята си. О, Боже, нарушила съм две заповеди. Вероятно наистина ще бъде наказана. Започвам отново да се кикотя.

— Ставай! — ръмжи той през стиснати зъби.

— О, давай по-полека, досаднико! — гълча го с повече увереност, отколкото чувствам наистина. Протягам ръка към него за помощ, уверена, че няма да ме остави да се мъча.

Той въздиша, клати глава в демонстрация на отчаяние и се протяга да ме издърпа нагоре. Очите му се ококорват още повече, когато добива цялостна идея за вида ми в тази рокля.

Започвам да се смея отново, но бързо се озаптявам.

— Ядосан ли си ми? — Поглеждам към него с моето закачливо настроение и пърхам с мигли, докато се хващам за реверите на сивия му костюм.

— Обезумял съм до лудост, Ава — казва той заплашително, сграбчва лакътя ми и ме повежда към изхода.

Настигаме Сам, който помага на Кейт да се качи в поршето му, като придържа главата ѝ, докато я настанява. Тя все още се кикоти. Това ме размива отново.

— Самюъл, излезе ти късметът тази вечер! — въздъхва тя, докато той затваря вратата.

Докато двамата мъже се сбогуват, Джеси не отпуска здравата си хватка от лакътя ми.

— Ще се видим, пиленце. — Сам ме целува по бузата и ми се усмихва. Аз се усмихвам, като се опитвам да потисна поредния кикот, който би раздразнил моя неразумен мъж повече от необходимото.

Джеси ме отвежда до колата си и ме настанява отпред внимателно, но без да каже и дума. Той изглежда наистина луд, но аз съм пияна и непокорна и не ми пука.

Той се протяга към колана ми, избутвам го безочливо.

— И сама мога да се закопчея — мърморя мрачно, но той ме поглежда, сякаш иска да ми каже „не си играй с огъня“ и аз отпускам ръце в скута си. Той се навежда над мен и поставя колана. Вдишвам аромата му. — Миришеш чудесно — съобщавам му тихо.

Той се отдръпва, лицето му все още е опънато, очите — изпълнени с неудоволствие, но той не казва и дума. Затръшва вратата ми и се плъзга зад волана, а след това потегля, без да се съобразява с останалите участници в движението.

— Къщата на Кейт е натам — соча, когато той изръмжава в грешна посока.

— И? — е сбитият едносричен отговор, който получавам.

— И... аз живея там — заявявам твърдо. Той не е съсипал напълно нощта ми. С Кейт сме провеждали някои от най-интересните си разговори на чаша чай след употреба на алкохол.

— Ще останеш при мен. — Той дори не ме поглежда.

— Не, това не беше част от сделката — напомням му. — Имам време до осем утре сутрин, преди да ме разсееш отново.

— Не съм убеден.

— Не може да променяш сделката.

Той бавно извързва лице към мен.

— Ти вече я промени.

Отдръпвам се и му отправям най-възмутения си поглед, но не мога да измисля какво да отговоря. Той е прав. Аз наистина наруших правилата, но това е само защото неговите условия са абсолютно неразумни. Сядам назад в кожената седалка и се предавам. Има само около осем часа до осем утре сутрин, така или иначе.

Влизаме в „Луссо“ и аз пъшкам. Всеки път, когато Клайв ме вижда, аз съм или пияна, или носена на ръце поради пълно изтощение. Отварям вратата и пристъпвам навън внимателно, като се изправям, докато Джеси ме гледа отблизо, без съмнение в очакване да се спъна, за да може да ме метне на рамо и да създаде на Клайв поредното впечатление, че съм пияна.

Затварям вратата леко и тръгвам към фоайето. „Не трябва да залитам! Не трябва да залитам!“ Достигам фоайето все още във вертикална позиция и кимвам учтиво на Клайв, докато минавам покрай него, но той не казва и дума. Само ми кимва в отговор, а след това отправя поглед към Джеси, но когато навежда глава, без да поздрави, разбирам, че е видял бясното му изражение. Пуфтя, обвинявайки себе си, качвам се в асансьора и любезно чакам Джеси.

— Трябва да смениш този код — мърморя, докато набирам кода. Само трябва да уведоми охраната и те ще се погрижат незабавно.

Той не ми отговаря. О, много добре му се удава това мълчаливо отношение. Поглеждам нагоре и установявам, че той ме наблюдава отблизо с напълно безизразна физиономия. Сигурна съм, че възнамерява да ми се нахвърли и да ми спретне някакво чукане в стил Джеси. Дали ще бъде вразумяващо чукане или напомнящо чукане? О, вероятно ще бъде извинително чукане. Замаяният ми мозък започва да

се наслаждава на мисълта, но в този момент вратите на асансьора се отварят и Джеси излиза преди мен, като ме оставя да го следвам. Бих заложила живота си, че ще ме възбуди и ще ме остави незадоволена.

Той отваря вратата и влиза, без дори да погледне към мен, като разчита, че ще я затворя и ще го последвам в кухнята, където го намирам да вади бутилка вода от хладилника. Той отпива няколко глътки, след което ми я подава.

Не си губя времето да отказвам, преди всичко, защото ми се пие, а не защото смятам да се държа добре. Пия вода под внимателния му поглед и поставям празната бутилка на плота, когато свършвам.

— Обърни се! — нарежда той.

Задържам дъха си, а милиони фойерверки започват да се възпламеняват в мен. Изпълнявам заповедта му, като се обръщам с гръб към него, либидото ми започва да пици, а кожата ми да тръпне. Усецам как топлите му ръце гаят рамената ми, стискам зъби и издишам рязко. Той сграбчва ципа на роклята ми и бавно го смъква, а след това прокарва ръце по страните ми, докато я сваля надолу и коленичи зад мен. Потупва глезена ми, аз излизам от роклята и се извърщам назад, за да го видя коленичил.

Той ме поглежда и бавно се изправя на крака, като провлича носа си между гърдите ми, спира се на врата ми и започва да вдишва аромата ми. Моля се наум за него.

Кожата ми гори от допира му. Иска ми се да го сграбча, но знам, че това, което предстои, ще стане при неговите условия.

— Искаш ли да целувам тялото ти, Ава? — пита той нежно.

Дъхът ми засяда в гърлото, когато гласът му започва да вибрира срещу ухото ми и въздишам дълго и тежко.

— Само трябва да кажеш. — Той погалва с устни ухото ми. Коленете ми се разтреперват.

— Да — произнасям задъхано.

— Искаш ли да те чукам, бебче?

— Джеси! — Потрепвам, когато ме погалва между краката.

— Знам. Искаш ме. — Той захапва меката част на ухото ми и сребърните клипсове издрънчават в зъбите му. Потръпвам и започвам да дишам тежко. Желая го отчаяно. Но тогава той се отдръпва и ме оставя като безволева маса от хормони. — Стой там! — заповядва твърдо и тръгва нанякъде.

Все още е облечен в костюма. Отдалечава се от мен, отваря един шкаф и взима нещо от него. Дали ще ме намаже с шоколад? Пулсът ми се ускорява.

Той се връща бавно към мен, докато аз оглеждам тайно стройното му тяло, доволна от твърдата буца в панталона му. Чакам търпеливо, без да протестирам срещу бавното му темпо. Той най-сетне стига до мен и аз усещам топлия му ментов дъх по цялото си тяло, устните му докосват леко бузите ми, очите ми, брадичката ми и накрая се отпускат върху моите.

Въздишам от удоволствие и отварям уста, но той прекъсва целувката ни и започва да се спуска надолу. Тялото ми е обхванато от огън, дишането ми става все по-накъсано. Той гледа нагоре към мен, докато се спуска, носът му се забива в дантелените ми бикини и аз се подпирам на раменете му за подкрепа. Той ми се усмихва и започва да се издига отново, като притиска тялото си към моето.

— Въздействам ти много силно — диша той в ухото ми.

Потръпвам, като се опитвам да овладея дишането си.

— Да, така е.

— Знам, че е така. И това... наистина... ме възбужда. — Той се отдалечава от мен. Какво прави? Ръцете му се повдигат и аз установявам, че държи роклята ми в едната, а в другата... чифт ножици.

Не би го направил. Той бавно отваря ножиците и започва да реже подгъва на роклята ми. След това, много бавно, се насочва към средата, докато аз гледам зяпнала. Изглежда, че ще го направи. Рокля за петстотин паунда? Не мога да го спра или дори да му кажа нещо. Той е прелестен.

Явно не е доволен от това, че е срязал скъпата ми рокля на две и продължава да я кълца на парчета, а след това оставя съсипаната дреха и ножицата върху кухненския плот спокойно и без грам емоция и се обръща с лице към мен.

Едва успявам да промълвя:

— Не мога да повярвам, че го направи.

— Не си играй с мен, Ава! — предупреждава ме той със спокоен и овладян глас. Плъзга ръце в джобовете на панталона си и ме наблюдава отблизо, когато заставам пред него абсолютно смаяна. Вече

съм напълно трезва, трезвомислеща, спокойна и слисана от неговата демонстрация на власт.

— Ти — насочвам пръст към лицето му — си луд!

Устните му оформят права линия.

— Точно така се чувствам. Отнеси задника си в леглото!

Какво? Да отнеса задника си в леглото? Този мъж е много повече от неразумен — той е невъзможен. Чувствам как веждата ми се повдига. Ако остана с него, ще се наложи да сложа ботокс, преди да съм навършила двайсет и седем.

— Няма да си легна с теб — врътвам се на пети и напускам кухнята и моя кипящ властен маниак.

Качвам се по стълбите, като стъпвам тежко и пъхтя през цялото време. Бих могла да пищя. Той е един очарователен шибан психар.

Понасям се по коридора и влизам в най-крайната спалня. Мога да избира и някоя друга, но тази ми е любимата и е разположена най-далеч от него. Затръшвам вратата зад себе си и се свивам в прекрасно подреденото легло, което изглежда по същия начин, както във вечерта на приема. Хвърлям всичките луксозни възглавници на пода и забивам разочарованата си глава във възглавницата, като моментално осъзнавам, че тя не мирише на свежа вода и мента и че това легло далеч не е толкова удобно, колкото леглото на Джеси, но все пак ще свърши работа за тази нощ. Утре ще си тръгна. Този мъж е побъркан. Няма никакъв смисъл да се опитвам да направя нещо по мой начин, защото дори ако той се прояви като джентълмен и отстъпи в първия момент, след това прави всичко по свой начин.

— Задник! — мърморя си под носа.

Вратата се отваря широко, светлината от коридора нахлува вътре и аз виждам как силуетът му става все по-голям, докато се приближава към мен. Какво ще ми направи сега? Стомашна промивка?

Той се навежда надолу и ме вдига, без да каже и дума. Ако допусках, че бих постигнала нещо, бих се борила с него. Но не го правя. Позволявам му да ме пренесе в спалнята си и да ме сложи в леглото си.

Лягам по корем и заравям лице във възглавницата, като затварям очи и се преструвам, че не се наслаждавам на аромата, който се носи от чаршафите. Изтощена съм и съм доволна, че предстоят два почивни дни. Мога да спя през цялото време.

Чувам шумоленето и движенията на Джеси, докато се съблича, а след това леглото пропада. Той обхваща кръста ми и без особени усилия ме придърпва към твърдите си гърди. Опитвам се да го ударя, без да обръщам внимание на предупредителното ръмжене, което се носи от него.

— Пусни ме! — казвам рязко, като отлепвам пръстите му от себе си.

— Ава! — тонът му е лишен от каквото и да било търпение. Но това само ме вбесява още повече.

— Утре... ще се махна от тук — отсичам и се повдигам, за да се отместя от него.

— Ще видим. — Той почти се смее, докато ме придърпва обратно и ме притиска към тялото си.

Спирам да се боря. Това е безсмислено усилие. Освен това не мога да потисна безкрайното задоволство, което чувствам, когато ръцете му се увиват стегнато около мен, а дъхът му стопля косата ми.

Въпреки това все още съм бясна.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

— Време е за ставане, жено. — Носът му докосва моя, когато отварям очи.

Необходими са ми няколко минути, за да задействам мозъка си и на очите си да привикнат със светлината и когато най-накрая успявам да се фокусирам, откривам блестящите му зелени очи да се взират в мен. Аз, от друга страна, искам да спя още. Събота е и имам голяма необходимост да спя и да му кажа да се разкара от това легло скоро. Избутвам го настрана и се завъртам на другата страна.

— Не говоря с теб — мърморя и се сгушвам във възглавницата. Той ме удря по задника и ме обръща обратно, като притиска ръцете ми. — Това боли! — Мръщя му се и устните му се извиват в усмивка, но аз не съм в настроение за закачливия Джеси тази сутрин.

Той ме покрива цялата с тялото си и гледа лицето ми внимателно. Би трябвало да вдигна коляно и да го изрита там, където ще го заболи.

— Днешният ден може да премине по един от следните два начина — информира ме той. — Може да спреш да бъдеш неразумна и да прекараме един приятен ден заедно или да продължиш да се държиш като непокорна малка изкусителка, но тогава ще бъда принуден да те вържа за леглото и да те гъделичкам, докато не загубиш съзнание. Какво да бъде, бебче?

Аз? Неразумна? Ченето ми увисва, докато той ме гледа с интерес. Наистина ли мисли, че няма да го предизвикам?

Повдигам глава така, че съм съвсем близо до небръснатото му дразнещо привлекателно лице.

— Начукай си го! — казвам бавно и ясно, като го карам да се оттегли и да се опули на моята безочливост. Чувствам се засрамена от себе си, но той предизвиква най-лошото у мен със своята неразумност.

— Внимавай с езика!

— Не. Какво си мислеше, че ще постигнеш, като накара онзи охранител да ме следи? — Този малък спомен току-що изникна в

сънливия ми мозък. Но ако аз съм права и той се е уговорил с охранителите да ме следят, тогава наистина ще побеснея.

— Ава, просто исках да съм сигурен, че си в безопасност. — Той отпуска глава надолу и започва да хапе долната си устна. — Тревожа се, това е всичко.

Тревожи се? Познава ме по-малко от месец и вече е развил такова силно чувство за защита и притежание. Преследва ме навсякъде, вади ме от равновесие, реже роклите ми и ми забранява да пия.

— Аз съм на двайсет и шест години, Джеси.

Той втрещва поглед в мен. Очите му отново са тъмни.

— Защо облече тази рокля?

— За да те вбеся — отговарям честно и се размърдвам, но напразно. Няма да постигна нищо.

— Но ти не знаеше, че ще ме видиш. — Веждата му се повдига. Наистина ли мисли, че съм облякла тази рокля за някой друг?

— Въпросът е принципен — мърморя. Искам да спечеля този спор, въпреки че той не го знае. — Дължиш ми една рокля.

Той се усмихва и почти ме ослепява.

— Ще го включим в списъка с нещата за правене днес.

Какъв списък ще бъде това? Точно сега искам да спя. А той би могъл да ме събуди по друг начин. Гърча се под него, а веждите му се повдигат в изненада.

— За какво е всичко това? — пита той и безочливо се опитва да потисне усмивката си.

Добре, сега вече знам точно какво прави. Опитва се да ме отхвърли, точно както направи снощи и както направи точно преди да изляза. Това ще бъде неговото наказание за моя отказ. Той е сладък. Това е най-лошото нещо, което би могъл да направи.

— Няма нужда да се грижиш за моята безопасност — настоявам, като се опитвам да се измъкна изпод тялото му. Може да ме предизвиква, колкото си иска.

— Правя го, защото ме интересува — казва той, докато аз се отдалечавам от отпуснатото му върху леглото тяло.

Пука ли му? Искам да ме обича, не да го е грижа за мен. Отправлям се към банята и затварям вратата. Имам чувството, че сърцето ми бавно се пропуква.

Измивам лицето си и се пресягам за четката на Джеси, но установявам, че има още една на поставката. „Ха!“ Изстисквам паста отгоре ѝ и се приготвям да се мия, когато хвърлям поглед към душа и забелязвам шампоана и балсама ми на полицата, както и самобръсначката, и душгела. Пренесъл е нещата ми тук ли? Докато си мия зъбите, отварям вратата към спалнята и виждам Джеси, който е легнал по корем и е забил лице във възглавницата. Минавам покрай него, отивам в гардеробното и почти се давя с пастата за зъби, когато виждам някои от дрехите ми да висят там.

Той е преместил нещата ми. Аз нямам ли думата? Може и да го обичам, но го познавам едва от няколко седмици. Преместил е нещата ми. Какво означава това? Дали иска и аз да се грижа за него? Е, добре, ако е така, може да се разкара още сега! По-скоро се опитва да ме контролира.

— Проблем ли?

Извързвам се с четка за зъби, висеща от устата ми и откривам, че Джеси изпълва врата и ме гледа неспокойно. Не съм виждала този поглед преди. Оглеждам тялото му и се възхищавам на стегнатите му мускули, а той се подpira на рамката с двете си ръце. Бързо пренасочвам вниманието си встрани от разсейващата му гръд в момента, в който си припомням защо съм в гардероба. Ломотя някакви неразбираеми думи през пяната в устата си, докато продължавам да четкам зъбите си.

— Съжалявам, би ли повторила? — Устните му се извиват в усмивка и аз вадя четката от устата си.

Много добре знае какво ме тревожи. Ломотя отново, без четката за зъби в устата ми, думите ми са малко по-ясни, но пяната все още затруднява речта ми.

Той извърта очи, повдига ме и ме отнася в банята.

— Плюй! — командва той, като ме оставя права.

Измивам всичката паста от устата си и се обръщам към моя неразумен властен маниак.

— Какво е това? — махвам с ръка, като се опитвам да обхвана всичко.

Той стиска устни, потиска усмивката си и се навежда напред, като облизва малко останала паста за зъби от устата ми, а топлият му език се плъзга бавно по долната ми устна.

— Готово. Кое какво е? — Той леко близва слепоочието ми, изпуска топлия си дъх в ухото ми и аз се стягам, когато се протяга и пъха ръка между краката ми, като праща тръпки от удоволствие по цялото ми тяло.

— Не! — отблъсквам го. — Няма да ме манипулираш с твоята божествена привлекателност.

Той се ухилва закачливо.

— Мислиш, че съм бог?

Намусвам се и се обръщам към огледалото. Джеси бързо свежда глава до моето ниво, но аз съм готова да скоча през прозореца, преди да му позволя да ме притисне до стената.

Той плъзга ръка около кръста ми, притегля ме към гърдите си и се навежда надолу, така че отпуска брадичка на рамото ми. Изучава отражението ми в огледалото, притиска възбудения си член към задника ми и започва да върти бедра, а аз отпускам ръце и се хващам за мивката.

— Нямам нищо против да бъда твоят бог — шепти той дрезгаво.

— Защо нещата ми са тук? — питам отражението му в огледалото, като принуждавам тялото си да се стегне и не се поддавам на въздействието му.

— Пренесох ги от Кейт по-рано. Мислех, че може да останеш няколко дни.

— Аз имам ли думата?

Той отново започва да върти бедра и ме кара да стена.

— Някога имала ли си?

Клатя глава към него в огледалото и единия край на устните му се повдига в игрива усмивка, докато той продължава да движи бедра зад мен. Няма да си позволя да реагирам, защото знам, че отново ще ме остави незадоволена. И каква игра играе Кейт, като позволява на всички тези мъже да ровят в нещата ми? В гардероба има много повече дрехи, отколкото са ми нужни за два дни. Каква игра играе той?

— Пригответи се, жено! — Той целува врата ми и ме шляпва по задника. — Ще те изведе. Къде би искала да отидем?

Поглеждам го смаяна.

— Аз ли избирам?

Той свива рамене.

— Трябва да ти позволявам да правиш нещата по твоя начин от време на време.

Поглежда ме с безизразно лице. Напълно сериозен е.

Би трябвало да приема предложението му, докато все още е толкова разумен, но аз съм подозрителна. След реакцията му от миналата нощ, след като срязва роклята ми и след мълчаливото му отношение към мен, аз съм обърквана защо изведнъж е толкова уравновесен и стабилен.

— Е, какво би искала да правим? — пита той.

— Да отидем до Камдън^[1] — предлагам, готова за отказ. Мъжете мразят типичната за това място блъсканица и обикалянето по магазини и пазари.

— Добре. — Той тръгва към душа и ме оставя на мивката да се чудя къде изчезна моят предизвикателен властен маниак.

Слизам по стълбите и чувам някъде долу гласа на Джеси, който говори по телефона. Влизам в кухнята и на мига ми потичат лиги. Изглежда толкова прекрасен в износени дънки и тъмносиня тениска, яката на която е изправена нагоре в стил Джеси. Обръснат е и е сложил гел на косата си. Наистина е неприемливо красив и неприемлив във всяко друго отношение.

— Ще дойда утре. Всичко наред ли е? — Той се завърта на стола си и прокарва поглед по тялото ми. — Благодаря, Джон. Обади се, ако ви трябва. — Той оставя телефона, без да отклонява поглед от мен и скръства ръце на гърдите си. — Харесва ми роклята ти — гласът му е нисък и дрезгав.

Поглеждам надолу към моята разкроена рокля на цветя. Тя е дълга до коляното и вероятно получава одобрението му. Изненадана съм, че Кейт я е опаковала. Тя е доста лятна, с дълбоко деколте отзад и без ръкави. Усмиввам се на себе си. Още не е видял гърба и аз нямам намерение да му го показвам, защото ще ме накара да се преоблека. Сигурна съм.

Намятам плетена бежова жилетка и премятам велурената си чанта през глава.

— Готов ли си? — питам.

Той се изправя на крака и ме приближава с намръщена физиономия. Очаквам да ме целуне, но той не го прави. Вместо това слага слънчевите си очила, поема ръката ми и ме издърпва към

вратата. Ще прекарам целия ден с него, а той дори не иска да ме целуне?

— Няма да ме докоснеш цял ден, така ли?

Той поглежда към сплетените ни ръце.

— Докосвам те.

— Знаеш какво имам предвид. Наказваш ме.

— Защо да го правя, Ава? — придърпва ме в асансьора.

Много добре знае какво искам да кажа.

Поглеждам към него.

— Искам да ме докоснеш.

— Знам, че искаш. — Той натиска кода.

— Но няма да го направиш?

— Дай ми това, което искам, и ще го направя. — Той не ме поглежда. Не мога да повярвам.

— Извинение?

— Не знам, Ава. Има ли за какво да се извиняваш? — Той все още гледа право напред. Не среща погледа ми дори в отражението на вратите.

— Съжалявам — казвам. Не мога да повярвам, че се извинявам. И не мога да повярвам, че толкова отчаяно се нуждая от неговото докосване.

— Не, ако ще се извиняваш, трябва поне да изглежда, че съжаляваш.

— Съжалявам.

Очите му срещат моите в огледалото.

— Наистина ли?

— Да, съжалявам.

— Искаш ли да те докосна?

— Да.

Той се обръща бързо към мен, притиска ме към огледалната стена и буквално ме покрива с тялото си. Веднага започвам да се чувствам по-добре. Не беше толкова трудно.

— Започваш да разбираш, нали? — устните му притискат моите, а бедрата му се притискат към корема ми.

— Разбирам — задъхвам се аз.

Той нахлува с език в устата ми, а аз се хващам за раменете му и впивам нокти в раменете му. Да, така е много по-добре. Посрещам

езика му и се топя от допира.

— Доволна ли си? — пита той, като прекъсва целувката.

— Да.

— Аз също. Да вървим!

Отиваме в Камдън за закуска. Денят е хубав и аз вече съм прегряла, но ще се помъча още малко. Все още има възможност да ме прибере у дома опозорена и да ме накара да се преоблека.

Джеси ме взима от тротоара и ме повежда на отсрещната страна на улицата, където има малко старомодно кафе.

— Мястото ще ти хареса. Ще седнем отвън. — Той измъква огромен плетен стол и ми го предлага.

— Какво ще ми хареса? — питам, докато сядам на възглавница на точки.

— Тук правят най-добрите яйца по бенедиктински. — Той ми се усмихва широко, когато вижда, че погледът ми грейва.

Сервитьорката се приближава олигавена при вида на Джеси в цялата му мъжка божественост, но той въобще не осъзнава това.

— Два пъти яйца по бенедиктински — сочи в менюто, — силно черно кафе и капучино с допълнително сметана, без шоколад и захар, моля! — Обръща лице към сервитьорката и я отнася с една от неговите усмивки, запазени само за жени. — Благодаря.

Тя се олюлява леко и аз се усмихам на себе си. Да, той имаше точно такъв ефект и върху мен.

Накрая сервитьорката успява да каже:

— Как предпочитате яйцата — с шунка или със сьомга?

Той ѝ подава менюто и сваля очилата си, така че тя понася пълното въздействие на зашеметяващо красивото му лице.

— Със сьомга, моля!

Поклащам глава втрещено и проверявам телефона си, докато сервитьорката бавно записва поръчката.

— Бяло или пълнозърнесто?

— Моля? — откъсвам поглед от телефона и установявам, че тя все още се върти край нас.

— Бяло хлебче ли предпочиташ, или пълнозърнесто? — повтаря Джеси с лека усмивка.

— Пълнозърнесто, моля!

Той отново отправя зелените си очи към сервитьорката.

— И за мен пълнозърнесто, благодаря ви!

Тя му се усмихва и най-накрая се оттегля.

— Как са краката ти? — пита той, но аз знам, че не това го кара да хапе долната си устна.

— Добре. Често ли тичаш? — Вече знам отговора. Никой не става посред нощ и не изминава двайсет и пет километра, освен ако не приема тичането много сериозно.

— Това ме разсейва. — Той повдига рамене и се обляга назад със замислено изражение.

— Разсейва те от какво?

Джеси продължава да ме гледа.

— От теб.

Мръщя се. Очевидно в момента не тича много, защото прекарва повечето си време да ме мачка.

— Защо трябва да се разсейваш от мен?

— Защото, Ава... — той въздиша. — Изглежда не мога да стоя далеч от теб, нито пък мога да спра да се тревожа, а не искам — в тона му прозира чувство на недоволство.

От мен ли е недоволен, или от себе си?

Сервитьорката сервира кафетата и се мотае известно време, но не получава друга главозамайваща усмивка. Той е съсредоточил цялото си внимание върху мен. Изказването му е горчиво и сладко. Очарована съм, че не може да стои далеч от мен, но съм и обидена, че това го тревожи.

— Защо това те безпокои? — питам равнодушно, бъркам капучиното си и се моля наум за задоволителен отговор. Но след като минава известно време и той все още не ми е отговорил, поглеждам нагоре и виждам как мислите му препускат със сто километра в час и как хапе долната си устна.

Най-накрая въздъхва шумно и поглежда надолу.

— Безпокои ме, защото имам чувството, че губя контрол. — Той отново ме поглежда, като ме пронизва със зеления си поглед. — А чувството, че нямам контрол е нещо, което не понасям добре, Ава. Не и когато ти си замесена.

Дали признава, че е напълно неразумен властен маниак? Очевидно е, че не се справя, когато не му се подчинявам — имам сериозни доказателства за това.

— Ако си по-разумен, няма да имаш чувство, че губиш контрол. Такъв ли си с всичките си жени?

Той се опулва, след което присвива очи.

— Никога не ми е пукало достатъчно за някоя, за да се чувствам по този начин. — Той повдига кафето си. — Но е абсолютно закономерно да намеря най-упоритата и предизвикателна жена на планетата и да...

— Я дразня и контролирам? — Повдигам вежди към него и той се намръщва още повече. — Какви бяха другите ти връзки?

— Не съм имал връзки. Не си падам по обвързването. Бездруго нямам време.

— Посвещавах доста време да ме преследваш — изтърсвам над чашата с кафе. И ако това не е обвързване, тогава не знам какво е.

Той клати глава.

— Ти си различна. Казах ти, Ава. Бих прегазил всеки, който се опитва да застане на пътя ми. Дори теб.

Закуската ни пристига. Мирише божествено. Започвам да се тъпча и премислям думите му.

— Защо да съм различна? — питам с тих глас.

— Не знам, Ава — казва той спокойно, докато реже парче сьомга.

— Излиза, че не знаеш нищо, нали? — Това е всичко, което той казва, когато се опитвам да установя защо се опитва да контролира всичко. Аз възпламенявам „всякакви чувства“. Какво би трябвало да правя с всичко това?

— Знам, че никога не съм искал да чукам жена повече от веднъж. С теб обаче наистина го искам.

Отдръпвам се ужасена и почти се давя с парче препечен хляб.

Поне има приличието да изглежда готов да се извини.

— Прозвуча ужасно. — Той оставя вилицата си, затваря очи и разтрива слепоочията си. — Това, което се опитвам да кажа, е, че... никога не ми е пукало достатъчно за някоя жена, за да искам нещо повече от секс... Преди да срещна теб. — Започва да притиска слепоочията си още по-силно. — Не мога да го обясня, но ти го усещаш, нали? — Той ме поглежда и аз съзирам в очите му отчаяна нужда да получи потвърждение. — Когато се запознахме, ти го почувства.

Усмивам се леко.

— Да, почувствах го. — И никога няма да го забравя.

Изречението му се променя на мига и той отново се усмива.

— Изяж си закуската! — Той сочи чинията ми с вилица и аз решавам, че ще преживея и без да науча това, което толкова отчаяно искам да знам. След като самият той не е наясно, шансът аз да разбера, е доста малък. Ще ми бъде ли по-лесно да се справя с него, ако знам какво го кара да се отнася така с мен? Може никога да не разбера, независимо че той просто ми каза — не с толкова много думи, — че иска повече от секс, нали? Значи го е грижа за мен. А дали грижата е равна на контрола? Наистина ли никога не е имал връзка? Не мога да повярвам дори за секунда. Жените се хвърлят в краката на този мъж. Не е възможно само да ги е чукал. Боже, ако никога не е чукал жена повече от един път, колко ли жени е чукал? Отварям уста да задам този въпрос, но се спирам. Искам ли да знам?

— Трябва да ти купим рокля за годишнината на имението — заявява той, опитвайки се да ме разсее от потискащите мисли и въпроси. Сигурна съм, че знае какво мисля.

— Имам достатъчно рокли — звуча напълно лишена от ентузиазъм, което е добре, защото е истина. Само донякъде съм успокоена от факта, че Кейт също ще бъде там и ще ми помогне да преживея гадните погледи и многозначителните забележки на Сара. Дали е чукал и нея? Предполагам, че е възможно, при положение че чука жените само по веднъж. Мисълта ме кара да забода ножа в закуската си прекалено рязко.

Той се мръщи.

— Трябва ти нова рокля. — Това е онзи тон, който ме предизвиква да му се противопоставям.

Въздъхвам при мисълта за още един спор на тема гардероб. Имам повече от достатъчно рокли и без да купувам нова. Освен това, дори да нямах, щях да измисля нещо само за да не се налага да пазарувам с Джеси.

— Така или иначе ти дължа една. — Той се протяга през масата и прибира кичур коса зад ухото ми.

Да, наистина ми дължи една рокля, но аз не я искам, защото се съмнявам, че ще имам думата при избора и.

— Ще ми дадеш ли възможност да я избира сама?

— Разбира се. — Той оставя ножа и вилицата в чинията си. — Не съм толкова властен.

Едва не изпускам приборите си.

— Джеси, ти наистина си много специален — влагам в тона си всичката сладост, която заслужава подобно изявление.

— Не толкова специален, колкото си ти. — Той ми намига. — Готова ли си за Камдън, скъпа?

Кимам и вадя портмонето си от чантата, а той ме гледа с объркан поглед. Слагам двайсетачка под солницата и наблюдавам как той става с ненужно пуфтене, бърка в джоба си и заменя моите пари с негови, взима портмонето от ръката ми и прибира банкнотата вътре.

„Властен маниак!“

Телефонът ми започва да танцува по масата, но преди дори да помисля да го вдигна, Джеси го измъква изпод носа ми.

— Ало? — отговаря той.

Поглеждам го невярващо. Наистина ли няма никакви маниери. И кой се обажда все пак?

— Госпожо О’Ший? — казва той хладно.

Ченето ми увисва. Не! Не и майка ми! Опитвам се да измъкна телефона от ръцете му, но той се отдалечава от мен с дяволита усмивка на вбесяващо красивото му лице.

— Имам удоволствието да бъда с вашата прекрасна дъщеря — информира той майка ми. Обикалям масата, но той тръгва в друга посока, като ми се мръщи.

Стискам зъби и усилено започвам да махам с ръка към него, но той просто повдига вежди и клати глава бавно.

— Да, Ава много ми е говорила за вас. Ще очаквам да се запознаем.

О, вбесяващ кретен! Въобще не съм споменавала за родителите си пред Джеси и определено не съм споменавала на тях за него. О, Боже, точно от това имам нужда сега. Мръщя се към него и посягам, но той се отдръпва.

— Да, ще ви я дам. Беше ми приятно да си поговорим.

Той ми подава телефона и аз го сграбчвам от ръката му с ожесточен замах.

— Мамо?

— Ава, кой беше това? — майка ми звучи толкова изненадано, колкото би следвало да бъде. Предполага се, че аз съм млада, свободна и необвързана жителка на Лондон, а сега някакъв странен мъж вдига телефона ми. Присвивам очи към Джеси, който изглежда доста доволен от себе си.

— Просто приятел, мамо. Какво има?

Джеси се хваща за сърцето и ми отправя наранен поглед, но разтревоженото му изражение не съвпада с неговата игрива постъпка — ни най-малко. Чувам как майка ми пъхти неодобрително.

— Мат ми се обади — заявява тя равно.

Извърщам се с гръб към Джеси и се опитвам да прикрия ококорения си поглед. Защо Мат се е обаждал на майка ми? По дяволите! Не мога да говоря за това сега, не и пред Джеси.

— Мамо, може ли да ти се обадя по-късно? В момента съм в Камдън, шумно е. — Погледът на Джеси дълбае дупка в гърба ми и главата ми потъва в раменете.

— Да, просто исках да ти кажа това. Той се държа приятелски, което не ми изглеждаше много добре. — Тя явно е разгневена.

— Ще ти се обадя по-късно.

— Добре, и запомни, безгрижни забавления — добавя тя. Това е крещящо напомняне за моя статус — какъвто и да е той.

Обръщам се към Джеси и установявам, че изражението му, точно както предполагам, е много недоволен.

— Защо го направи? — крещя.

— „Просто приятел“? Често ли позволяваш на приятелите си да те чукаат до забрава.

Раменете ми увисват в израз на поражение. Той постоянно променя определението на нашата връзка и това не ми дава мира. Той ме чука, грижа го е за мен, контролира ме...

— Да нямаш мисия да направиш живота ми, колкото е възможно по-труден?

Поглежда ме нежно.

— Не — казва той тихо. — Съжалявам.

Мили Боже, дали това е пробив. Дали току-що се извини за това, че е задник? Сега съм по-смаяна дори от мига, в който той взе телефона ми и поздрави майка ми все едно са стари приятели.

— Забрави за това! — въздъхвам и прибирам телефона в чантата. Тръгвам по улицата към канала и след секунда ръката му е върху раменете ми. Горката ми майка вероятно проглушава ушите на баща ми в този момент. Знам, че ме очакват двацет въпроса по-късно. Колкото до Мат... Е, добре, знам каква игра играе той. Опитва се да умилостиви родителите ми, мазният усмихнат червей. Но ще бъде горчиво разочарован. Родителите ми определено не го харесват и не биха искали да се събера отново с него.

Прекарваме остатъка от сутринта и голяма част от следобед в Камдън. Харесвам това място — разнообразието е най-хубавото нещо, което Лондон е в състояние да предложи. Бих могла да се мотая с часове из павираните задни улички, по пазарите и в конюшните. Джеси ме оставя да се мотая в отделенията за конете, но не се отдалечава от мен и постоянно ме докосва. Толкова съм доволна, че се извиних.

Минаваме по улицата със заведения за хранене и аз вече не мога да понасям жегата. Не че е толкова горещо, но с всички тези туристи и цялата блъсканица ми става душно. Свалям чантата и събличам жилетката с намерението да я вържа на кръста си.

— Ава, на роклята ти й липсва голямо парче.

Обръщам се с усмивка и виждам как гледа свъсено към изрязаната част на роклята ми. Какво ще направи? Ще ме съблече и ще я среже ли?

— Не, такъв е моделът — уведомявам го, връзвам жилетката на кръста и отново прехвърлям чантата през врата си. Той ме завърта и дърпа жилетката нагоре в опит да скрие оголената плът.

— Ще спреш ли? — смея се и се извивам, за да се освободя.

— Нарочно ли го направи? — пита, като разтваря голямата си ръка в средата на гърба ми.

— Ако настояваш за дълги поли и пуловери с поло яка, предлагам да си намериш някоя на твоята възраст — мърморя, когато ме води през тълпата с ръка, плътно закриваща гърба ми.

Спечелвам сръчкване в ребрата с дързостта си. Следващия път сигурно ще ме облече в бурка^[2].

— На колко години смяташ, че съм? — пита той невярващо.

— Ами, не знам, нали така? — връщам му топката. — Искаш ли да ми спестиш чуденето?

Той се мръщи.

— Не.

— Не, сигурна съм, че не искаш. — Нещо привлича вниманието ми, докато мърморя. Бързо се отклонявам към магазинче, пълно с ароматни свещи и всевъзможни хипарски неща, а Джеси ругае зад мен, докато си проправя път през тълпата, за да не изостава.

Успявам да стигна до магазинчето. Зад щанда стои момче, издържано в ню ейдж стил с плитчици и безброй обици.

— Здравейте! — Усмивам се и се пресягам към една платнена чанта на полицата.

— Добър ден! — казва той. — Искате ли да ви помогна с това? — Присъединява се към мен пред полицата и ми помага да сваля чантата.

— Благодаря — чувствам топлата длан на Джеси отново на гърба си, докато отварям чантата и вадя съдържанието и.

— Какво е това? — пита Джеси и поглежда през рамото ми.

Това — разклащам дрехата — са тайландски рибарски панталони.

— Мисля, че ти трябва по-малък номер. — Мръщи се той, докато разглежда огромното парче черен материал в ръката ми.

— Има само един номер.

Той се смее.

— Ава, в тези може да влязат десет жени с твоя ръст.

— Те се увиват около тялото. Един размер става на всички. — От месеци смятам да заменя моите поизносени тайландски панталони.

Той се премества настрана, без да отмества ръката си и гледа панталоните със съмнение. Несъмнено изглеждат като ушити за най-дебелия мъж на света, но веднъж, след като успееш да им хванеш цаката при обличането, са много удобни за дните, в които решиш да мързелуваш у дома.

— Ето, нека ви покажа! — Собственикът на магазина взима панталоните от ръцете ми и коленичи пред мен.

Усещам как ръката на Джеси се стяга на гърба ми.

— Ще ги вземем — отсича той.

О, ето го отново!

— Имате нужда от демонстрация — казва весело момчето, като поднася дрехата към краката ми.

Повдигам единия крак и стъпвам в панталоните, но усещам как Джеси ме повдига и ме отмества леко назад. Отправлям му предупредителен поглед. Държи се нелепо.

— Имате невероятни крака, госпожице — казва младежът.

Присвивам се.

— Благодаря.

— Дайте ми това! — Джеси взима панталоните, след което ме извърща с гръб към щанд, пълен със свещи. Докато клати глава и мърмори под нос, той коленичи на един крак и разтваря панталоните. Усмиввам се мило на младежа, който явно не обръща внимание на поведението на Джеси. Може би е някъде твърде далеч, за да забележи. Пъхам крака в крачолите и надигам панталоните, докато Джеси държи двете провиснали страни, а бръчката на челото му се задълбочава. Горкият!

Бързо поемам връзките от страх, че продавачът може да се намеси.

— Ето така, виждаш ли? — подгъвам панталоните и ги връзвам отстрани.

— Чудесно — подсмивва се Джеси, докато ги гледа объркано. Очите му намират моите и аз се усмихвам широко. Той клати глава, а очите му блестят. — Искаш ли ги?

Развързвам ги и ги събувам под внимателния поглед на Джеси.

— Аз ще ги платя — уведомявам го.

Той извърта очи, сумти невярващо и вади пачка пари от джоба си.

— Колко струват тези огромни панталони? — пита той младежа.

— Само десетачка, приятел.

Сгъвам ги и ги напъхвам в чантата.

— Аз ще платя тези панталони, Джеси.

— Така ли? — Той повдига рамене и подава някаква банкнота на младежа.

— Честито! — казва той и прибира парите в чантичката, която виси на кръста му.

— Хайде!

— Не трябваше да притесняваш горкото момче — казвам. — И исках аз да си ги купя.

Той ме притегля към себе си и притиска устни към слепоочието ми.

— Млъквай!

— Ти си непоносим.

— А ти си красива. Може ли да те заведе у дома сега?

Поклащам глава към моя мъж с труден характер.

— Да. — Краката ме болят, а трябва да призная, че той прояви голяма търпимост към мързеливото ми скитане днес. Беше абсолютно разумен.

Позволявам му да ме води през тълпата, докато излизаме от някаква препълнена алея. Бумтежът на тежка техно музика буквално наранява ушите ми. Оглеждам се и виждам неонов светлини да мигат от тъмнината на някакъв търговски център, на входа на който се събират много хора. Никога не съм идвала тук, но мястото е известно с магазините си за ексцентрично облекло и необичайни аксесоари.

— Искаш ли да разгледаш?

Поглеждам към Джеси и установявам, че той е проследил погледа ми към входа на центъра.

— Мислех, че искаш да се приберем у дома.

— Може да погледнем набързо. — Тръгваме към входа и влизаме в слабо осветено място.

Музиката гърми в ушите ми още от вратата, а първото нещо, което забелязвам, са две танцьорки, екипирани в напълно прозрачно бельо, които изпълняват някакви смайващи движения на висящ метален балкон. Не мога да се спра и се вторачвам в тях. Джеси ме насочва към ескалатор, който ни повежда към недрата на центъра. Когато слизаме, съм заслепена от всевъзможни флуоресцентни дрехи в най-различни цветове и форми.

— Това не е дантела, нали? — Замисля се той, когато ме вижда да гледам глупаво към минижуп с метални шипове, които стърчат от подгъва.

— Дантела? Не, не е — съгласявам се. — Дали някой носи подобни неща?

Той се смее и кима към някакви хора, които изглеждат така, сякаш всеки момент ще припаднат от вълнение. Те вероятно имат милиони обеци. Аз съм напълно завладяна от заобикалящата ме среда, докато обикаляме лабиринта от стоманени коридори и слизаме по

някакви стълби и най-накрая се оказваме притиснати отвсякъде от... секс играчки. Свивам се. Музиката е по-силна и напълно вулгарна. Зяпвам, когато чувам как някаква побъркана жена пищи от дансинга, че иска да смуче нечий пенис, докато облечена в кожа господарка трие чатала си нагоре-надолу по метален кол. Не съм някоя тесногръда пуританка, но смятам, че това е прекалено. Ние сме в отделението за възрастни, а аз се чувствам изключително неудобно. Поглеждам нервно към Джеси.

Очите му блестят и от изражението му личи, че се забавлява.

— Шокирана ли си? — пита.

— Малко — признавам. Не толкова много от стоките, колкото от отрупаната с обеци татуирана особа в ъгъла, която на практика е гола, ако изключим двайсетсантиметровите платформи на краката и, и която извършва някои напълно незаконни движения. Това е, което напълно ме изумява.

Дали Джеси се впечатлява от всички тези неща?

— Малко е прекалено, нали? — казва той замислено и ме издърпва към стъклен стелаж. Въздишам облекчено при неговото изказване.

— Леле! — изгърсвам, в момента, в който заставам лице в лице с огромен вибратор, украсен с диаманти.

— Не се вълнувай много! — шепти Джеси в ухото ми. — Нямаш нужда от това.

Оставам с отворена уста, а той се смее тихо.

— Не знам, изглежда доста интересно — отговарям замислено.

Сега той зяпва шокирано.

— Ава, по-скоро ще умра, преди да ти позволя да ползваш нещо подобно. — Той хвърля отвратен поглед към обидния обект. — Няма да те дяла с никого и с нищо, дори и с някакъв уред на батерии.

Смея се. Дали би смачкал вибратор? Липсата му на разум минава всякакви граници. Той поглежда към мен и ми се усмихва дяволито.

— Обаче мога да си харесам някакви белезници — добавя тихо.

— Това не те възбужда, нали? — Соча към помещението, след което накланям глава настрани.

Той ме гледа с топли очи, придърпва ме към себе си и нежно целува челото ми. — Има само едно нещо на света, което ме възбужда.

И аз го обичам в дантели. Топя се от облекчение и поглеждам към мъжа, когото обичам толкова много, че боли.

— Заведи ме у дома.

Той ми се усмихва леко и благоговейно ме целува по устните.

— Заповядваш ли ми? — пита той, докато ме целува.

— Да. Не си бил в мен твърде отдавна. А това е неприемливо.

Той се отдръпва и ме гледа внимателно, мислите му политат нанякъде и той захапва долната си устна.

— Права си, неприемливо е — казва, без да спира да хапе устните си, след което ме повежда към изхода и към колата.

[1] Camden Town, познат още като Квартала на ексцентриците, е квартал в Лондон, известен със своята живописна архитектура, с множеството концерти и културни прояви, които се организират в него, със самобитните малки магазинчета, шарени пазари и безброй кръчми и клубове. В квартала има плавателен канал, по който може да се направи разходка с лодка, тук се намира красивият Риджънтс парк, а съвсем наблизо е разположен и лондонският зоопарк. — Б.пр. ↑

[2] Бурка — свободна дреха, широко разпространена в арабския свят, която покрива почти цялото тяло и главата на жените. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Нахлуваме през вратата на панорамния апартамент преплетени в прегръдка. Чакам това цял ден. Ще се взривя от страст. Искам го навсякъде по мен.

Той ме грабва за кръста и ме повдига, така че да обвия крака около хълбоците му, и ме отнася в кухнята, като натиска няколко копчета по дистанционното. До ушите ми долита песента на Пласибо Running Up That Hill. Това само разпалва отчаяната ми нужда от него. Той е мъж, който държи на думата си.

— Искам те в леглото — казва бързо, докато взема стълбите с тревожна скорост.

Вратата на спалнята е изритана и аз съм поставена на крака до леглото.

— Обърни се! — казва тихо. Изпълнявам и му давам достъп до задната част на роклята ми. — Моля те, кажи ми, че си с дантела! — моли той, докато разкопчава роклята. — Искам те в дантела.

Чувам как въздъхва дълго и доволно, а после дръпва роклята ми през главата и я оставя да падне на пода.

Изритвам обувките си и се обръщам с лице към него. Устата му е отпусната, а клепачите притворени. Отчаян е, колкото съм и аз. Посяга напред и бавно дръпва дантелената чашка на сутиена надолу, като докосва зърното ми с кокалчетата на ръката си. Сърцето ми започва неумолим спринт в гърдите. Джеси е в нежно настроение. Обичам нежния Джеси.

Гледам го как се пресяга през гърба си, сграбчва тениската и я издърпва напред през главата. Изваяните му мускули никога няма да спрат да ме карат да се задъхвам. Няма и грам мазнина по него.

— Добре ли прекара? — пита той тихо, но не ме докосва. Просто стои пред мен, докато сваля обувките и чорапите си, а аз се моля наум да побърза.

— Прекарах чудесен ден — казвам и правя всичко възможно да не обръщам внимание на страстния ритъм на музиката, която ни

обгръща.

— Аз също. — Той е сериозен и замислен. Не знам как да разбирам това. — Да го направим ли още по-добър?

Боже!

— Да — прошепвам.

— Ела тук!

Този път няма да е нужно обратно броене. Пристъпвам напред, поставям длани на гърдите му и вдигам лице, за да срещна погледа му. Прекарваме няколко мълчаливи мига, взирайки се един в друг, преди устните му да докоснат моите. Това моментално ме изстрелва на седмото небе на Джеси — моето най-любимо място във Вселената.

Стена и вплитам ръце в косата му, за да се задържа за него, докато ме вдига и ме притиска към тялото си. Езиците ни се въртят и танцуват бавно. Той ме отнася до леглото, полага ме под себе си и издърпва ръцете ми над главата. Не ги задържа, но аз знам, че не трябва да ги местя.

Откъсва устни от моите и се изправя над мен, като ме оставя замаяна и задъхана. Той ме гледа втренчено и аз виждам как зъбните колелца препускат в този негов красив ум. Искам да знам какво го тревожи. Изпада в подобно състояние от дни.

— Бих могъл да седя и да гледам как се гърчиш от докосването ми цял ден — прошепва той, докато си играе с гърдата ми. Дръпва надолу и другата чашка на сутиена и обръща голямо внимание и на тази гърда.

Пръстите му стискат и изтеглят болезнено чувствителните ми зърна, докато той наблюдава с разтворени и влажни устни как ме превръща в полудяла развалина.

— Стой, където си! — Издърпва бикините ми и става от леглото, а аз хленча леко от загубата на тежестта му върху мен. Гледам как бавно разкопчава ципа на дънките си, смъква ги надолу по бедрата си и ги изритва спокойно, преди да смъкне и боксерките. Стискам бедра, за да се опитам да контролирам пулсирането в сърцевината ми, което се превръща в ритмично туптене, при вида на зашеметяващо красивото му голо тяло. Той се покатерва отново на леглото, разделя бедрата ми и прокарва език право през центъра на моята сексуалност.

— О, Боже, Боже, Боже! — покривам лице с длани и забивам зъби в собствената си ръка, докато той гмурка езика си в мен, изважда

го и прави бавни кръгове, преди да го пъхне отново вътре. Може да припадна.

Започвам да се движа в неговия ритъм с надеждата да си осигуря по-близък контакт, но той притиска корема ми с ръка и не ми позволява да мърдам. Защо изобщо бягах? От всички тъпи неща, които бих могла да направя, бягството от този мъж заслужава златото.

Джеси вдига глава и издухва въздух към плътта ми, след което продължава безжалостно да ме измъчва от удоволствие. Когато главата ми започва да се мята и сграбчвам косата му, той засилва натиска и аз се взривявам около него. Инстинктивно избутвам хълбоци нагоре и крещя отчаяно. Джеси затваря уста около сърцевината ми и буквално изсмуква пулсациите от мен, докато аз треперя като лист и гърбът ми се извива до счупване.

Джеси стене.

— Ммм... Усещам туптенето ти върху езика ми, бебче.

Дори не мога да говоря. Влиянието, което той има върху тялото ми, е изключително. Не мисля, че съм слаба. Мисля, че той е прекалено силен. Той определено държи силата.

Претовареното ми сърце започва да успокоява ритъма си, докато прокарам пръсти през косата на Джеси и се наслаждавам, когато целува нежно вътрешната част на бедрата ми, хапе леко и смуче. Сега сме в нежно настроение, но никой не знае докога. Няма да се заблуждавам, че съм понесла всички последици от снощното си поведение, но съм доволна да лежа тук с Джеси между краката ми за колкото време той позволи.

Зъбите му се стягат около клитора ми и аз потрепервам. Чувам го как се смее леко, докато проправя пътя си с целувки нагоре по тялото ми. Накрая намира устните ми и споделя освобождаването ми с мен, като страстно ме целува и се взира в очите ми. А аз го притискам към себе си и поемам тежестта му. Той заравя лице във врата ми и въздиша, а яростната му възбуда леко тупти до бедрото ми. Премествам хълбоци така, че да го усетя пред сърцевината си.

— Ти ме докарваш до лудост, жено — шепне той във врата ми. Повдига се и бавно навлиза в мен със заглушен стон. Проплаквам и стискам всичките си мускули около него. — Моля те, не прави това отново! — Той вкарва ръка под коляното ми и издърпва крака ми върху

рамото си, преди да подпре тялото си на лакти. Бавно се отдръпва и лениво навлиза отново, а очите му са приковани в мен.

— Съжалявам — промърморвам и галя косата му.

Той се отдръпва и навлиза отново със стон.

— Ава, всичко, което правя, е, за да бъдеш в безопасност и за да запазя разсъдъка си. Моля те, слушай ме!

Проплаквам отново при следващото възхитително проникване.

— Добре — потвърждавам, но съм наясно, че съм полудяла от удоволствие и той може да ме накара да кажа всичко, което иска. Няма нужда някой да ме пази, освен от него, може би.

— Нуждая се от теб. — Той изглежда обезверен, което напълно ме обърква. — Наистина се нуждая от теб, бебче.

Обезумяла съм от удоволствие, напълно съм погълната от него, но не мога да продължа да се съгласявам, не и без допълнителни подробности. Той блокира мозъка ми с кодираните си изявления. Дали не бърка понятията „нуждая се“ и „желая“? Аз съм подминала етапа на желанието и съм съвсем леко уплашена, че съм си позволила наистина да се нуждая от този мъж.

— Защо се нуждаеш от мен? — гласът ми е накъсан и дрезгав.

— Просто се нуждая. Моля те, никога не ме напускай! — Той отново се гмурва напред и и двамата стенем.

— Кажи ми! — почти изпъшквам, стиснала раменете му, но държа очите си впити в неговите. Трябва ми нещо повече от объркващите му загадки.

— Просто приеми, че се нуждая от теб и ме целуни!

Поглеждам към него, разкъсвана между нуждата на тялото ми от него и нуждата на мозъка ми от информация. Той бавно се движи навътре и навън с невероятно спокоен ритъм и постепенно нагнетява у мен възпламеняващо напрежение. Не мога да се контролирам.

— Ава, целуни ме!

Тялото ми печели. Придърпвам лицето му към моето и боготворя чудесната му уста, докато той се движи навътре и навън, като извърта тесния си таз всеки път. Напрежението в тялото ми достига връхната си точка и започвам да се люлея на ръба на освобождението. Започвам да дишам накъсано и рязко и се опитвам да обуздая предстоящия си оргазъм.

— Още не, бебче! — предупреждава той тихо и се изтласква мощно напред.

Откъде знае? Съсредоточавам се силно, но с тази музика и с Джеси, който целува устните ми невероятно нежно, ми е изключително трудно. Забивам нокти в раменете му, безмълвен сигнал, че съм на ръба. Той стене и хапе долната ми устна, после се задвижва рязко напред.

— Заедно! — прошепва в устните ми.

Кимвам в знак на съгласие, а той ускорява гласъците и отнася и двамата ни още по-близо до екстаза, като през цялото време поддържа контролираните си и точни движения.

— Почти съм там, бебче.

— Джеси!

— Задръж, просто задръж! — казва спокойно и нахлува в мен болезнено дълбоко, като възхитително върти таза си.

И двамата крещим.

— Сега, Ава! — Той се отдръпва и забива напред отново, този път по-силно.

Отприщвам трудно удържаното си освобождение и усещам как той тупти и трепери вътре в мен, докато взаимно поглъщаме стоновете си и започваме спокойно и бавно да пропадаме в нищото. Плъттa ми трепери около пулсиращия му член, а сърцето ми барабани в гърдите ми.

Целувам го с обожание, а той се отпуска отгоре ми, като продължава да държи крака ми върху рамото си, прониква все по-дълбоко в мен, освобождава всичко, което има, и започва да стене от чисто грубо удоволствие.

Нежелана влага замъглява очите ми и аз полагам огромни усилия да я спра. Не искам сълзите да съсипят момента. Той продължава да приема благоговейната ми целувка, като посреща бавните движения на езика ми. Опитвам се да му кажа нещо с тази целувка. Отчаяно искам да я разпознае.

„Обичам те!“

Той прекъсва целувката и се отдръпва намръщен.

— Какво има? — пита тихо, а гласът му е пълен с тревога.

— Нищо — отговарям прекалено бързо и умствено проклинам проклетата си ръка, която се премества на тила му. Той се взира в

очите ми и аз отстъпвам с въздишка. — Какво беше това? — питам, докато той се движи бавно в мен.

— Кое? — объркването в гласа му е явно. Изритвам се за това, че съм отворила голямата си уста.

— Имам предвид аз и ти... — Внезапно започвам да се чувствам глупаво и искам да се оттегля под завивките.

Погледът му става нежен и той бавно извърта таза си.

— Просто ти и аз — казва така, сякаш наистина е толкова просто. Целува ме нежно и освобождава крака ми. — Добре ли си?

— Да — отговарям по-грубо, отколкото възнамерявам. Толкова ли е дебелокож този мъж, че да не може да види влюбена жена, когато тя лежи под него?

„Ти и аз, аз и ти.“ Това е толкова очевидно. Не виждам някой друг с нас в леглото. Извивам се под него и той присвива потъмнелите си очи към мен.

— Трябва да пишкам — казвам с най-убедителния си „не съм бясна“ тон. Провалям се ужасно.

Той захапва долната си устна и ме оглежда подозрително, но вади пениса си и неохотно ме освобождава изпод себе си. Присягам се, за да разкопчея сутиена си, преди да отида в банята и да затворя вратата.

Защо не мога просто да го кажа? Трябва да се отърва от думите, които ми причиняват толкова много агония. Той сигурно знае как се чувствам. Та аз падам в краката му без колебание. Дори за миг не вярвам, че не е разпознал признаците.

Стискам с ръце плота и въздишам тежко. Не планирах да се озова в такава ситуация, но ето че съм тук и сега сърцето ми е застрашено. Мисълта за живот без него... Вдигам ръка и разтривам гърдите си. Самата идея кара сърцето ми да се свива от болка.

Подскачам, когато вратата се отваря и той влиза вътре гол и зашеметяващо великолепен. Застава зад мен, хваща кръста ми с ръце и поставя брадичка на рамото ми. Гледаме се дълго време.

— Не се ли сприятелихме? — пита ме с леко смръщване на красивото му чело.

— Да. — Свивам рамене. Бях очаквала по-голямо възмездие от това, което току-що получих. Той нарязва забранената рокля, но като се вземе предвид всичко, се държа доста разумно днес.

— Тогава защо се цупиш?

— Не се цупя — казвам. Аз съм прекалено чувствителна. Очевидно е, че се цупя, по дяволите.

Той клати глава с дълга уморена въздишка и се притиска към задника ми. Отново е възбуден. Ще ме отклони от цупенето ми с неговите неразумни сексуални манипулации.

— Ава, ти си най-объркващата жена, която съм срещал.

Очите ми се опулват от нахалството му. Той мисли, че аз съм объркваща, така ли? Устата му се сключва върху шията ми и горещината плъзва по кожата ми.

— Криеш ли нещо от мен по някаква причина, жено?

— Не — шептя. Никога не съм крила нищо от него. Отдавам му се безрезервно и с готовност всеки път. Понякога е нужно нежно да ме убеждава, но накрая той получава каквото иска.

Пресяга се и започва бавно да движи дланта си между бедрата ми. Съвършеното триене в съвършения ритъм. Задържам погледа му в огледалото. По дяволите, отново съм готова за него. Отпускам глава назад и му давам перфектен достъп до шията си. Езикът му прокарва огнена пътека нагоре и около чувствителната вдлъбнатина под ухото ми.

— Отново ли го искаш? — шепне в ухото ми, докато разтрива сърцевината ми.

— Нуждая се от теб.

— Бебче, тези думи ме правят толкова щастлив. Винаги ли?

— Винаги — потвърждавам.

Той изръмжава одобрително.

— Мамка му, трябва да бъда в теб. — Той издърпва таза ми и се намества на входа ми, след което нахлува в мен с пронизителен вик, който отеква в голямата баня.

— Мамка му, Джеси! — облягам се на плота и се стягам за яростната атака.

Той тласка тялото си напред.

— Внимавай... с... езика!

Подложена съм на неуморна отчаяна серия от наказателни удари, докато той крещи като луд, дърпа ме назад и ме пронизва до най-мъчителни дълбини. Главата ми се върти, тялото ми е наранено и не

съм на себе си от най-силния, болезнен и приятен наркотик, какъвто е Господин Предизвикателен.

Отпускам изтощената си глава и ръцете му се преместват на раменете ми.

— Гледай ме! — крещи той и ме пронизва с целенасочен тласък. Поемам рязко въздух, вдигам натежалата си глава и срещам погледа му в огледалото, но ми е трудно да се съсредоточа. Ръцете ми се мъчат да ме задържат, докато той се удря в задника ми с продължителни стонове. Бръчката му е дълбока, а мускулите на врата му са изопнати. Настойчивият, свиреп секс господар се е върнал.

— Никога няма да криеш нищо от мен, нали, Ава? — изревава между два задъхани тласъка.

— Да, никога!

— И никога няма да ме напуснеш, нали?

О, ето отново започваме. Целият този кодиран секс разговор разбърква ума ми повече от застрашителното нападение, на което е подложено тялото ми.

— Къде бих могла да отида, мамка му? — крещя безсилно при следващото безмилостно нахлуване.

— Езикът! — изревава той бързо. — Кажй го, Ава!

— Боже! — крещя. Коленете ми поддават и той бързо ме хваща за кръста, за да не падна. Светът ми заглъхва напълно, щом яхвам вибрацията на вълните, които се движат през мен толкова грубо, че мисля, че е възможно сърцето ми да е спряло от шок.

— Господи! — Той се срива по гръб на пода и отпуска ръце встрани от тялото си. Аз лежа направо на тялото му с гръб към него. След малко той ме повдига и ме намества върху себе си. Умът ми е каша, а горкото ми тяло се чуди какво се случи току-що, по дяволите. Ако изобщо е имало някога вразумяващо чукане, това е то.

— Аз съм тотално нае... — хлопвам уста, докато не съм заслужила още едно наказание, но той все пак вдига ръка, намира хълбока ми и впива леко пръсти. — Хей! — оплаквам се. Потиснала съм порива. Това е подобрение.

Той ме прегръща и вдишва във врата ми.

— Не го каза.

— Какво? Че няма да те напусна ли? Няма да те напусна. Щастлив ли си?

— Да, но нямах това предвид.

— Какво имаше предвид?

Той вдишва дълбоко в ухото ми.

— Няма значение. Искаш ли пак?

Едва поемам дъх. Знам, че няма да мога да кажа „не“, най-малкото той няма да ми позволи. Усещам леко трепване от приглушен смях под мен.

— Абсолютно. Не мога да ти се наситя — запазвам тона си твърд и сериозен. Джеси замръзва под мен, но после ме стисва като в менгеме.

— Радвам се. Аз изпитвам съвсем същото. Но сърцето ми преживя достатъчно през последните двадесет и четири часа с твоето предизвикателство и липса на подчинение. Не знам още колко може да поеме.

— Сигурно е от възрастта ти.

— Хей, жено! — Той ни извърта и аз се озовавам с лице към пода на банята, а Джеси е върху мен. Той захваща ухото ми и издишва в него. — Възрастта ми няма нищо общо. — Той хапе още малко меката част на ухото ми, докато аз се гърча под него. — Ти си виновна! — казва и сграбчва хълбока ми.

— Не! — пищя и правя напразен опит да се освободя. — Добре, предавам се.

— Искане ми се да го правеше — ръмжи той и ме пуска.

— Дъртак — промърморвам ухилена.

Изправя ме на крака със светкавична скорост, подпирател ми на стената и вдига ръцете ми над главата. Цупя устни, за да потисна смеха.

— Предпочитам бог — уведомява ме той и ме изненадва със спираща сърцето целувка, докато ме притиска с тялото си към стената. — Наистина не мога да ти се наситя, жено.

Усмивам се.

— Ти си моята изкусителка. — Той обхожда лицето ми с устните си и аз въздъхвам. — Гладна ли си? — пита.

— Да. — Всъщност съм прегладняла.

— Добре. — Усмива се. — Чуках те, а сега ще те нахраня — притиска ме под ръката си и ме повежда извън банята. — Сложи си дантела! — казва тихо. Отива до гардероба и след минута се връща в

долнище от пижама в зелено райе. Усмивам се. Обичам зелено. — Ще се срещнем в кухнята. Става ли?

— Става — потвърждавам тихо. Той намига, излиза от стаята и ме оставя да търся дантелата си.

Оглеждам се за саковете ми, но не ги откривам, затова влизам в гардеробното. Там са само роклите и обувките ми. Той каза няколко дни. Тук има дрехи за повече от няколко дни и всичките висят грижливо окачени. Усмивам се при мисълта, че Джеси е освободил място за мен в огромния си гардероб.

Слизам до кухнята, все още увита в кърпата и откривам Джеси пъхнал глава в хладилника.

— Не мога да намеря нещата си — уведомявам вратата на хладилника.

Главата му изскача иззад хладилника, а очите му бягат нагоре-надолу по увитото ми в кърпа тяло.

— Ще се задоволя с голота — казва, затваря вратата и тръгва бавно към мен с буркан фъстъчено масло. — Кати е в почивка и хладилникът е празен. Ще поръчам нещо. Какво искаш?

— Теб — ухилвам се.

Той се усмивва, протяга ръка и издърпва кърпата от мен, хвърля я настрана и прокарва оценяващ поглед по голото ми тяло.

— Твоят бог трябва да нахрани своята изкусителка. — В очите му танцуват пламъчета. — Останалата част от нещата ти са в онзи мръсен голям сандък, който си хвърлила в спалнята ми. Какво искаш да ядеш?

Пренебрегвам го със свиване на рамене. Мога да ям всичко.

— Аз съм лесна.

— Знам, но какво искаш да ядеш?

— Лесна съм само с теб.

— По-добре да си, мамка му! Сега ми кажи какво искаш да ядеш!

— Харесвам всичко. Ти избери! Колко е часът все пак? — Загубила съм представа за времето. Всъщност губя представа за всичко, когато съм с него.

— Седем. Иди си вземи душ, преди да зарежа вечерята и да те направя моя отново! — Той ме обръща и като ме шляпва по задника, ме отпраща по пътя ми.

Понасям голото си тяло по стълбите, за да изпълня инструкциите на Джеси, но щом стигам върха, поглеждам надолу. Той стои на входа на кухнята и ме гледа мълчаливо. Пращам му целувка и изчезвам в стаята, но точно преди да изчезне от полезрението ми, зървам на лицето му усмивката, която разтреперва коленете ми.

— Тъкмо щях да дойда да те търся. — Той слага различни ястия в две чинии. — Харесвам ризата ти.

Поглеждам надолу към бялата риза, която съм свила от гардероба му.

— Кейт не ми е опаковала никакви дрехи.

— Така ли? — Той вдига вежда и веднага разбирам, че Кейт ми е опаковала дрехи. Или че тя изобщо не е опаковала нищо. Подозирам, че е второто. — Къде искаш да ядеш?

— Аз съм л... — затварям уста и свивам рамене.

— Само за мен, нали? — Той се ухилва, пъхва бутилка вода под ръката си и взема чиниите. — Ще се настаним на дивана — повежда ме към огромното открито пространство и кимва към гигантския диван. Сядам в ъгловата част и приемам чинията, която ми подава. Мирише вкусно. Китайска храна. Перфектно.

Вратата на големия шкаф започва да се плъзга настрани и разкрива най-големия плосък телевизор, който някога съм виждала.

— Искаш ли да гледаш телевизия, или предпочиташ музика и да разговаряме? — Поглежда ме с лека усмивка. Вилицата стърчи от устата ми. Сега осъзнах колко съм гладна.

Дъвча и преглъщам, колкото мога по-бързо.

— Музика и разговор, моля! — Този избор е лесен. Той кимва, сякаш е знаел какъв ще бъде отговорът ми и в следващия миг в стаята се понасят успокояващите звуци на Мъмфорд енд Сонс^[1].

— Харесва ли ти?

Поглеждам към него. Той е с лице към мен, вдигнал е едното си коляно, а ръката му държи чинията на гърба на дивана.

— Много. Не готвиш ли?

— Не.

Усмиввам се.

— Боже, господин Уорд, значи има нещо, което не правите добре?

— Не мога да съм удивителен във всичко — казва той с напълно безизразно лице и ме изучава внимателно. Той наистина е един прекалено самоуверен задник.

— Икономката ти ли готви?

— Ако я помоля, но повечето пъти ям в имението.

Предполагам, че е разумно да се възползва от чудесната храна там. Знам, че и аз бих.

— На колко години си?

Той спира да дъвче.

— Трийсет... -ина. — Гледа ме и продължава да дъвче.

— ... -ина — прошепвам.

— Да, -ина — отвръща и в ъгълчетата на устните му трепти усмивка.

Връщам се към храната си, без изобщо да съм разтревожена от неясния му отговор. Аз ще продължавам да питам, а той ще продължава да усуква. Може би трябва да опитам с моя версия на убеждение — може би искрено чукане или обратно броене? Какво бих му направила на нула? Между хапките китайска храна се замислям какво точно бих могла да направя. Хрумват ми много неща, но нищо, с което бих могла да го заплаша. Той лесно би ме надвил. Обратното броене отпада, така че остава искреното чукане. Трябва да изобретя искреното чукане. Какво бих могла да направя?

— Ава?

Вдигам поглед и виждам, че Джеси ме изучава, а бръчката отново е прорязала челото му.

— Да?

— Мечтаеш ли? — пита той, а гласът му е изпълнен със загриженост.

— Съжалявам. — Оставям вилницата си. — Бях на километри от тук.

— Беше. — Взима чинията ми и я плъзва на масичката за кафе. — Къде беше? — Пресяга се, за да ме издърпа в скута си.

Сгушвам се щастливо.

— Никъде.

Той се плъзва по дивана, настанява се на моето място в ъгъла и ме намества под ръката си. Поставям буза на голите му гърди,

прехвърлям крак през слабините му и вдишвам цялото му свежо великолепиe. Тихата музика и усещането за Джеси ме отпускат.

— Обичам да си тук — казва тихо и си играе с кичур от косата ми.

И аз много обичам да съм тук, но не като марионетка. Винаги ли ще бъде така? Бих могла да правя точно това отново и отново — беше един прекрасен ден. Но мога ли да живея с контролиращата, неразумна негова страна?

Прокарвам пръст по белега му.

— И аз също обичам да съм тук — прошепвам.

— Добре. Значи ще останеш?

— Да. Кажи ми как получи белега!

Той протяга ръка и стиска моята, за да спре по-нататъшно докосване в тази област.

— Ава, наистина не искам да говоря за това.

О?

— Съжалявам. — Чувствам се зле. Това беше молба. Нещо ужасно му се е случило и аз изпитвам гадене при мисълта, че е бил наранен по някакъв начин.

Той издърпва ръката ми до лицето си и целува дланта ми.

— Моля те, недей! Това не е нещо, което е важно тук и сега. Ровенето в миналото ми само ми напомня за него.

Миналото му? Значи има минало? Е, всеки има минало, но начинът, по който го казва, и фактът, че говорим за ужасен белег, ме правят страшно нервна. Поглеждам към него.

— Какво имаше предвид, когато каза, че нещата са по-лесни за понасяне, когато аз съм тук?

Джеси поглежда надолу, поставя ръка на тила ми и връща главата ми отново на гърдите си.

— Означава, че ми харесва да си близо до мен — тонът му не предразполага към повече въпроси. Знам, че не е само това, но изоставям темата. Има ли значение?

Притискам устни към вдлъбнатината между гърдите му, гризвам леко и си правя отметка наум. Грея се на слънцето на седмото небе на Джеси и обожавам всяка минута, като се надявам на повече от тях, преди да стигнем до още едно обратно броене или до поредното вразумяващо чукане.

А то ще дойде, не се съмнявам.

[1] Мъмфорд енд Сонс — британска рок банда, сформирана през 2007 г. — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Будя се внезапно и сядам в леглото. Чувствам се освежена, оживена и отпочинала. Единственото, което липсва, е Джеси.

Поглеждам под завивките и откривам, че все още съм по бельо, но ризата е свалена. Не си спомням как съм си легнала. Седя тихо няколко минути и слушам постоянния бръмчащ звук, придружен от упорито туп-туп-туп в далечината.

Какво е това?

Поемам на дългото пътешествие до края на леглото и до площадката, където чувам звуците малко по-силно, но те все още са заглушени. Оглеждам пространството долу, но не виждам и следа от Джеси, затова решавам, че трябва да е в кухнята и слизам по стълбите.

Когато приближавам сводестия вход към кухнята, спирам, връщам се назад и поглеждам през стъклената врата на фитнеса, която е под ъгъл точно преди кухнята. Джеси е там в чифт спортни шорти и бяга с бясна скорост по пътеката. Наблюдавам го да тича с гръб към мен, докато гледа спортните новини на окачения пред него телевизор, а кожата му блести от капки пот.

Оставям го там. Вече попречих на едно бягане, така че се отправям към кухнята, за да напълня чайника и да си приготвя кафе.

Познатият звук от звъна на телефона ми изпълва стаята. Оглеждам кухнята и го виждам да се зарежда на плота. Грабвам го и изключвам зарядното. Майка ми е и аз бързо си припомням обаждането ѝ от вчера, на което още не съм отговорила и никак, никак не искам. Моето свежо и добро настроение мигновено е удавено.

— Здравсти, мамо! — поздравявам весело и кривя лице от мрачно предчувствие. Разпитът започва.

— О, ти си жива! Джоузеф, отмени издирването! Открих я!

Извъртам очи от представата на мама за шега.

— Отбелязах си. Какво искаше Мат?

— Нямам представа. Никога не ни се е обаждал, докато бяхте заедно. Попита как си, поговорихме малко, знаеш. Защо се обажда на

нас, Ава?

— Не знам, мамо — въздъхвам уморено.

— Той спомена друг мъж.

— Така ли? — Гласът ми е писклив и издава изненадата ми, а вероятно и вината ми. Проклет да си Джеси Уорд, че вдигна телефона ми! Щеше да е по-лесно да отхвърля казаното от Мат, ако не трябваше да обяснявам за тайнствения мъж, който разговаря с майка ми вчера.

— Да, каза, че се виждаш с друг. Толкова скоро, Ава. Наистина ли?

— Мамо, не се виждам с никой друг. — Бързо хвърлям поглед през рамо, за да съм сигурна, че все още съм сама. Правя повече от това да се виждам с някого. Влюбена съм в него.

— Кой беше мъжът, който вдигна телефона ти?

— Казах ти, просто приятел.

— Добре. Ти си в средата на двайсетте си години, в Лондон си и тъкмо си се отървала от една гадна връзка. Недей да падаш в ръцете на първия мъж, който ти обърне малко внимание!

Изчервявам се до мораво, въпреки че тя не може да ме види. Не мисля, че това, което този мъж ми дава, може да се опише с „малко внимание“. Мама е едва на четиридесет и седем, омъжила се е за татко на осемнадесет, родила ме е на двадесет и една и е пропуснала всички плюсове на това да си млад и да си в Лондон. Знаем, че няма да е доволна, ако разбере, че съм погълната от страст.

— Няма, мамо. Просто се забавлявам — уверявам я. Наистина се забавлявам. Въпреки че не го правя по начина, по който тя има предвид. — Как е татко?

— О, знаеш го. Луд по голф, луд по бадминтон, луд по крикет. Ако не води активен живот, ще полудее.

— По-добре е, отколкото да седи по цял ден — казвам. Взимам чаша от шкафа и отивам до хладилника.

— Той вдигна такъв шум, че напускаме града, но знаех, че ще бъде мъртъв след няколко години, ако не го измъкна. Сега не мога да го вържа на едно място за нищо на света. Винаги нещо се случва с него.

Отварям хладилника — няма мляко.

— Това е добре, нали? Поддържа го активен. — Сядам на стола без нужното кафе.

— О, не се оплаквам. Отслабнал е с няколко килограма.

— Колко? — Това е добре. Всички казваха, че татко е ходещ кандидат за инфаркт с неговото тегло, любовта към халбите и стресиращата работа. Както се оказва, били са прави.

— Почти седем килограма.

— Еха, впечатлена съм.

— Не повече от мен, Ава. Е, какво имаш да докладваш?

„Купища неща!“

— Нищо особено. Затрупана съм с работа. Ще работя по следващия проект на предприемачите на „Луссо“. — По-добре да говоря за работа. Няма да ми остане коса, ако започне да ме разпитва за социалния ми живот.

— Страхотно! Показвах на Сю снимки от интернет. А панорамният апартамент... — въздъхва тя.

— Да. — Забрави кафето! Трябва ми вино.

— Можеш ли да си представиш да живееш в такъв лукс? С баща ти сме добре осигурени, но това е изцяло друго ниво на богатство.

— Така е — съгласявам се. Добре, темата за работата не потръгна така добре, както планирах. — По кое време каца Дан утре? — изстрелвам, за да отклоня разговора.

— В девет сутринта. Ще дойдеш ли насам с него?

Плюсвам се напред върху плота. Не ми е останало време да мисля за предстоящото пристигане на Дан с всички откачени неща, които стават.

— Не мисля, мамо. Много съм заета — хленча и се моля да разбере.

— Разочарована съм, но разбирам. С баща ти може да дойдем да те видим, когато се настаниш в своя собствена квартира. — Тя намеква, че трябва да спра да извъртам и да се захвана за действие. Не съм направила нищо в тази посока.

— Това би било много хубаво. — Не подправям ентузиазма си. Много бих се радвала на едно посещение на мама и татко в Лондон.

— Чудесно. Ще говоря с баща ти. По-добре да затварям. Прати поздрав на Кейт!

— Добре. Ще звънна другата седмица, когато Дан пристигне — добавям бързо, преди тя да затвори.

— Много добре. Грижи се за себе си, скъпа!

— Доскоро, мамо! — Плъзвам телефона по плота и отпускам глава в ръцете си.

Само ако знаеше! Татко вероятно щеше да получи още един инфаркт, ако беше разбрал за текущото ми положение, а мама щеше да ме прибере в Нюкий. Татко вероятно щеше да скочи в колата и да тръгне към Лондон, когато научи, че съм се разделила с Мат, ако Кейт не беше успокоила мама в един разговор по телефона с твърдението, че наистина съм добре. Какво ли щяха да си помислят, ако знаеха, че съм се забъркала с невротичен, самоуверен властен маниак, който (по негови собствени думи) ме чука до забрава? Това, че е супер богат и че притежава панорамния апартамент в „Луссо“, не би смекчило удара. Боже, Джеси сигурно е по-близо до възрастта на мама, отколкото до моята.

Завъртам се на стола, когато чувам някакъв шум извън кухнята. Ставам, за да проверя какво става, но съм почти отнесена от полуголия Джеси.

„ЕХА!“

— По дяволите, ето те! — Той ме сграбчва и ме вдига до изпотеното си тяло. — Не беше в леглото.

— Бях тук — изломотвам в замаяното си състояние. Той ме стиска толкова силно, че не мога да си поема дъх. — Видях те да тичаш. Не исках да те прекъсвам. — Извивам се леко, за да му покажа, че се задушавам до смърт и той ме пуска отново да стъпя на крака и ме оглежда внимателно. Паниката му се уталожва леко, докато ме държи здраво за ръцете пред себе си. — Просто слязох в кухнята — повтарям. Той изглежда така, сякаш може да се срине всеки момент. Какво му става?

Поклаща леко глава, сякаш се отървава от гадна мисъл, вдига ме, отнася ме до плота и ме поставя на студения мрамор. Настанява се между бедрата ми.

— Добре ли спа?

— Страхотно. — Защо изглежда така, сякаш някой му е сервира много гадна новина? — Добре ли си?

Той ме дарява с една от неговите спираци сърцето усмивки. Веднага започвам да се чувствам по-спокойна.

— Събудих се, а ти беше в леглото ми, облечена в дантела. Сега е десет и половина в неделя сутрин и ти си в моята кухня... — Той

плъзва очи по мен. — Облечена в дантела. Удивително добре съм.

— Така ли?

— О, да. — Той повдига лицето ми и нежно целува устните ми. Бих могла да се будя така всяка сутрин. — Ти си твърде красива, жено.

— Ти също.

Той отмята косата от лицето ми и ме гледа любящо.

— Целуни ме!

Изпълнявам искането му веднага. Целувам устните му спокойно и следвам бавните и нежни движения на езика му. И двамата мънкаме в хармония, но интимният ни момент е нарушен от силния писък на телефона на Джеси.

Той мърмори и се пресяга покрай мен, без да прекъсва целувката. Поглежда към екрана, докато държи телефона над главата ми.

— О, стига! — мърмори той. — Бебче, трябва да вдигна. — Джеси прекъсва целувката и отговаря, без да се отдръпва от мястото между бедрата ми, а свободната му ръка обхваща кръста ми. — Какво има, Джон? — Започва да хапе устната си. — Какво прави той там? — пита и целува леко устните ми. — Не, ще дойда... Да... ще се видим след малко. — Затваря и ме изучава замислено няколко секунди. — Трябва да отида в имението. Ти ще дойдеш с мен.

Свивам се.

— Не! — изстрелвам. Няма позволя на онази жена да ме смъкне от седмото небе на Джеси!

Той се мръщи.

— Но аз искам да дойдеш.

В никакъв случай. Неделя е, не работя и няма да отида в имението.

— Ти ще работиш. — Мислено търся приемливо извинение, за да не отида. — Направи каквото трябва да направиш и ще се видим после — убеждавам го вместо това.

— Не, ще дойдеш — настоява той енергично.

— Няма да дойда. — Опитвам се да се освободя от ръцете му, но няма накъде да помръдна.

— Защо?

— Просто така — сопвам се и си спечелвам сериозното му намръщено лице. Няма да започна да хленча заради Сара и да

изразявам дребнавата си ревност към него.

Той изучава очите ми.

— Моля те, Ава! Направи това, което ти се казва!

— Не! — подвиквам.

Наблюдавам го как затваря очи, очевидно се опитва да събере малко търпение, но не ми пука. Може да ме принуждава да правя много неща, но няма да отида в имението. Седя на плота и гледам как той се разгневява заради моето неподчинение.

— Ава, защо продължаваш да правиш нещата по-трудни?

— Аз ли правя нещата по-трудни? — Зяпвам към него. Той има нужда да му се науча малко разум.

— Да, ти. Аз наистина се опитвам много силно...

— Какво се опитваш да направиш много силно? Да ме накараш да откача ли? Действай! — Избутвам го настрани и изхвърчам от кухнята. Чувам как ругае, докато ме следва нагоре по стълбите.

— Добре — вика той зад мен. — Ще чакаш тук. Ще се върна възможно най-бързо.

— Ще се прибера — крещя през рамо. Продължавам пътя си и се заключвам в банята, когато стигам там. Няма да чакам тук, докато се върне. Това, че беше разумен и отстъпчив към отказа ми да отида с него, току-що беше стъпкано от последвалото „ще чакаш тук“. **НЯМА** да направя нищо подобно! Плискам лицето си със студена вода, за да се опитам да успокоя малко гнева си. Защо не е започнал обратното броене? Това прави обикновено, когато не се подчинявам.

Чувам, че говори по телефона в стаята и се чудя с кого, затова отварям вратата.

— Ще се видим след малко. — Той затваря и хвърля телефона си на леглото. Кого ще види след малко? Дълго време стои с гръб към мен с отпусната глава. Той мисли, а аз внезапно се чувствам като натрапник.

Накрая въздиша тежко и се обръща към мен. Гледа ме за малко, а след това се отправя към банята, за да вземе душ и ме оставя да стоя наред стаята и да се чудя какво да правя. Държи се странно. Няма обратно броене, няма груба сила. Какво става? Вчерашният ден беше толкова съвършен, а сега отново съм напълно объркана. Изглежда няма нужда Сара да ми попречи да бъда на седмото небе на Джеси все пак. Успях сама да си попреча.

Десет минути по-късно все още стоя и въртя палци, докато се опитвам да измисля какво да правя. Чувам как душът спира, Джеси излиза от банята и се отправя към гардероба, без да каже и дума. Разтревожена съм от изражението му на победен, в което има и частица тъга. Всъщност предпочитам да избухне или да започне проклетото обратно броеие. Нямам представа какво мисли, а това е най-объркващото нещо на света.

Появява се на вратата на гардероба.

— Трябва да тръгна — изрича, изпълнен със съжаление. Изглежда напълно измъчен. — Кейт идва насам.

Намръщвам се.

— Защо?

— За да останеш тук. — Той се връща към гардероба и аз го следвам плътно.

Поглежда ме за миг, докато обува някакви дънки, но не издава нищо. Грабва черна тениска от закачалка и бързо я нахлузва през главата си, след което обува кецовете си.

— Отивам си вкъщи — уверявам го, но той все още не ме поглежда. Какво му става? Усещам как гневът ми се пали от липсата на възприемчивост у Джеси и като не знам какво друго да правя, започвам да дърпам дрехите си от закачалките и да ги мятам на ръката си.

— Какво правиш? — Той ги взема от ръцете ми и ги окачва обратно. — Няма да си тръгнеш — ръмжи.

— Напротив — крещя и ги дръпвам обратно.

— Върни шибаните дрехи, Ава!

Чувам разпаряне на плат, докато се боря с него и след няколко секунди ръцете ми са освободени от дрехите, а аз съм изнесена извън гардеробното. Прикована съм към леглото и се боря предизвикателно с Джеси, но не постигам нищо. Ако се опита да ме чука, ще крещя.

— Успокой се, мамка му! — изревава той, сграбчва брадичката ми и я дръпва, така че да го погледна. Стискам очи, пухтя и дишам тежко като изтощена хрътка. Няма да му позволя да ме манипулира със секс. — Отвори очи, Ава!

— Няма! — звуча детински, но знам, че ако го направя, ще бъда погълната от страст.

— Отвори! — разтърсва брадичката ми леко.

— Няма!

— Добре — крещи, а аз продължавам да се боря. — Слушай ме, жено! Няма да ходиш никъде. Казах ти го многократно, така че започвай да свикваш, по дяволите! — Премества се така, че да ме хване по-здраво. — Отивам в имението и когато се върна, ще седнем и ще си поговорим за нас.

Спирам да се боря. Ще поговорим за нас? Какво? Като истински разговор за това какво става, така ли? Защото отчаяно искам да знам.

— Картите на масата, Ава. Без повече шикалкавене, без повече пиянски признания. Повече няма да криеш нищо от мен. Разбираш ли? — Диша тежко и тонът му е решителен.

От самото начало искам това — яснота и разбиране за нашата връзка. Толкова съм объркана. Трябва да знам какво става и тогава вероятно мога да разбера дали трябва да се измъкна. И какво е това за пиянските признания и криенето?

Отварям очи и срещам зеления му взор, вперен в мен. Той отпуска ръката си върху брадичката ми.

— Ела, имам нужда да си до мен! — казва почти умолително.

— Защо?

— Просто така. Защо не искаш да дойдеш?

Поемам дълбоко въздух.

— Не се чувствам удобно.

— Защо не се чувстваш удобно?

— Просто усещане — сопвам се.

Сбърчва чело и започва да хапе устната си.

— Моля те, Ава!

Клатя глава.

— Няма да дойда.

Той въздъхва.

— Тогава ми обещавай, че ще бъдеш тук, когато се прибера! Трябва да оправим тази каша.

— Ще бъда тук — уверявам го. Аз също отчаяно искам да оправим тази каша. Няма да ходя никъде.

— Благодаря ти — прошепва, отпуска чело върху моето и стиска очи. Усещам как в мен разцъфва огромна надежда от неговото решение да оправим тази каша. Джеси се вдига, без дори да ме целуне, взима телефона си и излиза от стаята. Оставам на леглото и се опитвам да се възстановя от ненужната физическа битка. Чудя се какво ще решим,

след като поставим картите на масата и оправим нещата? Разкъсвам се между това да му призная какво изпитвам или да изчакам да чуя какво има да каже той първо. Какво ли ще каже той? Толкова много неща трябва да се изяснят. Какво има между нас? Всепоглъщаща страстна афера или нещо повече? Сигурно е нещо повече, но аз не мога да понеса неговата неразумност и това, че потъпква правото ми на избор. Изтощаващо е.

Не мога да отрека мъчението, изписано на красивото му лице. Какви ли мисли минават през този сложен негов ум? Защо има нужда от мен? Толкова много въпроси...

Затварям очи и се опитвам да възвърна нормалното си дишане. Усещам, че се отнасям в изтощен унес, но телефонът до леглото започва да звъни и отварям очи.

„Кейт!“ Изпълзявам по леглото и вдигам.

— Прати я горе, Клайв! — Напъхвам се в една тениска и тичам надолу по стълбите. Отварям вратата точно когато Кейт излиза от асансьора. Толкова се радвам да я видя, но не мога да проумея защо Джеси мисли, че ми трябва бавачка. Изтичвам напред и мятам ръце около нея отчаяно.

— Леле! Някой се радва да ме види — отвърща тя на свирепата ми прегръдка, а аз заравям лице в червените ѝ къдрици. Не бях осъзнала колко много се нуждая от нея. — Ще ме поканиш ли в кулата, или ще останем тук?

Отдръпвам се.

— Съжалявам — издухвам косата от лицето си. — Объркана съм, Кейт. А ти си позволила на някой отново да рови в нещата ми — добавям намръщена.

— Ава, той се появи в шест сутринта и не спря чука на вратата, докато Сам не отвори. Просто го оставих да прави каквото иска. Не че някой може да го спре. Той е като носорог.

— Той е много повече от това.

Тя ме поглежда скръбно, хваща ръката ми и ме повежда към вътрешната част на апартамента.

— Не мога да повярвам, че живее тук — мърмори и ме насочва към кухнята. — Седни! — Сочи един стол.

Облягам гръб и гледам как Кейт освежава паметта си за внушителната кухня.

— Не мога да ти направя чай, защото няма мляко. Икономката е в почивка.

— Той има икономка — казва Кейт на себе си. — Разбира се, че има. — Поклаща глава и отива до хладилника, откъдето вади две бутилки вода, после се връща и сядва до мен. — Какво става?

— Какво ще правя, Кейт? — Подпирам глава в ръцете си. — Не мога да повярвам, че той те повика тук само за да не се прибера у дома.

— Това не ти ли говори нещо?

— Да, че е властен маниак. Толкова е краен. — Поглеждам към Кейт, която се усмихва леко. Какво смешно вижда тя тук? Аз съм обърквана. — Не знам какво става.

— Каза ли му? — пита тя с извита към мен перфектно изскубана вежда.

— Не. Не мога.

— Защо? — изстрелва тя.

— Кейт, не знам какво представлявам за него. Той може да е толкова нежен и любящ и да казва мили неща, които не мога да проумея докрай, а в следващата минута да освирепее от страст и да се превърне в неразумен властен маниак. Той се опитва да ме контролира! — Отварям водата си и отпивам, за да намокря пресъхналата си уста. — Манипулира ме със секс, когато не скачам по неговата команда и премазва всички по пътя си, включително мен, когато не става това, което той иска. Направо е невъзможен.

Кейт ме гледа със съчувствие в сините си очи.

— Сам ми каза, че никога не е виждал Джеси такъв. Изглежда е известен със сговорчивия си характер.

Смея се. Мога да опиша Джеси с много думи. Сговорчив дори няма да присъства в списъка ми.

— Кейт, той не е сговорчив, повярвай ми!

— Очевидно изтръгваш най-лошото от него. — Тя се усмихва.

— Очевидно — съгласявам се. — И той изтръгва най-лошото от мен. Джеси мрази да ругая, а аз ругая все повече. Не му харесва други мъже да виждат части от тялото ми и аз започвам да нося къси рокли. Забранява ми да пия, затова се напивам. Това не е здравословно, Кейт. В един миг ми казва, че обича да съм близо до него, в следващия съм просто настоящата му курва. Какво се предполага да мисля?

— Но все още си тук — казва Кейт замислено. — Няма да получиш никакви отговори, ако не зададеш проклетите въпроси.

— Аз задавам въпроси.

— Правилните ли?

Какви са правилните въпроси? Поглеждам най-добрата си приятелка и се чудя защо още не ме е отвлякла от кулата и не ме е скрила от Джеси. Виждала го е в действие. Това със сигурност е достатъчно за всяка най-добра приятелка да се намеси.

— Защо не ми казваш да се омитам? — питам подозрително. — Дали е защото той ти купи ван?

— Не бъди глупава, Ава! Щях да му захвърля този ван обратно в лицето, ако беше поискала. Ти си по-важна. Не ти казвам да се омиташ, защото знам, че не искаш. Това, което трябва да направиш, е да му кажеш какво чувстваш и да се разберете как да се отнасяте един с друг. — Ухилва се. — В леглото е добре, нали?

Усмиввам се.

— Каза, че ще се погрижи винаги да имам нужда от него. И го направи. Наистина се нуждая от него, Кейт.

— Говори с него, Ава! — Тя ме побутва по рамото. — Не може да продължаваш така. — Поклаща глава.

Определено не може да продължавам така. Ще вляза в лудница за по-малко от месец. Сърцето и мозъкът ми се лашкат от една страна на друга непрестанно. Ако това означава да шляпна сърцето си на масата, за да може той да го стъпче, тогава така да бъде! Поне ще знам къде се намирам. Ще се възстановя... накрая... мисля.

Исправям се.

— Ще ме откараш ли до имението? — питам. Трябва да го направя, преди да се разколебая. Трябва да му кажа какво чувствам.

Кейт скача от стола.

— Да! — казва ентусиазирано. — Умирам да го видя.

— Това е хотел, Кейт. — Извъртам очи, но я оставям да се вълнува. Колата ми е пред дома ѝ и аз не мога да отида никъде без нея. — Дай ми пет минути! — Изтичвам горе, за да се преоблека в дънки и да обуя равни обувки. Връщам се при Кейт на входната врата за отрицателно време. Пращам на Джеси бързо съобщение, за да му кажа, че идвам.

Време е да сложа картите на масата.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Излизаме на вечерното неделно слънце, но не виждам „Марго Джуниър“. Оглеждам паркинга за розовия ван, но трудно може да пропуснеш огромната купчина метал.

— О, дано не възразяваш. — Кейт се засмива нервно, точно когато забелязвам моето „Мини Купър“ със свален покрив, паркирано на едно от местата на Джеси.

— Ти, нахална краво!

Тя махва с ръка на обидата ми.

— Не ми присвивай големите си кафяви очи, Ава О’Ший! Ако не я карах, щеше да си стои пред къщата цяла вечност. Чиста загуба. — Мигачите просветват и протягам ръка за ключовете, които тя неохотно ми подава с пуфтене.

Пътуваме към Съри Хилс и обсъждаме достойнствата на доминиращите мъже. И двете стигаме до същото заключение — да, на секса и не, на всички други страни от такава връзка.

Проблемът е, че Джеси успява да въвлече секса във всички страни на връзката ни и го използва, главно за да постигне своето. Всичко това може да приключи до един час и въпреки че арогантните му методи са трудни за понасяне, мисълта праща непоносима болка в корема ми. Но трябва да съм разумна. Вече съм затънала до ушите.

Отбивам от главния път към портите и те се отварят веднага, за да ме пропуснат.

— По дяволите! — възкликва Кейт, докато карам по дългата, настлана с чакъл алея, оградена с дървета.

Вече е възхитена, а дори не е видяла сградата. Накрая стигаме до площада.

— По дяволите, мамка му! — Тя зяпа внушителната постройка с отворена уста, леко наведена напред в седалката. — Джеси притежава това?

— Да. Това е колата на Сам. — Паркирам на мястото до поршето.

— Не мога да повярвам, че идва тук за обяд — оплаква се и минава от моята страна на колата. — По дяволите!

Смея се на смайването на Кейт — тя не се шокира лесно. Повеждам я към стълбите, като очаквам Джон да ни посрещне, но той не се появява. Вместо това намирам вратата откритата, затова я избутвам и поглеждам назад към Кейт. Тя зяпа наоколо с отворена уста и ококорени очи.

— Кейт, затвори си устата! — присмивам ѝ се леко.

— Съжалявам — затваря уста. — Това място е луксозно.

— Знам.

— Искам да огледам — казва и извива врат, за да погледне нагоре по стълбите.

— Намери Сам да те разведе! — казвам. — Аз трябва да видя Джеси. — Отправлям се през ресторанта към бара и веднага забелязвам Сам и Дрю.

Сам ми отправя голяма дръзка усмивка, докато отпива бирата си, но я изплюва, когато Кейт се появява след мен.

— Мамка му! Какво правиш тук? — изтърсва.

Дрю се обръща, забелязва Кейт и избухва в неудържим смях. Намръщвам се, а Кейт не изглежда никак доволна.

— И аз се радвам да те видя, тъпако! — изтърсва тя възмутено към зашеметения Сам.

Той бързо оставя бирата си на бара и издърпва един стол близо до себе си.

— Седни! — Потупва върха на стола и хвърля на Дрю тревожен поглед.

— Не ми нареждай, Самюъл! — Изражението на погнуса на лицето ѝ е свирепо. Никога не съм виждала Сам толкова изнервен.

Той отново потупва стола и ѝ се усмихва нервно.

— Моля те!

Кейт отива и поставя дупето си на стола, а Сам го придърпва още по-близо. Скоро ще е в скута му.

— Купи ми питие! — настоява тя полуусмихната.

— Само едно — казва Сам и дава сигнал на Марио. Боже, той се поти. — Ава?

— Не, благодаря. Ще намеря Джеси. — Соча с палец през рамо, докато тръгвам назад.

— Той знае ли, че си тук? — пита Сам ококорен.

Какво му има?

— Пратих му съобщение. — Оглеждам бара и виждам много познати лица от предишните ми няколко посещения в имението. Доволна съм да забележа, че Сара не е сред тях, но това, разбира се, не означава нищо. Може да е навсякъде в тази огромна сграда. — Но той не отговори — добавям. Едва сега осъзнавам колко е странно това.

Сам хвърля на Дрю нервен поглед и от това Дрю започва да се смее още по-силно.

— Чакай тук! Ще го доведе.

— Знам къде е кабинетът му — казвам намръщена.

— Ава, просто изчакай тук! — Лицето на Сам е олицетворение на паника. Това ме прави подозрителна. Той приковава Кейт с твърд поглед, докато се изправя. — Не мърдай!

— Колко си изпил? — пита Кейт и оглежда бутилката му бира. Дали и тя е усетила безпокойството му?

— Това ми е първата и последната, повярвай! Ще доведе Джеси и после тръгваме. — Оглежда бара нервно. Убедена съм, че крие някого или нещо. Започва да ми се иска Сара да беше тук, защото тогава щях да знам със сигурност, че не е с Джеси.

Сам изтичва навън и ни оставя да разменяме учудени погледи.

— Извинете ме, дами! — Дрю се изправя. — Природата зове. — И той ни зарязва на бара.

— О, мамка му! — възкликва Кейт и хваща ръката ми. — Разведи ме наоколо! — Тя ме издърпва към преддверието.

— Набързо — съгласявам се и я повеждам към голямото стълбище. — Ще ти покажа стаите, по които работя.

Стигаме до площадката и ахкането на Кейт се усилва, когато добива представа за пищното великолепие на имението.

— Това е много специално място — мърмори и се оглежда наоколо възхитено.

— Знам. Наследил го е от чичо си, когато е бил на двадесет и една.

— На двадесет и една?

— Аха.

— Леле! — изгърсва Кейт. Поглеждам зад мен и виждам как зяпа огромния стъклопис в основата на второто стълбище.

— Насам! — подвиквам през рамо и минавам през свода, който води към стайте от разширението. Оставям Кейт да подтичва след мен. — Има общо десет стаи.

Тя ме следва до средата на последната стая и се оглежда. Не мога да отрека, стайте са внушителни, дори и празни. Веднъж завършени, ще бъдат наистина невероятни. Но дали ще са мое дело? Може повече да не видя това място, след малкото оправяне на нещата, което ни предстои. Не мога да кажа, че би ме разочаровало. Не обичам да идвам тук.

Влизам навътре в стаята и проследявам погледа на Кейт до стената зад вратата.

— Какво е това? — задава Кейт въпроса, който подскача из собствената ми глава.

— Не знам. Нямах го преди — оглеждам огромния дървен, подобен на разпятие кръст, подпрян на стената. С огромните си черни винтове от ковано желязо, поставени в ъглите, изглежда като внушително произведение на изкуството. — Трябва да е една от големите стенни украси, за които Джеси говореше. — Приближавам творението и прокарвам длан по силно полираното дърво. Поразително е, въпреки че изглежда малко заплашително.

— О! Извинете, дами! — И двете се извъръщаме и откриваме мъж на средна възраст с гащеризон, който държи шлайф-машина в едната си ръка, а в другата кафе. — Добре изглежда, нали? — Той сочи рамката с шлайфа, докато отпива от кафето си. — Просто проверявам размера, преди да направя другите.

— Ваше дело ли е? — питам невярващо.

— Определено. — Той се смее и застава до мен пред кръста.

— Зашеметяващ е — мисля на глас. Ще пасне съвършено с леглото, което проектирах и което Джеси толкова хареса.

— Благодаря, госпожице — казва мъжът гордо. Обръщам се и виждам Кейт да наблюдава произведението на изкуството намръщена.

— Ще ви оставим — кимвам на Кейт да тръгваме и тя се усмихва на работника, преди да ме последва извън стаята.

Вървим към площадката.

— Не го разбрах — оплаква се тя.

— Това е изкуство, Кейт — смея се.

— Какво има горе?

Проследявам погледа ѝ нагоре по стълбите до последния етаж и спирам, за да погледам с нея. Тези заплашителни врати са леко откренати.

— Не знам. Мисля, че може да е конферентна зала.

Кейт се качва по стълбите.

— Да погледнем!

— Кейт! — тръгвам след нея. — Кейт, стига!

— Само ще надникнем — казва и избутва вратата. — Мамка му! — изписква. — Ава, виж това!

Добре, любопитството ми вече е възбудено. Изтичвам до горе по стълбите към конферентната зала и спирам рязко до Кейт.

„Мамка му!“

— Извинете!

И двете поглеждаме в посока на гласа, в който се долавя чуждестранен акцент. Тантуреста дама, която държи почистващи кърпи и антибактериален спрей, се клатушка към нас.

— Не, не, не. Аз чистя. Обща зала затворена за почистване. — Тя ни изкъшква към вратата.

— Споко, сеньорита! — казва Кейт през смях. — Гаджето ѝ притежава това място.

Горката жена се присвива от грубостта на Кейт и ме оглежда бързо, преди да се поклони.

— Много съжалявам — напъхва спрея в престилката си и стиска ръце с набръчкани пръсти. — Господин Уорд не казва, че вие идва.

Въртя се притеснено на място от паниката на жената и хвърлям към Кейт възмутен поглед, но тя не забелязва. Прекалено е заета да оглежда колосалната зала, в която стоим. Усмиввам се успокоително на испаноговорящата чистачка, която се чувства неудобно от моето присъствие.

— Наистина няма нищо — уверявам я. Тя отново се покланя и се отмества настрана, оставяйки мен и Кейт да се потопим в обстановката.

Гледам втренчено наоколо и първото нещо, което ме поразява, е красотата на стаята. Точно като всичко останало в имението и тази стая е обзаведена с красиви мебели, изработени от качествени материали. Мястото е огромно, несъмнено се простира на половината от етаж, а докато се оглеждам наоколо, осъзнавам, че всъщност

обикаля около стълбището. Влезли сме в центъра на стаята. Таванът е висок и сводест, дървени греди се простират от край до край, а между тях висят златни полилеи, които предлагат мъждива светлина. В стаята доминират три прозореца, покрити с пурпурно и с щори от златни ширити. Километри златна коприна, вързана с пурпурни ширити, е събрана леко встрани от прозорците с прости златни скоби, а тъмночервените стени осигуряват драматичен контраст със сложно украсените легла, подредени по външния диаметър на стаята.

Легла?

— Ава, нещо ми подсказва, че това не е конферентна зала — прошепва Кейт.

Тя тръгва надясно, докато аз оставам замръзнала на място и се опитвам да проумея това, което виждам. Това е огромна, супер луксозна обща спалня... Общата стая.

По стените няма картини, което освобождава място за различни метални рамки, куки и лебедки, всички изглеждащи достатъчно невинно, като екстравагантни стенни украшения, но мозъкът ми започва да преодолява шока и значението на стаята и съдържанието ѝ започва да прониква в ума ми. Милиони причини се опитват да ме отвлекат от заключението, до което бавно достигам, но няма друго обяснение за устройствата и приспособленията, които ме заобикалят.

Закъснялата реакция най-после ме настига.

— Мамка му! — прошепвам на себе си.

— Внимавай с езика! — тихият му глас ме залива и аз се обръщам. Той стои зад мен и гледа мълчаливо, ръцете му са в джобовете на дънките, а лицето му е напълно безизразно. Езикът е като олово в устата ми, докато се опитвам да измисля какво да кажа. Какво мога да кажа? В главата ми нахлуват милиони спомени от последните няколко седмици. Спомням си за всички онези пъти, в които отхвърлях и пренебрегвах разни неща или по-точно казано, в които бях отклонявана от размислите върху тези неща. Неща, които той каза, неща, които други хора казаха — неща, които смятах за странни, но не проверявах, защото вниманието ми беше отвлечено от него. Той ме е разсейвал през цялото време. Какво още крие от мен?

Кейт се появява в периферното ми зрение. Няма нужда да я поглеждам, за да знам, че вероятно има подобно на моето изражение, но не мога да откъсна очи от Джеси, за да се уверя.

Той хвърля поглед към Кейт и ѝ се усмихва нервно, точно когато Сам нахлува в стаята.

— О, мамка му! — Мисля, че ти казах да не мърдаш! — крещи той, приковавайки Кейт с яростен поглед. — Проклета да си, жено!

— Мисля, че трябва да се махнем — казва Кейт тихо, тръгва към Сам и хваща ръката му, за да го изведе от стаята.

— Благодаря. — Джеси кимва към тях, преди да ме погледне в очите. Раменете му са леко повдигнати, което издава напрежението му. Изглежда наистина разтревожен. И трябва да е.

Чувам приглушения гневен шепот на Кейт и Сам, докато слизат по стълбите и ни оставят сами в общата стая.

Общата стая. Сега всичко придобива смисъл. Разпятieto долу не е изкуство за стена. Странните принадлежности, като решетката в апартамента, не са антики. Жените, които се мотаят наоколо, сякаш живеят тук, не са бизнес дами. Е, може и да са, но не и когато са тук.

„Боже, помогни ми!“

Гледам как зъбите на Джеси започват яростна борба с долната му устна. Пулсът му се ускорява с всяка секунда. Това определено обяснява моментите, когато беше замислен, през последните няколко дни. Сигурно е знаел, че ще разбере. Дали е смятал да ми каже?

Поглежда към пода.

— Ава, защо не ме изчака у дома?

Шокът ми започва да преминава в ярост, когато всичко започва да си идва на мястото.

— Ти искаше да дойда — напомням му.

— Не и без да ме предупредиш.

— Изпратих ти съобщение. Казах ти, че пътувам.

Той се намръщва.

— Не съм получавал съобщение от теб.

— Къде е телефонът ти?

— В кабинета ми.

Тръгвам да вадя моя телефон, но думите му от сутринта си проправят път към мозъка ми.

— За това ли искаше да говорим?

Той вдига отново очи към мен и в тях се чете съжаление. Не е искал изобщо да говори за нас. Искал е да говори за това.

— Беше време да разбереш.

Очите ми се разширяват.

— Не, било е време да разбера много отдавна, Джеси. Мамка му!

— Внимавай с езика, Ава! — мъмри ме нежно.

— Да не си посмял! — извиквам и се плесвам с длан по челото.

— Мамка му, мамка му, мамка му!

— Внимавай...

— Недей! — приковавам го със свиреп поглед. — Джеси, не смей да ми казваш да внимавам с езика! — Правя жест към стаята. — Виж!

— Виждам, Ава — гласът му е мек и помирителен, но няма да ме успокои.

— Защо не ми каза? — Боже, той е сводник!

— Мислех, че си проумяла нещата още при първата ни среща, Ава. Когато стана явно, че не си, просто ставаше все по-трудно да ти кажа.

Главата започва ме боли. Сякаш хиляди парчета от пъзел бавно застават по местата си. Джеси сигурно е решил, че не съм наред. Имаше достатъчно намеци в изискванията му, но аз бях толкова разсеяна с него, че ги пропуснах. Той притежава секс клуб. Това е напълно откачено. А сексът? Боже, скапаният секс! Наистина е супер експерт и то не благодарение на предишни връзки. Сам каза, че не е имал време за връзки. Сега знам защо.

— Сега ще си тръгна и ти ще ме пуснеш — казвам с цялата решителност, която изпитвам. Наистина съм била играчка за него. Аз съм повече от тъпа, аз съм напълно безмозъчна.

Все още хапе устната си, когато минавам покрай него и тръгвам по стълбите напълно замаяна.

— Ава, чакай! — моли той, докато ме следва.

Бързо си спомням за последния път, когато избягах от тук. Трябваше да продължа да бягам. Не искам да чувам гласа му и се съсредоточавам в това да стигна до преддверието, без да счупя крак при падане. Подминавам спалните на първия етаж и отново се шляпвам наум.

— Ава, бебче, моля те!

Стигам до края на стълбището и се обръщам към Джеси.

— Дори не си го помисляй! — крещя към него. Той се свива от шок. — Ще ме оставиш да си тръгна.

— Дори не ми даде възможност да обясня. — Очите му са широки и пълни със страх. Не е изражението, с което съм свикнала. — Моля те, нека ти обясня!

— Какво да обясниш? Видях всичко, което трябва да видя — викам. — Не ми е нужно обяснение.

Той пристъпва към мен с протегнати напред ръце.

— Не трябваше да откриваш така.

Внезапно осъзнавам, че има публика, която наблюдава малката ни кавга. Сам, Дрю и Кейт стоят на входа на бара и сякаш изпитват неудобство... дори жал, а Джон мрачно оглежда Джеси. Там е и Сара. Изглежда толкова самодоволна, колкото може да бъде. Вече знам, че сигурно тя е прихванала съобщението ми на телефона на Джеси. Тя е отворила портите, а после и входната врата. Стана нейното. Може да го има.

Не познавам неприятния, наперено изглеждащ мъж, който стои до нея, но той ме гледа свирепо с враждебен поглед. Виждам как обръща очи към Джеси с подигравка.

— Колко си объркан наистина — изплюва в гърба на Джеси, а гласът му е пълен с омраза. Кой е той, по дяволите?

Джон го сграбчва за тила и го разтърсва.

— Вече не си член, копеле. Ще те изпратя до изхода.

Напереното същество се засмива със студен и злокобен смях.

— Моля! Изглежда курвата ти е видяла светлината, Уорд — изсъсква.

Очите на Джеси почерняват за наносекунда.

— Млъквай, мамка му! — ръмжи той.

— Анулираното членство — прошепвам. — Бил е прекалено възбуден.

Мъжът отправя студените си очи към мен.

— Той взима, каквото иска, и оставя само боклук след себе си — изръмжава, а думите му изкарват всичкия въздух от дробовете ми. — Чука всички жени наред, а после ги разкарва.

Обръщам поглед към Джеси, очите му са още черни и бръчката на челото му е дълбока.

— Защо? — питам. Не знам защо питам това. Няма да има никакво значение. Но имам чувството, че заслужавам някакво обяснение. Той ги чука всичките — веднъж — и ги разкарва.

— Не го слушай, Ава! — Джеси пристъпва напред, а челюстта му е стисната до счупване.

— Питай го как е жена ми! — изплюва гадното нещо. — Той направи същото и с нея, както и с всички останали. Съпрузи и съвест не са неща, които го тревожат.

Това е достатъчно, за да вбеси Джеси отвъд границата. Той се обръща и се изстрелва към мъжа като куршум, изтръгва го от ръцете на Джон и го запраща на пода със силен трясък. Сам дръпва Кейт назад и се чуват няколко пъшкания, докато всички гледат как Джеси рита мъжа.

Нямам желание да му крещя да спре, въпреки че изглежда сякаш може да убие. Излизам от имението и се качвам в колата, но виждам Кейт да тича надолу по стълбите и я изчаквам. Тя скача вътре, без да каже и дума.

Стигаме до портите и те се отварят автоматично. Изненадана съм — бях подготвена да ги разбия.

— Сам — казва Кейт, когато я поглеждам — каза, че е по-добре да се махнем.

Досега не бях помислила, че това е ново и за Кейт. Тя както винаги изглежда безгрижна и приема всичко на момента.

Аз обаче имам чувството, че пропадам в ада.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Минавам през входната врата на Кейт и отивам право горе в апартамента като зомбирана.

Кейт не прави опит да изкопчи повече информация от мен, просто ме оставя да се срина на дивана, ревяща с разбито сърце.

Очите ми се разширяват, когато входната врата се хлопва и Кейт изтичва до парапета.

— Това е Сам — уверява ме, когато се връща в дневната.

— Той има ключ? — питам. Кейт свива рамене, но тази малка новина ме кара да се усмихна на себе си. Дали ще си го вземе в светлината на новооткритото знание?

Телефонът ми звъни отново и аз отказвам разговора... отново.

Сам влиза в дневната и изглежда все така нервен, както и в имението. И двете гледаме към него и той прехвърля погледа си от мен към Кейт и обратно няколко пъти като на тенис мач, после отива при Кейт и направо я извлича за лакътя от помещението.

— Трябва да поговорим — казва той напрегнато. Извъртам глава, докато гледам как направо я хвърля в стаята ѝ и хлопва вратата зад себе си.

Лежа на дивана с чаша чай върху корема ми и затварям очи. Не остават затворени дълго. В ума ми е запечатан образът на Джеси. Никога повече няма да мога да спя.

Телефонът ми започва отново да звъни, аз се пресягам и натискам копчето за отказ, загледана в завихрените шарки на тавана в дневната.

Никога не съм изпитвала такава болка. Мъчителна и непоправима. Той притежава шибан секс клуб? Защо не можеше да е banker или финансов съветник? Или... собственик на хотел?

Знаех, че има нещо грешно, нещо опасно. Защо не отделих няколко мига, за да се опитам да събера разума си? Знам точно защо — защото не ми беше позволено, не ми беше дадена възможност.

Сядам, когато чувам високия рязък глас на Кейт, последван от омиротворителните нотки в тона на Сам, който се опитва да я успокои. Тя излита от стаята си, Сам тича след нея и се бори да я издърпа обратно.

— Разкарай си шибаните ръце от мен, Самюъл! Тя трябва да знае.

— Чакай малко... Кейт... Ааа! Защо направи това, мамка му?

Кейт отдръпва коляното си от слабините на Сам и го оставя стенещ и превит на две по средата площадката, преди да връхлети в дневната и да ме прониже със сините си очи.

— Какво? — питам неспокойно. — Какво трябва да знам?

Кейт хвърля на Сам мръсен поглед, когато той се появява на вратата на дневната, стиснал слабините си, а после му сочи един стол и мълчаливо настоява да седне. Сам изкуцуква до стола и сяда с болезнено съскане.

— Ава, той идва насам — казва ми тя спокойно.

Не знам защо избира този тон. Няма да ме успокои изобщо.

Ахвам и поглеждам към Сам, който отказва да ме погледне. Нямало е да ми каже? Глупаво си мислех, че Джеси ще направи това лесно.

— Трябва да се махна — проплаквам, когато проклетият ми телефон започва отново да звъни. — Шибай се! — крещя на тъпото нещо.

— Откарай я! — Кейт се обръща към Сам. — Тя не е в състояние да шофира.

— О, не, не и аз. — Той вдига ръце и клати глава. — Това е нещо, което ще ми струва живота. И без това трябва да говоря с теб — той кимва с глава към Кейт.

Всички подскачаме при страшния трясък на вратата. Сърцето ми се качва в гърлото, когато поглеждам към Кейт. Сам стене и то не заради болката, която Кейт му е причинила.

— Ти, мръсен предател! — мърмори тя гневно и пронизва Сам с острите си сини очи.

— Хей, не съм казал и една шибана дума! — Минава в защита той. — Не е нужно да си ядрен физик, за да се сетиш къде е тя.

— Не отваряй, Кейт! — умолявам.

На вратата отново започва да се тропа. Боже, не искам да го виждам. Защитите ми не са достатъчно силни в момента. Подскачам при новата поредица от удари, последвана от хор от клаксони.

— За Бога! — крещи Кейт и притичва през стаята, за да погледне през прозореца.

— Мамка му! — Тя вдига щората и се залепва за стъклото.

— Какво? — отивам при нея на прозореца. Знам, че е той, но защо е тази врява?

— Виж! — крещи тя и сочи надолу. Принудително поглеждам, като проследявам посоката на ръката и, и виждам „Астън Мартин“ на Джеси, изоставен на сред улицата с широко отворена шофьорска врата. Зад него вече има опашка от коли. Няма достатъчно място, за да могат да минават и това причинява гневни избухвания и свирене на клаксони. Всичко се чува добре от тук.

— Ава! — реве той, а след това тропа на вратата още няколко пъти.

— О, по дяволите, Ава! — мърмори Кейт. — Този мъж е ходещ и говорещ бутон за детонация, а ти току-що го натисна. — Тя тръгва към вратата.

Тичам след нея.

— Не съм натискала нищо, Кейт. Не отваряй! — Навеждам се през парапета и гледам как Кейт се спуска надолу към входа.

— Не мога просто да го оставя да създава анархия на улицата.

Връщам се в дневната паникьосана и подминавам Сам, който все още седи на стола, разтрива болното си място и мърмори неразбираеми думи.

— Защо не каза на Кейт? — питам го рязко по пътя си към прозореца.

— Съжалявам, Ава.

— Трябва да се извиниш на Кейт, не на мен. — Обръщам се и не откривам и следа от забавния, дързък човек, когото толкова харесвах. Вместо това там седи напрегнат, неспокоен и плах мъж.

— Извиних се. И не можех да ѝ кажа, преди Джеси да каже на теб. Трябва да знаеш, че това го изяждаше отвътре, откакто те срещна.

Смея се на опита на Сам да защити приятеля си и отново поглеждам през прозореца. Джеси все още крачи отвън, явно отчаян и натиска бутоните на мобилния си телефон. Знам на кого се обажда. В

същия момент телефонът в ръката ми започва да крещи. Гледам втренчено надолу към улицата и ме залива паника, когато някакъв шофьор слиза от една от блокираните коли.

Кейт излиза и маха с ръце към Джеси. Той изобщо не обръща внимание на приближаващия се шофьор и вместо това се обръща към Кейт. Жестовите на ръцете му са настоятелни, докато говорят и след няколко минути Джеси се качва в колата си. Облекчение залива цялото ми тяло, но той само паркира по малко по-разумен начин, за да даде възможност на другите коли да минат.

— Боже, Кейт! Какво направи? — викам към прозореца.

— Какво става? — пита Сам от стола си. Не му отговарям.

Стоя неспособна да помръдна и гледам как Джеси се обляга на колата ми, главата му е отпусната победено и ръцете му висят отстрани. Поглежда към Кейт и дори от тук виждам страданието, засенчило лицето му. Кейт протяга към него ръка и прокарва длан нагоре-надолу. Жестът е успокоителен. Това ме убива.

След като ги гледам цяла вечност на улицата, Кейт най-после се обръща и тръгва обратно към къщата, но за мой най-голям ужас Джеси тръгва след нея, а Кейт не прави никакъв опит да го спре.

— Мамка му, не! — възкликвам и вдигам ръце към главата си от ужас.

— Какво? — пита Сам разтревожено. — Ава, какво?

Обмислям възможностите си, но това не ми отнема много време, защото няма друга, освен да стоя тук и да чакам сблъсъка. Има само един път навътре и навън от този апартамент, а след като Джеси идва насам, всички планове за бягство от неизбежната кавга са напълно провалени.

Кейт влиза в дневната с доста смутен вид. Бясна съм ѝ и тя го знае. Приковавам я с най-мръснишкия си поглед, а тя ми се усмихва нервно.

— Изслушай го, Ава! Той е объркан. — Тя скръбно клати глава, а после поглежда към Сам и изражението ѝ се променя моментално. — Ти! В кухнята!

Сам гледа навъсено.

— Не мога да вървя, мамка му! Ужасна жена! — Разтрива се отново и отпуска глава на стола. Кейт пуфти и го издърпва. Сам стене, затваря очи и внимателно изкуцуква от стаята.

Не мога да повярвам. Тя излиза и ме поглежда с очи, пълни със съчувствие. Нямах да ѝ се налага да се преструва, че съжaliaва, ако не го беше пустила... глупава, глупава жена. Обръщам лице към прозореца, преди той да влезе. Не мога да го погледна. Ще се разрева, ако го направя, а не искам да има извинение да ме утешава или да ме обгърне с големите си топли ръце. Подготвям се за момента, в който гласът му ще ме залее и всеки мой мускул, всяко нервно окончание се напрягат.

Известно време не чувам нищо, но когато всеки косъм на тила ми настръхва, знам, че Джеси е близо. Отговорът на тялото ми на могъщото му присъствие ме кара да затворя очи, да поема дълбоко въздух и да се моля за сила.

— Ава, моля те, погледни ме! — гласът му трепери, пълен с емоции. Преглъщам буцата с размер на топка за тенис, която е заседнала в гърлото ми, и се боря с бента от сълзи, които изпълват очите ми. — Ава, моля те! — Усещам дланта му да се плъзва по задната част на ръката ми.

Трепвам.

— Моля те, не ме докосвай! — Намирам необходимия кураж да се обърна с лице към него.

Главата му е отпусната, раменете му са хлътнали. Изглежда жалко, но не трябва да се поколебавам заради вида му. Твърде много пъти съм била повлиявала от манипулациите му, а това... това е само друга форма на манипулация... в стила на Джеси. Толкова съм била заслепена от страст, че не съм виждала правилно.

Повдига поглед от пода, за да ме погледне в очите.

— Защо изобщо ме отведе там? — питам.

— Защото искам да си с мен през цялото време. Не мога да стоя далеч от теб.

— Е, по-добре свиквай, защото няма да се виждаме повече! — Гласът ми е спокоен и овладян, но болката, прорязала сърцето ми в отговор на собствените ми думи, е достатъчна, за да ме повали на мига.

Очите му търсят моите.

— Нямах предвид това. Знам, че нямаш предвид това.

— Напротив.

Гърдите му се издуват с всяко дълбоко вдишване, косата му е в безпорядък, а бръчката е като кратер през челото му. Страданието, изписано на лицето му, ме пробужда като ледено копие в сърцето.

— Никога не съм искал да те нараня — прошепва.

— Но го направи. Ти стъпка живота ми и сърцето ми. Опитвах се да си тръгна. Знаех, че има нещо повече от това, което се виждаше на повърхността. Защо не ме остави да си ида? — Гласът ми започва да заглъхва, когато буцата заседнала в гърлото ми започва да печели битката и сълзите пълнят очите ми. Проклетата да съм, трябваше да послушам инстинктите си.

Той започва да хапе долната си устна.

— Никога не си искала наистина да си тръгнеш — гласът му едва се чува.

— Напротив, исках! — изстрелвам със сумтене. — Борих се с теб. Знаех, че ме очаква беда, но ти беше непреклонен. Какво се случи? Свършиха омъжените жени, които да чукаш ли?

Поклаща глава.

— Не, намерих теб — пристъпва напред, а аз се дръпвам от него.

— Махай се! — казвам спокойно. Тялото ми трепери и дъхът ми излиза накъсан — доказателство, че далеч не съм спокойна. Минавам покрай него и се блъсвам в рамото му.

— Не мога. Нуждая се от теб, Ава — молбата в гласа му ще ме преследва до края на дните ми.

Обръщам се яростно.

— Не се нуждаеш от мен — боря се да запазя гласа си твърд. — Ти ме желаеш. Боже, наистина си доминант, нали? — Проблясъци от всички наши сексуални срещи минават през ума ми с двеста километра в час. Той е истински страстен в леглото и извън него.

— Не!

— Тогава защо са проблемите с контрола? И заповедите?

— Сексът е просто секс. Не мога да стигна достатъчно близо до теб. Опитвам се да наложа контрол, защото съм уплашен до смърт, че нещо ще ти се случи... че ще ми бъдеш отнета. Чаках те прекалено дълго, Ава. Ще направя всичко, за да си в безопасност. Досега просто не ме е било грижа за някого, не съм имал нужда да контролирам нечие поведение. Повярвай ми, нуждая се от теб... Моля те... моля те, не ме оставяй! — Той тръгва към мен, но аз отстъпвам и се боря с инстинкта

да му позволя да ме прегърне. Джеси спира. — Никога няма да се възстановя.

Не! Не мога да повярвам, че е толкова жесток, че да използва емоционално изнудване.

— Мислиш ли, че за мен ще бъде по-лесно? — крещя и сълзите започват да текат.

Малкото цвят, останал на лицето му, се оттича пред очите ми и Джеси отпуска глава. Няма отговор за това. Какво може да каже? Знае какво е направил с мен. Накарал ме е да се нуждая от него.

— Ако можех да променя начина, по който постъпих, щях да го направя — прошепва.

— Но не можеш. Вредата е сторена — тонът ми е изпълнен с презрение.

Джеси ме поглежда.

— Вредата ще бъде още по-тежка, ако ме напуснеш.

„Боже!“

— Махай се!

— Не. — Той неистово клати глава и пристъпва към мен. — Ава, моля те, умолявам те!

Отдръпвам се от него и мобилизирам най-решителното си изражение, като преглъщам непрестанно, за да държа далеч буцата в гърлото ми. Това е толкова невероятно болезнено. Точно заради това не исках да го виждам. Толкова ме е яд на него, но сърцето ми се къса, когато го виждам така съсипан. Трябва да продължа да си напомням, че той ме предаде по най-жестокия начин. Че ме измами и общо взето насила ме вкара в леглото си.

„Ти ме остави да се влюбя в теб!“

Той се взира в мен и болката в зелените му очи е неизмерима. Ще отстъпя, ако продължавам да го гледам, затова извъръщам очи от него и тихо се моля Джеси да си тръгне, преди да се разпадна и да приветствам утехата, която винаги ми дава.

— Ава, погледни ме!

Поемам дълбоко въздух и обръщам поглед към него.

— Сбогом, Джеси!

— Моля те! — прошепва.

— Казах сбогом. — Думите носят полъх на безвъзвратност, който не съм вложила наистина.

Джеси дълго изучава лицето ми, но накрая изоставя опита си да открие късче надежда в очите ми. Обръща се и тихо излиза.

Доставям на дробовете си отчаяния приток на въздух, от който се нуждаят, и отивам на нестабилните си крака до прозореца. Предната врата се тръшва и вибрациите отекват в цялата къща. Джеси се появява в полезрението ми и се отмъква до полуизоставената си кола. Трепвам и проплаквам, когато забива юмрук в прозореца на колата, пращайки парчета стъкло по цялата улица, след което се хвърля вътре и започва да блъска волана. Гледам го как изкарва гнева си и това сякаш продължава с години. Накрая двигателят изревава и със свистене на гуми и сред съпровод от клаксони колата потегля.

Излизам от душа и изсушавам косата си, преди да се свия като зародиш на леглото си. Напълно съм вцепенена. Имам чувството, че сърцето ми е изтръгнато, стъпкано и набутано обратно в гърдите ми. Намирам се някъде между скръбта и опустошението и това е най-болезненото нещо, което някога съм изпитвала. Животът ми се е разпаднал. Чувствам се празна, предадена, самотна и изгубена. Единственият, който може да поправи някое от тези неща, е същият, който ги причини. Не мисля, че ще се възстановя от това.

— Ава? — Повдигам пулсиращата си глава от възглавницата и виждам Кейт да стои на вратата. Съчувствието на лицето ѝ разпалва болката още малко. Кейт казва на ръба на леглото и гали бузата ми. — Не е нужно да е така — казва меко.

Какво? Как може да е по друг начин? Просто трябва да преживея тази болка и да видя дали имам силите да се справя... да започна всичко отначало. Но в момента съм доволна просто да лежа тук и да се самосъжалявам.

— Напротив — отговарям с шепот.

— Не, не е нужно — този път е по-твърда. — Ти все още го обичаш. Признай, че го обичаш! Каза ли му?

Не мога да отрека. Да. Обичам го... толкова, че боли. Но не трябва да го обичам. Знам, че не трябва.

— Не мога. — Заравям лице във възглавницата.

— Защо?

— Той притежава секс клуб, Кейт.

— Не е знаел как да ти каже. Тревожил се е, че ще си отидеш.

Поглеждам към Кейт.

— Е, той не ми каза и аз въпреки това си отидох. — Настанявам се отново в напоената със сълзи възглавница. — Ти чу онзи мъж. Той унищожавя бракове. Чука жени за забавление. Защо не си шокирана? — мърморя във възглавницата. Знам, че Кейт е безгрижна, но това си е шокиращо.

— Шокирана съм... Малко.

— Можеше да ме заблудиш.

— Ава, Джеси е луд по теб. Сам никога не е мислел, че ще види този ден.

— Сам може да каже каквото си иска, Кейт. Това не променя факта, че Джеси притежава клуб, в който хората ходят, за да правят секс и че той понякога се присъединява. — Потрепервам и ми се гади от мисълта.

— Не можеш да го наказваш за миналото му.

— Но това не е миналото му, нали? Той все още притежава мястото.

— Това е неговият бизнес.

— Остави ме на мира, Кейт! — умолявам. Това, че тя го защитава, само ме вбесява. Би трябвало да ме подкрепя, не да оправдава престъпленията му.

Усещам как става от леглото с въздишка.

— Но той е все същият Джеси — казва, докато напуска стаята и ме оставя сама, да оплаквам загубата си.

Лежа в тишината и се опитвам да разкарам всички неизбежни мисли от главата си. Не съм добре. Мозъкът ми е нападнат от картини от последните няколко седмици: спомням си как ме зашемети по време на първата ни среща, спомням си съобщенията и обажданията, преследването... и сексът. Обръщам се по корем и захлупвам лице във възглавницата.

Думите на Кейт подскочат из ума ми. „Той е все същият Джеси.“ Знам ли изобщо кой е Джеси? Знам само, че е мъж, който ме помете със своята енергия и ме заслепи с физическото си присъствие.

Още едно парче от пъзела си пада на мястото, когато си спомням как ми каза, че не поддържа контакт с родителите си. Отрекли са се от него, когато чичо му умрял и Джеси отказал да продаде имението. Сега вече всичко добива смисъл. Не е имало нищо общо с наследството или със споделянето на имота, а с това, че двадесет и един годишният им

син е бил оставен да управлява супер шикозен секс клуб. Разбира се, че са били загрижени. Неодобрението им от връзката на Джеси с Кармайкъл е абсолютно оправдано. Джеси каза, че си е поживял. Кой млад мъж не би го направил в заведение, в което всичко е позволено? Наистина е имал много практика и вероятно никога да не е чукал жена повече от веднъж, освен мен.

Не е нужно голямо прозрение да разбере защо бях разглеждана толкова внимателно от всички онези жени, когато ходех в имението. Всички те го искаха. Не, всички те го искаха отново.

Беше играл рисковано, като ме беше отвел там, но като си помисля внимателно, никой никога не ме доближи, никога не бях сама, никога не бях свободна да се скитам. Всички ли са знаели, че съм в неведение? Дали са били инструктирани да си мълчат и да стоят настрана? Явно се е постарал доста да ме държи на тъмно. Как е мислел, че може да се измъкне? Коментарът на Сара за кожата... Притискам лице във възглавницата напълно отчаяна.

— Ава?

Поглеждам и виждам Сам да стои на вратата. Изглежда толкова свит, колкото и преди.

— Той всеки ден си блъскаше главата и се опитваше да измисли как да ти каже.

Никога не съм го виждал такъв преди.

— Имаш предвид отхвърлен? — казвам саркастично. — Не, не мога да си представя Джеси Уорд да е получавал много откази.

— Не. Имам предвид полудял по жена.

— Той е просто луд, Сам.

Сам се мръщи и клати глава.

— Да, по теб. Нещо против? — пита, застанал на ръба на леглото.

— Заповядай! — мърморя.

Той сядна на ръба на леглото. Никога не съм го виждала толкова сериозен.

— Ава, познавам Джеси от осем години. Нито веднъж не съм го виждал да се държи така с жена. Никога не е имал връзка, освен сексуална, но ти се появи и той сякаш намери цел. С теб той е различен и ти може би си била обърквана от неговото покровителство,

но като приятел аз бях щастлив да видя, че е загрижен толкова за някого, че се държи по този начин. Моля те, дай му шанс!

— Той не беше просто покровителствен, Сам. — Неговото покровителство е само началото на дълъг списък с неразумни неща.

— Все още е Джеси — Сам повтаря думите на Кейт и ме поглежда умоляващо. — Имението е бизнес. Да, той смесваше бизнеса с удоволствието, но нямаше нищо друго. — Усмивва се и вдига ръката ми. — Ако ми кажеш, че можеш да го изоставиш, без да помислиш отново и без съжаления, тогава ще млъкна и ще си тръгна. Но не мисля, че можеш. Ти си шокирана, осъзнавам го. И да, той има минало, но не можеш да пренебрегнеш факта, че те обожава, Ава. Изписано е на лицето му, изразено е във всичко, което прави. Моля те, дай му шанс! Той го заслужава.

Опитвам се да се справя с нещо, което просто не разбирам и вероятно никога няма да разбера. Джеси притежава секс клуб. Тази драма не се вписва в моята представа за едно нормално „и заживели щастливо“. Загрижен е достатъчно, за да се държи така? Обожава ме? Обожанието равнява ли се на любов? Пренебрегнах всички приказки на Джеси в леглото в началото — всички онези „ти си моя“ и глупостите за това, как никога няма да ме остави да си тръгна. Споменаваше, че обича това и онова, но никога не каза, че обича мен. „Обичам те в дантела“, „обичам сънливия секс с теб“, „обичам да си тук“. Трябваше ли да търся по-дълбок смисъл в тези думи? Дали не ми е казал това, което исках да чуя, но по колеблив начин? Упорито търсеше от мен уверения, че ще остана. Той се нуждаеше от утеха, че ще остана, и аз му я давах много пъти, нали? Винаги му казвах, че ще остана. Но тогава не знаех за имението. А след като научих, го напуснах.

Винаги ме искаше в дантела, не в кожа. Беше ме обявил за негова. Беше властен до абсолютния максимум. Беше неразумно властен. Искаше да съм покрита, да не се излагам на показ пред никого, освен пред него. Кожени дрехи, смяна на партньори и излагане на женска плът — това сигурно е нещо обикновено в имението. Дали не се опитваше да ме направи пълна противоположност на всичко, което познава? Всичко, с което е свикнал?

Сядам. Трябва да говоря с него. Мисля, че мога да преживея имението, но знам със сигурност, че никога няма да преживея Джеси.

Това, че го видях толкова отчаян и загрижен, вероятно означава, че поне изпитва болка. Нямах да се държа така, ако не означавах нищо за него, нали? Толкова много въпроси. И има само едно място, на което ще намеря отговорите. Дължа на себе си тези отговори.

Поглеждам към Сам и виждам как по дръзкото му лице плъзва лека усмивка.

— Работата ми тук е свършена — имитира той думите на Джеси, докато се изправя с леко трепване. — Злобната змия!

Усмиввам се вътрешно. Тази бомба очевидно не е засегнала Кейт по същия начин, по който засегна мен. Навличам най-близките дрехи, които успявам да намеря и грабвам ключовете от колата. Сълзи наводняват очите ми, а вината пробива огромна дупка в стомаха ми. Той беше този, който искаше да сложи картите на масата. Щеше да ми каже за имението, но дали щеше да ми признае още нещо? Надявам се да е така и съм на път да открия. Предупреждението на Сара за изграждането на мечтите около Джеси се забива с пълна сила отново в ума ми, докато препускам надолу към колата. Може би е права, но не мога да живея, без да знам.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Карам към „Луссо“ по най-неразумния начин — засичам, натискам клаксона нетърпеливо и минавам на червено няколко пъти. Когато отбивам при доковете, виждам колата на Джеси, паркирана под ъгъл на две от определените му места. Зарязвам моето „Мини“ на пътя, влизам през пешеходната врата (благодаря на всичко свято, че си спомням кода) и изтичвам във фойето, където заварвам Клайв на портиерското бюро по-весел от обикновено.

— Ава! Най-после разучих това проклето оборудване — заявява той доволно.

Подпирам се на високия мраморен плот, за да си поема дъх.

— Супер, Клайв! Казах ти, че ще стане.

— Добре ли си?

— Добре съм. Просто се качвам при Джеси.

Телефонът на бюрото започва да звъни и Клайв вдига пръст, за да се извини за малко.

— Господин Холанд? Да, сър. Разбира се, сър — затваря и надрасква няколко бележки в тефтера си. — Съжалявам.

— Няма нищо. Ще се оправя сама.

— Ава, господин Уорд не ме е уведомил за посещението ти. — Той оглежда монитора си и аз зяпвам към него. Той шегува ли се? Виждал е Джеси да ме внася и изнася от това място много пъти. На какво си играе?

Усмиввам се сладко.

— Как ти се струва работата, Клайв?

Той веднага става отзивчив и въодушевен.

— Обожавам я. На практика съм личен асистент на тринадесет неприлично богати обитатели. Вчера господин Даниел поиска да организирам полет с хеликоптер над града за дъщеря му и три приятелки, а... — навежда се над плота и снишава глас: — Господин Гомес от пети е с различна жена всеки ден от седмицата. А господин

Холанд изглежда си пада по тайландски пиленца. Но го запази за себе си! Всичко е поверително. — Той намига.

— Еха! Изглежда много интересно. Радвам се, че ти харесва, Клайв — Усмивам се. — Имаш ли нещо против да се кача?

— Трябва първо да се обадя, Ава.

— Обади се тогава! — пуфтя нетърпеливо и пристъпвам от крак на крак, докато Клайв звъни в панорамния апартамент.

Затваря и набира отново.

— Сигурен съм, че го видях да минава — промърморва намръщен. — Може би не съм.

— Колата му е отвън, трябва да е тук — настоявам нетърпеливо. — Опитай пак! — Соча към телефона и Клайв натиска няколко копчета, докато гледам.

Затваря отново и клати глава.

— Не, определено не е там. И не е поставил НБ в системата си, така че не е заспал или зает. Сигурно е излязъл.

Мръщя се.

— НБ?

— „Не безпокойте!“

— О! Клайв, знам, че е у дома. Моля те, може ли да се кача? — умолявам го. Не мога да повярвам, че е толкова принципен.

Той се обляга напред през бюрото и присвива очи към мен. После се оглежда на двете страни, за да провери дали брегът е чист.

— Може сериозно да загазя, ако не следвам протокола, но понеже си ти, Ава — той намига, — давай! — Сочи с палец през рамо и оправя зелената си шапка.

— Благодаря, Клайв.

Скачам в асансьора, набирам кода и се моля да не е имал време да го пренастрои за краткото време, в което ме нямаше. Въздишам облекчено, когато вратата се затваря и асансьорът ме понася към панорамния апартамент. Той все пак трябва да отвори вратата, защото нямам ключ.

Стомахът ми се преобръща няколко пъти, когато вратата на асансьора се отваря и се изправям пред двойната врата към апартамента на Джеси, но се мръщя на себе си, щом виждам, че вече е отворена. Чува се музика — много силна музика.

Отивам до вратата и леко я отварям. Ушите ми на мига са бомбардирани от всяка посока от песента „Ангел“. Думите ме удрят като мълния и ме карат да застана нащрек. Точно сега песента звучи силно и депресиращо, а не тихо и страстно, както когато правихме любов. Трябва да намаля звука или да я изключа. Толкова е въздействаща. И няма начин да избягаш от нея, тя се сипе от всички говорители. Може би Джеси не е тук. Може би системата се е повредила, защото не би могъл да понесе този шум дълго време. Притискам с ръце ушите си, докато оглеждам огромното пространство и се опитвам да открия дистанционното. Изтичвам в кухнята и забелязвам едно на плота. Бързо намирам копчето за звука и намалявам музиката... много.

След като съм се погрижила за нивото на шум, тръгвам да търся Джеси. Когато стигам до стълбите, изритвам нещо, което започва да се търкаля с дрънчене по пода. Бързо вдигам бутилката и я поставям на масичката в основата на стълбището, след това вземам по две стъпала наведнъж.

Отивам право в основната спалня, но Джеси не е там, затова продължавам да търся като обезумяла във всяка стая на етаж. Не е в никоя от тях. Преполовявам стълбите надолу, когато очите ми се спират на празната бутилка, която вдигнах.

Водка е или по-скоро е била. Вече е празна.

Залива ме вълна от безпокойство и милиони мисли нахлуват в ума ми. Никога не съм виждала Джеси да пие, никога. Всеки път, щом се предлагаше алкохол, той отказваше и си поръчваше вода вместо това. Никога не ми е хрумвало да попитам защо. Но сега, като се замислям за безгрижно хвърлената на пода празната бутилка, осъзнавам, че нещо не е наред.

Споменът, когато настояваше да не пия в петък, се връща в ума ми като приливна вълна, а онзи път в Синия бар, когато толкова настойчиво искаше да ми даде вода, внезапно вече не изглежда толкова необичайно или неразумно.

Чувам трясък и очите ми се откъсват от празната бутилка водка. Поглеждам към терасата навън.

— Моля те, не! — прошепвам на себе си.

Огромните стъклени врати са отворени. Тичам по останалия път надолу по стълбите и през дневната. Набивам спирачки при вратата,

когато виждам Джеси да се мъчи да стане от един от шезлонгите. Със затворени очи ли съм била през последните няколко седмици? Толкова неща съм пропуснала.

Около кръста му е увита кърпа, а в ръка държи бутилка водка, която стиска здраво, докато се мъчи да се изправи на другата си ръка. Ругае здраво.

Замръзвам на място, докато гледам този мъж, в когото се влюбих, този физически силен, страстен и пленителен мъж, който сега е деградирал до пияна развалина. Как ми се е изплъзнало това? Още не съм успяла да проумея другите гадости, които се струпаха върху мен днес. А сега и това, като капак на всичко останало?

След като успява да се изправи, той се обръща към мен. Очите му са празни, а лицето му е безизразно. Изобщо не прилича на себе си.

— Закъсняла си, жено — слива думите и ме гледа свирепо. Никога не ме е гледал така. Никога не ми е говорил така, дори когато е бил ядосан.

— Пиян си — изтърсвам. Знам, че е тъпо да го кажа, но другите думи са избягали с писъци от ума ми. Очите ми бяха подложени на ужасни изпитания днес.

— Колко наблюдателно от твоя страна! — Вдига бутилката и изгълтва остатъка от водката, преди да избърше уста с опакото на ръката си. — Обаче не съм достатъчно пиян. — Тръгва напред и аз инстинктивно се дръпвам от пътя му, защото знам, че ще ме нарани, ако се забие в мен.

— Къде отиваш? — питам, когато ме подминава.

— Какво те интересува? — отсича, без дори да ме погледне. Следвам го в кухнята. Гледам как хвърля празната бутилка в мивката, измъква нова от хладилника и започва да отвинтва капачката. — Мамка му! — изсъсква и разтърсва ръка. Едва тогава забелязвам, че цялата е подута и нарязана. Той упорства с капачката, като накрая я маха и отпива огромна глътка.

— Джеси, ръката ти трябва да бъде прегледана от лекар.

Той протяга ръка пред себе си и отпива още веднъж от бутилката.

— Гледай! Още щети, които ти причини — изръмжава. „Аз ли?“ — Да, може да стоиш там... да стоиш там и да изглеждаш озадачена... и... и... объркана. Аз те предупредих — изкрещява. — Не те ли предупредих? Аз... предупредих те! — истеричен е.

— За какво си ме предупредил? — питам тихо, докато се опитвам да пресметна наум колко е изпил. Това е третата бутилка, която виждам. Може ли някой да изпие толкова?

— Колко типично — крещи той към тавана.

— Не знаех — прошепвам.

Той се смее.

— Не си знаела? — сочи с бутилката към мен. — Казах ти, че ще причиниш повече щети, ако ме напуснеш, но ти все пак ме напусна. Сега виж в какво шибано състояние съм!

Трепвам от думите му. Плаче ми се, но шокът контролира сълзите. Това не е Джеси, когото познавам. Този мъж е непознат — вреден, жесток и безмилостен мъж, когото изобщо не обичам. Не се нуждая от този мъж.

Тръгва към мен и аз се отдръпвам. Не искам да съм близо до него.

— Това е, бягай! — Продължава да се промъква напред и приближава с всяка стъпка. — Ти си шибана съблазнителка, Ава. Може да те имам, после не може, после пак може. Реши какво искаш, мамка му!

— Защо не ми каза, че си алкохолик? — питам, когато гърбът ми опира в стената. Няма повече накъде да се оттеглям.

„Защо не ми каза всичко?“

— И да ти дам още една причина да не ме искаш? — изрича. После сякаш обмисля нещо. — Не съм алкохолик.

Застанал е над мен и ме гледа. Толкова отблизо очите му са още по-празни и мрачни.

— Нуждаеш се от помощ — казвам с треперещ глас. На мен също ще ми е нужна помощ.

— Нуждаех се от теб, а... ти... ти ме напусна — дъхът му е горещ, но не е с обичайния му ментов аромат. Подушвам само алкохолни пари, а който твърди, че водката не мирише, лъже.

Слагам ръце на голите му гърди, за да го избутам, като натискам леко от страх, че може да го катурна. Смешно е. Този висок, жилав, мускулист мъж е толкова нестабилен на краката си. Усещам гърдите му като нещо близко — това е нещо, което разпознавам, но те са единствената част от него, която ще докосна сега.

Той отстъпва назад и отново надига бутилката до устните си. Искам да я грабна и да я разбия на пода.

— Извинявай, да не навлизам в пространството ти? — Смее се. — Това никога не те е притеснявало преди.

— Преди не си бил пиан — отвърщам.

— Не... не бях. Бях твърде зает да те чукам, за да мисля за пиене. — Той ме поглежда възмутен и се навежда напред. — Бях твърде зает да те чукам, за да мисля за каквото и да било. А ти го обожаваше — присмива се. — Ти беше добра. Всъщност най-добрата, която съм имал. А аз съм имал много.

Яростта нахлува в мен като ракета. Толкова бързо, че не си давам сметка как ръката ми излита и го зашлепявам силно, докато не усещам болката и дланта ми не започва да пулсира.

Той задържа лицето си настрана, където го е запратила яростната ми ръка, след което бавно се обръща отново към мен. Смее се кротко.

— Забавно е, нали?

Гледам го с пълно презрение и клатя глава. Имам чувството, че съм въввлечена в откачен филм. Такива неща просто не се случват, особено на мен. Домове за секс, пълна лудост и алкохолизирани задници. Как се забърках в тази каша?

— Ти си в жалко състояние, мамка му!

— Внимавай с езика! — заваля той.

— Ти няма да ми казваш как да се държа! — изкрещявам. — Повече няма да ми казваш как да правя каквото и да било.

— Аз. Съм. В. Жалко. Състояние. И. Всичко. Това. Е. Заради. Теб — набляга на всяка дума завалено и завира пръст в лицето ми. Боя се, че може да го цапардосам по пианата мутра, ако не си тръгна веднага. Но всичките ми неща са тук и трябва да си ги взема. Не искам никога да се връщам.

Минавам покрай него и бързам към стълбите. С малко късмет ще се окаже, че той е твърде пиан, за да се качи по тях и ще мога да прибера нещата си без повече гневни думи.

Изкачвам стълбите бързо и нахлувам в спалнята. Стоя няколко мига и се чудя къде е сложил сака ми.

Откривам куфара си прибран грижливо зад кутии с обувки в гардероба и го измъквам. Започвам да свалям дрехите си от закачалките и да обирам нещата си от пода в същото време. Връщам се

в спалнята и откривам Джеси да стои на вратата. Отнело му е повече време от обичайното, но е успял да качи стълбите. Пренебрегвам го. Изтичвам в банята и нахвърлям тоалетните си принадлежности в чантата.

— Това навява ли ти спомени, Ава?

Вдигам поглед и виждам, че гали мраморния плот с безизразно лице. Опитвам се да заглуша спомена за срещата ни при откриването, когато най-накрая се предадох на този мъж. В тази баня правихме любов за първи път. Не, чукахме се за първи път. А сега всичко свършва, отново тук.

Той препречва пътя ми с високото си олюляващо се тяло и забелязвам, че бутилката водка е била изоставена, а кърпата се е разхлабила. Опитвам се да го обиколя, но той се движи заедно с мен и пречи на опитите ми да премина.

— Наистина ли тръгваш? — заваля тихо.

— Мислиш ли, че бих останала? — питам разгневена. Мислех, че ще успея да превъзмогна имението и всички гадости, които го съпътстват, но това просто изстреля вече срыващия ми се свят в зоната на пълното унищожение. Никакво количество любов не е в състояние да оправи тази каша. Той вече ми създаде достатъчно проблеми. Умишлено ме мамеше и манипулираше.

— Значи това е? Преобърна света ми наопаки, причини всичките тези щети, а сега ме напускаш, без да го оправиш?

Поглеждам го шокирана. Той да не мисли, че е единственият, засегнат от всичко това? Аз съм обърнала неговия свят наопаки? Дори пиян, този мъж е напълно заблуден.

— Сбогом, Джеси! — минавам покрай него и се отправям към стълбите, като се боря с порива да погледна назад. Чудесният мъж, в когото се влюбих, мъжът, за когото вярвах, че ще бъде запечатан в ума ми до края на живота ми, беше жестоко заменен от това гадно, пияно същество.

— Исках да ти кажа, но както обикновено ти трябваше да си трудна — изревава той в гърба ми. — Как можеш да си тръгнеш? — Трепвам от грубостта на думите му, но продължавам да вървя. — Ава, бебче, моля те!

От средата на стълбището се чува силно издрънчаване и поредица от удари. Това само ме кара да затичам по-бързо. Всяка мечта

да падна в неговите силни любящи ръце е разбита. Лелеяният щастлив край с този привлекателен немирник беше сдъвкан и изплют. А можех да създам връзка с него, без никаква представа за тъмните му тайни. Кога ли щях да разбера?

Трябва да съм благодарна. Сега поне знам истината, преди да е станало твърде късно.

Преди да е станало твърде късно ли?

Отдавна е повече от късно.

Приближавам дома на Кейт като в мъгла. Вратата се отваря, преди да имам възможност да сложа ключа в ключалката.

— Какво стана? — пита Кейт, а очите ѝ са загрижени. Сам се появява зад нея. Един поглед към лицето му ми казва, че той знае точно какво е станало.

Всеки болезнен мускул от тялото ми отказва да работи, дори сърцето, а аз се сривам на пода и хълцам неконтролируемо. Слабо усещам ръцете, които ме обгръщат и ме люлеят напред-назад. Но те не ме утешават.

Не са ръцете на Джеси.

ДОПЪЛНИТЕЛНА ГЛАВА КЪМ ТОЗИ МЪЖ

Вечерта на откриването в „Луссо“ — гледната точка на Джеси.

Какви ги дрънка този тъпак, мамка му? Сигурно вижда, че не ме интересува, но въпреки това не млъква. Няма нужда вече да ми целува задника, защото купих шибаното място. Заслужил си е комисиона. Остави ме, мамка му!

Кимам с глава от време на време към агента по недвижимите имоти, въпреки че не чувам и дума от това, което казва. Чувам само един неубедителен сладък глас, който ми казва, че не се интересува от мен. Изучавам внимателно покрития ѝ с червено гръб. Не трябваше да си тръгвам от дома ѝ снощи. Не и преди да омекне и да признае, че тя също изпитва нещо. Знам, че го усеща. Заредил съм се с нова решителност, след като прекарах целия ден заключен в кабинета си, без да постигна нищо, освен да се измъчвам. А сега стоя в новия си дом, заобиколен от нахално общество и се опитвам да устоя на порива да включа противопожарната аларма, за да разчистя мястото и да остана насаме с нея.

Усмиввам се на себе си, когато виждам червенокосата приятелка на Ава да поглежда покрай нея и очите ѝ да се разширяват, щом ме забелязва. Тя ме помни и точно когато съм готов да разкарам дразнещия тъпак, Ава също се обръща и ме забелязва. Тя впива невярващи очи в мен. Смайването е изписано на цялото ѝ лице. Нямам възможност да ѝ се усмихна. Тя отново се обръща с гръб към мен. Това само усилва решителността ми. Нямаше да се държи толкова шокирано, ако не ѝ пукаше.

Поглеждам отново към агента и виждам, че устните му се движат, но нищо от това, което казва, не стига до ума ми.

— Да, благодаря — потупвам рамото му. Напълно неуместно сбогуване, но трябва да бъда на друго място.

Пропрявам си път към нея и чета по устните на приятелката ѝ какво говори. Казва ѝ, че идвам. О, да, жено. Идвам.

Приближавам до двете момичета. Ава отказва да се обърне, а Кейт е развеселена, което значи, че явно е научила нещо за мен от красивата си приятелка. Моята вече голяма самоувереност се изстрелва през тавана.

— Радвам се да те видя отново, Кейт — казвам спокойно. — Ава?

Тя не признава, че съм там и очите на приятелката ѝ се стрелкат между нас усмихнато.

— Джеси! — Кейт кимва към мен. — Извинете ме! Трябва да си напудря носа. — Остава чашата си на плота и ни оставя сами. Благодарен съм ѝ.

След няколко секунди чакане осъзнавам, че упоритата жена няма да помръдне, затова бавно я обикалям, докато не заставам срещу прелестното ѝ лице. Членът ми моментално започва да пулсира.

— Изглеждаш зашеметяващо — казвам тихо и плъзгам очи по всеки перфектен квадратен сантиметър от нея. Вече вкусих тези устни веднъж и не знам какво ще правя, ако не ги имам отново.

— Каза, че няма да се налага да те виждам. — Внезапно е преминала в защитен режим. Това не предвещава нищо добро.

— Не знаех, че ще бъдеш тук. — Аз също съм преминал в защита, а нямам право.

— Изпрати ми цветя.

Старая се да не се разсмея.

— Така е.

— Моля да ме извиниш! — Опитва се да мине покрай мен, но аз се паникьосвам и бързо заставам пред нея, за да я спра.

— Надявах се да ме разведеш наоколо — изтърсвам и се смея наум на собствената си дързост. Познавам това място на пръсти.

— Ще повикам Виктория. Тя с радост ще ти покаже всичко.

— Предпочитам теб.

— Няма да получиш чукане към обиколката — отвърща тя грубо и ме кара да се присвия. Стои пред мен и изглежда така, сякаш е паднала от рая, а използва такъв вулгарен език?

— Внимавай с езика!

Очаквам да ми каже къде да отида, но тя не го прави.

— Съжалявам! — прошепва. — Връщай седалката напред, когато караш колата ми!

Сега наистина не мога да спра да се усмихвам и съм изпълнен с неопишуемо задоволство, когато Ава започва да се мести от крак на крак от неудобство. Обзалагам се, че е харесала малката ми шега.

— И остави музиката ми на мира!

— Съжалявам! — прошепвам. — Добре ли си? Изглеждаш малко разтреперана. — Не мога да се спра. Вдигам ръка, отчаяно искам отново да почувствам тази гладка кожа. — Нещо вълнува ли те?

Тя се дръпва.

— Абсолютно нищо — лъже. Виждам как ръката ѝ потръпва от страни, докато се бори да не посегне към косата си. Това я издава. — Искаш ли обиколка?

Усмивката ми се разширява още.

— С удоволствие.

Тя направо изхвърча от кухнята и започва да маха с ръка наоколо.

— Дневна. — Виждал съм дневната. Виждал съм всичко милион пъти, затова задържам поглед върху нежната извивка на задника ѝ, докато ме води наоколо из новия ми дом. — Видя кухнята — обажда се през рамо и зървам за миг сочните ѝ устни. — Гледка. — Сочи към Лондон и тръгва обратно през откритото пространство към фитнеса.

Хората се опитват да ме спрат, докато набирам скорост, за да не изостана от нея, но аз се измъквам с бързо ръкостискане или учтиво кимване с глава.

— Фитнес — промърморва, когато влиза и излиза още щом кракът ми прекрачва прага. Сменя се вътрешно и я следвам нагоре по стълбите. Нужна ми е цялата воля, за да не я грабна и да не я отнеса в някоя спалня. Мамка му, искам да впия зъби в стегнатия ѝ задник, както се носи нагоре по стълбите.

След като е отворила и затворила всяка врата на етаж и кратко е изплюла за какво служат, тя крачи към основната спалня. Моята спалня. Мамка му, тя осъзнава ли, че току-що влезе в леговището на лъва? Това изобщо не помага на бясната ми възбуда да се укроти.

— Ти си истински експерт екскурзовод, Ава — казвам, когато спирам пред доста скучно произведение на изкуството. Но има нещо в занемарените стари гребни лодки, нещо очарователно. — Би ли ме осветлила кой е фотографът?

— Джузепе Кавали.

— Добър е. Има ли специална причина да избереш този фотограф?

Тя мълчи известно време и знам, че е защото ме изучава. Харесва й това, което вижда, и това, което чувства, когато е в ръцете ми. Няма да й позволя да го отрече, затова по-добре да не се опитва да обижда моята интелигентност с пореден отказ.

— Познат е като майстора на светлината. — Застанала е до мен пред картината и поглеждам надолу към нея почти насърчително. — Той не е смятал, че предметът е важен. Няма значение какво снима. За него обектът винаги била светлината. Работил е върху контролирането й. Виждаш ли тук? — Вдига ръка и сочи отраженията в развълнуваната вода.

Кимвам замислено на себе си, впечатлен и доста заинтригуван. Жената, която стои до мен, е това, от което съм повече от заинтригуван, затова поглеждам отново към нея, когато тя продължава.

— Тези гребни лодки, колкото и прекрасни да са, са просто лодки, но виждаш ли как манипулира светлината? Не му е пукало за лодките. Интересувал се е от светлината, която обгражда лодките. Той прави неодушевените предмети интересни, кара ги да изглеждат... ами, в различна светлина, предполагам. — Накланя глава замислено, удължавайки шията си и разкривайки съвършено гладка опъната кожа. Боже, не съм виждал такава жена.

Оставям я да довърши наблюденията си, щастлив само да я гледам, но тя вдига очи към мен и виждам, че се бори с порива да ми се нахвърли.

— Моля те, недей! — прошепва.

— Какво? — Знам дяволски добре какво.

— Знаеш какво. Каза, че няма да се налага повече да те виждам.

— Излъгах. Не мога да стоя далеч от теб, затова ще трябва да ме виждаш отново... и отново... и отново — казвам го бавно и показвам явно намерението си. Тя вдишва и започва да отстъпва назад от мен.

Този път няма да я оставя да се измъкне.

— Упорството ти да се бориш с това само ме прави по-решен да докажа, че ме искаш. — Не откъсвам очите си от нейните. — Това става цел на мисията ми. И ще направя всичко — наистина всичко.

Леглото спира отстъплението й и тя вдига ръце.

— Спри! — изтърсва и аз спирам, но само защото виждам, че явно е разстроена. — Дори не ме познаваш — отчаяно се опитва да убеди себе си, че това е лудост. Така е и това ме плаши, но не мога да си тръгна отново.

— Знам, че си невъзможно красива. — Тръгвам напред и мисля, че мога да я накарам да се почувства много по-добре, ако само я взема в ръцете си. — Знам какво чувствам и знам, че ти също го чувстваш. — Спирам, когато телата ни се докосват. Усещам пулса ѝ през нейната рокля и моя костюм. — Каж ми, Ава! Какво пропуснах?

Тя свежда лице, но аз не губя време и повдигам лицето ѝ отново към моето. Чувствам се като истинско копеле, когато виждам сълзи в очите ѝ.

— Съжалявам. — Обгръщам с длан бузата ѝ и нежно бърша сълзите.

— Ти каза, че ще ме оставиш на мира. — Тя ми хвърля въпросителен поглед.

— Излъгах, извинявай. Не мога да стоя далеч от теб, Ава.

— Вече каза, че съжаляваш, но отново си тук. Да очаквам ли цветя и утре? — Наистина съм копеле, но не бих правил това, ако не знаех със сигурност, че тя ме желае. Защо е толкова упорита? Не ми остава нищо друго. Трябва да ѝ напомня. Да ѝ напомня какво е усещането. Вдигам очи и бавно започвам да навеждам устни към нейните. Трябва да бъда нежен.

Ава не ме спира и когато устните ни се докосват леко, тя е тази, която поема инициативата, като сграбчва сакото ми и започва да диша тежко в лицето ми. Треперя като шибан лист, облекчен и напрегнат от дни сдържано желание.

— Някога чувствала ли си се така? — питам, докато я придърпвам по-близо и прокарвам устни през ухото ѝ.

— Никога.

Отпускам се облекчено и гризвам меката част на ухото ѝ.

— Готова ли си вече да спреш да се бориш? — питам тихо и прокарвам език по ухото ѝ, а после надолу по шията, по гладката кожа. Миризмата и вкусът ѝ са божествени.

— О, Боже! — казва задъхано и аз поглъщам думите ѝ на отдаване, като нежно пъхвам език в устата ѝ, благодарен, че го приема.

— Мммм... — стена и прекъсвам целувката ни неохотно, за да получа потвърждение от тази красива жена. — Това „да“ ли е?

— Да.

В мен пламват милион искри. Надежда, която просто не разбирам, залива цялото ми тяло. Кимвам и продължавам да показвам своята признателност, като обсипвам с леки целувки лицето ѝ.

— Трябва да те имам цялата, Ава. Кажи, че може да те имам цялата!

Тя се колебае, но съвсем кратко.

— Вземи ме!

Не губя повече време. Обвивам с ръка тънката ѝ талия и повдигам леглото ѝ тяло от земята. Отнасям я до стената и нежно я притискам към нея, докато устните ни се впиват жадно, все по-обезумели, по-отчаяни. Вече и двамата сме на една и съща страница. Ръцете ми са навсякъде. Не мога да спра.

Отказвам да освободя устните и, когато започва да избутва сакото от раменете ми, само отстъпвам леко, за да ѝ помогна. Нищо няма да спре това. Когато се освобождавам от сакото, я блъсвам отново в стената, малко по-силно, отколкото възнамерявам, но тя сякаш не се притеснява от нетърпението ми и отговаря на моята лудост съвършено.

— По дяволите, Ава! — казвам задъхано. — Подлудяваш ме — завъртам хълбоци, в опит да облекча пулсирането в члена си и изтръгвам тих вик от устните и. Ръцете и стискат косата ми. Усещането е неземно и ме подтиква да дръпна роклята и нагоре и да се отъркам в нея още веднъж. Захапвам леко долната и устна и дръпвам. Дишам неконтролируемо в лицето и, докато притискам още веднъж слабните си към корема и, доволен от стоновете, които издава. Тя откъсва поглед от мен и отпуска глава назад. Изложената пред очите ми шия е твърде голямо изкушение, за да устоя. Изгубен съм.

— Джеси...

Едва усещам как изрича задъхано името ми, докато хапя кожата и.

— Джеси, идват хора. Трябва да спреш — започва да се гърчи в прегръдката ми, потривайки се в твърдия ми член.

„Мамка му!“

— Няма да те пусна, не сега — изпъшквам думите и тихо се моля тя да не се отдръпне.

— Трябва да спрем.

— Не! — звуча настойчиво, но не мога да спра. Мамка му, знам, че има хора, които се мотаят наоколо и ги мразя за това.

— Ще го направим по-късно.

— Това ще ти остави прекалено много време да промениш решението си. — Продължавам да хапя врата и. Нямам желание да я изпускам от ръцете си, защото се страхувам, че никога повече няма да я хвана. Но тогава тя сграбчва брадичката ми и ме изтръгва от щастливия ми унес.

— Няма да променя решението си. — Носовете ни се докосват. — Няма да променя решението си.

Тя наистина го мисли. Виждам го в решителните и очи... но няма да рискувам. Притискам силно устни към нейните и ѝ го казвам.

— Съжалявам, не мога да рискувам. — Вдигам я и я отнасям в банята.

— Какво? Те ще искат да видят и банята.

— Ще заключа вратата. Без писъци! — Усмивам и се. Тя си спомня глупавия ми въпрос и се радвам, че се усмихва. Изричането на такава нетактична реплика пред толкова изящна жена трябваше да ми заслужи шамар.

— Нямах срам.

Усмивката и, заедно с дръзкия и смях карат пениса ми почти да експлодира... така че и казвам и това.

— Не. Членът ми ме боли от миналия петък. Най-последно си в ръцете ми и си се вразумила. Няма да ходя никъде, нито пък ти.

Изритвам прекрасната дървена врата на прекрасната ми нова баня и поставям Ава нежно на плота между двете мивки, след което бързо се връщам и заключавам вратата. Нищо няма да прекъсне това.

Когато се обръщам с лице към нея, тя ме гледа, а замечтаните ѝ шоколадови очи проблясват с желание. По дяволите, тази жена не може да е истинска. Посягам към ризата си и започвам да я разкопчавам, докато вървя бавно към Ава. Не бързам, защото виждам ясно, че напълно се е отдала на мига. Това се случва.

Оставям ризата да виси отворена и сдържам дъха си, когато Ава поставя пръст в центъра на гърдите ми и леко го прокарва надолу. Ръцете ми инстинктивно откриват кръста ѝ и тялото ми се намества между бедрата ѝ.

Вдигам очи към нея, виждам как ме наблюдава внимателно и устните ми трепват от... щастие. За първи път в живота си се чувствам щастлив.

— Вече не може да избягаш.

— Не искам да бягам.

— Добре — прошепвам. Поглеждам към устните ѝ, а тя продължава движението на пръста си нагоре по гърдите ми, по врата ми и накрая докосва леко долната ми устна. Захапвам го. Щастието ми се увеличава десетократно, когато тя ми се усмихва и прокарва ръка в косата ми.

— Харесвам роклята ти — казвам и плъзвам поглед надолу по събраната на кръста ѝ материя, като се спирам на прекрасните ѝ бедра.

— Благодаря.

— Малко е ограничаваща. — Дръпвам част от червената материя.

— Така е.

— Да я махнем ли? — Наклонявам глава замислено, когато тя се усмихва.

— Ако искаш.

— Или може би да я оставим? — Дръпвам се и вдигам ръце... глупава постъпка. Допирът до нея вече ми липсва, затова веднага прокарвам длани зад гърба ѝ и откривам ципа. — Но пък — прошепвам в ухото ѝ — от личен опит знам какво има под тази прекрасна рокля.

„И то е невероятно, мамка му!“ — мисля си, докато дишам в ухото ѝ и бавно разкопчавам роклята. Не знам защо не го изричам. Трябва да ѝ го кажа и го правя.

— И то я превъзхожда многократно. Мисля, че ще се отървем от нея. — Ава трябва да знае, че съм напълно в нейна власт.

Вдигам я и я поставям на крака. Издърпвам прекрасната рокля и разкривам гледка, която е запечатана в ума ми от вторник. Изритвам излишната рокля настрани и попивам гледката няколко мига, преди да вдигна Ава отново на плота. Усещането да я държа в ръцете си е също толкова задоволяващо, колкото и да я гледам. Искам да я нося навсякъде, да я залепя за себе си.

— Харесвам тази рокля — спори тя.

— Ще ти купя нова — отхвърлям загрижеността ѝ. Знам, че не ѝ пука за роклята. Заемам позицията си между краката ѝ и хващам малкия ѝ задник. Дръпвам я по-близо към мен и потривам хълбоци в нея, докато се изучаваме един друг. Членът ми няма да издържи още дълго, но в момента се наслаждавам да я гледам.

Прокарвам ръка по гърба и, разкопчавам сутиена ѝ и го махам. Въздъхвам, когато очите ми са благословени от нейните игриви, съвършено оформени гърди. И тогава малката изкусителка се подпира назад на ръце, като набляга на изтънченото притискане на гърдите си в мен.

Отправям поглед към очите и. Повдигам ръка и покривам цялата и шия с голямата си длан.

— Усещам как сърцето ти препуска. — Изглеждам очарован. Аз съм очарован. Тя напълно ме пленява. Бавно плъзгам длан надолу и се спирам на плоския и корем. Намирам очите и отново, само за да проверя, че е истинска, въпреки че я усещам с всяка своя пора. — Ти си прекалено красива, жено — казвам твърдо. — Мисля, че ще те задържа.

Усмиввам се, когато извива гръб, а с уста захапвам нежно зърното ѝ и започвам да го смуча, докато със свободната си длан поемам другата и гърда. Тя стене. Тялото и се отпуска, а болезненият ми член се потрива с кръгообразни движения в нея. Боря се да запазя контрол, но искам първо да я боготворя, да направя всичко възможно най-добре. Ава е непредвидима с нейните вечни борби и отстъпления. Това ме тревожи.

Тя е почти обезумяла. Дишането и става накъсано и неравномерно, затова откривам пътя си към бикините ѝ и плъзгам пръст отстрани, като устоявам на изкушението да ги разкъсам. Мамка му, тя е перфектна навсякъде!

— Мамка му! — извиква. Тялото и се вдига нагоре и тя стиска раменете ми.

Не се отдръпвам.

— Езикът, жено! — предупреждавам я. Притискам устните ѝ и пъхам пръсти дълбоко в сърцевината и. Изпъшквам, когато усещам как вътрешните и мускули се свиват. Тя стене неумолимо, притиска тяло в моето и алчно се стяга около мен. Усещам отчаянието и. Вече я познавам. Глупава мисъл, като се има предвид ограниченото време,

което съм имал с нея, но съвършенството на мига ме кара да искам да го удължа, така че да трае завинаги.

— Свърши! — настоявам. Бутам по-дълбоко и притискам палец в пулсиращия и клитор. Сърцето ми се впуска в див ритъм, щом виждам как Ава започва да се разпада в тресяща се купчина. Тя крещи, но аз бързо покривам устните ѝ и поглъщам стоновите и от удоволствие, докато трепери в ръцете ми. Очите ѝ са затворени и аз впримчвам всичките си усилия да я успокоя. Целувам лицето и навсякъде и най-накрая тя отваря очи и се взира в мен с лека въздишка.

„Мамка му...“

Навеждам се и отново я целувам. Тя е като магнит за мен. Не мога да ѝ се наситя.

— По-добре ли е? — Измъквам пръстите си от нея и се усмихвам, когато тя промърморва нещо в отговор. Прокарвам мокър пръст по долната и устна, докато двамата се гледаме.

А когато дланите ѝ се вдигат и поглаждат бузите ми, съм безсилен да се спра. Обръщам се към едната и я целувам любящо, преди отново да погледна в очите Ава.

Шокираното ѝ ахване ме обърква за миг, докато не осъзнавам, че някой се опитва да влезе в моята баня. Залепвам длан върху устните ѝ и се усмихвам на шока ѝ.

— Не чувам нищо — казва някой. Очите на Ава се разширяват още повече, затова пускам устата ѝ, заменям дланта си с устни и я усмирявам тихо.

— Боже, чувствам се евтина — проплаква тя, а главата ѝ пада на рамото ми.

Евтина ли? Тя е възможно най-далеч от евтина.

— Не си евтина. Ако говориш такива глупости, ще се наложи да ритам възхитителния ти задник из цялата ми баня. — Веднага осъзнавам грешката си. Мамка му, наистина ли казах това? Обърканото изражение на лицето ѝ ми казва, че съм. Не знам защо съм разтревожен. Тя вече знае, че притежавам имението, независимо че мисли, че е шибан хотел. Какво я накара да мисли така? И как, по дяволите, ще ѝ кажа какво наистина става там? Не искам да очерням връзката ни с мръсната си история.

— Твоята баня? — въпросът ѝ ме отвлича от тази дилема. Озадаченото ѝ лице ме кара да се усмихна.

— Да, моята баня. Ще ми се да спрат да пускат непознати да обикалят дома ми.

— Ти живееш тук?

— Е, ще живея от утре. Каж ми, целият този италиански боклук заслужава ли си скандално скъпия етикет с цената, който бяха закачили на това място? — Изобщо нямах намерение да казвам това. Обичам италианския боклук, с който го е заредила.

— Италиански боклук? — заеква тя и не мога да не се засмея на шока ѝ. — Не трябваше да купуваш мястото, ако не харесваш боклука, който е вътре.

— Може да се отърва от боклука. — Сега я поднасям. Раздразнението ѝ всъщност ме възбужда... още повече.

Веждите ѝ се вдигат възмутено, но скоро се отпускат в намръщване.

— Успокой се! Не бих се отървал от нищо в този апартамент. — Целувам я силно. — Като се има предвид, че и ти си в него.

Тя отново е моя. Посреща силните удари на езика ми със своя, ръката ѝ се стрелка към раменете ми и стиска здраво.

Това е. Повече не мога да чакам. Трябва да стигна до края с тази жена. Никога не съм искал нещо толкова силно в живота си. Повдигам я от плота и издърпвам бикините ѝ надолу по краката ѝ. Нежният ми подход е забравен. Хвърлям бикините настрана и я пускам обратно, като бързо се отървавам от обувките ѝ и мислено ѝ благодаря, че пое инициативата с дрехите ми. Не пропускам да забележа изпълненото ѝ с възхита лице, нито как се свива, когато забелязва белега ми. Няма нужда да любопитства защо и какво, но преди да успея да отклоня вниманието ѝ от него, тя дръпва ризата ми и я хвърля настрана.

— Ще ти купя нова — казва небрежно, което ме кара да се усмихна самодоволно.

Навеждам се напред и отново намирам устните ѝ. Стена, когато ръцете ѝ започват да работят с панталона ми, тя измъква колана ми и банята се изпълва с остро изплющяване на кожа, а аз се отдръпвам със смръщено чело.

Опитвам се да скрия шока си.

— Ще ме биеш с колана ли?

— Не — отговаря тя бавно, преди да хвърли колана. Нейната неувереност е успокоителна. Но тогава ме хваща за копчето на

панталона ми и ме дръпва напред. — Разбира се, ако искаш да го направя...

Опитвам се да остана сериозен, но усмивката изпълзва на лицето ми. Тя си играе с мен.

— Ще го имам предвид.

Погледът ѝ ме подпалва, тя ме разкопчава и аз стискам очи, когато усещам малката ѝ длан да се плъзга по пулсиращия ми член. Мили Боже! Треперя неконтролируемо. Отправлям мълчалива молба към тавана да успея да се овладеея и се боря още повече, когато усещам горещия ѝ език върху гърдите си.

— Ава, трябва да знаеш, че след като те имам, ще бъдеш моя. — Не знам откъде се появи това шибано заявление.

— Мммм... — мънка тя, облизва зърното ми, избутва боксерките ми надолу по бедрата и най-после освобождава болезнено коравия ми член.

Тя ахва и аз се усмихвам. О, да, жено. И скоро ще бъдеш негова... завинаги.

Не губя време и премахвам останалите дрехи, също толкова прехласнат от нейната голота, колкото и тя от моята. Не мислех, че сърцето ми може да препуска по-бързо... докато тя не протяга ръка напред и не прокарва палец по главата на члена ми.

— Мамка му, Ава. — Хващам я за хълбоците и тя изпъшква. — Гъдел?

— Само там — заеква и се напруга в ръцете ми.

— Ще го запомня. — Прилепвам отново устни към нейните. Тялото ми пламти. Хълбоците ми се притискат напред, когато тя започва да ме гали. Вече става спешно да уталожа нуждата си и когато тя вдишва рязко, стискам устната ѝ. — Готова ли си? — питам и се чудя какво ще правя, ако каже „не“. Но бързото ѝ кимване ме подканя да действам. Избутвам ръката ѝ, хващам я под задника, издърпвам я нагоре и напред и я пускам точно върху тръпнещия ми член.

Тя извиква. Мамка му, наранил съм я, но по дяволите, усещам я невероятно. Така не съм усещал нищо друго досега.

— Добре ли е? — изхриптявам. — Добре ли си?

— Две секунди. Нужни са ми две секунди. — Краката ѝ се увиват около кръста ми, аз я вдигам и я притискам към стената. Отпускам чело на нейното и ѝ давам времето, което ѝ е нужно, за да се

приспособи. По дяволите, потя се и дишам тежко като куче, докато я отпускам нежно и отчаяно се моля да не се откаже. После влизам бавно и внимателно.

— Можеш ли да поемеш още? — изкарвам с мъка думите между вдишванията, надявайки се тя да ме приеме. Гърдите ѝ се притискат към мен с тихо послание, но трябва да чуя думите. — Ава, кажи ми, че си готова!

— Готова съм — въздъхва тя и в този момент аз се отдръпвам, нахлувам решително напред и не спирам. Ръмжа от признателност, докато се тласкам в нея отново и отново.

— Вече си моя, Ава. — Ето пак. Какво ми става, по дяволите? Тя не възразява, което ме изпълва с доволство — нещо, което никога не съм изпитвал. — Цялата си моя — повтарям. Подпирам чело на нейното и се отдръпвам, след което нахлувам в нея отново. Изтласкам се напред като луд — отчаян и потен.

Ава крещи. Това е музика за ушите ми. Правя я моя.

И тя ми позволява.

Наслаждавам се на многократните ѝ викове на удоволствие. Усещам как мускулите ѝ се стягат около мен, когато отново поемам устата ѝ. Потните ни тела се сблъскват и плъзгат. Усещането е невероятно.

— Ще свършиш ли? — Мога да го усетя. Тя пулсира и се гърчи.

— Да! — захапва ме.

„По дяволите!“

— Чакай ме! — нареждам по-сурово, отколкото възнамерявам и ускорявам темпото.

Тя крещи. Мамка му, тя свършва.

Аз също.

— Сега, Ава!

Притискам се в нея и се задържам там, заровил лице в шията ѝ. Шибаните ми крака не ме държат. Аз съм развалина.

— О, мамка му! — викам и се освобождавам в нея, после започвам бавно да въртя хълбоци и изцеждам всяка ленива капка удоволствие, докато Ава стене в рамото ми. Ще направим това отново много скоро. Мамка му, замаян съм.

— Погледни ме! — настоявам нежно. Трябва да проверя дали е истинска. Когато натежалата ѝ глава се вдига и лицето ѝ открива

моето, поглеждам право в тези очи и приемам, че помежду ни току-що се е случило нещо много специално. Не знам дали да съм възхитен от него, или уплашен до смърт.

Бавно въртя ханша си и я целувам.

— Красива си. — Притискам я обратно в топлината на гърдите ми и я отнасям на плота. Поставям я нежно и неохотно се измъквам от нея.

Поемам лицето ѝ между дланите си и я целувам.

— Не те нараних, нали?

Тя отговаря, като ме придърпва в обятията си и ме стиска здраво. Лицето ми само открива мястото си в извивката на шията ѝ, а дланите ми гаят гърба ѝ. Усещам съкрушително чувство за принадлежност, сякаш след като години наред съм правил всевъзможни неща без мисъл или внимание, най-после съм намерил своето място. Но дали тя ще ме приеме?

Не започвам по най-добрия начин — не съм използвал презерватив. Отдръпвам се и галя сторещеното ѝ лице с кокалчетата си.

— Не използвах презерватив. — Чувствам се като пълен тъпак. — Съжалявам. Отнесох се. Използваш противозачатъчни, нали?

— Да, но хапчето не ме предпазва от болести, предавани по полов път.

Усмиввам се, без изобщо да се обидя. Нямам право.

— Ава, винаги съм използвал презерватив. — Целувам челото ѝ. — Освен с теб.

— Защо? — пита тя озадачена. Не я обвинявам. Самият аз съм смаян от това.

— Не мисля нормално, когато съм близо до теб. — Започвам да се обличам и се чудя защо е така. Тя разбива всяка моя разумна мисъл, кара ме да правя глупости и да се държа като пълна откачалка.

Вземам една от луксозните кърпи от рафта до мивката и я поднасям под струята вода. Идеята да избърша всяка следа от себе си по нея ми се струва убийствена. Когато се обръщам, виждам, че краката ѝ са стиснати. Тя се чувства неудобно. Леко намръщен, ги разделям отново. Не искам никога да се чувства неудобно с мен, което е нелепо, като се има предвид как се държах с тази жена. Но тя все още е тук.

— Така е по-добре — прошепвам и поставям дланите ѝ на раменете си. Неохотно прокаквам кърпата по кожата ѝ и я почиствам, като от време на време ѝ хвърлям по някой поглед. Знам, че тя не ме изпуска от очи.

— Искам да те хвърля под душа и да боготворя всеки сантиметър от теб, но това ще трябва да свърши работа. Поне засега. — Целувам я бързо и негодувам, че трябва да я облека. — Хайде, жено! Да те облечем! — Харесва ми, че ме оставя да свърша всичко, харесва ми и това, че се напруга и потрепва, когато не мога да устоя и вкусвам отново врата ѝ. По-добре да свиква с целувките ми по цялото си тяло, защото нямам намерение да използвам устните си никъде другаде.

Подава ми ризата ми и аз заглаждам гънките, доколкото е възможно.

— Наистина нямаше нужда да я съсипваш. — Ухилвам се, докато се обличам, а тя ме гледа внимателно.

— Сакото ти ще пок... — Тя спира и очите ѝ се разширяват. — О!

— Да. О! — Закопчавам колана и се усмихвам още по-широко, когато тя трепва, разтревожена от спомена за него. — Добре, готова ли си да се върнем долу? — Подавам ѝ ръка и тя я хваща веднага. Умно момиче. — Бих казал, че крещя доста силно.

Разсмивам се, а тя поклаща глава. Не мога да повярвам, че ѝ казах това.

Лицето ѝ изразява тревога, когато се зърва в огледалото. Не знам защо, изглежда просто безупречно.

— Съвършена си. — Отключвам банята и я издърпвам навън, като пътьом грабвам сакото си. Тръгваме надолу по стълбите и аз усещам напрежението, което пътува от нея към мен през свързаните ни ръце. Това не ми харесва ни най-малко, особено когато усещам, че тя физически се опитва да освободи ръката си от моята. Инстинктът ми казва да я задържа... и аз я задържам.

— Джеси, пусни ръката ми!

— Не — изстрелвам неразумно и кратко. Нищо не мога да направя.

Спирам, щом тя спира и се обръщам да я погледна. Нервна е, а от скорошното ѝ състояние на блаженство няма и помен.

— Джеси, не може да очакваш да се перча тук ръка за ръка с теб. Не е честно. Моля те, пусни ме!

Взирам се в ръцете ни. Осъзнавам, че я стискам прекалено силно, когато забелязвам издутите вени на ръката ми. Не я наранявам, никога не бих я наранил, но имам здрав захват и не смятам да я пусна.

— Няма да те пусна — прошепвам. — Ако те пусна, може да забравиш какво е усещането. Може да размислиш. — Звучи неразумно, но това е положението.

— Да размисля за какво? — Тя изглежда объркана и потвърждава страховете ми.

— За мен.

Шокиран съм, когато дръпва ръката ми и внезапно се освобождава. Как успя да го направи, мамка му? Нищо не може да спре яда, който ме обзема. Знам, че я гледам свирепо и стрелването ѝ надолу по стълбите само го потвърждава.

Наблюдавам със смес от ужас и агония как бяга от мен в ръцете на някакъв женствен тъпак в основата на стълбището. Кой е този, мамка му?

Чувствам се неудобно от гнева, който бушува в мен, докато слизам надолу по стълбите и гледам как друг мъж се лигави по нея, но когато приближавам, се успокоявам... малко. Той е гей. По дяволите, не може да е по-очевидно, дори ако беше сложил мрежести чорапи и изкуствени мигли. Но все пак е мъж и ръцете му са върху моята Ава.

Моята Ава?

Мамка му, Уорд! Загазил си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.